Slunce zapadá na východě

Konrád Locker

I.

Byl krásný slunný den, obloha jak vymetená, nádherně azurová, nikde ani mráček. Léto už sice odpočítávalo své poslední dny, ale teplo ještě nekončilo. Nebyl to už ten pravý, typicky žhavý letní čas, ale blížící se podzim se zatím nijak výrazněji neprojevoval. Tento rok se léto skutečně mimořádně vydařilo. Převážná většina dnů byla krásných a slunečných, těch protivně zamračených a nehezkých bylo velice málo. Bylo 5. září 1920 a zatím to vypadalo, že tento den nebude ničím výjimečným.

Rosemarie seděla na zadním sedadle černého mercedesu a mířila se svými rodiči na obvyklé setkání diplomatických poradců k výletnímu zámečku v těsné blízkosti Berlína.

Oblečená do jedněch ze svých nejparádnějších šatů, v ruce svírala nezbytný lehký slunečník a na tváři povinný úsměv.

Matka sedící po její pravici byla také oblečena do toho nejlepšího, co její šatník mohl v tuto dobu poskytnout. Na rozdíl od své dcery se již nemohla dočkat, kdy se posadí mezi své známé a velmi se na setkání těšila. Celá nervózní žmoulala v ruce malý bílý kapesníček a drahou kabelku přendávala neustále z jedné strany na druhou. Co chvíli se naklonila k oknu, aby se přesvědčila, kudy právě projíždějí. Nejraději by důrazně popohnala řidiče k co nejvyšší rychlosti, ale ovládla se.

Neustále cosi vyprávěla, protože tak činila pokaždé, když byla nervózní. V tom jí nemohlo zastavit nic, i když sama dobře věděla, že ji nikdo neposlouchá. Její monolog proto začal hned po zavření dvířek auta u chodníku před jejich domem. Všichni věděli, že skončí teprve tehdy, až se objeví první stromy krásného parku kolem vyhlášeného zámečku. Cestou stihla okomentovat všechno. Od postávajících nezaměstnaných, náhodných chodců na chodnících podél silnice, až po horlivé snažení pouličních prodavačů. Na každém z nich nacházela důvod, proč jej zavalit spoustou výtek.

Otec v nejlepších svátečních šatech seděl zadumán vedle řidiče a připravoval si v duchu svoji řeč k tématu, který byl dnes na programu. Mohutná záda v černém saku zakrývala dokonale výhled z pravé části vozu, takže Rosemarie dopředu mnoho neviděla. V rukou držel bílé rukavice a vysoký černý cylindr. Byl také velice nervózní a podvědomě si jej několikrát během cesty pokusil nasadit na svou hlavu.

Učinil tak pokaždé, když si příliš zamyslel a již prožíval okamžiky, kdy se svým proslovem předstoupí před přítomné hosty. Vždy se jeho ruka zvedala, aby cylindr užuž usadila na hlavu, když se náhle v půli její cesty otec vzpamatoval a uvědomil si, kde se nachází. Rychle se otřepal, ruka s cylindrem klesla zpět do klína a on se nejistě rozhlédl kolem sebe, jakoby se chtěl za své jednání omluvit. Když viděl, že jej nikdo nesleduje, ponořil se zpět do svých myšlenek, aby své gesto během jízdy ještě několikrát zopakoval.

Rosemarie se jeho počínání líbilo. Tajně jej sledovala, i když se navenek tvářila, že ji nejvíce zajímá dění na ulici za oknem auta. Kdykoliv si otec podvědomě cylindr nasazoval, pozorně

čekala, co udělá. I když se situace stále opakovala, vždy jí to připadalo stejně komické a musela se velmi ovládat, aby nepropukla v mohutný pubertální smích. Ve svých osmnácti letech na něj měla stále ještě nárok a její veselá povaha k takovému jednání měla sklony. Vždy si před obličejem přidržela bílý kapesníček, aby nebylo vidět, jak jí pobaveně cukají koutky úst. Byly to jediné chvíle, kdy se ještě cítila spokojeně a uvolněně. Až dojedou na místo, začne pro ni na rozdíl od rodičů pořádná nuda.

Jedině šofér se tvářil normálně. Zcela lhostejně řídil jejich automobil, znuděně se díval po věcech kolem nich a očividně si z ničeho nedělal žádné problémy. Kdykoliv na něj matka promluvila, zakýval souhlasně hlavou aniž nepromluvil jediného slova. S výrazem pohody zastavoval na křižovatkách, či se dostali se dopravní zácpy. Sledoval hemžení kolem auta a v poklidu čekal, až se cesta uvolní a budou moci pokračovat. Otec se v těchto situacích začal většinou ihned rozčilovat, mával přitom netrpělivě rukama a nadával do všech čertů. Matka mu přizvukovala, ale používala mírnější výrazy.

Kdykoliv nastal den, jako byl ten dnešní, znamenalo to rodinný blázinec již od časného rána. Matka ihned po snídani začala s vekou kontrolou svého šatníku. Celou snídani ani pořádně nedojedla a začal její obvyklý tanec kolem zrcadla. Oblékala jedny šaty za druhými, aby se v nich několikrát prošla před zrcadlem a přezkoušela si je. Vystřídala jich vždy neuvěřitelné množství, řadu halenek a sukní. Pravidelně vyzkoušela vše, co ve skříních měla. Její konečné konstatování, že nemá co na sebe, bylo zpravidla znamením, že začíná zkouška znova od začátku.

Na svůj ceremoniál měla přes půl dne a když konečně výběr ukončila, měla šaty rozprostřené všude, kde se dalo. Na jiné věci už místo nebylo. I když nové věci v poslední době téměř nekupovali, stejná situace se opakovala pokaždé, kdykoliv se měli některé z podobných společenských akcí zúčastnit.

Po první fázi následovala další etapa výběru. Klobouk, boty, kabelku, šál přes ramena, slunečník. Nakonec přišly na řadu rodinné šperky. Vše muselo ladit. Závěrečným finále této procedury bylo, když byt zaplavila jemnou vůní francouzské voňavky. Byla tehdy velmi vzácná a drahá, ale byla to její oblíbená vůně a nedovedla si představit, že by ji nemohla použít. Pro všechny ostatní to bylo znamení, že je se svou přípravou hotova.

Otec si jako tradičně připravil svůj parádní oblek. Mnohokrát si překontroloval, zda je řádně vyčištěný. Jako správný pedant každou část obleku několikrát prohlédl a přečistil jemným kartáčkem. Pokaždé strávil nejvíce času výběrem kravaty, aby potom stejně vždy skončil u své oblíbené, kterou si bral nejčastěji. Boty mu musela služka vyleštit nejméně třikrát, než byly podle jeho představ.

Když konečně velké přípravy skončili, nasedali společně do přistaveného automobilu. V mírném předklonu čekající šofér držel otevřená dvířka a čekal, až všichni nastoupí. Teprve pak konečně vyjeli.

Projížděli nejrušnějšími částmi Berlína, protáhli se Postupimským náměstím a za ním již následovala klidná okrajová čtvrť pod mohutnými vzrostlými stromy. V jejích stínu přijížděli k místu setkání.

Když projížděli ulicemi města, mohla se Rosemarie věnovat sledováním lidí vně vozu. Během cesty ji čekala jen nuda. Většina lidí, které právě míjeli, byla utrápená a špatně oblečená.

Poválečná situace Německa nebyla nijak růžová a takových, kteří si mohli dovolit zábavné společenské akce, byla jen hrstka. Většina obyvatel byla plně zaměstnána denními starostmi o zajištění základní obživy.

Kdykoliv nastaly tak pěkné dny, jako ten dnešní, byly ulice plné kol a aut. Chodníky byly zaplněny spěchajícími davy. Snad celé její rodné město, ve kterém žila svých dlouhých osmnáct let života, začalo mít touhu vyrazit ven a užít si krásného dne. Neuměla si vcítit do pocitů řadových občanů, protože žila v jiném světě. Měla představu, že i ostatní žijí zábavou a radovánkami, takže se mohou kochat nádherným dnem.

Tak vnímala dění kolem sebe ona, která si žila v hojnosti a spokojenosti. Nevěděla, či lépe nechtěla vnímat těžký život ostatních lidí, kteří zápasili s velikou bídou a psychickým strádáním prvních poválečných let. Válečné reparace, zabrání nejdůležitějšího území pod cizí správu, rozklad společnosti jak ekonomicky, tak společensky. Všechno to doplňovalo málo jídla, málo práce a znamenalo málo peněz pro jednotlivé rodiny. Vysoká inflace způsobená válečnou prohrou zavlekla do jejich domovů hlad a bídu, mnoho rodin oplakávalo raněné či nezvěstné. Situace jako stvořená pro vznik různých politických organizací, které mezi sebou sváděly nejen politické, ale i skutečné boje.

Jejich vzájemné ozbrojené střety byly častým jevem v tomto poválečném čase. Rosemarie tyto starosti nezajímaly, myslela si, že se jednoduše těchto problémů zbaví, když si zacpe své uši, kdykoliv se o dění kolem ní mluví, že. Nechtěla nic slyšet o politice, Výmarské republice, o komunistech na jihu Německa. Když nic neslyšela, problém nebyl.

Na rozdíl od svého otce, který vždy tvrdil, že tyhle berlíňáky nenávidí, ona měla své město ráda. Byla odmalička pyšná na to, že se mohla narodit v hlavním městě nejlepšího státu, jaký znala. Neuměla si představit, že by žila v nějakém menším, provinčním městečku, kde není ten správný rytmus života. Berlín, toto velké a pro ni nejlepší město na světě milovala a spokojeně na jeho pokraji se svými rodiči od narození bydlela.

Právě prožívala dospívající část svého života a její starosti nyní byly zcela normální právě odrostlým dětem. Jelikož pocházela z rodiny, která nikdy netrpěla nouzí, pojem hladu či jiného nedostatku byl pro ni neznámým pojmem. Stavěla se lhostejně k lidem, kdykoli některé z nich zahlédla, jak hladoví a otrhaní postávají na ulicích a žebrají. Byla pevně přesvědčena že je to proto, že tito lidé pracovat nechtějí. Tak jí to alespoň doma vysvětlovali, tak se mluvilo ve společnosti.

Byly už přece celé dva roky po válce a ji zajímali hlavně mladí muži, šaty podle posledního módního stylu, v kterých by se mohla předvádět, a zábavné akce. Těch se zúčastňovala se svými vrstevníky, kteří také neměli přízemní starosti jako shánění potravin či dostatečného ošacení. Ji těšilo, když si mohli udělat společný večírek s pěknou muzikou a někdy i s dobrým pitím.

II.

Projeli ulicemi města a konečně zamířili na cestu k výstavní vilové čtvrti. Překrásné vysoké domy je obklopovaly po obou stranách a provázely p většinu cesty. Stromová alej mohutných lip zakrývala důkladně prostor nad nimi tak, že vlastně projížděli tunelem z jejich větví. Všechno kolem nádherně vonělo mnoha květinami, které zde rostly na pečlivě udržovaných

zahradách. V této čtvrti bydleli lidé, kteří si i v této době mohli dovolit zaměstnávat vlastního zahradníka.

Když projeli kolem posledních výstavních domů této čtvrti, ocitli se u okraje města. Kdyby pokračovali dál, dostali by se k rozsáhlému parku Postupimského komplexu, kam si občas celá rodina společně vyšla na nedělní procházku. Krása tohoto místa se všemi nádhernými stavbami vždy Rosemarie uchvacovala.

Ale oni odbočili z hlavní cesty a stočili se na jednu z bočních cest. Historický secesní zámeček, ke kterému se nyní blížili, se vynořil zpoza košatých stromů velice rychle a ukázal se v celé své nádheře. Upravený několika přestavbami, nízký, středně velký. Rohové věžičky vyčnívaly vysoko nad stěny domu a byly zakončeny špičatými, zeleně natřenými střechami. Zelení svítily na bílé ploše zdí i velké okenice, které společně s velkým vstupním portálem přitahovaly první pohled každého návštěvníka.

Kolem se rozprostírala rozlehlá francouzská zahrada s velkým množstvím polokeřů a okrasných rostlin. Uprostřed průčelí byly veliké rozevřené dveře, u kterých stáli sluhové v livrejích. Schody od dveří se polokruhovitě rozbíhaly do dvou stran a dole se opět sbíhaly k jednomu místu. K nim se přicházelo po krásném chodníčku vysypaném menšími kaménky k fontáně, která stála přímo proti schodišti.

Fontánu tvořil velký kamenný sloup sestavený ze soch titánů a různých velkých zvířat, kterým z otevřených tlam stříkaly proudy vody. Fontána měla tři stupně, takže voda kaskádovitě padala až do poslední nádrže. Na lemu fontány pak stály sochy lvů v přesných rozestupech od sebe.

Od fontány se paprskovitě rozbíhaly chodníčky do různých koutů zahrady, v kterých se nacházely různé altánky či lavičky utopené vzrostlými keři. Altánky byly z jemných latěk svítivě bíle natřených, takže výrazně zářily mezi stromy. Na jejich stříškách zeleně natřených pak byly umístěné tmavě červené kovové praporky. Mezi cestičkami byly pečlivě udržované trávníky.

Mnoho pozvaných hostů zde již bylo a nyní se procházeli v rozličně početných skupinách po cestičkách, postávali pod fontánou, či pojídali z nabídnuté tabule.

Pánové v černých fracích s bílými límečky, dámy ve svých nejkrásnějších šatech převážně v bílém s nezbytnými slunečníky nad hlavami. Sluhové v livrejích se procházeli mezi nimi a nabízeli různé druhy nápojů, vzácné druhy ryb nebo jednoduché jednohubky.

Byla zde klidná, pohodová atmosféra, člověku nic nepřipomínalo těžkou dobu, kterou právě Německo procházelo. Tady nikdo nepociťoval, že nedávno skončila největší válka v dějinách lidstva, válka, která změnila od základů celý svět. Nebylo možno nikde vyčíst, že Německem cloumá krize a země neustále balancuje na pokraji krachu. Nikde nebylo možné zahlédnout sebemenší náznak bídy a zmaru, které se linuly neúprosně celým Německem. Národ za zdmi tohoto krásného místa musel tvrdě platit za prohranou válku a nebylo nikoho, kdo by netrpěl.

Zde však bylo všeho, nač si člověk pomyslel, dost. Nic z toho, co si tito lidé byli zvyklí vždy dopřávat, nechybělo. Byl to naprostý protiklad zoufalého nedostatku základních potravin a ostatního zboží u obyčejných občanů. Všichni přítomní lidé naopak nejasnou dobu nadšeně

vítali, protože jim umožňovala dělat jejich často ne zcela regulérní obchody a s nedostatkovým zbožím výhodně manipulovat.

První pohled na bavící se společnost působil tak, jakoby celá země prožívala období nejlepšího rozkvětu, kdy si může dovolit honosný a bohatý život. Tabule byla zaplněna těmi nejvybranějšími pokrmy, jaké si bylo možno vymyslet. Exotické ovoce doplňovalo menu a barevnou fontánou lahodilo oku přítomných.

Tyto společenské akce pořádané tatínkovými přáteli z lepších rodin, však neměly v duši Rosemarie místo. Ze srdce je nenáviděla a zúčastňovala se jich jen z donucení, protože si nedovolila odporovat rodičům, kteří si přáli vystupovat mezi společenskou smetánkou jako spořádaná rodina. Velmi však na nich trpěla.

Jak ráda by zašla k některé své kamarádce a společně probraly novou módu, nebo si povídaly, který z hochů z jejich okolí je v tuto chvíli ten nejlepší, nejvíce přitažlivý. Na takové téma by si mohla procítěně a vášnivě povídat dlouhé hodiny. To byly ty správné a důležité věci, které měla postavené nad všechny ostatní. Těmito hovory by klidně strávila celé odpoledne.

Místo toho byla nucena prožít zbytek dne zde. Nudná společenská akce, kterou nechápala a která jí nic neříkala. Ani se nesnažila ji pochopit, či v ní najít cosi zajímavého a hezkého. Nudné a formální řeči těchto naškrobených panáků jí byly protivné.

Rozhodla se dávat všem najevo, co si myslí. Svým zpupně nasupeným výrazem a nepříjemným chováním k celému okolí vracela to, co jí bylo vnuceno. Po většinu doby se tvářila nepříjemně a na dotazy reagovala krátce a úsečně. Naivně se domnívala, že si tím vynutí u svých rodičů dřívější odjezd, ale nikdy se jí to nepovedlo. Ani dříve, ani dnes.

Ostatní ženy, jež si sem dnes přišly popovídat o svých zájmech, měly ze setkání upřímnou radost. Většinu času strávily ve skupinkách, kde si vyměňovaly nejnovější poznatky. Pokud se jejich zájem soustředil na Rosemarie, dělalo jim jen dobře, když se mohly dívat na její nasupený výraz a znuděná gesta. Její mládí jí tajně záviděly a proto se tetelily blahem, když potajmu sledovaly, jak ji to zde nebaví. Patří přece k povinnostem dětí, poslouchat své rodiče, i kdyby se u toho měly nudit, tvrdily spokojeně.

Pánové měli úplně jiné starosti. Hned po svém příjezdu se shromažďovali do větších či menších hloučků dle společného zájmu a řešili své obchodní a podnikatelské problémy. Rosemarie většinou vůbec nezaregistrovali, jen občas jí někdo při setkání galantně vysekl poklonu či povinně pochválil její šaty či pěkný klobouček. Poté již opět spěchal ke své skupině, aby mu neunikla některá z důležitých informací, jež se právě probíraly.

Byla zde většina honorace, která v poválečném Berlíně něco znamenala a bez nichž se nemohly tyto akce konat. Hlavním tématem všech rozhovorů byla řeč o dalším politickém vývoji a směrech rozvoje svých podniků. Srovnávaly se společně názory na dění v Německu a ostatním světě. Padaly mnohé prognózy a varianty dalšího vývoje. Od nich se odvíjely jednotlivé plány na další podnikatelskou činnost. Osobní styky a kontakty s vlivnými lidmi byla základní síla, která sem tyto lidi přivedla.

Otec byl spoluvlastníkem jedné z velkých firem vyrábějící vybavení pro armádu. Už sice Rosemarie mnohokrát vysvětloval, oč se vlastně jedná, ale nic jí to neříkalo a ona sama se to o nijak zvlášť nezajímala. Nic ji nenutilo, aby se o tyto věci více starala. Pro ni bylo důležité, že

se může pohybovat ve vyšších společenských vrstvách a stýkat se se svými vrstevníky ze stejně situovaných rodin a řešit si své vlastní problémy. To, že žije v přepychu a dostatku, vždy považovala za samozřejmost. Jestli otec vyráběl kanóny či knoflíky do uniforem, nehrálo žádnou roli, protože z armády ji zajímali pouze mladí příslušníci.

Zpočátku všechno vypadalo, že i dnešní setkání bude stejně nudné jako vždy. Nic nenaznačovalo jak pro ni bude zlomové, jak výrazně ovlivní její další život.

Otec obřadně obešel všechny přítomné a se všemi se pozdravil. Matka se přidala k velké skupině švitořících žen a rychle se zapojila do hovoru. Rosemarie jako vždy znuděně postávala u fontánky a odmítala nabízené pochoutky.

Blížilo se oficiální zahájení. Na čelním místě stolu, na které bylo ze všech stran nejlépe vidět, se objevil se řečník. Zacinkal lžičkou o skleničku a všichni zdvořile ztichli, dámy na něj soustředěně upřely svůj zrak, pánům ztuhly ruce se skleničkami a ve tvářích se jim objevil vážný výraz. Přesně na tento okamžik všichni čekali, přesně takto akce pokaždé začínala.

Řečník se v úvodu svého projevu rozhovořil o minulé válce, o hrdinství vojáků a velkém vlastenectví všech přítomných. Ač všichni zde přítomní za války seděli doma v pohodlí svých pokojů příjemně vyhřátých krby, mluvilo se zde tak, jako by to byli oni, kdo statečně bojovali v blátivých okopech. Nešetřilo se hesly o domově, národu, poselství věků a odkazu dějin.

Rosemarie se na tváři objevil úsměv, když slyšela tyto tlusté pány pronášet vážná slova o krutých zákopových bojích, moři bláta a nepřátelských útocích. Když si je představila, oblečené v polní šedi a ověšené výzbrojí, jak stojí v zákopech, nebo se při útoku škrábou po blátivém příkopu na zteč, málem vyprskla smíchy.

Následovala obvyklá kritika poválečného uspořádání a nespravedlivého postoje spojenců vůči Německu.

Mluvilo se a mluvilo. Projev trval velice dlouho, než jej mluvčí konečně ukončil a vybídl všechny k přípitku na další velké úspěchy nového Německa. Všichni sebrali podávané sklenky s šampaňským a za velkého ohlasu tak učinili. Když postavili sklenky zpět na podnosy, vyzval všechny přítomné k jídlu.

Pánové se poté odebrali společně do nedalekého altánku k dalšímu, tentokrát již uzavřenému soukromému jednání. Všechny ostatní vybídl hostitel k příjemné zábavě a spěchal za nimi.

Otec Rosemarie se společně s ostatními muži zvedl a s celou skupinou zamířily jeho kroky k altánku, stojícímu uprostřed trávníku. Ženy vytvořily několik skupinek a pokračovaly v řešení svých důležitých problémů.

Rosemarin výraz nabyl ještě většího výrazu nudy a za nervózního točení rozevřeného slunečníku, přehozeným přes rameno, se rozhlížela po stole, zda by zde neobjevila něco zajímavého na zub. Nastala nejdelší část nudného odpoledne.

III.

"Slečno, smím vás pozvat na skleničku?" ozvalo za ní tak opatrně, jakoby jí to ani nepatřilo.

Než se pomalinku otočila, nasadila na tvář tradiční unuděnou masku otravovaného člověka. V duchu viděla opět nějakého tlustého tatíka, který se potřebuje trochu odreagovat a proto se chce pobavit se zajímavou krasavicí.

Užuž se chystala pronést nekompromisní odmítnutí s tím, že zásadně nepije, když její rysy zkameněly úžasem. Před ní stál vysoký, urostlý blonďák, kterému se pod nosem čepýřil majestátný knír. Jeho bílá vojenská uniforma mu formovala postavu, že by si ani netroufla snít o lepší. Modré nárameníky, červené lampasy, u opasku dlouhá šavle s třásněmi. Kožené vysoké boty se v slunci leskly a házely odlesky na všechny strany. Stál v lehkém úklonu a z tváře mu čišela nedočkavost, s jakou očekával její odpověď.

Když jej uviděla, rozklepala se jí kolena a málem vykřikla radostí. Takový statný a mladý muž se také účastnil této párty! Ani náhodou netušila, že by zde mohla někoho takového potkat a vůbec jí nebylo jasné, jak mohl dosud jejím očím uniknout.

Až později se dozvěděla, že dorazil se svým nadřízeným před několika okamžiky, koně u kočáru ještě nestačily vychladnout. Padla mu do oka ihned, jakmile zastavili a přidali se ke společnosti. Zatímco jeho tři nadřízení, kteří s ním přijeli, se ihned přidali k debatám o spolupráci a dalším vývoji, on čekal na vhodnou příležitost oslovit jedinou přítomnou krásku.

Rosemarie se po prvním návalu nadšení velice rychle vrátila zpět, do své role, a nasadila oblíbený znuděný výraz.

"Sklenička v poledne v takovém horku nedělá člověku dobře, pane," odpověděla plaše a stydlivě se podívala na zem.

Ze rtů jí samovolně plynula slova, která ani nechtěla říkat. Až se sama polekala, aby jej neodradila. Srdce se jí přitom nervozitou divoce rozbušilo, hruď se vysoko rytmicky zvedala. Její tváře skropila výrazná červeň. Ač se tvářila odmítavě a znechuceně, po očku šilhala po jeho jemné tváři a moc si přála, aby se odradit nedal a neodešel. To, že jí byl velmi sympatický, nechtěla a ani ještě neuměla dát najevo, současně se ale bála, aby to nepochopil jako odmítnutí.

"Však mám na mysli jen lehký přípitek," odpověděl nejistě, "na pěkný den. Tekutiny v těle se v takovém horku musí hlídat. Takové malé osvěžení, žádné velké pití," snažil se jí přemluvit a bylo cítit, jak se mu rozrušením třese hlas.

K její velké radosti se opravdu odradit nedal a neústupně na žádosti trval. S bušícím srdcem nadšeně přijala. I když se velice snažila, aby svou nevýslovnou radost nedala navenek najevo, nebylo jí to nic platné. Zkušeně odhadl její vnitřní boj a spokojeně se pod vousy usmíval. I v něm ale byla před několika chvílemi malá dušička, když se obával, že bude nelítostně odmítnut.

Nabídl jí rámě a společně se vydali k fontánce, kde stál pod velkým slunečníkem stolek, u něhož se podávaly nápoje.

Zavěšena do jeho paže se hrdě nechala ke stolu dovést a po očku pokukovala po skupinkách přítomných dam, které si okamžitě jejího společníka všimli. Neunikly jí jejich zvídavé pohledy, kterými si zkoumavě prohlížely mladý pár.

Konečně tedy přitáhla jejich závistivé pohledy způsobem, po kterém vždy toužila. Hlavu elegantně vztyčenou, zavěšená do svého atraktivního společníka, v ruce křečovitě svírala svou malou kabelku, čímž dávala najevo svou dospívající nejistotu.

U stolu jí podal sklenku s nápojem a ona aniž na něco čekala se do něj hned zase zavěsila. Nenápadně jej vystrkala dál od protivného spolku zvědavých dam a aniž to tušil, byla to ona, kdo jej zavedl na cestičku vedoucí dozadu do parku, kde by si mohli nerušeně povídat. Spokojeně posrkávala z brčka koktejl a s pocitem naprostého uspokojení sledovala zvědavé pohledy a nevěřícné oči všech přítomných žen, které je provázely.

Když došli dostatečně daleko od ostatních a keře zakryly jejich postavy, výrazně zpomalila. Chvílemi se zastavila, jen aby mohla co nejvíce vychutnat intimitu této chvíle jejich samoty, aby si s ním mohla sama povídat. Cítila se v jeho přítomnosti neobyčejně dobře a tak chtěla tuto chvíli co nejdéle protáhnout.

Ochotně se těmto povelům přizpůsoboval. Spokojeně sledoval, jak se náhle sama od sebe rozpovídala a zahrnula ho různými informacemi ze své rodiny a svého okolí. Za chvíli už toho o ní věděl tolik, že se ani nemusel vyptávat. Jakoby se protrhla hráz naplněná po okraj rozbouřenými vodami, její malá pusinka povídala a povídala. Zcela uvolněně a spokojeně a vůbec jí nepřišlo, že on celou dobu jen mlčí, usmívá se a přikyvuje hlavou.

Dlouhou dobu se spolu procházeli opuštěnými cestičkami, že vůbec nepostřehla, jak čas v jeho blízkosti kvapem letí. Byla proto velmi překvapená, když ji náhle opatrně upozornil, že se skupinky diskutujících mužů začínají rozcházet a schůzka zřejmě končí.

Ostré povely, které náhle uslyšela, ji zcela překvapily. Velitel jej volal k odjezdu. Teprve poté si oba uvědomili, že dnešní akce opravdu končí a je čeká rozloučení.

"Kdy budu mít tu čest znovu se s vámi setkat?" ozval se po chvíli mlčení. Snažil se přijít na nějakou jinou, originální myšlenku, ale napadali ho jen samé hlouposti.

Netrpělivě přešlapoval a nervózně těkal pohledem směrem k velitelům, kteří již na něj čekali u kočáru. Očekával, že jej každou chvíli zavolají a budou odjíždět. Zřejmě nenacházel odvahu k pozvání na další schůzku.

"Tyto párty se konají každý měsíc, takže šanci máme," odpověděla Rosemarie s bušícím srdcem. Líčka jí červenala a jejich oheň jí nutil mít stále sklopenou hlavu a dívat se na jemné kamínky na cestičce. Byla si vědoma, že ji usvědčují ze lži, že takovou dobu ona sama nechtěla čekat.

"Přece nebudeme čekat celý měsíc," pronesl nešťastně, "bude mi ctí vás uvidět mnohem dříve. Ale vojenská čest mě povinuje dokončit náš rozhovor. Nebudu mít klid, dokud vás znovu neuvidím," dodával s horlivým nadšením, které jí vyvolávalo mírný úsměv na tváři.

Její srdce plesalo nadšením, nevěděla, jak se projevit, aby příliš neprozradila své pocity. Jak ráda by vykřikla: "zítra!"

"V sobotu mám volno po hodině klavíru v Domě tance na Alexandrově náměstí," pronesla plaše. Tvář jí nabyla soustředěného, přemýšlivého výrazu. Svůj plán již měla připravený, neboť jí prolétl bleskově hlavou. Jasně věděla, jak to udělá, aby o setkání s ní nepřišla.

"Jestli... máte zájem...," udělala dramatickou pauzu a zvědavě na něj pohlédla. On jí nedočkavě visel na rtech a čekal, co řekne dál. "...a čas, lze se setkat tam. Ale jen krátce," zdůraznila a její drobný prstík se důrazně zvedl, "musím být včas doma. Končíme vždy ve čtyři hodin po poledni," nabídla mu možnost a opět se stydlivě zadívala na zem.

"Budu tam přesně!" zvolal nadšeně a jeho tvář zářila štěstím.

Svá slova již volal v poklusu, neboť již rychle utíkal ke svému kočáru. Jednou rukou si musel přidržovat čepici, aby mu v ostrém běhu nespadla, a druhou svou divoce klimbající se šavli. Rosemarie se za ním dívala spokojeným a šťastným pohledem. Ten dnešní den byl ale nádherný! Radostí se zatočila několikrát dokola a pomalu zamířila k rodičům, kteří se v jednom velkém hloučku srdečně loučili s ostatními účastníky setkání.

Když k nim došla, vůbec nikoho nevnímala. Hlava se jí točila a v uších jí stále dokola zněla jeho milá a příjemná slova. Při loučení se na ní okolní dámy dívaly podezíravě. Bylo to totiž poprvé, co se na všechny usmívala nádherným, šťastným úsměvem. Nasedli do auta a vyrazili k domovu.

Otec cestou jako obvykle vášnivě komentoval právě proběhlé setkání a nespokojeně zavrčel, když mu matka občas skočila do řeči svým postřehem, co která z přítomných dam na sobě měla příšerného. Rosemarie se dívala z okna na ulice, po které zvolna projížděli a myslela na své krásné tajemství. Z vášnivého rozhovoru rodičů během jízdy dnes nevnímala vůbec nic. Než dojeli k domovu, měla dost času si v duchu projít dnešní krásný den ještě několikrát.

IV.

Ani se nemohla soboty dočkat. Každý den se jí neuvěřitelně vlekl a když konečně sobota nastala, mnohem pečlivěji než kdy jindy se připravovala na svou hodinu klavíru. Nikdy předtím se jí cvičení nezdálo tak nekonečně dlouhé jako dnes, kdy trnula úzkostí, zda se s ním opět uvidí.

Jakmile výuka skončila, spěchala s bušícím srdcem k východu. Byla nedočkavostí celá bez sebe. Je tam, nebo není? Sotva popadala dech, když přibíhala k velikým, proskleným hlavním dveřím budovy.

Poskočila radostí, když za nimi zahlédla svítit bílou uniformu. Blaženě vzdechla štěstím a její krok se výrazně zpomalil. Její ruce začaly podvědomě upravovat vlasy s kloboučkem, který je pokrýval. Před dveřmi se snažila rychle vydýchat, aby působila volně a nenuceně. Nasadila lhostejný, neurčitý výraz a rázně otevřela velké dveře.

Ihned se k ní vrhl.

"Už jsem se obával," pronesl přerývavě, "že nepřijdete." Jeho oči zářily spokojeností.

Podával jí menší kytičku bílých květů obklopených dokola širokými zelenými listy. Její srdce zaplesalo blažeností a tvář se jí zarděla. Aby zamaskovala své vzrušení, rychle přivoněla k drobným kvítkům.

"Však jsem říkala," držela dál květiny před obličejem, aby nebylo vidět její vzrušení, "že končíme až ve čtyři. Moc času ale nemám, maminka doma čeká, a musím přijít přesně," neopomněla připomenout.

"Jsem si plně vědom," pronesl rázně a postavil se do uctivého postoje, "že vás nemohu dlouho zdržovat. Jsem rád, že jsem vás směl znovu zahlédnout. Kam zamíříme?"

Naznačil, že mu na místě, které s ní stráví, vůbec nezáleží.

"Dnes je ale krásně!" zvolala rozšafně, "vy nemáte nic připraveno?" zeptala se a její tvářička nabyla výraz nechápavého neviňátka.

"Ne... to nemám," zakoktal stydlivě. Musel se přiznat, že mimo velké touhy se s ní sejít další plán neměl.

"Tak půjdeme rovně," řekla lhostejně a pokrčila rameny, "někam přece dojdeme."

Vydali se po chodníku směrem k Braniborské bráně. Procházeli zvolna davem spěchajících lidí, kteří si spokojeně zářící dvojice ani nevšimly. Jejich hovor se rozjížděl nejdříve velice zvolna, opatrně. Po chvíli se už opět bavili zcela otevřeně a nevázaně. Nyní se konečně také dozvěděla něco z jeho soukromí.

I když velice opatrně, přesto jí několik tajemství na sebe prozradil. Dozvěděla se, že je Rus, pobočník zástupce sovětského vyslance, který se zde jménem Ruska účastnil jakýchsi politických jednání. Nikdy předtím neslyšela, že by Německo mělo nějaké bližší kontakty s Ruskem, obzvlášť nyní, po válce, kdy spolu oba státy tak dlouho a krutě bojovaly. O to víc ji zpráva zaskočila a vytvořila zmatek v rozkošné hlavince. Poprvé se začala zajímat o politiku a světové dění. Brzy jí však naznačil, že je jeho mise tajná a nemůže o ní zveřejňovat.

Bydlí už několik týdnů společně s ostatními členy delegace v jižní části Berlína, někde poblíž letiště Krásné pole. Zde společně žijí v docela obyčejném domě a snaží se nevzbudit pozornost.

Byla nevýslovně šťastná, když se dozvěděla, že zde zřejmě ještě nějaký čas pobudou, jelikož jednání teprve začala a mnoho otázek ještě nemají vyřešeno. Vůbec jí nevadilo, že se snažil okatě vyhýbat tématu o účelu jejich pobytu v Berlíně. Hlavě, že tu je a zatím zůstane. Jenom si nebyl jistý, jak dlouho budou přímo zde v Berlíně, neboť některá z jednání by se měla konat kdesi ve Švýcarsku. Byla velece překvapena, jak výborně mluvil německy, pouze nepatrný přízvuk prozrazoval, že je cizinec.

"Kde jste se naučil tak výborně německy?" zeptala se zvědavě, "téměř není poznat, že nejste od nás."

" Naučil jsem se mluvit německy sám," pronesl hrdě, "chce to jen dobře poslouchat," obešel přímou odpověď na její otázku.

Nečekaně se rozhovořil o svém životě. Dlouhodobě studoval v Leningradě. Velice obsáhle a podrobně popisoval místo, jež pro něj bylo městem snů. Nádherným a honosným. Zaujatě vyprávěl o jeho okázalosti, o širokých ulicích plných lidí, památných domech, četných mostech přes řeku Něvu, vznešených palácích. Byl jako u vytržení, když líčil jeho nádheru.

Velice podrobně popisoval jednotlivé stavby, jejich reliéfy, štuky, sochy. Detailně líčil jeden palác za druhým a přitom divoce gestikuloval rukama.

Nikdy se o architekturu nezajímala, ale nyní pozorně poslouchala s našponovanýma ušima každému slůvku a nechávala se unést jeho výkladem. Ještě nikdy neslyšela vyprávět o tak obyčejných věcech, jako jsou domy, jako jeho. Kdyby o těchto věcem mluvila s kýmkoliv jiným, zřejmě by se příšerně nudila, ale v tuto chvíli pro ni nebylo zajímavějšího témata.

Zcela živě si během jeho výkladu představovala jeden dům za druhým tak, jak jí je popisoval. Jeho vyprávění do všech podrobností bylo tak úchvatné, že je téměř viděla před sebou stát. Svítivé fasády, styl a tvary oken, štuky a kolem dokonalé sochy. Sledovala unešeně jeho obličej a visela mu na ústech, když hltala každé jeho slovo.

"Všechno co z Ruska znám," ozvala se, když se na chvíli odmlčel, "je jen vyprávění o nějakém Rasputinovi. Který prý uměl očarovávat ženy," dodala potichu, jakoby se bála, že jej tím přivolá. Trochu ho to pobavilo, trochu rozzlobilo.

"Jsou to výmysly," rozhorlil se dotčeně, "které si v Evropě jako pohádku o Rusku vyprávějí ti, kteří nikdy v Rusku nebyli a tamní poměry neznají. Stejná historka jako Drakula z Rumunska," odmítal zapáleně známou historku.

Po chvíli rozmýšlení jí příběh o Rasputinovi začal přece jen vyprávět. Nechtěl o něm mluvit podrobněji, jelikož se jedná o rozporuplnou a přitom velice zajímavou osobnost, která si podle jeho názoru zaslouží více pozornosti a času k vyprávění.

Šli vedle sebe neobyčejně pomalu. Nespěchali, chtěli být spolu co nejdéle a tak se jen pomalu loudali nádherným pozdním letním odpolednem. Kroky je nesly pomalým tempem po široké a příjemně zastíněné promenádě v ulici Pod lipami.

Když procházeli kolem Muzea německé historie, poprvé změnil téma a místo o Leningradu ji zahrnul dokonalou znalostí Německých dějin, až byla šokována. Byla Němka, ale sama toho o Německu a jeho historii nevěděla tolik, co on. Znal tolik drobných příběhů a událostí, že byla zaskočena.

U Humboldtovy univerzity se na chvíli zastavil. Zvědavě se podívala, co se děje. Stál a upřeně se díval na jezdeckou sochu Fridricha II., která dominovala prostoru před univerzitou. Netušila, co jej na té soše tak zaujalo. Již mnohokrát kolem ní procházela nikdy ji na ní nic neupoutalo. Neměla ponětí, jak divoké myšlenky se mu honí hlavou. Srovnával tohoto velikána s carem Petrem Velikým a snažil se vypátrat, kdo byl větší státník.

Pokračovali zvolna dál k Braniborské bráně.

Když k ní došli, začali se dětinsky honit mezi jejími vysokými sloupy. Rosemarie připadalo velmi vzrušující, když před ním prchala, rukou si držela svůj bílý klobouček. Kličkovala svižně mezi sloupy, on ji s hlasitým dupotem pronásledoval a přitom se snažil přidržet svou dlouhou šavli, aby jej nebouchala do stehen. Přesto s ní několikrát o kamenné sloupy zavadil a zvonivý zvuk se nesl pod klenbou brány.

Když se unavila, nechala se chytit, a tak ji mohl poprvé obejmout a konečně si ji k sobě pevně přitisknout. Nikdy předtím nezažila tak vzrušující pocit, jako když ji teď k sobě tiskl a jeho

ruce ji něžně hladily po zádech. Gejzír dosud nepoznaného vzrušení vybuchl v jejím těle a neznámá rozkoš ji celou pohltila. Zcela se poddala jeho rukám, její tělo se odevzdaně přimklo k jeho.

Několik okamžiků k sobě Rosemarie jemně tiskl, než ji zvolna pustil. Pomalu se od něj odtáhla a poté se s ním jen nerada vydala po druhé straně Ulice pod lipami zpět.

Nejen oni samotní, ale i téma jejich hovoru se otočilo. Nyní už zase mluvila hlavně ona. Vykládala mu o své rodině, o sobě. Také on pozorně poslouchal, ani jednou ji nepřerušil. Nechával ji, aby se mu svěřila se všemi detaily.

Během jejího vyprávění dorazili na konec ulice, přešli po kamenném mostě Sprévu a kolem radnice prošli na náměstí. Zde se posadili na jednu z mnoha laviček u veliké stříkající fontány a sledovali holuby, jak létají od jednoho člověka k druhému a čekají, kdo jim hodí nějaké drobky.

Bylo jí neobyčejně příjemné být v jeho blízkosti a co chvíli mlčky sledovali vysoce stříkající vodu, kterou vítr roznášel po okolí. Sluníčko ve vodní tříšti vytvářelo krásné duhové záblesky. Holubi u nich nepochodili, jednak s sebou nic neměli, jednak byli příliš zaujati sami sebou.

Když vyprávěl, zatrousil během řeči do své minulosti a odkryl další kousky soukromého tajemství. Studoval historii a sociologii, pochází z malé vesničky, kterým Rusové říkají sela, nacházející se kousek od Moskvy. Když pak zjistila, že to, čemu on říká "kousek od Moskvy" je ve skutečnosti sto padesát kilometrů, byla tím vyvedena z míry. Pro ní to bylo něco velmi vzdáleného, snad přes půl Německa. Smál se jejímu překvapení.

"U nás máme jiné vzdálenosti než jinde," vyslovil vážně myšlenku, která ji zcela vyvedla z míry.

"To přece nejde," vrtěla nechápavě hlavou, "nemůžou být někde vzdálenosti menší a jinde větší. Míry jsou přece všude stejné," nešlo jí na rozum. Neměla nejmenší potuchy, jak může být vzdálenost brána jinak, než jaká je. Až mnohem později zjistila, že tento výraz nepochopili daleko významnější lidé, když přemýšleli o vojenské útoku na Rusko při další velké válce. A jeho slova jí později mnohokrát zněla v uších, když slýchávala zprávy z východních bojů.

Byl čas se rozloučit a tak plouživě, velmi pomalu, mířili zpět na Alexandrovo náměstí. Vystoupali po schodech na nástupiště stanice městské dráhy, kterou tvořil velký, prosklený oblouk, takže byla velmi světlá. Společně čekali na vlak, jenž ji měl odvézt k domovu.

Stáli asi půl metru od sebe a mlčeli. Sledovali projíždějící vlaky a spěchající lidi. Dnes si už vše potřebné řekli. Nyní přemýšleli, že se musí rozejít, ačkoliv by chtěli být ještě spolu. Žádný z nich nevěděl, co vhodného říci a protože je nic vhodného nenapadalo, oba dál mlčeli. Cítili se spokojeně a šťastně, aniž by museli mluvit. Docela jim stačilo, že měli toho druhého blízko sebe. Už na první pohled oba vypadali velice spokojeně.

Konečně se vlak objevil. Mohutný dav lidí odcházel dolů schodištěm mezi nástupišti. Hranaté vagóny, nahoře žluté, dole červené, měly velká okna. Těmi bylo dobře vidět dovnitř. Bylo znát, že je po válce a peněz na údržbu je málo. Všechny byly oprýskané, špinavé. Barva sluncem značně zesvětlela a nutně žádala o opravu.

Nemohla se odtrhnout a nastoupit. Ani on se neměl k tomu, aby jí k nastoupení vybídl. Stáli proti sobě a nerozhodně čekali na to, co udělá ten druhý. Obsluha vozů rychle obíhala otevřené dveře a s rachotem je zavírala.

Ostrý hvizd oznámil připravenost vlaku a ten se zvolna, za lehkého šustění kol, rozjel. Rychle zvyšoval svou rychlost a za okamžik zmizel za posledními sloupy nádraží. Nádraží se vylidnilo, postávalo tam jen několik skupinek, kteří čekali na vlak ve druhém směru. Po širokých schodech pomalu přicházeli další, takže se perón pomalu zaplňoval. Oba se na sebe nejistě zadívali, jakoby se chtěli jeden druhému omluvit, že nenastoupila, že musí čekat dál.

Jemný úsměv se jim při vzájemném pohledu vloudil do obličejů a oba spokojeně stáli dál. Nevadilo jim čekání, nevadily jim davy lidí proudící neustále kolem nich. Přijížděly v dalších vlacích, které zastavovaly po obou stranách nástupního ostrůvku, na kterém stáli.

Po chvíli přijel druhý vlak s číslem, na které čekala. I tentokrát se nedokázala odtrhnout a tak i ten další odejel bez ní. Nakonec přečkala dalších pět vlaků, když opatrně k němu zvedla své oči.

"Už musím," řekla s lítostí v hlase, "naši čekají, už jsem měla být doma," snažila se omluvit svůj odchod.

Podíval se na ní stejným pohledem a mlčky přikývl.

"Já vím," řekl chápavě.

Další vlak se blížil. Když nastoupila, postavila se těsně k oknu vedle dveří. Oba si navzájem zamávali a vlak se s ní rychle rozjel směrem k jejímu domovu.

Doma jí čekala obvyklá rodičovská zpověď, kdeže se tak nezvykle dlouho zdržela. Sama byla překvapená, jakou krásnou lež si dokázala bleskově vymyslet tak, že je uchlácholila, aniž pojali sebemenší podezření.

Spokojená se rozběhla do koupelny, kde si dala horkou koupel. Lehla do plné vany horké vody a pod zavřenýma očima si promítala celý krásný den. Pomalu si projížděla každou chvilku dnešního setkání, vybavovala si jednotlivé části jejich rozhovoru. Byla překvapena, že se přesně pamatovala každé jeho slovo, každý pohyb, ba i každé gesto, které dnes udělal. Pára stoupala nad vanou a zahalovala její myšlenky do nádherných, okouzlujících pocitů, že s ní stoupala vzhůru a vznášela se vysoko nad zemským povrchem. Když šla později spát, dlouho sledovala strop svého pokoje nad sebou, než se její víčka únavou zavřela.

V.

Těch několik dní do další schůzky se jí opět zdály nekonečně dlouhé. Čím více se na ní těšila, tím více byla nervózní a nepříjemná k ostatním. Jelikož byli rodiče u ní již zvyklí během jejího dospívání na ledacos, nevěnovali jejímu divnému chování pozornost.

Konečně přišla toužená středa a ona se pečlivě připravovala na schůzku. Otec vzal s poklidem informaci, že jde s ostatními děvčaty na kroužek. Matce však neunikla její přepečlivá úprava vlasů, dlouhé vybírání šatů a neustálé postávání před zrcadlem. Na její podezíravý dotaz, kam že to vlastně jde, se jí dostávaly samé vyhýbavé odpovědi.

Rosemarie si při svých starostech, aby vypadala co nejlépe, vůbec nevšimla jejího chápavého, spokojeného úsměvu. Po chvilce vyzvídání toho raději nechala, protože vytušila, že se stejně pravdu nedoví. Dobře věděla, že musí počkat, až se dcera dostane do stadia, kdy se bude chtít sama svěřit. Šestý smysl ji neomylně oznamoval, že kamarádky na ni dnes nečekají.

Stejně jako minule, i nyní nedočkavě pospíchala na místo jejich schůzky na Alexandrově náměstí. Když přicházela před vchod k Domu tance, už z dálky zahlédla, jak přechází pečlivě oblečený, tentokrát v modré důstojnické uniformě s nezbytnou dlouhou šavlí u pasu, pod schody hlavního vchodu. Přecházel netrpělivě sem tam a když jí uviděl přicházet, rychle se vydal jí naproti.

"Jsem rád že jste tady," volal na ní nadšeně. "Co budeme dělat dnes?"

Jeho hlas zněl spiklenecky.

"Nemohu se dlouho zdržet," následovala její formální odpověď, "musím být dnes včas doma. Minule jsem to pěkně schytala, že jsem se opozdila."

"Brzy doma?" podivil se vystrašeně, neboť byl při své naivitě ochoten tomu věřit.

"No... ano," odpověděla rychle, aby to zamluvila. "Ale chvíli tu můžu být, "snažila se ho rychle uklidnit, když viděla, jak se ho to dotklo. "Slíbil jste mi dopovědět tu historii o Rasputinovi. Mohli bychom si k tomu někde tady sednout."

"Je velmi hezky a když sluníčko tak pěkně hřeje a je tak teplo," rozhlédl se po nebi, které bylo modré, jen s malými bílými obláčky, "přece nebudeme někde sedět v kavárně, půjdeme se projít, ne?"

Rukou přitom ukázal na krásnou modrou oblohu na které zářil krásný sluneční kotouč. Ani se nepodívala, kam ukazoval, jen pokrčila rameny na projev souhlasu s jeho plánem. Nechtěla dát najevo, že je jí celkem jedno, kde budou, hlavně že může být s ním. Když viděl, že sama nemá žádný cíl, rozhodl se jej vybrat sám.

Zamířili po schodech nahoru na stanici Městské dráhy. Vyšli na perón a nasedli bez vybírání do prvního vlaku, který se na nádraží objevil. Odjížděli opačným směrem od jejího domova.

Projeli Východním nádražím a pokračovali dál směrem na východ. Vlak sebou při své rychlé jízdě házel prudce ze strany na stranu a divoce s nimi na sedačkách, na kterých seděli, pohazoval. Objevila se před nimi další stanice dráhy. Jak vlak zpomaloval, vstal a podal jí ruku. Na nic se neptala, chytla se jí a pomalu postupovali směrem ke dveřím. Když vlak zastavil, prudce roztrhl křídla dveří a vystoupili na perón.

Rozhlédla se kolem. Východní kříž. Největší křižovatka tratí Městské dráhy ve městě. Ze všech stran se sbíhaly lesklé koleje do divoké spleti a po nich téměř bez přestávek projížděly vlaky. Vybíhaly ze stanice do všech stran jak rovně, tak i mnoha různými oblouky.

Nepřetržitý dav lidí přecházel od jednoho nástupiště k druhému. Chytl jí za ruku a vlekl po schodech nahoru, kde bylo další nástupní patro křižujících se kolejí.

S davem na něj vyšli a on ji vedl dál. Teprve až na samém okraji nástupiště se zastavili a přistoupili těsně k zábradlí. Zde už byli sami. Většina lidí zůstala uprostřed perónu, kde se nejlépe nastupovalo.

Sem, na okraj nástupiště již prakticky nikdo nezacházel. Postávali u zábradlí a sledovali lidské hemžení na spodním perónu pod nimi, nekončící příjezdy a odjezdy vlaků. Bylo stále se na co dívat, stále se něco dělo. Vlaky se rychle střídaly a nebylo chvilky, aby některý nestál na některé z kolejí. Když byla chvíli malá pauza mezi spoji, stačilo se otočit a sledovat dění na nástupišti za nimi, kudy vedly další koleje.

Dívali se směrem na západ, kde se ve slunci leskly kupole hal a vlakových dílen. Na obzoru se zvedaly vyšší domy kolem Východního nádraží a za nimi Alexandrova náměstí.

Mezi nimi se proplétaly stříbrné nitky kolejnic s červenožlutými soupravami vlaků. Bylo to zajímavé, v klidu postát a všechno to lidské mraveniště sledovat.. Nikdy by ji nenapadlo, že pohled na naprosto obyčejný, pro ní obvyklý kolotoč lidské činnosti, může být tak poutavý a zajímavý.

Všichni kolem nich spěchali, mačkali se a hromadně nastupovali do vagónů. Zato oni zcela v poklidu hemžení sledovali. Dlouho vydrželi sledovat dění dole, prakticky beze slov. Jen občas se na sebe podívali a spokojeně se tomu všemu zmatku zasmáli.

"Tak a my bychom už taky mohli jet," nesměle pronesl a mírně poodstoupil od zábradlí.

Chytl ji za ruku a pomalu jí vedl ke středu nástupiště. Blížila se další souprava. Na čele jí svítil velký nápis "Oranienburg" s číslicí 18. Její směr vedl do míst daleko na sever od města, kde ještě nikdy nebyla. Ráda se nechala přimět k nastoupení do dveří, které se otevřely, než z nich několik cestujících vystoupilo.

Oranienburg, zatím malá, neznámá vesnička, několik kilometrů za Berlínem. Zná ji jen hrstka lidí. V tu chvíli oba netuší, že její jméno bude za několik let důvěrně znát celý svět. Nebude to sláva, o kterou by stála. Stane se pojmem pro hrůzu a lidské neštěstí.

Když se dav vystupujících vyhrnul, rychle nastoupili a vrhli se k jedněm z volných sedadel. Spokojeně se usadili a vyhlížel ven z oken. Za nimi se celý vagón naplnil, že v něm nebylo k hnutí. Služba po chvíli obíhala vagón a zavírala všechny otevřené dveře. Ozvalo e prudké zapískání a s prudkým trhnutím se rychle rozjeli.

Seděli těsně vedle sebe, jemně se jeden druhého dotýkajíc. Dívali se z okna na dění venku. Změť kolejí Východního kříže rychle mizela a oni v divokém kolébání zamířili na sever.

Projížděli chudšími čtvrtěmi města, viděli nehezké domy a na ulicích bídně oblečené lidi. Bylo to bezútěšný pohled, který dokumentoval nešťastný vývoj země posledních let.

Domů postupně ubývalo, až se ocitli za městem. Minuli fotbalové hřiště, menší parky a nakonec vjeli do rozsáhlých polí za městem. Na nich se klátilo ve slabém vánku již zralé obilí se svou krásně zlatavou barvou. Seděli a společně se dívali na rozlehlé lány. Sluníčko oslnivě svítilo a nebýt příjemného vánku pronikající otevřenými okny, bylo by uvnitř nepříjemné dusno.

Jeli stále dál, kamsi do polí. Rosemarie zvědavě pokukovala, kam to vlastně míří. Sem tam se podél trati objevovalo několik menších stavení a chvílemi zastavovali na některé ze stanic na trase. Zde už lidé jen vystupovali a tak se vagón rychle vyprazdňoval. Po několika zastávkách už byl téměř sami.

"Tady bychom mohli vystoupit i my," ozval se zcela nečekaně, když se blížili k další stanici. Překvapeně vyhlédla z okna, zda neuvidí důvod, proč vystupují právě zde. Kolem byla jen samá pole, jako dosud. Dokonce ani domy v okolí neviděla.

"Tady?" zeptala se překvapeně a na její tváři se zračilo udivení. Její oči se široce vykulily a ústa zůstala otevřená.

"Ano," potvrdil s úsměvem, když viděl její údiv, "třeba tu také bude něco zajímavého," snažil se jí uklidnit.

Očekávaje překvapení, lehce přikývla. Zvedli se a popošli ke dveřím. Uchopil oběma rukama madla dveří a ještě za jízdy vlaku je pomalu otvíral. Jakmile zastavili, vystoupili na kamenné nástupiště a on iniciativně za sebou dveře opět zavřel. Vlak se dlouho nezdržel. Po chvíli se ozvalo ostré zapískání a vlak se rychle rozjížděl a mizel v dáli. Mizel ve zlatavých polích a mezi opuštěnými, osamělými stromy.

Zůstali stát na nástupišti a ona se rozhlížela kolem sebe, kdeže to vlastně jsou. Napravo byla menší staniční budova, jenž vypadala opuštěná a prázdná, stejně jako celé toto nástupiště kolem. Za ní pak vedla úzká silnice plná výmolů, která pokračovala k nejbližším domům ztrácející se mezi ovocnými stromy. "Pěkný proud", takový byl černý nápis na velké bílé ceduli, která označovala stanici.

Za kolejemi byly lány obilí, mírně se vlnící ve větru, který je zlehka čechral jak mořskou hladinu. Chvílemi zvířil jemný prach na nástupišti a zatočil jej v menším větrném víru.

"Tak a jdeme," pobídl jí zvesela a s potutelným úsměvem sledoval její stále překvapený obličej. Chytl ji za ruku a vedl k okraji nástupiště. Byla tak překvapena místem, kam ji dostal, že šla bez nejmenšího odporu. Přešli koleje a vydali se po úzké polní cestě do polí.

Její ruku už nepustil a tak mířili dál, stále se držíc. Mlčky kličkovali mezi výmoly na cestě a přeskakovali velké kameny a polovyschlé kaluže. Slunce zde pálilo ještě více, takže tu bylo mnohem tepleji. Neustálý mírný vánek jim prolétal kadeřemi a její kaštanové vlasy v něm krásně vlály. Měla je neustále přes obličej, že si je ani nestačila odsouvat stranou. Vánek přitom příjemně mírnil účinek slunečních paprsků.

Nalevo byl lán pšenice, napravo hrachové pole. Kdyby tu byla sama, byla by se na ně vrhla a začala by se cpát velkými hrachovými kuličkami v dlouhých luscích, které viděla vedle cesty. Dělala to tak vždycky, když byla malá, čerstvě natrhaný hrách přímo z pole milovala. Dnes však odolala, nechtěla působit dětinsky. Dnes vnímala už něco jiného, než chuť běhat v poli a vybírat největší lusky s nejšťavnatějšími kuličkami. V těle ucítila touhu po něčem naprosto jiném.

Daleko před nimi v dáli pulsovalo město. Jak šli, oba se na ně co chvíli zadívali. Zdálo se jim strašlivě daleko, ač cesta sem netrvala ani hodinu. Na té veliké rovné ploše bez jediného kopečku zabíralo celý obzor, kamkoliv pohlédli. Jeho lesklé střechy, nyní zářící v plném

slunci, byly všude. Mezi třpytivými střechami pak dýmalo množství vysokých i nízkých komínů, které vypouštěly oblaka černého dýmu, jenž se zvolna táhly ve směru větru do dáli.

Zvolna se procházeli cestami mezi poli a jen občas prohodili pár slov. Rosemarie se cítila velmi šťastná a vnitřně vyrovnaná, jak to dosud ještě nezažila. Právě se na chvíli zastavili, aby se pokochali pohledem na zlatavý lán s pozadím velkého města.

Uslyšeli pronikavý ptačí zpěv a když po něm zvědavě pohlédla, uviděla skřivánka, vznášejícího se nad poli. Rychle mával křídly a téměř visel na jednom místě. Jeho píseň se nesla poli, ničím a nikým nerušena. Těsně nad obilím poletovalo množství bílých motýlků, kteří sami či v páru létaly z květu na květ.

Náhle pustil její ruku a rozběhl se mezi klasy do pole, aby po chvíli doběhl k polní rostlině, která kvetla krásným, sytě červeným květem. Utrhl jej a velice jemně a opatrně jí ho za dlouhý stonek donesl. Zcela beze slov jí ho podal a díval se jí přitom zblízka do očí. Krásná květina jí udělala další nesmírnou radost. Nesmírný pocit blaženého štěstí zalil její tělo a pocítila obrovské vnitřní uspokojení. Srdce jí divoce bušilo a celá zmatená nevěděla, jak má květinu uchopit. Náhle dostala neobvyklý strach, že by ji mohla svou nešikovností zlomit. Oběma rukama ji uchopila a přitiskla si jí opatrně k hrudi. Podívala se na něj a cítila obrovskou chuť jej políbit. Neuměla se ale rozhodnout. Chvíli oba proti sobě mlčky stáli a dívali se jeden na druhého.

Teprve po chvíli ji jemně uchopil za paži a vydali se dál po cestě. Cítila se provinile, že mu nedokázala za dárek patřičně poděkovat. Stále si tiskla květinu k hrudi. Jeho dar jen podtrhl nádherný prožitek dnešního dne, kterým byla právě naplněna.

Opsali velký oblouk kolem hrachového pole a vraceli se zpět k nástupišti této opuštěné stanice. Velký kus za stanicí zahlédli za stromy několik domů, kvůli kterým zde stanice stála. Zvolna ke stanici došli a zvědavě nahlédli do jízdního řádu, kdy jim přijede další vlak. Ze středu města byli zvyklí, že vlaky jezdily jeden za druhým. Zde, velký kus za městem to bylo úplně jiné. Intervaly mezi jednotlivými vlaky byly téměř hodinové, takže před nimi bylo půl hodiny čekání. Nezbylo, než se posadit na dřevěnou lavičku a čekat. Mlčky seděli a společně hleděli na velké město ztrácející se v mírném oparu.

Konečně se v dáli mezi poli objevilo čelo známého červenožlutého vlaku, který se velkou rychlostí blížil. Za jeho předním sklem svítila velká "18" a konečná stanice "Königs Wusterhausen".

"Pane jo," pronesl překvapeně, neboť ono místo dobře znal, "to je ale dálka. To musí trvat půl dne, než dojede na její konec. Ta trasa se tomu řidiči jen tak nezprotiví, dvakrát se po ní projede a má po šichtě," řekl zamyšleně, když si představil, kde leží obě konečně stanice. Vstali a vyšli vlaku vstříc. Jeho trasa vedla od nejsevernějšího okraje města až po ten nejjižnější.

Nastupovali sami dva a v téměř prázdném voze bylo jen šest lidí. Ve velkém vagónu se úplně ztráceli. Pohodlně se usadili na široké sedačky a vezli se zpět.

Cítila se šťastná a utahaná. Sundala svůj široký bílý klobouček a odložila jej vedle sebe na volnou sedačku. Spokojeně položila hlavu na jeho rameno. Oči se jí začaly zavírat a začala klimbat. Musela se přemáhat, aby neusnula.

Kolébání rychle jedoucího vlaku bylo příjemné a tak, když jí náhle zaklepal na paži, prudce sebou překvapeně trhla.

Rozhlédla se a uviděla, že vlak je plný lidí a projíždí již centrem města. Na sedačce, kam odložila svůj klobouk, seděl starší muž v černém obleku, v uličce postávaly lidé, kteří se drželi za madla. Její klobouk, předtím bezstarostně odložený, držel nyní její přítel ve své ruce, aby ostatním nepřekážel. Mžouravě se dívala kolem sebe a pomalu jí docházelo, že cestu sem spokojeně prospala.

Za okny zahlédla známé domy a za chvilku vlak zastavoval. Čekalo je přestoupení na známé Východní křižovatce.

Zde již čekat nemuseli. Směrem k Alexandrově náměstí mířilo mnoho vlaků a tak nasedli na nejbližší. Za pár chvil již jím projížděli a pokračovali dál do západních částí města. Když vystupovala na stanici poblíž jejich domu, doprovázel ji. Tentokrát se nerozloučili hned u vlaku, ale šel s ní až k jejímu bydlišti. Když se zastavili na rohu jejich ulice, stáli chvíli nerozhodně před sebou.

"Moc jsem se toho dneska o Rasputinovi nedověděla," prohlásila lítostivě, očka jí šibalsky svítila. Opakovaně pocítila obavu, zda bude mít zájem o další schůzku.

"Ano, to je fakt," pronesl provinile, "no... on byl zezačátku normálním... " nedopověděl.

Umlčela ho přiložením prstu na jeho ústa.

"Dnes ne," zašeptala něžně a usmála se tomu, že její narážku nepochopil, "musím domů, už takto jdu pozdě, jindy, jo?" povytáhla významně obočí.

"Kdy? V sobotu? Ve čtyři? Jindy?" ptal se naprosto zmateně.

Mlčky kývla.

"V sobotu," zašeptala tak potichounku, že to téměř neslyšel.

Bleskově se vyhoupla na špičky a lehce jej rychle políbila na rty. Na tváři jí zašimraly jeho fousy, rychle se otočila a úprkem utíkala domů. Nechtěla, aby viděl, že je celá červená. Dlouho zůstával stát na rohu a díval se na vrátka obrostlá křovím, kde před chvílí zmizela.

VI.

Když nastala sobota, byla před nimi další jejich schůzka. Uskutečnila se opět na jejich obvyklém místě. Rosemarie se připravila stejně pečlivě, jako na tu první a doufala, že on se těší také tak, jako ona. Stejně jako minule, když na ni čekal, zářila svítivě uniforma na přivítanou.

Pozdravení proběhle jen krátce a stručně. Uchopil ji za ruku vedl ke stanici dráhy. Nebránila se, jen byla zvědava, co má pro ni připraveno na dnešek. Nastoupili do prvního vlaku, který jel východním směrem. Opět vystoupili na stanici Východní kříž a vystoupali na horní patro stanice.

"Budeme se zase koukat?" zeptala se zvídavě

"Posledně to stačilo, dneska jdeme dál."

Jen mlčky pokrčila rameny a vydala se po jeho boku ke konci nástupiště. Přecházeli po mostě a hluboko pod nimi se táhl stříbřité šňůrky. Vedle kolejí městské dráhy vedlo pět kolejí Říšských drah, mířící k Východnímu nádraží. Po některé z nich občas projel nějaký vlak. Někdy osobní, jindy nákladní. Jejich lokomotivy divoce odfukovaly a z jejich malých komínků se valily oblaka černého dýmu, který vždy po projetí zahalil celé okolí nepříjemným kouřem.

Když se pod nimi velkou rychlostí mihl rychlík, oba se na sebe zadívali. Společně je napadla stejná myšlenka. Nebylo by to špatné vyjet někam do dáli. Poznat cizí země, nádherná místa, nové lidi.

"Bylo by to krásné," zasnila se a zavřela oči, "kdybychom tak mohli spolu někam odjet... daleko... do neznáma. Byli by tam krásní lidé, nádherné moře, ovoce, zvířata," snila barvitě.

"Kde by nebyli tihle uspěchaní lidé," doplnil ji, "nikdo se tam nehoní za malichernostmi ...jachty klidně plují po moři..."

"Leželi bychom na pláži," její tvář se tetelila blahem, "sluníčko by svítilo..."

Poddali se na několik chvil snění. Stáli tam a jejich oči na několik dlouhých minut viděli jiný svět, jiné místa a jiné lidi. Když se vrátili ze svých snů zpět, hleděli na otupující realitu běžného dne.

Několikrát se stalo, že se mezi přijíždějícími vlaky objevila "jejich" 18. Od minulé cesty na sever to bylo pro Rosemarie kouzelné číslo.

"Hele," vykřikovala vždy, když jí uviděla, "už zase jede!" a zasněně se za ní otáčela. Také on se vždy zvesela usmál. I jemu se jejich výlet před několika dny líbil. I jemu to číslo připadalo kouzelné. Když se dostatečně pokochali, vzal její ruku a vedl ji dolů po schodech ven z nástupiště.

Sešli k ulici a vydali se po ní východním směrem dále podél řeky. Procházeli místy, kde ještě nikdy nebyla. Pomalu šli podél Sprévy na které občas proplula loď. Sledovali kachny a labutě, které v poklidu pluly po její hladině, kterou pravidelně zvlnily větší vlnky po průjezdu lodi. Vedl ji stále dál. Po chvíli došli k mostu přes řeku a on ji přes něj vedl na druhou stranu.

Uprostřed mostu se na jednom z výklenků zastavili a dlouze se dívali na tekoucí řeku pod nimi. Mohli svrchu vidět do nákladních prostorů lodí a lodiček, které se po řece plavily. Mohli si prohlédnout rozmanitý náklad, který převážely. Občas projela i některá z výletních lodí, obsazená jen několika pasažéry.

Treptovský park. Nad nimi s hukotem projížděl jeden vlak za druhým a když jím prošli, ocitli na okraji rozsáhlého parku. Byl velký, divoce zarostlý stromy a křovím. Pískem vysypané cestičky se mezi nimi vinuly do dáli, kde v nich mizely. Park byl poměrně tmavý, jen velký trávník uprostřed byl osvícen jasným sluncem. Rostlo v něm několik velkých stromů, které

svými korunami zastínily slunce. Mezi nimi bylo mnoho různých keřů, které prostor mezi stromy vyplňovaly.

Trávníček sice byl pečlivě sestříhaný, ale to byla také jediná údržba, která se zde prováděla. Po trávě byly různě vysoce vzrostlé volně roztroušeny jednotlivé keře. Vešli na trávník a volným krokem po něm přecházeli, stále se držíc za ruce. Po chvíli jí pustil, aby sundal sako a pečlivě jej rozložil před ní na zem.

"Na chvíli si sedneme, ne?" vyzval ji jemně.

Chvíli se rozmýšlela a nakonec se posadila. Pečlivě si srovnala sukni a klobouček. On si sedl hned vedle ní. Chvíli seděli a mlčeli, rozhlíželi se po krásně zeleném trávníku kolem nich.

"Takže tady si budeme povídat o Rasputinovi?" ozvala se sladkým hlasem. Neodpověděl, jen se zamyšleně díval do dáli velkého parku.

Náhle místo odpovědi k ní nečekaně natočil hlavu a dlouze se jí zadíval do očí, jakoby o něčem přemýšlel. Než se mohla pořádně zorientovat, přiblížil se svými ústy k jejím. Zcela podvědomě přivřela oči v očekávání polibku.

Když se zlehka dotkl jejích rtů, ostré cuknutí projelo jejím tělem. Přestala vnímat veškeré věci kolem sebe, soustředila se jen na nádherný okamžik. Necítila dokonce ani tvrdou a hrbolatou zemi pod sebou, která jí dosud nepříjemně tlačila. Její ruce se pomalu zvedly a objaly jeho mohutná ramena, ke kterým se pevně přitiskla.

Krásný pocit očekávala, ale že ji zvedne vysoko do oblak, že bude vznášet a létat, to jí zaskočilo. Když se po chvíli jeho rty oddálily, zůstala nehnutě sedět s mírně zakloněnou hlavou a zavřenýma očima. Vůbec se jí nechtělo je otevřít, protože se zavřenýma se lépe snilo a oddávalo nádhernému prožitku neopakovatelnému pocitu štěstí.

Teprve po chvíli je velice zvolna otevřela. Zahlédla jeho obličej kousek od toho svého, jak si jí pečlivě zblízka prohlíží. Pohlédla mu dlouze do očí a oba upřeně hleděli do těch druhých.

Náhle zahlédla, jak se něco většího mihlo u keře jen kousek za jeho zády. Prudce sebou trhla.

"Ježíši..." zvolala vyděšeně, "krysa!"

Její výkřik se rozlehl prostorem. Její ruce sklouzly na zem, aby byla připravena vyskočit a postavit se. On se bleskově otočil, podíval se zkoumavě směrem jejího pohledu. Soustředěně si prohlížel to, co mu ukazovala.

Hlasitý smích se mu vedral z úst, začal se hlasitě a srdečně smát. Rozzlobilo jí to, protože měla pocit, že se jí vysmívá.

"Co je na tom k smíchu?" odtáhla se od něj uraženě, "krysy nemám ráda... nesnáším je. Proto se mi ještě nemusíš vysmívat," vyčítala mu dotčeně. On se smál srdečně dál a její vztek se ještě víc zvětšil.

"Také nemám rád krysy," pronesl mezi veselým smíchem, "ale tohle jsou docela příjemní tvorové," díval se směrem, kde se zvíře, které ji vystrašilo, pohybovalo. Zarazila se a opatrně vykukovala přes jeho rameno.

Když se důkladně podívala přes jeho ramena do křoví, kde se zvíře před chvílí pohybovalo, rozesmála se také.

Byl to králík, obyčejný divoký ušák, který si to drze hopsal nedaleko od nich. Měl jemný šedivý kožíšek a světlé dlouhé uši. Jeho hnědá očka šibalsky pomrkávala a vypadalo to, že se směje také.

Chvílemi zvolna hopsal, pak se zastavil, zapanáčkoval a udělal několik skoků dál. Provokativně proskákal jen nedaleko od nich, až tím byli zcela zaskočeni. Doskákal za keř a panáčkujíc se na ně zvědavě díval. Právě tak zvědavě, jako oni na něj. Nebylo jasné, kdo si koho vlastně prohlíží. Zda oni zajíce, či zajíc je. Dívali se a nikdo se nepohnul. Náhle se kousek za ním objevil další.

Zpočátku nedůvěřivě panáčkoval, pak opatrně přiskákal blíž a postavil se vedle svého kamaráda. Také on se na ně zvědavě dlouze díval. Po chvíli se odněkud vynořil třetí, čtvrtý, další a další.

Netrvalo dlouho a kolem nich v nevelké vzdálenosti se to jen hemžilo pobíhajícími ušáky. Byli tak blízko, že to vypadalo, že stačí jen trochu více natáhnout ruku a mohli by si je pohladit. Za chvilku si je prohlížela docela početná skupinka zvědavců.

"Králík!" vyhrkla překvapeně, "a další! Další! Další! Támhle ještě jeden! Páni, to je králíků!" volala udiveně a rozhlížela se kolem. Točila se na všechny strany a její prst střídavě ukazoval na jednu, poté na druhou stranu. Bylo to šokující. Po trávě kolem nich celkem spokojeně blízko i dál se prohánělo velké množství těchto zvířátek.

"Já si jednoho chytím!" zvolala pojednou, když jí zlákalo, jak jsou blízko, jak pomalu a naoko nemotorně poskakují. "Jen si ho trochu pohladím, pomazlím se s ním."

Vyskočila a rozeběhla se směrem k nejbližším ušatcům. Ti ale zareagovali po svém. Jakmile zahlédli její směr, jako když do nich střelí. V mžiku se rozběhli na všechny strany a než stihla udělat dva kroky, byly na desítky metrů od ní. Zmateně se zastavila, králíci byli daleko od míst, než před okamžikem. Nemotorně hopsali a jakoby znuděně poskakovali v bezpečné vzdálenosti. Vypadali, že se vůbec nestarají, co se děje v jejich okolí.

"A jsou pryč," řekla zklamaně. Ruce měla svěšené podél těla, ve tváři zklamaný výraz. Náhle se jí rozzářili oči.

"Támhle je další," vykřikla bojovně, "tak chytím alespoň toho," rozeběhla se těžkopádně za králíkem, který se objevil nedaleko od ní za jedním křovím a vypadal, že si jí vůbec nevšímá.

Brzy poznala, že jeho lhostejný a unuděný výraz jen krycí maska, kterou ji dokonale zmátl. Ve skutečnosti byl neustále ve střehu. Jak viděl, že zamířila k němu, následovalo několik rychlých skoků a zmizel v hustém křoví na druhé straně.

Rosemarie se překvapeně zastavila. Než se dostala k místu, kde před okamžikem v poklidu seděl, byl již dávno pryč a opatrně vykukoval z křoví desítky metrů od ní. Neúspěch ji neodradil. S výrazem odhodlaného lovce se rozhlédla po ploše trávníku. Hledala další oběť.

"A hele!" vykřikla zaplavena náhlými loveckými vášněmi, "další králík Na něj!" a rozběhla se směrem, kde se objevila další oběť. Jenže všechno se opakovalo. Než se k němu stačila přiblížit, byl pryč i on. Zastavil se desítky metrů od ní a hopsal tak, že to vypadalo že už rychleji nemůže.

"Áááá...," další lovecký křik prořízl ztichlý park, "támhle je další, toho už určitě chytím!" zaměřila se na dalšího a už k němu pádila. Bleskem zmizel v nejbližším křoví, nezbyla po něm ani památka. Už se nezastavovala, hned zatočila k nejbližšímu.

"Tak tebe," volala nadšeně, "tak tebe... další králík... další... králík... králík... králík... tady je to samý králík!... chytnu vás?" vykřikovala v euforii a pobíhala sem tam. Po chvilce to vypadalo, že si hrají králíci s ní. Jakmile k některému z nich vyrazila, bleskově se někam ztratil. Když se na chvíli zastavila a přestala se jim věnovat, bylo jich hned kolem ní plno, jakoby jí vybízeli k další honičce. Když hned nereagovala, přihopsali tak blízko, až ji vyprovokovali. To se rozběhla a snažila se nejbližšího polapit. Než udělala tři kroky, byli zase pryč, aby zvědavě vykukovali ze křoví, kde to pořád je. Pak se všechno dokola opakovalo.

Celou dobu jí pobaveně sledoval. Vypadala roztomile, jak v delších svátečních šatech běhala po louce sem a tam a s vášnivým výrazem lovce se je snažila holýma rukama chytit. Jako zábava to bylo dobré, zvláště když sledoval, že to bere smrtelně vážně. Její lovecké pudy jej překvapily. Nebylo divu, když po chvilce vytrvalého divočení po trávníku unaveně dosedla zpět vedle něj.

Ztěžka oddechovala a tak ji nechával dostatečně se vydýchat. Pak se k ní naklonil a opět ji dlouze políbil. Po chvíli jej jemně odstrčila, stále oddechujíc.

"Už jsem je skoro držela," vysvětlovala svůj neúspěch, "chyběl mi vždycky jen malinký, opravdu jen malinký kousíček. To byla ale smůla," litovala se nešťastně. Tvářila se zarputile a snažila se zamaskovat svou loveckou nešikovnost.

"Máš naprostou pravdu," přikyvoval jí, "chybělo ti vždycky jen trošku a měla jsi je. Já už jsem jasně viděl, jak je držíš. Za ty jejich dlouhý uši, byla jsi fakt dobrá. Chytat králíky holýma rukama dokáží jen ti největší machři a šikulové. Škoda, že mají ty nožičky, jinak bys to dokázala i ty."

"Ty mě vůbec nemáš rád," škaredila se naoko, "nepřeješ mi nic pěkného," dodala uraženě. Ani jednomu nepřišlo divné, že přešli samovolně na tykání.

Pobaveně se usmíval a musel ji konejšit. Jemně ji přitom pohladil po vlasech, když si k němu po chvíli položila hlavu na rameno. Tvářila se ztrápeně a nepolapení ani jednoho králíka jí opravdu mrzelo. Když se k ní po chvíli sklonil, opatrně ji pomalu položil na záda a dlouze začal líbat, nebránila se. Její mysl ztratila šmahem o králíky zájem.

Dlouze a vášnivě se líbali, propadla se kamsi do hlubin. Náhle se k nim z dáli donesly nějaká slova, dolehly k nim křupavé zvuky lidí jdoucích p písčité cestičce.

"Někdo jde," vydechla polekaně.

Jemně ho odstrčila a když se ohlédl, zahlédl několik dvojic přicházejících lidí.

"Myslíš, že nás viděli?" zašeptala ustrašeně.

"Nevím," pokrčil rameny, "asi ne, jsou ještě daleko."

Měla nepříjemný pocit, že byla přistižena u něčeho nekalého. Krásné pocity minulých chvil byly pryč. Urychleně se zvedli a s pocitem lapených zlodějíčků urychleně opouštěli trávník. Oklepal svůj kabátek a zvolna mířili zpátky.

Šli po stejně cestě jako přišli. Prošli tunelem pod městskou dráhou a zamířili na most vedoucí přes Sprévu.

Zamířil dál do míst, které neznala. Prošli pod velkým obloukem železničního viaduktu a mířili dál šedivými ulicemi. Domy a kamenná dlažba ulice zde byly značně rozbité.

Stará Strálava, zahlédla název tohoto místa na nedaleké malé zastávce autobusu. Po chodnících chodilo jen velmi málo lidé a jen zřídka projel nějaký vůz. Vypadalo to zde nejen tiše, ale i opuštěně. U jednoho z domů dlouhého bloku se zastavil a z kapsy vytáhl velké železné klíče.

"Co tady chceš dělat?" zeptala se vyplašeně.

Přiložil si prst významně přes ústa a nemotorně odemykal.

Když odemkl, opatrně vstoupili do tmavého vchodu. Trochu se zdráhala, ale nakonec na jeho pokyn vešla dovnitř za ním. Chytil ji za ruku a táhl za sebou dovnitř.

Byl to starší dům, trochu zatuchlý. Před nimi byla temná chodba, kde se jen s obtížemi orientovala, na jejíž konci byly dveře vedoucí na dvůr. Zabočili doprava, kde po krátké chodbě následovalo dřevěné schodiště vedoucí nahoru do horních pater. Bylo už silně ošlapané a stejně tak i bylo ošoupané dřevěné zábradlí vedle něj.

Začali vystupovat po schodech nahoru. Po každém šlápnutí na schod se ozvalo hlasité vrznutí, které se rozléhalo opuštěnými prostorami schodiště. Měla dojem, že to je šílený rachot, který musí slyšet každý v celém domě. Očekávala, že se všichni vyjdou podívat, kdo to tak hlučně jde.

Nikdo však nevycházel, nikdo o ně neprojevil zájem. Mimo vrzání starých schodů bylo v domě naprosté ticho. Jinak se neozval sebemenší zvuk.

Vyšli na mezipatro a na něm uviděla velké oprýskané dveře s cedulkou WC. Vedle špinavé, zaprášené okno ve stejně oprýskaném rámu. Když vystoupali do prvního patra, zastavil se u prvních dveří, které začal dlouhým klíčem odemykat.

"Čí je ten byt?" zvědavě zašeptala a rukama se vystrašeně chytla jeho levé paže. Zvědavě nakukovala přes jeho rameno a netrpělivě čekala, až otevře dveře, aby mohla zjistit, co je uvnitř. Zvědavost byla větší jak její strach..

"Tady teď bydlím," odpověděl jí také šeptem, "mám ho pronajatý, než skončíme naši práci v Berlíně."

"Ale já myslela," zapochybovala, "že jsi říkal o bydlišti u letiště Krásné Pole," pronesla zmateně.

"Ano," souhlasil, "tam jsem bydlel dosud. Zbytek naší skupiny tam je pořád. Já jsem si pronajal tento byteček, abych mohl být sám, kdybych to třeba někdy potřeboval. Oni jsou totiž strašně otravní, nedají člověku chvilku pokoj, když chce být sám."

"Nebo aby sis sem mohl vodit nějaký ženský," pohlédla na něj káravě, "přiznej se."

"No... to přiznávám," potvrdil kajícně, "ženský sem opravdu vodit chci. Ale ne nějaký ženský, ale jen ženskou, jednu... tebe," odpověděl na její dotaz a s potutelným úsměvem jí vybídl ke vstupu. Blaženě se na něj usmála.

Dveře se z pronikavým vrzáním otevřely. Vesele se tomu oba zasmáli a společně vešli dovnitř. Zatímco on odkládal její klobouček se slunečníkem na stojany u dveří, ona se zvědavě rozhlížela.

Stáli v malinké předsíni, doprava byla kuchyně s jedním stolem, třemi židlemi a jedním starším kredencem. Nalevo byl menší pokoj, který sloužil jako ložnice. Dalo se tak usoudit podle věcí na gauči, který stál naproti dvěma vyšším skříním. Vedle byl stolek a na něm veliké rádio.

Očekávala typický mužský nepořádek, ale místo toho zde byl pečlivě uklízený byt. V kuchyni se nepovalovalo žádné nádobí, hrnky byly v regálech pečlivě srovnány, talíře byly uklizeny. V pokoji viděla pečlivě vyčištěnou uniformou pověšenou na ramínku a vedle ní na třech hřebících ve zdi tři různé typy armádních čepic. Vůbec jí to nepřipadalo že je v pokoji kde nepanuje ženská ruka. Vzpomněla, když několikrát nakoukla do pokojů svých kamarádů, vždy tam panoval strašný nepořádek. Věci bývaly naházeny na velkých hromadách či nastrkány pod postelemi.

Zvolna procházela malým bytem a prohlížela si ho. Vybavení bylo staré a notně otlučené. Bála si zde sednout na židli, aby si neumazala své bílé šaty, dotknout se každého kousku nábytku. Trvalo jí dlouho, než si na takový malý byt přivykla. Bylo příliš patrné, že je zvyklá nejen na byt mnohem větších parametrů, ale moderněji vybavený. Nechtěla si proto nikam sedat a tak raději popošla k oknu a zadívala se do téměř prázdné ulice.

"Tady nechodí skoro žádní lidé," pronesla udiveně.

"No to jen teď," vysvětloval, "přes den. K večeru se lidé vrací z práce, takže je tu rušněji. Tady žijí samí dělníci. Je tu dělnická čtvrť."

Její zrak padl na protější stranu, kde byla vysoká zeď, ale ze svého stanoviště mohla přes ni nakouknout dovnitř. Všimla si, že je to nějaký menší provoz cosi zde vyrábějící. Na tak malou továrničku měl ale dosti vysoký komín z kterého se valil velký oblak černého kouře.

"Co je to za továrnu tam naproti?" zeptala se zvědavě.

"Sklárna," odpověděl stručně, "obyčejná výrobna skla, zeleného skla."

"Mají tam takové veliké hromady střepů," podotkla udiveně, když prstem ukazovala na velké haldy u plotu, "to vyrábí tolik zmetků?"

"Ne," pousmál se její naivitě, "ale to jsou střepy co se sem sváží. Ty jsou z celého okolí. Ty pak používají na nové sklo."

"A co pak tam dělají ty hromady písku," ukázala na další kopce surovin, "ty taky potřebují?"

Obličej se rozsvítil nebývalým zájmem. Bylo to pro ni něco úplně nového.

"Písek je hlavní surovina pro výrobu," odpověděl jí.

"A ty víš, jak z toho sklo udělají?"

"Smíchají ty střepy s pískem, přidají některý další suroviny a pak to roztaví ve sklovinu a pak tvarují," následovala jeho odpověď.

"Jo...? a co tvarují tady?" její ústa se překvapivě vyšpulila. Její náhlá zvědavost vehnala úsměv do jeho tváří.

"Tady dělají flašky," pronesl suše, "obyčejný zelený láhve na pití."

"Aha," pokrčila rameny. "Odkud to všechno takhle víš? Ty jsi ve sklárně pracoval?"

"Já... ne," odmítl rázně, "není to hezká práce. Samý kouř a smrad. Ale byl jsem se tam jednou podívat a jeden známý mi to vysvětlil," řekl klidně a posadil se naproti ní.

Pohled na nehezkou, šedivou a oprýskanou továrnu, která měla nádvoří plné všelijakého haraburdí, o kterém ani netušila, k čemu sloučí, jí brzy přestal bavit. Prošla bytem k druhému oknu v kuchyni.a podívala se z něj ven na druhou stranu.

Tady už to bylo o hodně příjemnější pohled. Pod oknem protékala Spréva a kolem obou břehů bylo mnoho zeleně. Tráva, stromy, či keře. Řekla zde plynula pomalu, téměř neznatelně.

Kachny a husy plavaly v hejnech sem tam, neohrabaně se povalovaly na hladině. Občas projela nějaká loď, která rozčeřila klidné místní vody.

Otevřela okno a vyklonila se z něj, nasávala přitom z plných plic čerstvý, teplý vzduch, s mnoha příměsemi vůní řeky. Pohlédla dolů pod okno a uviděla několik omšelých dřevěných bud na uhlí a starých kolen. Za nimi stál polorozpadlý dřevěný plot. Kolem plotu probíhala rozježděná cesta po které projížděl každou chvíli nákladní vůz.

Kousek napravo zahlédla menší přístavní vykládací bagr, ke kterému zajížděla všechna ta lomozící a čoudící auta. Tam se srovnávala do řady a s bublajícími motory čekala až na ně přijde řada.

Řidiči se zatím sešli do několika skupinek a za vydatného pokuřování cosi projednávali. Bagr stál na malém kamenném molu těsně vedle vody. U mola byla přistavena říční nákladní loď,

která byla naložena říčním pískem. Nyní už byla téměř prázdná, ale v dálce už bylo možné zahlédnout stejnou loď, která vrchovatě naložena přivážela další várku.

Písek v lodi byl z řeky, který říční bagr doloval z různých míst, aby byla dodržena patřičná plavební hloubka po celé plavební cestě. Byla to nekonečná práce. Řeka sem přinášela drobný bahnitý písek a zanášela své koryto. Bagry a lodě se staraly, aby je zase odstranily.

Bagr měl jednu velkou lžíci tvořenou čtyřmi drapáky. Nyní je rozevřené přenášel nad loď a tam je nechal spadnout na hromadu písku. Drapáky se zabořily do hromady a vykously z písku mohutnou porci. Zcela zaplněná lžíce těžce stoupala vzhůru a současně se rameno překlápělo ke břehu nad auta. Na všechny strany z ní přitom stříkala voda vytékající z písku.

Drapáky se otevřely a písek se vysypal do vany nákladního auta, které stálo pod ním. Jedno přistavené plnil a dalších pět stálo v řadě a čekalo. Nečekala dlouho, po dvou lžících bylo první po okraj plné a odjíždělo.

Auta měla korby pokryté plechem, byly to vlastně velké utěsněné vany, protože jinak by písek cestou vytekl. Nakládaný písek byl ještě plný vody a ta z něj i během přenášení lžící tekla proudem na zem. Než se bagr stačil otočit a obsah lžíce do auta vypustit, nacákal všude kolem. Všechno kolem bagru se topilo v množství vody, která neustále vytékala z dalších a dalších lžic. Když pak do těchto kaluží najela těžká auta, rozjezdila je a další se již brodila jemným blátem. I když bylo delší dobu sucho, tahle auta byla neustále celá pocákaná čerstvou špínou.

Napadlo ji, že to asi není příjemné, jezdit po celkem čistém městě, kde není zatím jediná kaluž v čerstvě zacákaném autem. Lidé, kteří neví odkud jezdí, se tak mohou řidičům neoprávněně za jejich špinavé vozy vysmívat.

Když se naložené auto dalo do pohybu, rozhoupal se vodnatý písek na korbě ze strany na stranu. Jakmile se trochu více zhouplo, vystříklo to jemné písčité blátíčko přes okraj a rozpláclo se vedle cesty. Zůstala po něm velká mokrá kaluž. Řidiči si ale toho byli vědomi, proto s auty jezdili velmi opatrně, zvláště ve vyježděných korytech podél bagru. Písek tak vyšplouchl z jejich korby jen velmi zřídka. Jedno auto odjelo, ale hned z druhé strany přijíždělo další a stavělo se poslušně do řady.

Nějak se jí sledování vykládky zalíbilo a tak se opřela bradou u svou ruku a pozorně sledovala ruch u řeky tam pod ní. Vůbec nevnímala, že jí stále něco říká. Byla plně zaujata děním kolem bagru.

Postavil se těsně za ní a sledoval důvod jejího soustředění. Náhle se jeho ruce zvedly a jemně stiskly její boky. I když pocítila jejich dotek, věnovala se dál dění u mola, jakoby je nevnímala. Ruce začala pomalu klouzat po jejích bocích nahoru a dolů, přitom ji pevně svíral.

Náhle se k ní sklonil a jeho rty se dotkly jejího týla. Zahrnul jej celý jemnými malými polibky. Jeho ruce ji pevně svíraly a rty klouzaly po jejím krku.

"Ne..." vydechla hekla a trhla sebou, "nech mě!" dodala zcela tiše a opatrně. Slova jí vyklouzla z úst, jakoby je ani nechtěla říct, jakoby ho nechtěla vyplašit. Ohnivé výstřely vzrušení jí projížděly tělem při každém doteku jeho rtů. Postupně se přesunuly na boční část

krku a polibky zahrnul celou tuto část. Jemně se jí dotýkal rty od ramene k uším. Její našponované tělo sebou jemně při každém trhlo a několikrát slastně vzdychla.

Po chvíli jeho ruce pomalu projely pod jejími pažemi a zezadu ji uchopil pevně za obě ňadra. Několikrát je jemně stiskl.

"Ne... ne... to nesmíš," vyhekla několikrát způsobem, který spíše naznačoval opak, "...to nemůžeš... počkej!" rychlá slůvka vyslovená v návalu rozkoše vstřelila z jejich rtů. Když je pronesla, její ruce prudce uchopily jeho.

Sevřely mu prsty a jemným tahem se je snažila dát pryč. Překvapeně se zarazil, když se polekal, zda se jí nějak svým činem nedotkl. Mírně zvedl hlavu a rozmýšlel, co dál. Náhle zahlédl odlesk jejího obličeje v okně před sebou. Nejasně viděl, že má slastně zavřené oči a velký spokojený úsměv na rtech. Uklidněn opět sklonil hlavu a jeho polibky znovu jemně dopadly na její šíji.

S mohutným vzdechem plným vášně zaklonila hlavu a svůj krk nastavila žhavým polibkům. Její ruce přestaly ty jeho odtahovat a pevně si je na svá ňadra přitiskla. On je ihned jemně stiskl. Stáli chvíli těsně u okna, kdy jeho ústa rozdmychávala žár jejích vášně a jeho ruce prudce zvedaly pocit slasti zalévající její vyšponované tělo. Jeho ústa přeskočila na její zakloněnou hlavu a pevně se přitiskla na její. Dlouhý polibek zakončil jejich cestu po jejím krku.

Jeho ruce začaly rozepínat řadu knoflíčků jejích šatů. První byl těsně u krku a další vedly dolů těsně za sebou. Byly hadrové a špatně se protahovaly očky, které měla na šatech našity. Nemotorně za velkého cukání jí rozepnul jen několik knoflíčků.

Rosemarie zaplněna divokou vášní a slastí najednou pocítila nutkání vše ze sebe strhat. Její ruce prudce odstrčily ty jeho nemotorné a sama si začala bleskově knoflíčky rozepínat. Když obě části uvolnila, nechala je zvolna rozevřít. Jeho ruce za ně zajely a znovu uchopily její ňadra. Když ji po chvíli zvolna vedl těch několik kroků dozadu a zvolna začal pokládat na pohovku, oddala se zcela slastnému pocitu a nechávala ho dělat co chtěl.

Další okamžiky prožili v nejkrásnějších chvílích, jaké dva mladí a zamilovaní mohou prožít. Byli spolu poprvé a oba vzácné chvíle vášnivě prožívali. Přišlo to tak rychle a nečekaně, že byli sami překvapeni. Vzájemná touha jednoho po druhém však všechno urychlila a zjednodušila. Po celou dobu nepromluvil ani jeden jediného slůvka, ani když vedle sebe leželi a těžce po krásných chvílích odpočívali.

Rosemarie ležela s široce otevřenýma očima a hleděla do stropu. Její hruď se rychle zvedala v těžkém oddechování, po krásné námaze minulých chvil. Ňadra se jí ještě jemně třásla ze slastných okamžiků, které právě prožila. Natáhla ruce za hlavu a vypnutím těla nechávala dobíhat slast, která zvolna opadávala. Její břicho se lesklo drobnými kapičky potu, které na ní zůstaly z jeho těla.

On stále ještě ležel a oddechoval, když nevydržela na posteli. Opatrně se posadila a rozhlížela se. Jejich šaty byly divoce rozházeny po celém místnosti a vytvářely zde hrozný nepořádek. Při tomto pohledu bezděky vyprskla smíchy. Představila si, co by takovému zmatku asi tak řekla matka. Jí to v tuto chvíli připadalo velice roztomilé.

Zvolna vstala a začala si své věci pomalu sbírat. Náhle pocítila jeho pohled a tak se k němu otočila. Hleděl jí na ňadra, nyní volně se pohybující při jejích pohybech. Jemný úsměv a spokojenost zářila z jeho očí.

Lekla se a chtěla si rukama ňadra zakrýt, ale jeho toužebný a fascinovaný pohled na ně ji zarazit. Sledovala jeho oči, jak si prohlíží každý kousek. Pak uviděla, jak pomalu kloužou po jejích bocích níž. Na bříšku měla spojené ruce, ve kterých držela několik částí svého oblečení, které již sebrala. Jeho oči klesly až k rukám a zastavily se, jakoby narazily na překážku. Náhlý, nádherně opojný pocit zaplavil její tělo. Pocit studu zmizel a ona chtěla potěšit jeho vroucí pohled. Její ruce se rozpojily a pomalu klesly podél těla, kousky šatů spadly na zem. Zcela tak odhalila zbytek svého těla. Jeho oči, jakoby na to čekaly, začaly pomalu sjíždět po malém bříšku níž. Chtěla ho nechat zcela si vychutnat pohled na její tělo, proto popošla několik kroků a zastavila se těsně u postele. Těžce dýchala, zaplavena rozkoší, když sledovala, jak jeho oči dychtivě kloužou níž a níž. Zastavily se a zaujatě si prohlížely místa, která až dosud přede všemi pečlivě chránila.

Trvalo nějakou chvíli, než jeho oči zamířily jinam a ona se pomalu sklonila, aby své věci sebrala a začala se oblékat. Po chvíli se k ní připojil i on.

Když po dvou hodinách zamykal svůj byt, stála již Rosemarie na schodišti opět pečlivě upravená. Nebýt jejího úsměvu, prozrazující daleko kolem sebe vnitřní uspokojení, mohlo by se zdát, že se vrací s běžné procházky.

Vyšli ven a pomalu se vraceli stejnou cestou, jakou sem přišli. Jen už věděla, jaké "tajemství" je skryto za vysokou oprýskanou zdí naproti jeho domu a znalecky sledovala kolem projíždějící zacákaná auta, z kterých občas vyšplouchla voda.

Když došli ke stanici městské dráhy Východní kříž, nasedli na vlak mířící do Postupimi a vyjeli. Také dnes s ní opět dojel až ke stanici, kde vystupovala. Teprve tam se s ní loučil. Dnes poprvé dlouhým a vášnivým polibkem zamilované dvojice.

"Zase jsem se nic o tom Rasputinovi nedozvěděla," šeptala mu vyčítavě do ucha, "na tebe není žádné spolehnutí."

"Já vím," souhlasil, "proto tě budu zase čekat. Třeba se polepším," dodal optimisticky. Usmívala se, když ho spokojeně hladila po tváři. Prudce se otočila a zamířila k domovu. Dnes byl pro ní novým dnem. Mnoho se toho změnilo a ač něco cítila sama, plný rozsah měla zjistit až mnohem později.

VII.

Poté ještě několikrát navštívila onen tajemný a zastrčený kout Berlína a podívala se do malého bytečku v domě u řeky. Ještě několikrát měla možnost sledovat vykládku písku říčním bagrem i husy plavající poblíž po řece. Aniž si to v tu chvíli uvědomovala, prožila v tomto domě své nejúžasnější okamžiky ve svém dosavadním životě.

Krásně a nádherné milování v tomto omšelém bytě patřilo nakonec k nejlepším zážitkům, které si z Berlíně odnesla. Návštěvy v domě patřily k pravidelné činnosti v jejím týdenním rozvrhu.

Čas rychle plynul a doba nádherných chvil trvala téměř dva měsíce. Jednoho dne přišel nečekaný šok. Otec Rosemarie oznámil, že odjíždí bezodkladně do Essenu a protože jej tam povinností donutí nějaký čas zůstat, odjede s ním celá rodina.

Byla zprávou o to víc překvapena, protože dosud se nic podobného nestalo a ona s takovou možností vůbec nepočítala. A co hůř, pod vlivem posledních událostí a nádherných chvil trávených se svým milovaným se jí z Berlína absolutně nechtělo.

Jakoukoliv námitku otec odmítal a matka, zvyklá se mu ve všem podřizovat, neprotestovala. Přes veškerý Rosemarien nesouhlas již za dva dny nastupovali všichni společně do rychlíku a obtěžkáni zavazadly odjížděli do míst, kde měli podle prvních předpokladů pobýt jen krátce. Se svým milým se nestihla ani rozloučit. Nechala mu sice vzkaz u domovníka, ale sama dobře věděla, že není jisté, zda se dostane až k němu.

Po příjezdu do Essenu vyhledala v nejbližší volné chvíli nejbližší telefon a zkoušela mu zavolat. K jejímu překvapení telefon po vytočení známého čísla stále jen marně vyzváněl. Několikrát volání opakovala, ale na druhé straně se stále nikdo neozýval. Nechápala co se děje a ještě mnohokrát číslo vytáčela. Již se ho ani jednou nedovolala a víckrát ho ke svému velkému zklamání nejen neslyšela, ale už jej nikdy neuviděla.

Ubytováni byli, jak se na jejich rodinu slušelo, v okrajové čtvrti města v honosné vile odpovídající postavení a požadavkům. Byla vyčleněna podnikatelskou skupinou, kterou zastupovali, přímo pro jejich rodinu.

Změnou bydliště se vrátil Rosemariin život do obvyklých kolejí. Zatímco otec trávil celé dny jednáními v práci, ona se nudila. Odjížděl brzy ráno a vracel se pozdě večer, ona zůstávala s matkou sama doma. Nikoho ve městě neznala, okolí pro ni bylo cizí. Přemýšlela, jakým způsobem se v novém prostředí zabavit, ale možností měla poskrovnu.

Společenská situace se rychle vyhrocovala, krize postupovala. Na jakékoliv vedlejší akce, jakým byly večírky či zábavné párty nepřipadaly v úvahu. Její život byl nyní zaplněnou nudnou a jednotvárnou činností.

Procházky městem, návštěvy těch několika salónů, jež ještě fungovaly, občasné oficiální návštěvy u významných lidí. Tím to většinou končilo. Čím zoufalejší okamžiky prožívala, tím nešťastnější si připadala. Nepřestávala myslet na svůj klidný a spokojený život v Berlíně. Mnoho přátel, hodně zábavy, ale hlavně nádherné zážitky posledních dnů před neočekávaným odjezdem.

Ale život plynul dál a přinášel nové okamžiky, které se těžko daly předpokládat. V soukromém životě Rosemarie se schylovalo k nečekané události, která měla znamenat zásadní zvrat.

Jednoho dne se otec objevil nečekaně brzy ve dveřích jejich domu. Spolu s ním několik dalších osob, které doprovázel jakýsi mladík.

Po zasednutí ke společenskému stolu byla Rosemarie zavolána a byl jí představen. Neměla nejmenší potuchy, oč se jedná a byla pozváním zaskočena. Po představení jí otec oznámil, že onen muž je syn spoluvlastníka jedné z továren, který s nimi nyní spolupracuje. Následovalo jedno překvapení za druhým.

Jako celkem samozřejmou věc pronesl, že je v zájmu obou rodin, aby se síly rodů spojily a majetek a vliv posílily. Takže od ní očekává, že se s tímto mužem sblíží a je vzájemně domluveno, že se po sňatku dojde ke sloučení i majetku.

Větší překvapení jí ani nemohl připravit. Zcela zaskočená Rosemarie nebyla schopna odpovědět, ani zásadněji reagovat. Její mlčení si všichni vysvětlili jako předběžný souhlas se svými plány. Po krátké recepci se společníci zvedli a společně s otcem odešli k dalšímu jednání. Rosemarie nechali o samotě s mladíkem, aby si mohli celou záležitost věc probrat a vzájemně se poznat.

Trapná chvíle, která nastala, se nelíbila ani jednomu. Rosemarie měla ještě hlavu i srdce plnou svého milého, kterého musela v Berlíně opustit. O další vážné známosti nechtěla ani slyšet a ještě ke všemu rovnou o svatbě.

Byl to blesk z čistého nebe. Za nejhorší považovala to, že nesouhlas by zřejmě znamenal velký konflikt se svým otcem. A to si v žádném případě netroufla. Rozhodla se, že tedy vyčká, třeba se situace nějak vyřeší.

Vlastně očekávala, že si vzájemně vyjasní, že představy svých rodičů společně odmítnou. Brala za nemožné, aby jí rodiče určovali kdo bude jejím ženichem a předpokládala, že i on k tomu zaujme stejné stanovisko. Domnívala se, že to nebude jako vždy tak horké a vše samo postupně uklidní a život se vrátí do svých starých klidných kolejí.

Jmenoval se Karl a ze svého postavení, do kterého byl uveden, byl stejně vyplašený jako ona. Vlastně se zmohl jen na to, aby opakoval totéž, co už jí předtím oznámil otec. Byla velmi potěšena, když se jí svěřil, že se mu také nelíbí situace, do které byl postaven. Stejně jako Rosemarie, nechtěl ani on přistoupit na jednomyslné rozhodnutí rodičů, aby se s někým oženil proti své vůli.

Svým postojem jí byl hned napoprvé sympatický, což si v této chvíli ještě plně neuvědomila. Svůj podíl na tom mělo to, že ani jeho vzhled nebyl špatný, působil příjemně a jeho chování jí připadalo docela milé. Obzvláště jeho rozhorlení příkazem rodičů se jí moc líbilo.

Když se trochu vymanili z prvního ostychu, docela příjemně se oba rozpovídali. Postupně si všímala i toho, že s ním nebyla ani na chvíli nuda, čímž jí opět překvapil. Společné chvíle, jež spolu nakonec strávili, vůbec nebyly nudné a nezáživné.

Několikrát se ještě potajmu duši svého srdce zkusila do Berlína dovolat telefonem, ale ani jedinkrát se její naděje nenaplnila. Nikde ani nemohla zjistit, co se s ním stalo a z jakého důvodu se bývalý milý sám neozývá.

Vytrvale to zkoušela několik dní. Byla z nastalé situace nejen zoufalá, ale i úplně bezradná. Jak podnikala jeden marný pokus za druhým, její duše pomalu zaplňovala prázdnota. V naprosté beznaději zkusila ještě několik posledních zoufalých telefonů, ale když ani ty neuspěly, začala se pomalu vzdávat. Aniž si to výrazněji uvědomila, její srdce se začalo smiřovat se stavem, že bylo opuštěno.

Pomalu plynuly den za dnem a Rosemarie si začínala zvykat životu v novém městě. Začala s Karlem trávit více času, než sama původně předpokládala. Jednak ve zdejším městě dosud nenašla žádných dalších kamarádů, jednak neměla nic jiného na práci. Nakonec on sám se

jako společník jevil stále lepší. Jejich vztah začínal získávat vážnějších rozměrů, z čehož měli největší radost jejich rodiče. Aniž se o to nějak snažili, začínali plnit jejich původní plány.

Do jejich života začínaly pronikat společné procházky, výlety, návštěvy kulturních akcí, pokud se vzácně nějaké konaly. Protože rovněž Karl pocházel z velmi vážené rodiny, dělalo Rosemarie vždy velmi dobře, že byla díky jemu středem pozornosti. Takový způsob života se jí vždy líbil a tak nikdo nebyl překvapen, že se do jeho rytmu časem zcela propadla.

Společenská smetánka té doby se rychle naučila užívat života. Zábavných akcí valem přibývalo, začalo se objevovat více zboží a míst, kde šlo příjemně prožívat volný čas. Nudit se vytrácela, nacházela nový rytmus života. Jak jejich počet rychle přibýval a tak trávili s Karlem jeden příjemný den za druhým.

Rodiče se stále častěji navzájem navštěvovali a připravovali další plány. S jejich dětmi to vypadalo velmi nadějně.

Že je nakonec nejvíce překvapí sama Rosemarie, netušil zpočátku nikdo. O to větší šok to byl, když jednoho dne, kdy spolu všichni trávili slavnostní nedělní oběd, u stolu náhle vstala a oznámila, že chce říci něco zásadního.

Všichni ztichli v očekávání důležité zprávy. Její zadumaná, vážná tvář dávala tušit něco neobyčejného. Vstala ze své židle u stolu a rozhlédla se. Nastala chvíle tich a soustředění, kdy každý očekával, s čím přijde.

"Vážené rodičové," začala pomalu a slavnostně. "Při dnešním slavnostním setkání bych vám chtěla oznámit rozhodnutí, o kterém jsem dlouho přemýšlela a které jsem učinila po dlouhé úvaze... je to, oč již dlouho usilujete. O naší svatbě s Karlem," na chvilku zmlkla a podívala se postupně na obě dvojice. "Rozhodla jsem se," zvýšila hlas a razantně přidala na důrazu, "že si ho vezmu."

Nastalo naprosté ticho, kdy se každý vzpamatovával z překvapení.

"Dcero!" zvolal zaskočený otec. "to je překvapení. Ale skvělé!" přidal unešeně. Ostatní se z něj ještě zcela nevzpamatovali. Hlavně Karl, který na ní hleděl s otevřenými ústy. Sám se o jejím rozhodnutí dozvěděl až nyní, dopředu ho o něj neinformovala.

"Tak to se musí zapít!" zvolal Karlův otec a okamžitě se chápal sklenky. Ostatní nelenili a přidali se. Všichni se postavili a přiťukli si.

"Ještě něco!" zarazila je hlasitě Rosemarie. Všichni ztuhli a udiveně na ni pohlédli. "Svatbu chci mít co nejdříve! Nechci žádný odklad."

"Ale to je stále lepší!" zvolal otec a ostatní se rychle přidávali. "Na zdraví!"

Když své sklenky vypili, pomalu se opět posadili. Jej její otec zůstal stát.

"Vždy jsem věděl," pronesl vážně svá slova, "že ta nejlepší dcera se narodila v naší rodině. Její rozhodnutí jí proto z celého srdce schvaluji a prohlašuji, že ji uděluji se sňatkem souhlas. Proto jí dám to nejlepší, co mohu. Jako svatební dar ode mne dostane ten nejhezčí dům, jaký

si budou společně přát, až se rozhodnou, kde chtějí žít," zvolal mocným hlasem svůj slib. Ostatní začali nadšeně tleskal. Když se otec posadil, zvedl se otec Karlův.

"I mé srdce je potěšeno," začal slavnostně, "tento svazek zde přítomných mladých lidí prospěje nejen jim, ale i oběma našim společnostem. Jejich spojením vznikne silná a mocná firma, kterou už nic neohrozí. I já jsem hrdý na svého syna. Od nás oba budoucí manželé dostanou veškeré vybavení jejich nového domu a k tomu nové auto," nenechal se zahanbit a slíbil svůj příspěvek novomanželům.

Karl byl zaskočen nejvíce, protože se jej vlastně do této chvíle nikdo nezeptal, zda i on se svatbou souhlasí. Ve všeobecném nadšení to všem uniklo. Možná to bylo i tím, že na něm bylo vidět, že také jemu udělalo Rosemarie prohlášení radost. Její návrh všichni dlouho a bouřlivě oslavovali. Nikdo si přitom nepovšiml skutečnosti, že ona sama již takové nadšení neprojevovala. Kdyby se jí někdo v té chvíli více věnoval, určitě by si všiml, že je její radost křečovitá.

Společný sváteční oběd tak doznal nečekaného vyvrcholení. Po jeho skončení rodiče zůstali spolu a začali ihned připravovat celou svatbu, kterou brali jako hotovou věc. Rosemarie odešla s Karlem do jiné místnosti a tam zůstali sami. Měli si o čem povídat a co řešit.

Svatba se konala rychle, zcela podle jejího přání. Ještě neuplynul ani celý měsíc od jejího veřejného rozhodnutí. Probíhala v místním kostele sv. Jiří a vypadala přesně tak, jak měla vypadat svatba dvou významných rodin.

Bylo pozváno mnoho vlivných, významných osob a samozřejmě hodně příbuzných. Byl to velký den, když stoupala po velkých schodech kostela a spolu s otcem prošla mezi kostelních řadou lavic k oltáři. Byli následováni celým průvodem svatebčanů nadšených z probíhající události. Byla už naprosto vžilá do své role a její nálada byla stejně skvělá jako celá jejich svatba. Veškeré chmury z její duše byly pryč, očekávala jen samé pěkné okamžiky od svých budoucích dnů.

VIII.

Slavná svatba skončila a přišly další, běžné dny. Jak se oba jim rodiče zavázali ke svým darům, tak se stalo. Oba mladí manželé dostali velký dům, spíše palác, perfektně vybavený. Stál v klidně městské čtvrti a kolem dokola byla rozsáhlá zahrada plná velkých stromů a keřů. Podél cest vysypaných jemným pískem rostly keře z nádhernými květy, o které se starali dva pečliví zahradníci.

Velké černé auto od Karlových rodičů pyšně stávalo u jejích velkých vchodových dveřích a po domě pobíhalo několik služebných. Na start do společného života byly vypraveni nebývalým bohatstvím.

Karl se po své svatbě zařadil mezi nejvyšší společníky firem a tak se začal pravidelně zúčastňovat veškerých jednání. Nyní už jako hlava spojující obě rodiny se spolu s ostatními pustil do rozšiřování svého bohatství. Zapojení se do vedení firem proběhlo bez problémů a ukázalo se, že to bylo velmi dobré rozhodnutí. Veškeré kroky prováděl s obdivuhodným citem pro spravování majetku byly už od prvních okamžiků vynikající a tak se brzy stal jedním z hodnotných členů vedení společnosti.

Do slibně plynoucích dnů přišla další radostná zpráva. Rosemarie všem k veliké radosti oznámila, že čeká miminko. Vyvolala bouři nadšení nejen v rodinách přímých příbuzných. Karl byl všeobecně pochválen a všichni se těšili na přírůstek do rodiny. Proběhlo několik velkých oslav, konaných pro zdraví budoucího dítěte a jeho rodičů. Všichni napjatě očekávali, zda se na světě objeví další pokračovatel významného rodu.

Všechno probíhalo bez obtíží a po celou dobu těhotenství nenastaly u Rosemarie naštěstí žádné problémy. Přesně podle předpokladů se jí ve správnou dobu narodilo novorozeně. K velké radosti celého příbuzenstva to byl očekávaný kluk a pořádný. Zdravý, silný, dostal jméno Ralf.

Oslavy šťastného otce a obou dědečků několik dní neznaly mezí. Ti měli nyní jistotu, že mohou dál spřádat své plány o mocné firmě, která má už nyní zajištěného následníka. Jistota pokračování rodu je nabudila do dalšího snažení.

Ralf rostl jako z vody a rodiče z něj mohli mít po právu radost. Byl už odmalička velmi šikovný, čilý i bystrý. Patřil mezi velmi vyspělé děti. Jako příslušník elitní německé rodiny chodil do těch nelepších škol a ve škole patřil od prvních dnů k těm nejlepším. Vynikal nejen v učení, ale i ve sportu. Celkově se mu dařilo vše, nač sáhl.

Ve školách vždy hájil jejich barvy a sportovní klání bez jeho přítomnosti si nikdo neuměl představit. Velmi často vyhrával. Bohatství rodiny, veliké nadání, výborné sportovní výsledky se odrazily i v povaze. Velmi rychle si přivykl, že on je vždy ten nejlepší, nebyl zvyklý prohrávat. Jako jedináček byl vždy středem zájmu všech členů rodiny, vše se vždy točilo kolem něj a jeho zájmů. Rodina dělala všechno, co bylo jeho přáním nebo co vyžadoval. Nebylo proto divu, že už záhy pyšnost a suverénnost byly přirozeným projevem jeho chování.

Německem v té době probíhaly rychlé změny společenských nálad a všeobecných změn. Pomalu se začalo vzpamatovávat z šoku prohrané války, ale pachuť z křivdy reparací a zabraného území v Porúří vytvářely čas od času projevy nevole a nesouhlasu. Vysoká inflace a nedostatek práce způsoboval časté dělnické bouře i vzpoury.

V Bavorsku vznikly, ke zděšení mnoha podnikatelů, mezi něž patřila i Ralfova rodina, dokonce dělnické státní orgány. Ty mezi ně vehnaly panický strach a tak nebylo divu, že rozjeli nový kolotoč politických aktivit.

Obavy z revoluce, podobné té v Rusku, byly veliké a v podstatě nebyly liché. Když přišlo potlačení dělnického povstání, všichni v Ralfově okolí si oddechli. Avšak dělnické spolky v čele s komunisty tu působily dále a byly rozšířeny po celém Německu. Jejich vliv byl sice potlačen, přesto se své příležitosti k získání moci nechtěly vzdát. Obavy proto zůstávaly.

Celý svět se propadl do ekonomické krize, inflace v Německu nabyla katastrofických rozměrů. Neuvěřitelně špatných životních podmínek se pokoušely různé strany využít ve svůj prospěch. Mezi přední patřili nacisté a komunisté. Ani jedna skupina nebyla pro podnikatelské kruhy zajímavá, proto ani v Ralfově rodin a okolí nebyl nikdo, kdo by oba spolky podpořil.

Byly mu necelé čtyři roky, když se daleko na jihu ve velkém bavorském městě pokusil dosud neznámý frajtr poprvé získat moc ve státě. Tehdy to ještě nedopadlo slavně a celá akce ve všeobecné atmosféře zapadla. On samotný však nezapadl a k velkému překvapení všech

mu pobyt ve vězení, kde si odpykával za pokus o puč, vynesl obrovskou popularitu. Svými názory, razantním vystupování proti Versaillské smlouvě, výzvám k tvrdému postupu vůči odborům a komunistům si pomalu získával další a další příznivce ze všech vrstev obyvatelstva. Hesla o nadřazenosti německého národa a vyšší rasy mu výrazně v cestě vzhůru dopomohly. Získával přízeň stále většího počtu obyvatel. A to jak obyčejných lidí, tak hlavně z těch nejvlivnějších kruhů. Jeho kniha napsaná ve vězení se vydávala ve velkých nákladech a zaznamenala velký úspěch.

Ralfova rodina patřila mezi jedny z prvních, kteří pochopili, že On může zastavit rudé nebezpečí, ohrožující jejich podnikatelskou činnost. Od prvních momentů mu proto fandila i když způsoby, jakými se projevoval, jim připadaly buranské. Vesměs se všichni uklidňovali, že hlavní je, aby dokázal porazit komunisty. Pokládali jej za primitiva, s kterým později nebude mnoho práce, aby jej dostali tam, kam potřebují.

Ale jedině On sám nejlépe věděl, jak se všichni velice mýlí. Nechával je v tomto přesvědčení a někdy je v něm dokonce i podporoval. Při své cestě vzhůru potřeboval každého, kdo by byl ochoten jej alespoň dočasně podpořit. Vytrvale objížděl všechny velké podnikatele a za slib jejich přízně nabízel ochranu před rudou chátrou. Sliboval možné i nemožné, rázné skutky i ústupky, jen aby si naklonil co nejvíce vlivných a získal jejich podporu. Věděl velice dobře, že takové řeči všichni velkopodnikatelé rádi slyší.

Netrvalo dlouho a všechno dění v Německu se začalo točit kolem něj. Jeho portréty visely na každém rohu, shlížely ze všech viditelných prostor. Symboly jeho strany byly všude, kam se člověk podíval, tlupy jeho obdivovatelů začaly v hojné míře projíždět na naklaďácích městy a provolávali mu slávu.

Zatím On létal letadlem po celém Německu a poctivě navštěvoval jedno město po druhém, nevynechával ani ta nejmenší. Nepodceňoval jediné volební místo, jediného voliče. Dával si práci a snažil se navštívit každý kout veliké vlasti. Za několik dní měl za sebou návštěvu neuvěřitelného množství manifestací a volebních mítinků.

Každé jeho vystoupení v navštíveném městě bylo přesně vykalkulované, dokonale vypočítané. Svá gesta a slova měl perfektně nacvičené a uměl namířit ostří útoku na nejcitlivější a nejbolavější místa Německého národa.

Nebylo proto překvapením, že na všech mítincích si dokázal získat všechny přítomné. Dokonce i ty, kteří jej původně odmítali či zavrhovali. Předem připravená ostrá slova, byla přesně taková, která lidé v tuto dobu chtěli slyšet a která je nejvíce oslovovala. Pronášel je soustředěně a s agresivním patosem, který vždy znova a znova skutečně prožíval.

Vystoupení uměl podat. Vypjatá gesta, prudké výstupy s nevybíravými útoky a výrazné odmlky dělaly z jeho přednášek fascinující podívanou. Salvy výpadů na nenáviděné nepřátelé společně s nástiny, jak dosáhnout touženého vítězství chrlil na dychtivé davy. Podával jim koktejl řešení těch nejsložitějších problémů v jednoduchém vysvětlení. Ve vystoupím, při kterém přítomní upadali do transu.

Většina však netušila, že svá gesta má pečlivě nastudovaná před zrcadlem a slova má už dávno naučená nazpaměť. Že před zrcadly tráví hodiny a hodiny svého času, kdy piloval do nejmenších detailů svá vystoupení, aby měly ten nejpůsobivější účinek. Jeho poctivá příprava

ve spojení s jeho přirozeným charismatem mu získávala další příznivce po tisících. Přibývali geometrickou řadou.

Začátky přitom neměl nijak slavné. Byl samotář. Během svého dlouhého pobytu ve Vídni nenašel blízkého přítele a jediným velikým kamarádem mu byly knihy. Byl vášnivý a pozorný čtenář, který četl všechno, nač narazil. Patřil mezi nejpilnější návštěvníky všech vídeňských knihoven. A nejen četl. O každé jen trochu zajímavější knize si dělal vlastní záznamy, podrobně si ji v zápiscích rozebíral, hledal vysvětlení.

Jeden směr jej však přitahoval ze všeho nejvíc. Důsledně pročítal vše o slavných vojevůdcích, vůdcích národů a charismatických lidech. Pečlivě si vrýval do paměti jejich osudy, významná rozhodnutí a slavné myšlenky. Dokázal je citovat dlouhé hodiny.

Učil se z nich velkému umění - jak jednat s masami. Rychle pochopil základní logiku lidské společnosti. Jakmile je jedinec sám, chová se rozumně a racionálně, jestliže je v davu, je z něj tupá a všeho schopná zvěř, kterou stačí jen vhodně nasměrovat.

Dlouhé hodiny strávené v největších knihovnách Vídně během doby svého učení mu tak daly základy, aby mohl konečně využít na cestě ke svému snu.

Sice se učil malířem, ale pevně věřil, že mu bude dáno a jeho dny přijdou. Byl neobyčejně snaživý a pilný. Rakousko mu bylo malé a nahlodané slovanskými ideemi. Proto zamířil do sousedního Německa.

Hned po příchodu se obklopil lidmi, kteří fanaticky uvěřili v jeho poslání stát se německým vůdcem. Byli odhodláni udělat cokoliv, co si On přál. Jejich jména nic neznamenala a byla zcela neznámá, ale velice rychle se měla zarýt hluboko do paměti lidem celého světa. Některá zůstanou v paměti lidstva vyryta snad navždy i když ne ve smyslu, který by budil nadšení. S jejich oddaností a svou prací pozice sílila a upevňovala se.

Po počátečních hrátkách na demokracii, začal být znatelný narůstající teror. Bylo vyhlášeno otevřené nepřátelství vůči komunistům, Židům a všem nepohodlným lidem. Na řadu přišly první divné soudní procesy a vznikaly první pracovní tábory na převychování. Ve školách se o něm začalo mluvit jako o největším vůdci a spasiteli Německého národa. Konaly se manifestace, oslavné, či dokonce sportovní akce na jeho odporu. Lidé neskládali sliby věrnosti národu či vlasti, ale jemu.

Když se stal On po létech usilovného snažení kancléřem, bylo Ralfovi teprve třináct a měl plno jiných starostí. Žil si svým spokojeným životem prominentního synáčka a svět dospělých jej nechával chladným. Všichni mu jeho život ulehčovali jak mohli a tak neměl nejmenší důvod dělat si starosti, která měla naprostá většina obyvatel. Celkovou společenskou situaci dosud vůbec nevnímal. Zatím si On upevňoval svojí pozici a získával stále více vlivu v celém Německu.

Pro Ralfa bylo všechno politické dění kolem zatím zcela nezajímavou věcí. Měl své problémy, jaké má většina dospívajících a jeho se starosti mocných ještě zdaleka netýkaly. Jako nezbytnou povinnost bral nutné projevy loajality, která po něm byla ve škole vyžadována, ale jeho záliby a zájmy mířily jiným směrem.

Své povinné nadšení k vůdci vnímal spíše jako všeobecný jev, než jeho osobní postoj. Projevy oddanosti a fanatismu bral jako soukromou věc běžných lidí, k tomuto proudu nehlásil. Snažil se být nad věcí a dělalo mu to dobře.

Nebylo diplomatickým smýšlením, že dosud nedával nijak najevo své cítění, byl to jen jeho postoj, kterým se řídil a který ho stavěl trochu stranou od ostatních. Mezi svými vrstevníky jich takových mnoho nebylo, kteří by, stejně jako on, nepropadli vlivu okolního prostředí a nepřidali se k jedné, či druhé straně ve společnosti. Dobře vnímal názor rodiny, která svého vůdce hodnotila naprosto shodně jako převážná většina průmyslníků.

Byl jiný než ostatní i v něčem jiném. Mnohem více jej kupodivu zajímala studia, na která byl mimořádně nadán. Bylo pro něj velice snadné učit se, nasávat všechny vědomosti podávané ve školních lavicích.

V jeho věku to nebývá zvykem, ale škola a povinnosti s ní spojené pro něj byly koníčkem, kterému věnoval mnohem víc, než ostatní spolužáci. Aniž se musel nějak extrémně snažit, bylo pro něj hračkou získávat nové znalosti, a to nejen ze školních lavic. Vášnivě rád četl. Všechny druhy knih, které mu dávaly další vzdělání a vědomosti.

K jeho nejmilovanějším patřily knihy s historickými náměty. Nejvíce přitažlivé se pro něj staly o starém Římu, Egyptě či Číně. Když jakoukoliv knihu s tím námětem objevil, šlo všechno ostatní šlo stranou, dokud ji nepřečetl.

V jeho dětské knihovně nebyly žádné obvyklé romány, či zábavné sešity, u něj se nacházely sbírky publikací, která by spíše odpovídala učiteli či nějakému profesoru.

Nejen učivo mu šlo hravě. Také školní výsledky ve sportovních zápoleních všeho druhu pro něj byly osobní prioritou, jelikož ve většině z nich vždy patřil mezi nejlepší. Sportem žil naplno a bral jej velmi vážně.

Na jeho povaze bylo zřetelné, že je silně soutěživý a snaživý typ. Nebylo možné si představit jediný zápas jeho školy, jediného závodu, který by se odehrál bez něho. Často tvořil pilíř mužstva a výsledky školního sportovního týmu závisely na jeho šikovnosti. Jako jednička v těchto týmech byl téměř pokaždé po skončení akce vyhlášen jako nejlepší sportovec. Rychle si na to navykl nejen on sám, ale i jeho okolí.

Když v rodinném kruhu přišla řeč na dění kolem a politický vývoj, což bývalo velice často, většinou se jí všemožně vyhýbal. Kdykoliv mohl, snažil se při navedení politického tématu rychle zmizet a bavit se něčím zajímavějším. Ne vždy se mu to podařilo. Často byl nucen příkazy rodičů u těchto debat být a jeho žádosti k odchodu bývaly nepovoleny. A tak i když nechtěl, ba mu to bylo nepříjemné, musel poslouchat dlouhé debaty rodičů a rodinných přátel o politickém dění v Německu.

Velký svět pro něj ještě nebyl a Ralf nepociťoval sebemenší potřebu se o něj zajímat. Nejvíc jej nudilo, když se rozhovory výlučně točily o osobnosti jednoho člověka, který jim dočasně vyhovoval jen proto, že jim slíbil zachování všech jejich podnikatelských výhod a sliboval připojení území zabrané Německu po prohrané válce. V jeho věku se mu to zdálo pokrytecké a nemorální.

Onoho muže, kterého znal jen z obrázků a příležitostných projevů, proto velmi nenáviděl. Bral jej jako člověka, který míří za svou kariérou a svým podbízením se lidem, jako byla jeho rodina a ostatní známí, jde za splněním svých cílů. Jeho dospívající duše byla plná spravedlnosti a naivity.

IX.

Bylo to období, ve kterém se chtěl Ralf věnovat svému velkému koníčku, své lásce nade všechno, jediné věci, která jej nekonečně přitahovala a nikdy neomrzela. Zájmu o historii.

Tu miloval, jí věnoval prakticky všechen svůj volný čas. Bylo to téma, které ho mimořádně nadchlo a pro něž žil. Kde mohl, sháněl dostupnou literaturu či tématické obrázky. Nejčastěji se mu do rukou dostávaly romány z prostředí, jež ho přitahovalo. Číst zajímavý příběh z prostředí, jež mu učarovalo, to byl pro něj ten největší zážitek. Nikdy se od takové knihy neodtrhl, nepřestal, dokud ji šmahem nepřečetl. Každý příběh byl pro něj novou inspirací.

Kdykoliv měl nějaký volný čas, bával si do postele velké atlasy či popisné knihy a studoval místa, v kterých se příběh románu právě nacházely. Neměl klidu, doku se podrobně neseznámil s místem, kde se vše odehrává. Často jej děj donutil prostudovat mnoho literatury o daném místě.

Jak se prokousával dějinami, seznamoval se stále více s historii Evropy a nejbližšího okolí. Dějiny území na kterém se rozkládalo Německo ho přilákaly zcela zákonitě, tomu se nemohl vyhnout. Jak se počet přečtených knih zvyšovat, rostl i okruh míst, se kterými kterých byl velice obstojně seznámen.

Podrobně brzy znal nejen celé území Evropy, ale samozřejmě i Egypta a Severní Afriky, Blízkého i Dálného východu, Ameriky. Probíral se jak historií Germánů, Franků, tak i Egypťanů, Syřanů, Kartaginců a mnohých dalších.

Mimořádně silně jej chytil za srdce starý Řím a Řecko. Jejich rozkvět, kultura, civilizace. Čím více se s ní seznamoval, tím více jej fascinovalo, na jakou vysokou úroveň se tehdy lidé dokázali dostat, jak dokonalou měli strukturu, organizaci a jaké nádherná díla dokázali stavět. Celé dny a hodiny dokázal strávit četbou různých autorů, kteří o této éře lidstva psali. Pozorně studoval jednotlivé zachovalé i zmizelé památky, jejich stavbu, styl, architekturu.

Litoval, že mnoho z nich už neexistují a nebude mít tedy šanci si je osobně prohlédnout. Měl velký seznam míst, který si předsevzal osobně navštívit a s kterými se v budoucnu mínil vážně zabývat. Znal podrobně všechny římské císaře, jejich zvyky, slavné činy, největší vojenské skutky, ale také jejich konce, kterým ne vždy dokázal porozumět. Politické pozadí mu bylo nepochopitelné nejev v současnosti, ale i v daleké historii. Bylo to příliš na jeho dozrávající rozum, ale blížily se chvíle, kdy pochopí i je.

Také helénistické období, které uchvátilo jeho duši, znal detailně. Bylo pro něj až nepochopitelné, jak na tak relativně malém území v krátkém čase mohli vyrůst velikáni takových oborů, jako byla filosofie, matematika či psychologie. Tedy oborů vyššího stupně lidského vývoje, kteří se dokázali vyšvihnout tam, kam se dnešní společnosti jen s obtížemi blížily. K nim se sice mohl řadit i Egypt a Čína, ale tam nebyly dosud znalosti těchto kultur tak důkladně prozkoumány jako starých Řeků. Během poznávání této kultury se vždy setkával s lidskou činností, provázející ji celým jejím vývojem. Válkou. Vždy vtrhla do krajiny v době

rozkvětu, aby zničila co mohla, ale aby současně donutila lidi rychleji přemýšlet a vynalézat nové věci, s kterými se po ní společnost rozvíjela velkým skokem vpřed.

Nejdříve o nich pouze četl jako o součásti tehdejšího života, postupně u něj zájem o ně přerostl všechno ostatní. Při studiu vývoje Řecka a okolí se seznamoval s mnoha bitvami, které Řekové během své existence svedli. Jejich barvité příběhy popisované v knihách jej stále více okouzlovaly.

Popisy průběhů jednotlivých bitev pro něj byly nepřekonatelným zážitkem a tak si je stále a stále dokola pročítal. Večer před spaním si pak bitvy znovu procházel a snažil se do nich co nejvíce proniknout.

Postavy, šiky, jednotlivé pozice v obranných liniích. To vše jasně viděl a mnohokrát před tím, než mu spánek sevřel víčka, znova prožil. Šiky lidí na koních v pevných sestavách, barevné helmice, štíty, to vše mu vířilo před očima, když spánek počal svírat jeho mysl.

Bitvy, které Římané či Řekové svedli se svými nepřáteli, či spolu vedli navzájem mezi sebou, byly pro něj nepřekonatelně kouzelné. Prostudoval si důkladně historii celého období jednotlivých bitev a nad detailními mapami proseděl mnohé hodiny. Laicky si upřesňoval celkovou situaci jednotlivých stran bitvy a jejich možnosti. Do některých map si zakreslil počáteční postavení jednotlivých armád před bitvou a mnohdy také na jejich konci. Zkoumal rozhodnutí vůdců během bitvy a konfrontoval je se svým názorem. Často přemýšlel, zda by rozhodl stejně, nebo jinak, kdyby byl na místě velitele jednotek.

Událost, jakou byla Korinská válka, ho zcela pohltila. Fascinován o ní nepřestával přemýšlet a často se k ní vracel a utápěl se do svého nitra, aby tam v roli některého z vojevůdců řídil obrovské armády jedné z armád proti nepříteli. Znal detailně každý moment, každý okamžik bitvy. Věděl o všech známých rozkazech vůdců i nižších velitelů. Kdykoliv se znova začetl do jejího průběhu, tep mu prudce stoupal a vzrušení se stupňovalo.

Při prožívání těchto bitev pociťoval velkou touhu mít možnost se jich zúčastnit a velmi jej mrzelo, že to štěstí být u nich neměl. Zoufalá snaha vyzkoušet si, zda by jako velitel jednotlivých armád uspěl, jej jednoho dne přivedla k myšlence, zda by nebylo možné uskutečnit rekonstrukci jednotlivých bitev. Každou zvlášť si je projít znova, nanečisto, a nejlépe v klidu, u něj doma v pokoji.

Při pohledu na své staré hračky, které ležely už velice dlouho zastrčeny tak, aby nepřekážely, bleskl mu jednoho dne hlavou nápad, že by mohl využít cínových vojáčků, kterých měl z dětství dost a krabice jimi přetékaly, aby se pokusil si malou rekonstrukci bitvy vyzkoušet.

Po prvních zkouškách zjistil, že to opravdu půjde, že takto bude opravdu možné bitvy, o kterých zatím jen četl, vyzkoušet prakticky znova, před svýma očima. Několik dní proto nežil ničím jiným, než fanatickým shromažďováním všech cínových figurek, ke kterým se mohl dostat. Vydal za ně většinu svých peněz, aby si jich mohl koupit co nejvíce. Další mu darovali kamarádi, kteří si stejně s nimi už dávno nehráli a někdy byli i rádi, že se jich zbavili. Co mohl, tak si je i od některých vypůjčil.

Pod jeho postelí se objevilo několik krabic, kde byly jednotliví vojáčci pečlivě rozděleni a uloženi, aby se nepoškodili. Za chvíli ani jeden kamarád v jeho okolí neměl jediného, zato u něj jich přibývalo neuvěřitelným tempem. Jeho největší starostí bylo, aby je nezahlédli rodiče,

kteří by pro jeho zálibu určitě neměli pochopení. Určitě by to vnímali jako dětinské hraní, nevhodné člověka jeho věku. V jejich představách již byl dospělý člověk, který se zajímá o důležitější věci. Neměl přitom nejmenší chuť jim vysvětlovat, k čemu mu budou sloužit, stejně by jeho cíle nepochopili. Čas, věnovaný takovému koníčku byl daleko za smyslem jejich chápání, jejich životním pohledem a on se ani nesnažil jim jej nějak vnutit.

Po nějakém čase se vojáčků hromaděných v krabicích sešlo tolik, že pomalu mohl začít s prvními bitvami. Nejdříve byly jednoduché a krátké, byly to jen na zkoušku, na ověření možností, co se s nimi dá podniknout.

Brzy zjistil, že s panáčky půjde prodělat většinu bitev, o kterých dosud jen snil. Měl velkou fantazii, takže rozsah možností nečekaně narostl, až byl sám překvapen, co všechny s nimi může dokázat. Pomalu se je naučil využívat pro různé varianty bojů a typů vojáků. Nejvíce musel zapojit svou představivost, když měl vytvořit krajinou v které bitvu prováděl. Místo bitvy se většinou nacházelo na měkkém koberci jeho pokoje a tak si musel krajinu s okolím většinou jen představovat.

Jak se ukázalo, nebylo to pro něj nic těžkého. Bylo pro něj naprosto samozřejmé, že viděl, jak jednou pochodují mohutné šiky po rovné krajině, podruhé zase horskými hřbety, ač byly stále na stejném místě u něj na koberci.

V jeho očích bojující vojáci mnohdy vypadali naprosto jinak než ti, kterými skutečně pohyboval po koberci. Jak probíhaly další a další boje, naučil se využívat dalších jednoduchých pomůcek, aby zdokonalil svůj pohled na děj. Pomocí obyčejných dřev vybudovat ve své fantazii loďstvo a na místě, kde před chvílí probíhala pouštní válka se najednou rozhořela nelítostná námořní řež s plejádou lodí všech typů a velikostí.

Své umění postupně neustále vylepšoval a zdokonaloval. Ze zmuchlaných papírů začal dělat kopce a hory, dlouhé cáry látek pak symbolicky řeky a potoky. Kolem nich pak postavil své bojové pozice a do nich umísťoval panáčky. Často několik z nich představovalo velikou bitevní jednotku čítající tisíce hlav, takže bylo nutno fantazii hodně nažhavit, aby si podobné okolnosti dovedl dávat do souvislostí. Zvláště, když ona tisícihlavá jednotka měla bojovat a všechno mělo probíhat co nejvíce podobno reálnému boji.

Ralfovi toto nečinilo nejmenší problém. Jeho obrazotvornost byla na takové úrovni, že na svém koberci bez problémů viděl to, co k bitvě příslušelo. Vůbec mu nevadilo, že používané figurky představovaly vojáky konce 19. stol. Byli to husaři, huláni, granátníci a ostatní vojáci té doby. On však svýma očima viděl lehkou pěchotu oděnou v červených přehozech, s lehkým brněním přes ně přehozené a v krátkých sukénkách. Menším kulatým štítem před tělem a mečem či kopím v ruce. I hrdé vlajkonoše či nosiče zástav jednotlivých jednotek.

V následné bitvě pak tytéž postavy vytvářely těžké těžkooděnce s mohutným brněním a těžkými štíty, v následné řeži byly Féničany či Kartáginy. Když potřeboval, stala se z nich jízda vybavená do bitvy podle armády za kterou měla válčit. Během jednoho dne se tak na zemi jeho pokoje odehrálo několik různých bitev obsahující období několika století uskutečněné stále stejnými figurkami.

Vytvořil si tak celý vlastní systém svého imaginárního boje a bojiště, v kterém by se nikdo jiný nevyznal. Některé věci byly skutečné, ale většinu věcí vytvářila při bojích jeho fantasie. A tak v boji několika římských legií s Peršany o kopec, představovalo několik stejných

panáčků jak Římany, tak Peršany. Kopec představoval menší kobereček, který přehodil přes koberec na zemi a podložil jej miskou.

Kdykoliv zahajoval bitvu, činil vždy tak, jak byl její začátek popsán v knihách. Všechno vojsko pečlivě sestavil způsobem, jak je na bitvu skuteční velitelé připravili. Často měl knihu o bitvě při ruce, aby si mohl správné výchozí postavení jednotek porovnat.

Následovaly dlouhé minuty, kdy před bitvou zvažoval stávající situaci a vyhodnocoval nejlepší postup. To pak obcházel dokola několikrát celý prostor boje a pozoroval bojiště jako pravý generál. Když si myslel, že má strategii dostatečně připravenou, zahájil bitvu.

Dával příkazy a následně vojáčky pohyboval tak, jak si myslel, že by je vydával v opravdovém boji skutečný velitel. Nesnažil se žádné straně nadržovat, vždy vyhodnocoval kroky obou stran spravedlivě a podle posledního vývoje. Byl proto chvíli vůdcem armády na pravé straně, po chvíli na levé. Bitvy vždy úplně prožíval a plně se do nich ponořil, že nevnímal nic kolem sebe. Jejich průběh sám nijak neovlivňoval, všechno nechával na jejich dalším vývoji.

V boji používal katapulty, metadla, děla či samostříly. Vzájemně po nepřátelských armádách střílel jak se na bitvu přísluší. Jako střely používal různě velkých kuliček, které házel coby výstřel po druhé straně.

V tomto okamžiku záležela pozice jednotek na tom, jak přesný zásah, metený jeho rukou, se mu za některou z armád v tento okamžik povedl. Když měl dobrou trefu, podařilo se mu zlikvidovat i ty jednotky, které dle skutečné bitvy zničeny nebyly či naopak, ty co zničeny byly, to se jemu nepovedlo.

Tímto postupem dosáhl jedinečného efektu, kdy průběh bitvy měl svůj samostatný vývoj a docházelo k výsledkům, kdy bitva dopadla zcela obráceně, než jak ji ve skutečnosti popisovaly knihy, či byla známa z historie. Skutečnost, kdy nikdy dopředu nevěděl jak bitva prováděná u něj v pokoji dopadne, v něm vyvolávaly nekonečné napětí a vzrušení. Výsledek vždy závisel na momentální situaci rozhodování velitelů a dobrých zásazích dalekonosných zbraní.

Musel si proto vždy dobře během bitvy rozmýšlet, kam je umístit a jak použít. Velmi často zjistil, jak jejich špatná poloha či nevhodný okamžik použití umožnila protistraně vyhrát, často překvapujícím způsobem. Po těchto zkušenostech se přestal divit výsledkům mnoha bitev o kterých četl a jenž se mu původně zdály nepochopitelné a nelogické. Svými zkušenostmi zjistit, že jejich výsledek často záleží na nečekaných maličkostech.

Po bitvě Ralf vždy dlouho obcházel kolem bojiště a díval se se zalíbením na její výsledky. Pozoroval jak pozici poražené armády, tak i vítězné. Pečlivě zkoumal počty mrtvých na každé straně a analyzoval, kde která strana během boje udělala chybu. Když bitva skončila obráceným výsledkem než dle historie, měl obzvláště radost a zjišťoval, které rozhodnutí by změnilo historii.

Pokaždé, když právě bojoval jednu z těch mnoha lítých bitev, uzamkl se v pokoji, aby ho nemohl nikdo vyrušit. Brzy si však rodiče všimli jeho častého úniku do svého pokoje a dlouhodobých pobytů v něm. Snažili se proto zjistit, co sám v uzamčeném pokoji provádí.

Protože věděl, že jim svou činnost nesmí za žádných okolností prozradit, snažil se proto pravý účel zatajit.

Později se jim přesto podařilo zjistit, co vlastně ve svém pokoji tak často provádí. Následovalo, co nutně muselo přijít. Začali na něj úporně naléhat, aby se zabýval něčím, z jejich pohledu, užitečnějším. Protože na jejich připomínky či příkazy nebral ohled, nebylo nijak vzácné, když při vyhrocení atmosféry v rodině došlo k situaci, kdy mu oba vyhrožovali, že mu všechny věci z krabic vyhodí.

Ralf však vydržel veškeré nátlaky a vyhrožování. Bitva za bitvou se odehrály na jeho koberci, knížek s válečnou tématikou či detailních atlasů přibývalo. Police jeho skříně v rohu pokoje se jimi rychle plnila.

Nikdo netušil, co v nich znamenají různé kroužky a značky na listech. Jen on sám věděl, že si takto označoval jednotlivé pozice jednotek v bitvách. Protože své bitvy často opakoval a jejich průběh byl vždy jiný, byly pokaždé různé i jejich výsledky. Kroužků a značek různých barev na mapách proto rychle přibývalo.

Bitvy, podobné těm skutečným, jako u Ipsu, Tigránokerty či u Zély proběhly v jeho pokoji mnohokrát. Vždycky jej strhly svým dějem a atmosférou, byly pro něj úchvatně krásné. Prožíval si je vždy stejně tak, jako by je bojoval poprvé.

Postupem času začal trávit tímto způsobem většinu svého volného času. Přestával se zúčastňovat školních sportovních akcí, společenské akce vynechával úplně a jeho kamarádi se svými běžnými zálibami jej přestali zajímat. Čas strávený ve svém pokoji se znepokojivě natahoval a jiné záliby či činnost omezoval. S tím také ubýval počet jeho kamarádů, s kterými měl společné zájmy a s kterými mohl o své zálibě mluvit.

X.

Léta pomalu ubíhala a Ralf ukončil základní školu a chystal se nastoupit na gymnázium. Nikoho nepřekvapilo, když přijímací zkoušky proběhly hladce a také se při nich velice dobře uvedl. Neustále udivoval svým přehledem a svou inteligencí.

Tak jako na nižší škole, tak i zde ihned patřil k nejlepším žákům prvních tříd. Svými znalostmi se brzy znal známým a každý z profesorů o něm mluvil jedině pochvalně. Brzy se stal primusem nejen tříd, které navštěvoval, ale i celé školy.

Všichni litovali, že svých schopností dále nevyužívá a více se nevěnuje tréninku a společnosti. Jeho dispozice a samotné výsledky byly i bez pravidelného výcviku výborné. Byl proto neustále pod tlakem, aby svých schopností více využíval. Co je však v pozadí, že se věnuje jiným zájmům než sportu, však nikdo neměl ani ponětí.

Svůj zájem o historii, především však činnost, kterou tráví svůj volný čas, nikomu neprozrazoval a ani jej nemínil skončit. Přesto i na gymnáziu často reprezentoval svou školu, i když nyní mnohem méně než dříve. Snažil se vyšetřit si co nejvíce času na svého tajného koníčka. Mnoho lidí by bylo asi velice překvapeno, kdyby se dozvědělo, že ještě v jeho věku shání cínové panáčky, původně určené pro mnohem mladší děti.

Byl navýsost šťasten, když došel k poznání, že se na škole vyučují předměty jako dějepis a germanistika. Dva předměty, které nejvíce doplňovaly jeho koníčka a zálibu. Pro většinu kamarádů to byly nezáživné a nudné předměty plné monotónních dat, které jim nic neříkaly a brzy je zapomínali. On sám je prožíval s nadšením a vždy se na ně opravdově těšil. Hltal všechny nové informace, které mu plnily mezery, které ještě po mnoha přečtených a prostudovaných knihách měl. Nutno podotknout, že jich bylo jen velmi málo.

Občas docházelo k nečekaným situacím, když dával bouřlivě najevo svou nespokojenost, jestliže učitel vykládal látku, kterou již měl sám podrobněji a důkladněji nastudovánu. Nemohl pochopit, že ji může vysvětlovat povrchně, či bez dalších detailů, které považoval za velice důležité. Spolužáci se mu za školometství vysmívali, když si učiteli stěžoval, že podávané údaje nejsou kompletní či dostatečně podrobné. Vzbuzoval smích, když se dožadoval i toho, aby byla látka učena mnohem více do hloubky.

Ostatní spolužáci jeho přístup nechápali a často se při těchto hodinách co chvíli stával terčem jejich posměchu. Nijak jej to nezviklalo, naopak jim vždy vyčítal, že se tak důležitému předmětu nevěnují a vždy se mu snaží nějakým způsobem vyhnout.

"Kdo nezná historii svého národa a lidstva jako celku," káral je mnohokrát, "není schopen žít v současnosti a tím méně v budoucnosti. Na čem chcete, vy naivkové, stavět další život, když nejste poučeni z chyb, které udělali naši dědové. Národ, co nezná svou vlastní historii, není schopen další existence," říkával nešťastně se snahou jim domluvit.

Věděl dobře, že je to marné, ale pomoci si nemohl. Obdobná situace nastávala po skončení výuky. Kamarádi vybíhali na travnaté plácky aby honili míčudy či hráli podobné hry. Někteří lezli po stromech, či si vybíjeli energii v obvyklých klukovských šarvátkách. Mnoho z nich projevilo velkou snahu vypadat jako starší a po jejich vzoru přikročilo k velké módě, jež zaplavila celé Německo, umění šermovat.

Ralfovy kroky zatím často mířily do antikvariátu či prodejnám s knihami. To byla jeho nejmilovanější činnost, které se věnoval velice často. Být mezi regály plných knih, to jej pokaždé naplnilo pýchou a dobrým pocitem. Kolik moudrosti, kolik historie a lidských osudů je zde kolem něj uchováno. A on by to všechno chtěl poznat, se vším se seznámit, o všem se dozvědět. Hodiny a hodiny chodil kolem regálů a pečlivě vybíral, zda tu neobjeví další s těch pokladů, které by přiřadil do své sbírky, kterou již doma měl. Kdykoliv objevil nějakou s tématem, která se i okrajově dotýkala jeho záliby, ihned za ni utrácel své peníze. Doma pak v klidu vzrušeně hltal všechny nové informace z nové knihy.

Do činnosti svých vrstevníků se přestal prakticky zapojovat. Zatímco kamarádi uměli obstojně bodlo či placírku, on se mohl pochlubit podrobnou znalostí života a dat z života všech ság mnoha starých rodů. Měl výborné znalosti zejména o Wagneriánech, kteří bojovali proti barbarům a byli pro něj největšími národními hrdiny, kterým se chtěl rovnat. O rodu Nibelungů věděl téměř vše, co se dalo ve své době vyčíst, včetně podrobné znalosti jejich role v toku dějin. Jeho slabost k antice se prolínala se zájmem o německé dějiny a vnímal je jako provázané.

Rodiče sice byli spokojeni s jeho výtečnými výsledky ve škole, ale vadil jim jeho odtržený styl života. Nejvíce je znepokojovaly jeho dlouhé pobyty ve svém pokoji, které zde trávil sám, a které je trápily ze všeho nejvíce. Nejraději by jej viděli ve společnosti, mezi ostatními vrstevníky, kde by mohl zvyšovat svou prestiž a získávat postavení pro své další působení, až

dospěje. Nicméně již jej brali jako téměř hotového člověka a nechtěli mu nějakým násilím zasahovat do života.

Přesto mu velmi často chtěli jeho dětinské hraní vytknout, ale když vešli do jeho pokoje a nalezli všude plno rozevřených knih o historii, hlavně německých, nevěděli jak reagovat. Často raději zmateně odešli, sami vnitřně rozervaní. Nevěděli, zda dělá dobře, když se takto sám uzavírá před společností. Líbilo se jim, že svůj volný čas spojoval s pátráním v historii a učením. Nikdo nevěděl, zda mu to mají zakazovat či doporučovat. Ralf tak mohl v poklidu pokračovat pobývat ve svém světě dávno minulém.

XI.

Bylo to jednoho velice ošklivého dne, kdy byla obloha neproniknutelně zatažená, pošmourno, deštivo. Venku se setmělo, občasné přeháňky se prohnaly městem. Divoký vítr mlátil větvemi a občas zabubnoval sprškou dešťových kapek do oken jejich třídy. Právě probíhala hodina velmi neoblíbené francouzštiny, když se rázně otevřely dveře třídy a dovnitř vstoupil ředitel gymnázia s pánem ve velmi elegantním obleku. Celá třída ihned vyskočila ze svých židlí a postavila se do pozoru, stejně jako jejich učitelka. Na laskavý pokyn ředitele se opět posadili.

"Studenti!" zaznělo ostré oslovení, které pronesl po chvilce dramatického vyčkávání ředitel. "Mám čest vám dnes představit zástupce nejsilnější strany Německa a blízkého spolupracovníka našeho vůdce. Zavítal do našeho města a můžeme být pyšní, že také do našeho gymnázia. Jeho přáním je promluvit k vám jako naději národa a budoucí síle celého Německa. Prosím o pečlivé vyslyšení jeho laskavých slov, které k vám pronese a která si zapište pozorně do svých duší," pronesl s významně zvýšeným hlasem. Jeho přísný zrak klouzal od jednoho žáka k druhému. Pozorně sledoval, zda jej všichni poslouchají. Když domluvil, otočil se k muži po svém boku. Podbízivě jej rukou vybídl k převzetí slova.

Muž rázně přikývl, prudce se rozkročil a dal si ruce v bok. Pozorným zrakem přelétl zkoumavě celou třídu a u některých se jeho zrak na okamžik zastavil. Poté zaklonil hlavu, jakoby hledal myšlenky a jeho pohled směřoval ke stropu místnosti. Vše mělo působit dojmem, že velmi váží svá slova, jenž právě vybírá, aby je pronesl k přítomným studentům. Ve skutečnosti je již měl dlouho pečlivě naučená a byla mnohokrát dokola opakovaná.

Nakonec se pohledem vrátil mezi lavice a všichni viděli jeho veliké, upřímné oči, klouzající od jednoho k druhému. Typickým znakem jeho obličeje byla kulatá tvář s neustálým srdečným úsměvem, který mu z obličeje po celou dobu nezmizel. Měl vzbuzovat důvěru, nadšení a elán ve všech přítomných. Nutno říci, že se mu to dokonale povedlo.

"Jsem Baldur von Schirach," představil se zvolna vlídným hlasem, "a jsem pověřen naším nejvyšším vůdcem úkolem postarat se o dokonalou připravenost naší mládeže, tedy vás, na další její růst v dokonalé občany Německa."

To jméno Ralfovi neřeklo zhola nic, i když většině země už byl známý dostatečně. Dosavadní nezájem o celkové společenské dění se u něj okamžitě odrazil.

Muž si prohlížel jednoho po druhém svou přívětivou tvář, mile se usmíval, oči mu zářily jiskřivým jasem. Přitom ale nezapomínal na celkové důstojné vzezření, pečlivě připravené. Snažil se na ně působit mile a bezproblémově, nabudit dojem, že jim ukazuje tu nejlepší cestu k novým zítřkům. Jemná gesta, opatrné naznačování a významné povytahování obočí

napovídalo, že jim chystá oznámil veledůležitou věc. Špendlík by udělal rámus svým dopadem na podlahu.

"Náš vůdce," pronesl důrazně za zvednutí pravé ruky, kdy se odmlčel v důstojné odmlce, "a naše strana, se snaží vám, milá mládeži, dát ty nejlepší podmínky, jaké zde můžete dostat. Nikde jinde na světě nedbají s takovou starostlivostí o své následovníky jako u nás v Německu. Současně s tím se však očekává, že těchto ideálních podmínek budete plně využívat pro vůdcovo blaho a tím i pro blaho Německa. A naše vedoucí strana pod jeho neomylným a jasnozřivým vedením, jak zajisté všichni víte, má za svůj hlavní úkol, dovést Německo k dokonalosti.

Aby se úkol povedl, je potřeba zapojit každého správného Němce, každého správně smýšlejícího člověka. Naše největší naděje je upřena k vám, německé mládeži, protože na vás bude stát úkol dotáhnout všechny těžkosti, před námi položenými, do definitivního konce. A kdo jiný by měl tento veliký úkol dějin splnit, když ne mládež! My dáváme mládeži vše, mládež musí dát vše nám, to je zákon, to je pravidlo, kterým se všichni musíme řídit.

Jsou však dosud ještě váhaví a tápající. Těm musíme neustále zdůrazňovat srůstání strany s lidem a ukázat všem, jak jsme pevní a silní. Proto se konají pravidelně oslavné srazy, abychom ukázali svou jednotu s lidem a naopak. Nemusím snad zdůrazňovat, že se konají každoročně v jednom z nejkrásnějších měst Bavorska, v Norimberku.

Také se očekává, že i mládež zde ukáže svou loajalitu s vůdcem a svým vystoupením přispěje k manifestaci této loajality. Vaše město získalo letos tu čest, že může vyslat 50 členů zástupců vaší mládeže jako své vyslance na tento sjezd.

Z vaší školy jsme vybrali celkem 18 žáků, z toho pět z vaší třídy. Tito žáci, nejlepší z nejlepších, budou mít tu největší čest, ale i obrovskou zodpovědnost, na tomto sjezdu být a zastupovat vaše město. Jména všech šťastných vám za okamžik oznámí váš ředitel. Aby všechno probíhalo na sjezdu jak má, budete se scházet v domě našeho stranického sekretariátu U zeleného dubu. Předpokládám, že ho nemusím nikomu představovat. Tam bude probíhat nácvik vašich nástupů a dalších povinností očekávaných od vás na slavnostní akci."

Zakončil důrazně svou plamennou řeč, často doplňovanou důraznými a procítěnými gesty.

Nastalo napjaté ticho, kdy každý ohromen sedět mlčky v lavicích a cítili velikost prožívané chvíle. Atmosféra naděje, krásné budoucnosti a vidina plnění velkých úkolů všechny hřála po těle. Nedočkavě očekávali, která jména, o kterých muž právě mluvil, ředitel vysloví. Naprostá většina z přítomných si toužebně přála, aby i jeho bylo mezi ostatními.

Všichni, až na jednoho, který o tuto čest nijak výrazně nestál, kterému velikost a důležitost sjezdu nic neříkala. Dokonce by to pro něj znamenalo vytržení se zaběhlého způsobu života a to jej v tuto chvíli vůbec netěšilo. Pro nejbližší cíle měl jiné plány, ale osud již začal míchat osudy ve stále se zrychlujícím víru. Zvedající se vichr dul kontinentem a každým okamžikem nabíral na síle.

Ředitel vytáhl z kapsy saka menší papírek, nasadil si silné brýle a zhluboka se nadechl. Jak údery bubnu začalo padat z úst ředitele jedno jméno za druhým. Temným a dunivým hlasem je z nich vypouštěl, aby mohli dotyční zaplesat blahem, že se štěstí usmálo právě na něj. Pět

jmen, pouze pět jich bylo z jejich třídy vybráno a bylo učiněno šťastnými. Všichni jmenovaní se po vyslovení jména postavili do pozoru.

Když zaznělo do ticha i Ralfovo jméno, nebylo to pro ostatní zase tak velké překvapení. Dá se říci, že bylo očekávané. On sám však překvapen byl, protože se ve veřejném dění ve třídě dosud nijak výrazně neprojevoval a stále více se jej stranil a stahoval se do svého soukromí.

Nyní se zmateně rozhlédl po ostatních kolem sebe a teprve po chvilce mu došlo, že má reagovat. Stejně jako ostatní se vymrštil do pozoru a tázavě se zadíval do očí ředitele, který jeho jednání pozorně sledoval.

Naštěstí spokojeně zakýval hlavou a sklonil zrak zpět k papíru, aby přečetl další jméno, již poslední. Ralf už jej neslyšel, byl v tu chvíli duchem zcela jinde. Jeho myšlenky přemítaly o tom, zda je správné, že opustí svou oblíbenou činnost a bude se věnovat dění, kterému zatím nepřikládal žádný význam a jež jej nelákalo. Ve své dospívající naivitě si v té chvíli ani trochu neuvědomoval, že osud změnil směr vývoje dosavadního života a všechno bude od této chvíle jinak. Kormidlo se pootočilo výrazným směrem a dění kolem něj se chystalo jej obejmout a nepustit.

"Musím vám připomenout," pronesl káravým a důrazným hlasem von Schirach, "že všichni uvědomělí a řádní studenti už dávno pochopili svojí povinnost a stali se členy jediného spolku zastupující naši mládež, důstojné základny dospívajících pro naši stranu. Protože jedině Hitlerova mládež dokáže naplnit váš život a dát mu smysl, jedině ona vám ukáže, co vašemu životu chybí. Kdo není jejím členem, nepochopil velikost našeho vůdce, velikost Německa a jeho světový úkol. Většina z vás už v jejich řadách je a svůj postoj dala najevo, jsou však ještě jedinci, kterých je již naštěstí velice málo, kteří to nepochopili. Já doufám, že si uvědomí svou chybu a učiní, co od nich vůdce a strana očekává. Zdar vítězství!" zvolal ostře na závěr svých slov a jeho pravice vylétla vzhůru. Po těchto slovech se otočil a důstojným krokem třídu, za doprovodu ředitele, který s ním došel ke dveřím, opustil.

Ralf se cítil provinile, tělem mu projížděla horkost. Byl si dobře vědom, že ta slova jsou určena především jemu. Drtivá většina třídy se už podřídila novému trendu a dobrovolně se členy Hitlerovy mládeže stala. Zbývalo už jen pár posledních jedinců, kteří členy nebyli a právě mezi nimi byl i Ralf.

Byl příliš zahleděn do své záliby, ale nejvíce mu na spolku vadila skutečnost, že členové měli na každý den naplánovaný povinný program, takže neměli téměř žádný volný čas. Jestliže by musel trávit volno v jejich společnosti, zbývalo by mu málo času, který by mohl věnovat svému oblíbenému koníčku, který pro něj byl stále tím nejdůležitějším v jeho životě.

Nyní už zcela jasně pochopil, že se vstupu nevyhne. Byl brán jako nejlepší žák třídy, byl neustále všem na očích a nemohl stát stranou. Už tak byl div, že jej nechali tak dlouho, aniž na něj vyvíjeli tlak, aby se o vstup přihlásil. V poslední době bylo častým pravidlem, že k různým formám nátlaku u některých žáků docházelo. Na škole již bylo mnoho tříd, ve kterých byli úplně všichni žáci jako členové Hitlerovy mládeže organizováni. Nechtěl se ukvapit a tak si chtěl ještě ponechat pár dní na promyšlenou. Pomalu mu docházelo, co ostatní věděli již dávno. Není pro něj jiné cesty. Před ním ležel veliký úkol - jak se s tím vyrovnat sám před sebou.

"Studenti!" pronesl po odchodu von Schiracha ředitel, který se vrátil zpět na stupínek. "Slyšeli jste slova blízkého spolupracovníka našeho vůdce. Pohleďte na tuto pětici vyvolených. Dostalo se jim nejvyšší cti, jaká může jen být. Budou na sjezdu naší největší strany, setkají se s nejvyššími zástupci Velkého Německa a budou moci spatřit samotného vůdce! Budou reprezentovat naší školu, naše město. Je to pro ně obrovská čest, ale zároveň je na jejich bedra byl položen těžký kámen.

Doufám, že všech pět si plně uvědomuje, jakou zodpovědností jsou pověření a jakou velkou má důležitost vašeho poslání. Jak jste slyšeli, budete pravidelně docházet do Hnědého domu a tam se budete společně s ostatními vybranými jedinci, kteří byli vybráni jak z ostatních tříd, tak i celého města, na samotný slavnostní sjezd připravovat."

Třídou hřměl káravý, ale i milý ředitelův hlas plný vzletného patosu. Poté jednoho po druhém obešel a osobně potřásl pravicí.

Když toho dne Ralf plouživě odcházel ze třídy, jasně tušil, že doba hraní s vojáčky odplouvá do dáli. Stísněný pocit, s kterým se domů vracel, prozrazoval, že si přece jen pozvolna začíná uvědomovat obrovskou změnu jeho života.

Celá rodina projevila pochopení, když jim oznámil, kam byl vybrán. Nadšení nebylo nijak výrazné, nicméně byli rádi, že se konečně zapojí do veřejného dění, jak si vždycky přáli.

Odměřenou podporu straně rodina musela projevovat, firma se často ucházela o státní zakázky velkého rozsahu a loajálnost byla součástí úspěchu. Sympatie účelové, bez vnitřního zápalu pro věc.

"Alespoň se mezi tou bandou trochu ukážeš," pronesl zamyšleně otec, který bafal ze své fajfky v hlubokém křesle, "ale do ničeho dalšího se nepouštěj. Nenech se vnutit do nějaké funkce či do nebezpečné akce. Až půjdou od válu, ať s nima nemáme nic společnýho. Nesmíme si jejich špínou zamazat ruce. Je to banda hrubiánů a křiklounů ulice."

Děd mu poklepal významně na rameno.

"Výborně chlapče," pochválil ho nadšeně. "musíš se tvářit, že ti jde o věc. Dokud to bude nutné, musíme s nimi držet krok. Až vykonají svou práci, odstraníme je a pak bude zase po našem. Teď to musíme chvíli vydržet, snad to nebude trvat dlouho. Je to pro nás těžká doba, místo toho, abychom se starali hlavně o své podniky, musíme se povinně podbízet těm usmrkancům ve Sněmu," povzdech si ztěžka.

Řekl tak celkový názor, který rodina zastávala.

XII.

Jmenováním do vybrané skupiny elitních jedinců pro něj nastaly nové povinnosti. Od toho dne se vždy dvakrát týdně všichni scházeli na dvoře "Hnědého domu". Zde sídlilo vedení místní organizace NSDAP. Velký, rozlehlý dům obklopoval menší nádvoří, kde pod listy mohutných kaštanů začal prožívat své další příběhy.

Všude panovala přísná vojenská kázeň a vydávané příkazy nebylo možné neposlechnout. Jak dopředu tušil, jmenováním do hrstky vyvolených jej připravilo o veškerý volný čas. Mnoho

povinností ve škole a U zeleného dubu tak znamenalo pro něj definitivní konec neomezeného hraní svých oblíbených bitev ve svém pokoji. Jejich počet razantně poklesl, byl rád, když si vyšetřil pár chvil jednou za týden, mnohdy ani to.

Na pravidelné nácviky docházel jako jediný, který dosud ještě nebyl členem Hitlerovy mládeže. Jak správně odhadoval, od toho dne nebylo jediného okamžiku, kdy by mu nebylo neustále předhazováno.

"Všichni správní Němci již dávno pochopili svůj úkol a dali najevo svůj postoj," slyšel ze všech stran od svých nadřízených, "kdo se nezařadí, s tím zatočíme," zaslechl občas varovný tón.

Ještě nějaký čas dokázal vzdorovat.

"Teď není čas na zásadní kroky, musím se plně soustředit, abych dokonale svůj nácvik zvládl.

Nesmím nic pokazit, je to pro mne veliká čest. Jakmile se vrátíme z Norimberku, všechno dám do pořádku."

Obdržel novou uniformu, protože nácvik, ale i celý další trénink na nádvoří U zeleného dubu se prováděl výlučně v jednotných uniformách. Byla mu zapůjčena a nebylo dne, kdy by mu někdo nepředhodil, že by ji měl vlastnit natrvalo.

Při prvním nácvikovém dni jim byl představen jejich přímý velitel, poddůstojník SS, který byl zodpovědný za jejich dokonalou přípravu, jako účastníků sjezdu. Pod jeho velením se učili dokonalému pochodu, který musel vypadat stejně dokonale, jako u řadových vojáků. Proto dlouhé hodiny pochodovali ve tvarech sem a tam po nádvoří a velitel na ně z malé tribunky, u jedné ze stěn domu, dohlížel.

Jeho mohutný a pronikavý hlas se bez přestání rozléhal nádvořím, jak vydával další a další pokyny při chybách pochodu ve tvaru. Bylo to dlouhé a únavné. Za normální okolností by je taková činnost každého z nich brzy omrzela, ale zde, s vidinou lepších zítřků jim úmorný trénink nepřipadal tak hrozný. Většina z nich propadla neustálému přesvědčování o dokonalé budoucnosti německého národa a obrovských možnostech mladé generace.

Nejenže nikdo nepronesl jediného slova protestu, ale vzájemně se mezi sebou iniciativně povzbuzovali, jeden druhého hecoval, navzájem se povzbuzovali. Své činnosti plně propadli, zabořili se do ní přesně tak, jak si nejvyšší velení přálo. Byli tak vášnivě zabráni do snahy o co nejlepší výsledek, že docházelo k situacím, kdy sami mezi sebou soutěžili, který z nich bude pochodovat nejlépe. Tím se je dařilo udržet v přísné vojenské disciplíně po celou dobu nácviku.

Celková atmosféra způsobila, že všudypřítomné nadšení zasáhlo po krátkém čase i Ralfa. Věděl stejně jako ostatní, že všechno musí být precizní, dokonalé, a stejně jako ostatní se maximálně snažil o co nejlepší výkon.

Ještě zpočátku přistupoval k nácviku bez zájmu a téměř z povinnosti, ale jak plynuly dny strávené nácvikem, rostlo i jeho nadšení pro společnou věc. Pomalu ale jistě se na něj přenášelo nadšení celého kolektivu. Stejně jako ostatní, tak i on přestával brát postupem času přípravu jako povinnost, ale sám začal planout nadšením pro dokonalý výsledek. Také on,

spolu se svými kamarády, zcela propadl kouzlu společné činnosti a při dokola opakujících se nácvicích začal vyvíjet maximální snahu po dokonalosti výcviku. I on měl radost, když se jim všechno povedlo dokonale provést. Spolu s nimi se začínal opravdově těšit, až se budou moci ukázat na sjezdu strany všem přítomným, hlavně však očím samotného vůdce.

Postava tohoto člověka, který mu byl dosud velmi vzdálen, se začala najednou vynořovat z dáli, neodvratně se přibližovala a jeho obrysy nabývaly jasnějších kontur. Vůbec si neuvědomil skutečnost, že se začíná těšit z okamžiku, kdy jej poprvé uvidí na vlastní oči.

Jak se termín sjezdu rychle blížil, tak přibýval tlak na dokonalost jejich secvičení a ukázkového vystupování. Nácvik se protahoval a aby vše bylo naprosto dokonalé, často se scházeli i mimo určené dny. Nejistota všech členů strany rychle narůstala. Všude bylo cítit, jak mají všichni našponované nervy a ve vzduchu zavládla dusivá atmosféra. Do Dubu přicházelo neustále mnoho členů strany a jeho vnitřek připomínal plný úl včel, chystající se k rojení.

Po jednom z dalších tvrdých tréninků nebyl dán rozchod do domovů jako obvykle, ale byl vyhlášen další nástup. Když naběhli poklusem do nacvičených tvarů po oddílech, předstoupil před ně místní velitel NSDAP, Baldstein, společně se svými třemi zástupci.

Světle hnědé uniformy měli tradičně pečlivě vyprané a vyžehlené, rudá páska s hákovým křížem v bílém poli na levých pažích pronikavě svítila. S gestem lidí vše znajících se na ně zahleděli a velitel s rukama v bok rozezněl svůj mohutný silný hlas nádvořím domu. Ač neměl žádný mikrofon, jeho hlas zaplnil každičký kout nádvoří a Ralfovi v tu chvíli připadalo, že ho musí slyšet až v samotném Norimberku. Každé jeho slovo se rozléhalo malým nádvořím a ozvěna jej zvýraznila.

"Kamarádi," hřímal mocně, "příští týden nastane ta toužebně očekávaná chvíle. Celé Německo má upřeny své oči na jediné místo na zeměkouli. Všichni víme, že tím místem je centrum veškerého dění naší strany, naše svaté město. Proto musíme ukázat všemu lidu, že jsme jednotní a připravení, vést jej za svým vůdcem k budování dokonalé společnost, kterou může vybudovat jedině naše rasa. A Norimberk bude sledovat nejen obyvatelstvo Německa, ale celého světa.

Proto si musíte být vědomi své zodpovědnosti a nesmíte zklamat. Vlast, národ, ale i vaše rodné město od vás čekají ty nejlepší výkony a věří, že nikoho nezklamete. Musíte se bít za ty nejlepší výsledky! Musíte podat nejvyšší výkon a musíte na place nechat své srdce! Musíte dokázat, že jste nejlepší synové nejlepšího národa vyvoleného ovládnout celý svět. Budete pod přísným pohledem všech přítomných. A co víc, nade všemi vás bude pozorně sledovat sám vůdce, předurčený vedením našeho národa.

Bude přísným kritikem a je třeba mu dokázat, že jste jeho dobrými žáky. Ale mezi námi žijí nejen ti, co jsou s námi. Je ještě mnoho těch, co nám nepřejí. Je to boj, který vedeme a ve kterém nesmíme prohrát. Bojujte srdnatě tak, jak nám svým velkým činem za světové války ukázal sám náš vůdce! A víte, jak odvážně se bil náš vůdce u Verdunu? Víte co slavného a velikého tam náš vůdce už tenkrát pro Německo vykonal? Dobře si to zapamatujte v za všech okolností se tím sami měli podle toho řídit.

Bylo 25. Října 1917 nedaleko Verdunu v největších bojích u tohoto města. Každá strana se snažila ztečemi zničit nepřítele ukrytého ve svých zákopech. Vůdce, tehdy ještě svobodník,

dostal za úkol spolu s dalšími dvěma vojáky doručit zprávu veliteli. Cestou se museli proplazit bojištěm. Jeho dva kamarádi při plnění své povinnosti padli, ale oba byli zastřeleni. On však přes všechny překážky pokračoval stále dál. Věděl, že svůj úkol musí splnit.

Náhle se dostal k zákopu a skočil do něj. Po celou dobu byl pod těžkou dělostřeleckou palbou a tak utíkal zákopem, až po chvilce zahlédl větší kryt. Vběhl do něj, protože si myslel, že je tam u svých. Když doběhl doprostřed krytu, zastavil se a poznal, že není v německých liniích, ale francouzských! Rozhlédl se. Uviděl, že tam sedí podél stěn pětadvacet plně ozbrojených francouzů připravených k boji! Jiný by propadl panice a tuto situaci by zřejmě nepřežil. Nikoliv náš vůdce.

Jako vždy neztratil duchapřítomnost a s pomocí prozřetelnosti zareagoval tak, jak měl. Zařval na ně, ať se urychleně vzdají, neboť je to jejich jediná záchrana. Kryt je totiž neprodyšně obklíčen. On jako velitel roty má své mužstvo všude kolem jejich krytu a připravené k okamžité akci.

Někteří z nepřátel odmítli a dokonce na něj vytáhli i zbraň. V této beznadějné situaci se otočil ke dveřím a zařval: "Roto, zamířit kulomety a připravit se k palbě!". Na ta slova se Francouzi lekli a vzdali.

Vůdce tehdy sám zajal pětadvacet nepřátel, protože se v pravou chvíli zachoval tak, jak měl. Jeho kroky a činy vedla samotná prozřetelnost, která jej neomylně řídí tak, aby dovedl tento nárok na vrchol dokonalosti. A stejně tak se zachovejte pokaždé i vy. V každé situaci si zachovejte chladnou hlavu a prozřetelnost vás vždy vyvede i z té nejbeznadějnější situace. S její pomocí a pod vedením našeho vůdce se vždy dostanete dál. Za Německo a za vůdce. Vítězství zdar!" zařval opět mohutným, silným hlasem, rozléhajícím se nádvořím.

"Zdar!... zdar!... zdar!..." třikrát odpověděli mládežníci ve svých šicích. Nádvořím se majestátně nesl jejich bojový pokřik a zaplňoval jim duši opojným pocitem sounáležitosti. Se slavnou historkou s příběhem o statečnosti jejich vůdce za války se s nimi rozloučil. Následovaly další projevy jeho zástupců a nakonec dlouhý přehled posledních pokynů před přesunem.

Historka o vůdcově hrdinství na Ralfa silně zapůsobila. Jakmile večer ulehl do postele, velmi dlouho o ní přemýšlel. Představoval si, jaké to musí být, octne-li se člověk samotný v nepřátelském opevnění. Sám proti takové přesile nepřátel a přitom se zachovat statečně. Nezahrál si dnes žádnou bitvu, ve své fantazii si přehrával vůdcovo vítězství stále dokola. "Když mu prozřetelnost pomohla v takové neřešitelné situaci, určitě mu ukáže i další cestu, kudy vést Německo," prolétlo mu hlavou.

Bylo to poprvé, co sám pocítil obdiv k tomuto muži, kterého už zbožňovala většina národa. Tak se stalo, že On začal v jeho hlavě růst a zapouštět kořínky, jak se to již stalo mnoha lidem národa.

IX.

Nadešel netrpělivě očekávaný den veliké slávy. Večer měl Ralf s německou pečlivostí důkladně připravenou celou svou uniformu a s pln netrpělivosti před zítřejším srazem nemohl dlouho usnout. Celým tělem cítil, že veliký den, tak důležitý v jeho životě, je přede dveřmi.

Ráno naopak nemohl dospat a velice brzo vstal, aby se nedočkavě vrhl na hromádku s šaty a začal se oblékat.

Mnohokrát předstoupil před velké zrcadlo zavěšené v hlavním pokoji a stále dokola kontroloval, zda vše sedí tak, jak má. Matka mu přišla s přípravami pomoci a pomáhala upravovat jeho stejnokroj, až byl spokojený.

Mnohem dříve, než bylo zapotřebí, pospíchal na sraz shromáždění na známém dvoře stranického domu Ač bylo ještě dost brzo, mnoho jeho kamarádů již tam bylo také. Všichni hořeli nedočkavostí, kdy se budou moci předvést vůdci a ostatnímu vedení národa.

Byli jednotně oblečení do nažehlených uniforem Hitlerovy mládeže. Světle hnědé košile s krátkými rukávy, na levé paži jim svítil červenobílý pás s černým hákovým křížem, na krku tmavě hnědý šátek. Na nohou delší, tmavě hnědé kalhoty, černý kožený opasek s velkou lesklou orlicí jako sponou a temně hnědé, kožené, nízké boty.

Když nadešel čas, začali se řadit na nádvoří po jednotlivých oddílech. Bylo brzy ráno. Světlo již vytlačilo všechny stíny noci, slunce však ještě nevyšlo. V krátkých rukávech a kalhotách pociťovali ranní chlad, ale bojové nadšení všechno zatlačilo do pozadí a zabránilo jim nepříjemné pocity vnímat.

Začalo důsledné kontrolování výstroje. Každý byl osobně prohlédnut velitelem oddílu a zástupcem jednotky NSDAP. Každý detail byl důkladně prověřený, jediná část výstroje neprošla nepovšimnuta. Přísně se kontrolovalo vše. Plnost uniformy, vyčištění a celkový vzhled. Důkladně, jeden po druhém.

Teprve když důkladná prohlídka skončila, najely na nádvoří pečlivě umyté a nazdobené nákladní auta. Byly nově natřené a každý byl ověšen různými symboly s hákovými kříži a různobarevnými girlandami.

Začali do nich spořádaně nastupovat. Nasedli tak, jak byli "profesně" rozdělení. Na jedněch stáli ti, co drželi ve svých rukou jim svěřené vlajky, na dalších pak trubači. Jakmile nastoupili a sajtny se zavřely, určení kamarádi uchopili do rukou vlajky a zvedli je. Nad korbami aut plál celý les svítivě červených vlajek s širokým bílým kolem uprostřed, v jejich středu pak zářil veliký, dominantní černý hákový kříž.

Na korbě dalšího vozu stáli bubeníci. Byli to většinou mladší hoši a každý z nich měl jeden veliký buben. Základní barva na něm byla bílá, ode dna obvodu se zvedaly vlnivé červené jazyky, jak planoucí oheň. Když měli své bubny tito malí hošíci zavěšeny na silném řemenu přes pravé rameno, vypadaly bubny daleko větší, než ve skutečnosti byly.

Jejich mladí nosiči do nich neustále tloukli černými paličkami s velkými kuličkami z měkké hmoty na koncích a tím tvrdili muziku trubačům. Ruce se jim při úderech vysoko zvedaly nad jejich hlavy, aby nacvičenými pohyby dodali svému konání důležitosti a elegance. Hromobití bubnů se neslo ulicemi do dáli a bylo vždy slyšet daleko před nimi.

Na korbách dalších aut stáli trubači. Jejich oblečení bylo stejné jako u ostatních a v rukou měli jednoduché trubky. Ty byly neustále přiložené k jejich rtům a oni se sveřepým zaujetím do nich duli z plných plic, až měli tváře celé červené. Každý měl na trubce připevněn prapor,

který pod ní vlál. Byl celý černý a uprostřed měl jeden silný bílý blesk ze znaku SS. Kolem dokola byly prapory orámované bílými třásněmi.

Mezi hochy s trumpetami postávali další, kteří měli v rukou píšťaly. Společnou hrou, při které se všichni navzájem doplňovali, vytvářeli vydatnou zvukovou kulisu, která všem obyvatelům města připomínala, jaký je dnes pro Německo významný den.

Po nastoupení všech účastníků a překontrolování zajištění postranic, auta vyjela. Mezi hochy způsobil velký rozruch zjištění, že se k nim po chvíli připojilo několik dalších aut plných děvčat. Byly to členky Spolku německých dívek a také ony se měly zúčastnit sjezdu společně s nimi.

Měly jednotné oblečení stejnokroje spolku. Svítivě bílé košile, tmavě hnědé kravaty a hnědé dlouhé sukně. Neměly v rukou nástroje, nýbrž každá držela kytici barevných květů a neustále jimi na všechny přítomné mávala. Jejich radostný křik se ozýval tam, kudy projížděly.

Bylo pěkné počasí, sluníčko od rána svítilo, ale naštěstí nebylo nijak velké horko. Ralf začínal stále více věřit, že to je díky prozřetelnosti, která jim takové příjemné poslala, aby se akce na podporu jejich vůdce podařila.

Projížděli městem a mířili k dálnici. Ač bylo brzy ráno, ulice již byly plné svátečně nazdobených lidí. Celé město bylo pokryté květinami, stuhami a girlandami a všude vlály červené vlajky, které dodávaly atmosféře slavnostní charakter. Mnoho lidí mělo vlajky v oknech svých domů a nyní na ně seshora mávali a provolávali slávu. Mezi množstvím květin svítily bílé transparenty s hrdými a bojovými hesly.

Chodníky kolem silnic byly obsypány neprůhlednými zástupy lidí, kteří jim mávali na cestu a oni z aut na ně. Hoši s nástroji snaživě hráli a jejich hudba se míchala s řevem nákladních aut. Mezi zvolna projíždějící auty se proplétalo nejen množství dětí, ale i dospělých. Běželi podél aut pěšky, či projížděli na kolech.

V takto bouřlivě sváteční náladě vypadala celá cesta až k hranicím města, kde najeli na dálnici. Odtud již vyrazili větší rychlostí k městu, které pro ně nabylo magické přitažlivosti.

Cestou společně zpívali budovatelské písně a mávali nadšeně vlajkami. Kdykoliv projížděli městy či vesnicemi, všude se u kolony aut vytvářely špalíry lidí, kteří je zdravili a zaplaveni fanatickým nadšením jim provolávali slávu. Zvednuté paže zdravili k povzbuzujícímu pozdravu.

Ralf se dmul pýchou a nadšením stále více. Zcela propadl této společné euforii a jeho odhodlání splnit svůj úkol neustále rostlo. Začal být neobyčejně šťastný a hrdý na to, že se mohl tohoto srazu zúčastnit, že může být jedním z nich. A to byli teprve na začátku. Ani si neuvědomil, že ve své duši překročil určitou mez a nyní už není cesty zpět.

X.

Když dorazili po rychlé jízdě dálnicí do místa srazu, byla atmosféra ve městě uchvacující. Nacistické vlajky vlály všude. Město jich bylo plné a byly na každém rohu, v každém okně, na každém sloupu.

Ulice byly už také zaplněné lidmi, až se zdálo, že není jimi možno projet. Velmi pomalu proto postupovali přeplněným městem, než se dostali na místo akce na druhém konci. Cestou se k nim připojilo mnoho dalších aut obsazených dalšími účastníky srazu a vytvořili jednu velikou, dlouhou kolonu, která zvolna projížděla masami lidí, spěchajících ke srazišti.

Když pomalu dojeli na místo, seskakovali a ihned se řadili po oddílech do formací. Ke každému autu přistupovali předem určení instruktoři v černých barvách SS. Ti rázně a zvučným hlasem řídili sestupování všech přítomných z aut, aby nevznikaly fronty a vše šlo plynule.

Díky nim se sestupující oddíly ihned seřazovaly a jednotlivé oddíly za svými veliteli okamžitě odpochodovávali na určená stanoviště. Jakmile se jedno auto vyprázdnilo a oddíl odcházel, přijíždělo ihned na jeho místo další a organizátoři mohutným hlasem zaplnili prostor dalšími rozkazy pro seskakující členy. Nikde se netvořily zbytečné tlačenice, nikde nevládl zmatek a chaos. Všechno bylo řádně organizováno a i když zde byly obrovské davy lidí, akce probíhala podle připraveného scénáře.

Když se oddíly vydaly na své stanoviště, nosiči vlajek zvedli své standarty a nad plochou se objevil les těchto nezbytných doplňků. Některé svítily červeně s bílým kolem a hákovým křížem uvnitř, jiné pak celé černé s dvěma bílými blesky SS.

Také Ralfův oddíl dle pokynů seskákal s aut a stejně jako ostatní, i oni se bleskově ihned řadili do tvaru. Na pokyn organizátora v černém odpochodovali rázně za svým velitelem. Nosiči s vlajkami, hudebníci, kteří však v této chvíli horečných příprav nechávali chvíli svým nástrojům oddechnout, a za nimi v zástupech ostatní. Přesun se prováděl zrychleně, nikoliv v rytmu pochodového kroku.

Většina účastníků byla v uniformách SS, mnoho mělo, stejně jako oni, mládežnické uniformy Hitlerovy mládeže, ale zahlédl také stejnokroje SA.

Směřovali na stanoviště, které měli určené a procházeli kolem nekončících oddílů, kteří se připravovali u výchozího místa. Rychlou chůzí mířili za příslušníkem SS, který je vedl.

Po chvíli chůze po betonové ploše se zastavili a velitel s příslušníkem je začali rozdělovat. Odpočítal jich vždy dvacet a odváděli na jejich místa. Ralf čekal dost dlouho, a byl mezi posledními, než přišla řada i na něj. Velitel zavelel rozkaz a skupina, ve které byl i on, se husím pochodem vydala za ním.

Pochodovali týdny pečlivě trénovaným pochodem kolem množství přítomných diváků. Ač byl hodně zvědavý, přes davy stále ještě nezahlédl nic z dění kolem. Prošli řadami diváků a začali vystupovat nahoru po velkých stupních betonového schodiště. Vlajky se jim nad hlavami divoce třepotaly a všichni měli co dělat, aby je udrželi rovně a dodržovali pořadový krok.

Za chvíli se před ním konečně rozevřela obrovská plocha prostranství, ale neměl ještě nyní čas se ani letmým pohledem podívat. Schody byly dlouhé a oni museli udržovat rozestupy a přesně udržovat řady. Na každém schodu se zastavili a velitel zde "umístil" dva členy jejich skupiny, aby zůstali stát v přesných rozestupech za sebou.

Jejich úkolem bylo stát na betonových stupních v jedné řadě odshora až dolů k ploše. Stáli za sebou, po dvou na jednom schodu a každý v ruce držel prapor. Byli postaveni tak, aby se prapory střídaly. Jeden červený s hákovým křížem a druhý černý s blesky.

I když byli postavení na schodech, kolem nich neustále proudily davy netrpělivých diváků, které neumožňovaly řádnému výhledu tak, aby mohl získat ucelený obraz dění na ploše pod nimi. Ralf se proto snažil něco zahlédnout, ale neměl dosud přes proudící davy možnost. Také tyč s praporem byla těžká a i když vítr jen lehce foukal, divoce mu s ním cloumal a on měl co dělat, aby vlál tak, že budou symboly stále řádně vidět. Občas do něj strčil některý s pobíhajících diváků, takže od prvního okamžiku měl plné ruce a nohy práce, aby udržel balanc.

"Pozor, srovnat na místa!"

Ostré, rázné povely se rozezněly obrovskou plochou kolem něj. Zněly z mohutných tlampačů rozmístěných ve velkém počtu všude kolem. Náhle všechen ruch a shon kolem nich jako mávnutím čarovným proutkem najednou ustal a vše se zklidnilo.

Také dav kolem Ralfa se okamžitě přestal přemílat sem a tam a společně se statisíci ostatními diváky ztuhli a téměř nedýchali. Nastalo vypjaté očekávání a atmosféra silně zhuštěná. Až teprve nyní, když diváci kolem zůstali strnule stát, mohl konečně přehlédnout celou plochu, která tvořila místo slavnostního srazu. A to, co uviděl, mu vyrazilo dech.

Zeppelinovo pole! Dosud o tomto místě jen slýchával a byly to samé obdivné a slávu opěvující zprávy. Každý kdo jej měl možnost osobně shlédnout tvrdil, jakže je to něco tak úchvatného, že to trhá srdce všem bez rozdílu. Konečně měl nyní možnost vidět vše na vlastní oči a posoudit skutečnost s tím, co se vyprávělo. Při pohledu na obrovskou plochu pod ním se mu podlomila kolena a úžasem ztratil dech. Všechny zprávy o honosnosti a velkoleposti tohoto místa ani v nejmenším nepřeháněly. To co viděl absolutně předčilo všechna jeho očekávání.

XI.

Na první pohled mu připadalo, že stojí na obrovském stadionu. Dole pod nimi byla obrovská plocha, jakou ještě neviděl a která uváděla v úžas každého, kdo ji spatřil.

Nyní byla ještě zcela prázdná, což opticky zvětšovalo její mohutnost a uchvacující dojem, kterým na šokovaného Ralfa zapůsobila.

Na protější straně byly také stejně schody, na jakých stáli oni. Sahaly do výšky asi dvacet metrů a vedly do dáli po obou stranách stadionu. Ten byl dlouhým, protáhlým obdélníkem. Ralf stál napravo od nedaleké tribuny, umístěné v čele pole, odkud neviděl konec této obrovské plochy mizející dál napravo od něj.

Schody pokračovaly souběžně podél plochy stadionu po obou stranách a ztrácely se pod mohutným davem diváků. Odhadoval, že by mohly být dlouhé tak osm set metrů až kilometr. Jelikož neviděl konec, neměl přesnou představu o jejich skutečné délce. Všechny stupně velkého schodiště byly zaplněny do posledního místečka. Ať Ralf otočil pohled kterýmkoliv směrem, zahlédl masu lidí od plochy stadiónu k poslednímu schodu. V tom našlapaném prostoru nebylo vůbec možno postřehnout nic jiného než hlavy, kterak byly namačkány jedna

vedle druhé. Do všech stran se jich rozprostíralo tisíce, které se vlnily a pohybovaly sem a tam, jako vlny na moři. V dálce na protější straně, až docela vzadu, bylo volné prostranství, na kterém nebyly pro velkou vzdálenost zřetelně vidět stojící oddíly připravené vpochodovat na plochu.

Stála tam masa lidí v různě velkých skupinách. Jednolitost oblečení několika typů uniforem doplňovala velká pestrost vlajek, které oddíly nesly. Chumel lidí se neustále přeléval sem a tam, jak se jednotlivé oddíly seřazovaly a připravovaly se na napochodování na plochu.

Když se na ní Ralf pozorněji zadíval, postřehl, že je zhotovena z velkých betonových desek oddělených typickými spárami mezi nimi. Dosud byla stále ještě zcela prázdná, tisíce nohou se teprve chystaly na ní každým okamžikem vstoupit.

Nalevo od něj se nacházela dominantní stavba hlavní tribuny. Byla to stupňovitá kamenná zeď, na jejímž vrcholu byl ochoz pro nejdůležitější osoby slavnosti. Z úrovně plochy stadionu stoupaly k ochozu dvoje široké kamenné schody po obou stranách řečiště, které stálo uprostřed tribuny a čnělo nad nimi jako věž. Po obou stranách schodišť stály dvě řady vysokých kamenných sloupů, na jejich vrcholcích byly kamenné vany. V každé z nich plál velký oheň.

Za řečištěm svítila další, vyšší zeď, která se táhla přes celou délku tribuny. Přesně uprostřed, za řečištěm, čněly vysoké železné konstrukce a z nich visely tři obrovité prapory. Dva krajní svítivě červené s bílým kruhem uprostřed a v něm velký, černý hákový kříž. Prostřední prapor se skládal ze tří pruhů. Pravý červený, prostřední bílý a levý pak černý.

Prapory byly obrovské a majestátně plápolaly v mírném vánku. Působily monumentálně a podtrhávaly grandióznost celého prostoru. Ralf odhadoval, že jsou vysoké alespoň padesát metrů.

Na obě strany od této trojice největších praporů se rozbíhaly v pravidelných odstupech stejné trojice menších praporů, které měly poloviční výšku. Barevně byly naprosto stejné jako ty dominantní. Tyto trojice praporů dosahovaly od středových gigantů až ke kraji kamenné tribuny.

Za stěnou hlavní tribuny, se zvedala vysoká zeď ze svítivě bílých kamenů. Ralf na velkou vzdálenost nejasně uviděl oblouky podloubí budovy, které ke zdi patřily. Nad podloubím se nacházela menší klenutá okna.

Zcela nahoře, na vrcholku budovy pak vystupovalo několik pyramidových stupňů k nejvyšším vrcholu - obrovskému, kamennému ratolesťovému kolu. V něm do dálky, pyšně a hrdě, zářila mohutná svastika. Vše z bílého, vzácného kamene. Ne náhodou svým zjevem a monumentálností připomínala budova římské Koloseum.

Znenadání se ozvala výrazná hudba, kterou Ralf dosud neslyšel a neznal ji. Protrhla tíživé ticho, jenž se nad plochou rozprostíralo. V tuto chvíli ještě nevěděl, že se jedná o předehru jedné z oper Richarda Wagnera, skladatele, jehož si vůdce zamiloval. Úryvky z oper budou doprovázet celou dobu konání slavnosti a veškeré dění doprovázet.

Zněla majestátně, podmanivě. Její dunivé tóny se nesly po celé ohromné ploše a dojemně působily na city přítomných. Povznášející pocit při jejich fanfárách zaplňoval duše přítomných nevýslovnou hrdostí, mnoho z nich pocítilo vlhko ve svých očích.

Při prvních zvucích Wagnerovy opery Rienci, se první řady čekajících oddílů zavlnily a v následujícím okamžiku vypochodovaly ze svých míst na dosud lačně čekající plochu. Během pochodu změnily tvar a vytvořily dvě dlouhé řady.

Každá došla k jedné části schodů a vojáci za sebou začali stoupat nahoru. Procházeli vzhůru kolem míst, které již lemovali rozestavění členové Hitlerovy mládeže a po jednom se stavěli ke každému z nich. Vytvořili šňůru vlajících červených vlajek od plochy stadionu po vrchol schodiště. Na chvíli se zastavili a nechávali vlajky vlát.

Na daný signál se rojnice vydala mezi přítomnými diváky směrem k tribuně. Dvě řady červených vlajek, po každém schodišti stadionu jedna, postupovala jak nezadržitelná vlna vpřed.

Zvolna, v rytmu majestátní hudby se červená vlna blížila k tribuně. Když k ní po dlouhé době došla, sešli všichni dolů, na plochu.

Seřadili se za sebou a pochodovým krokem zamířili ke schodištím pod čelem tribuny. Každá řada začala stoupat po jedné části schodiště kolem řečniště vzhůru. Když vystoupali na patro tribuny, začali se roztahovat do stran, až první došli k jejímu okraji. Nakonec se v rozestupech zastavili po celé její délce.

Prostorem se dál nesly podmanivé Wagnerovy tóny, když zakončili svůj pochod a široce rozkročeni stáli s vlajícími vlajkami v dlouhé řadě pod bílou zdí.

Hudba dohrála, nastalo napjaté ticho plné očekávaní. Plocha zůstala ještě na několik okamžiků opuštěná.

Teprve po chvíli se Wagnerova skladba znovu rozezněla, nové podmanivé tóny zaplnily prostor stadionu. V dáli se vynořila velká skupina mužů a prostředkem plochy procházela po celé délce k tribuně.

Přicházela pomalým, majestátním krokem. Ralf na velkou dálku, která jej od nich dělila, nedokázal rozeznat, o koho se jedná. Většina byla v černých uniformách, někteří v hnědých a několik jich bylo v oblecích.

Procházeli důstojně kolem všech přítomných, kteří jim neustále provolávali slávu a nadšeně jim mávali. Mohutný křik a nadšené volání se rozléhalo do všech stran.

Muži kráčeli a rozdávali široké úsměvy na všechny strany. Občas některý z nich zvedl ruku, aby jásajícím davům pokynul. Došli po ploše ke schodišti, po kterém před chvíli vystoupali první vlajkonoši. Také oni se rozdělili na dvě skupiny a obě stoupaly nahoru. Vyšli na horní plochu a došli ke středu, kde byl vyvýšený řečnický pult.

Po chvíli napjatého vyčkávání přikročil menší muž v hnědé těsně uniformě k mikrofonu, jenž osamělé čněl nad pultem. Malý okamžik počkal, aby okamžiku dodal patřičný důraz a pak jeho pravice prudce vylétla vzhůru k pozdravu.

Lidé v ochozech kolem stadionu začali bouřit mnohem hlasitěji, než dříve. Všichni bez výjimky též zvedli ruce a plni euforie pozdrav opětovali.les svítících dlaní pokryl tribuny po obou stranách plochy. Muž se na řečništi otáčel ze strany na stranu a nechával davy dostatečně se vybouřit.

"Ve jménu vůdce," začal pomalu a rozvážně, s každým dalším slovem se jeho hlas zvyšoval a mohutněl, "německého národa, německé velké říše!" zaduněl jeho pozdrav, "Zdravím vás všechny na dnešním velkém sjezdu naší strany, kterou si lid po rozumném zvážení zvolil za vedoucí sílu, jež ho zavede k lepším zítřkům. Sešli se zde zástupci celého jednotného Německa, aby demonstrovalo svou jednotu, odhodlanost a věrnost svému nejvyššímu a jedinému vůdci! Pod jeho vedením jsme vyvoleni dovést zemi k dokonalosti," odmlčel se řečník po slovech plných patosu.

Davy po celém stadionu se opět rozjásaly a rozkřičely. Opřen oběma rukama o pult trpělivě vyčkával na správný okamžik, kdy budou všichni přítomní patřičně nabuzeni. Již tímto úvodním nástupem se mu to dařilo. Ralf sám cítil, jak se ho zmocňuje stejného nadšení a euforie, kterou ještě před několika okamžiky nepociťoval. Zcela se nechal strhnout nadšenou reakcí lidí ve svém okolí a s bušícím srdcem sledoval a hltal každé delší slovo, které k němu od podia přilétlo.

"A my dokážeme," spustil opět řečník lavinu vášnivých slov, "že jsme našeho vůdce hodni, toho vůdce, kterého nám seslala sama prozřetelnost. Pod jeho vedením vybudujeme nové, silné Velkoněmecko a jsme ochotni přinést všechny oběti, které od nás vůdce bude pro dosažení tohoto cíle požadovat. Jako jediná vyvolená rasa máme povinnost vést a řídit méněcenné rasy, které nejsou schopny samostatné existence!" burácel dál ze svého místa řečník.

Následovala další pauza, která měla umožnit přítomným, dát najevo své pocity. Stalo se. Následoval křik, jásot, mávání. Vlna všeobjímající euforie vládla všude kolem. Řečník trochu odstoupil od pultu a s rukama v bok se rozhlížel po přítomných.

"Ukážeme dnes všem svou jednotu," spustil dál, když rychle k pultu přistoupil, "všem těm, kteří v nás pochybují, kteří nás podceňují, kteří nám nevěří. Je v nás síla a odhodlanost, s jakou jsme připraveni vypořádat se s každým, kdo by nás chtěl zastavit. Jsme řeka, která teče věčně ve svém korytu a žádnou silou se nenechá zastavit. Mohou se nás pokusit přehradit, mohou chtít změnit náš tok, jsme ale živel, který se valí dál a ze své cesty neuhne. Jsme stejně silný proud, který se dravě žene kupředu a zničí nemilosrdně vše, co se mu postaví do cesty. Budoucnost je naše a my si jí nenecháme vzít. Vítězství zdar...!" důrazně pronesené heslo zaznělo po ploše. Dav po něm heslo hlasitě zopakoval.

"Kdo to je?" pronesl opatrně Ralf a jeho ruka strčila do Mannfredova ramene, jenž stál se svým praporem stupínek pod ním. Otočil hlavu a podíval se po něm nechápavě jako na blázna. Zavrtěl nevěřícně hlavou a ušklebil se.

"No přece Goebbels," pronesl Mannfred opovržlivě, "ty ho nepoznáváš?" jeho hlas byl zmatený a nechápající. Nebylo se co divit. Vždyť tohoto člověk znal ve státě snad každý, již několik let patřil k čelným představitelům vládní moci.

Pak se opět zadíval k tribuně a přidal se rychle k vykřikování hesel s ostatními. Ralf se pátravě podíval k tribuně, která však byla velice daleko. V malém muži ve světle hnědé

uniformě nikoho nepoznal. Dosud jej vždy slyšel mluvit jen z rádia, často se o něm bavili lidé ale jeho tvář nikdy neviděl.

"Oznamuji tedy pln radosti všem," zazněl znovu hlas vůdcovy pravé ruky s pódia, "že věrné Hitlerovy osobní oddíly jsou připraveny k slavnostnímu pochodu na jeho počest," pronesl na závěr svého projevu. Jeho pravice prudce vylétla k dalšímu pozdravu a Ralf uviděl, že osoby stojící za ním učinily totéž.

Když Geobbels domluvil, poodstoupil dozadu a jeho místo zaujal rozložitý chlapík ve svítivě bílé uniformě ověšené mnoha pásy, řemínky a metály. Jeho ruka se zvedla a zdravila přítomné. Ralf měl znovu na jazyku dotaz k Mannfredovi, kdože ten muž je, ale nezeptal se. Styděl se ale za svou neznalost a raději mlčel. Nechtěl sklidit další posměch.

Po chvíli muž pomalu došel až těsně k okraji ochozu, kde nahradil u řečnického pultu svého předřečníka. Rázně k němu přistoupil a udělal prudké gesto. Obě ruce si zprudka opřel v bok a předklonil se k mikrofonu.

"Jmé... nem ... Ně... me... cka...sieg!..." vykřikoval ostře po slabikách, aby zvýraznil svá slova.

"...heil"

"...sieg!..."

"...heil..."

"...sieg..."

"...heil!..."

Dav mohutným chorálem odpovídal na každý jeho výkřik a třikrát pozdrav zopakoval. Pravé ruce všech byly znovu vysoko vztyčeny k nacistickému pozdravu. Celý dav, jako jeden muž mělo vzpažené pravice a z plných plic opakovali hesla.

Když jej zopakovali potřetí, provolávali jméno řečníka, poskakovali a divoce mávali malými vlaječkami, které drželi ve svých rukách. Ralf mezi všemi mávajícími zcela zmizel a nyní neviděl už vůbec nic. Zato se dozvěděl jeho jméno člověka, který na sjezdu promluvil jako druhý, Göring!

Trvalo to dlouho, co všichni přítomní neustávali ve fanatickém skandování a provolávání slávy. Göring tam jen stál, ruce držel stále majestátně zabořené do boků a se zvednutou hlavou pyšně shlížel na davy pod ním. Teprve po chvíli je nechal klesnout podél těla, aby se jeho pravice vymrštila před tělo a všechny znova pozdravil. Zvolna se natáčel ze strany na stranu a za neutichajícího řevu ochozů poodstoupil několik kroků zpět. K mikrofonu přistoupil opět Goebbels.

"Oddíly pozor..." zazněl opět jeho hlas, "k slavnostnímu pochodu... k věčné slávě našeho vůdce... pochodem vchod!" zavelel ostře.

Téměř ihned se rozezněly nástroje mnoha kapel, které stály v přibližně padesátimetrových rozstupech těsně u plochy před prvními řadami diváků. Byly rozestavěny kolem dokola celé plochy.

Ta ram ta ta ta ta ta tam...

Ostrý, svižný pochod zazněl rázně celým prostorem. Hrály jej shodně všechny kapely, co zde byly a opakovaly krátký part stále dokola, aby pomáhaly pochodujícím držet přesný krok. Před každým orchestrem se prudce míhala vysoká dirigentská hůl nahoru dolů.

XII.

S prvními tóny pochodu se v proluce protější tribuny objevili pochodující. Jako první se na ploše objevili nosiči zástav. Tou byla tyč, na které byl v horních dvou třetinách na ráhně připevněn půlmetrový červený prapor. Uprostřed zářil velký bílý kruh a v něm dominující černý hákový kříž. Kolem obvodu praporu se třepotaly střídavě červené a bílé třásně.

Za nosiči vyšly první řady oddílů. Jakmile se čela dostala na plochu, rozdělila se hadovitě do dvou větví. Jedna šla těsně při okraji levé tribuny, druhá při okraji pravé. Byl to široký dav lidí, který se plazil podél obou stěn plochy stadiónu k jejímu čelu.

Za oddíly se zástavami nastupovali vlajkonoši. Jako první šli zástupci Hitlerovy mládeže ve svých světle hnědých uniformách, krátkými kalhotami a do dáli svítivě bílými podkolenkami. Každý držel v ruce dlouhou tyč, na které vlála červená vlajka s černým křížem.

Předpisově, jak pečlivě po dlouhé dny nacvičovali, pochodovým krokem vyrazili těsně za oddíly SS, jdoucí před nimi. Drželi dlouhé tyče, na kterých se pyšně třepotaly symboly nacistické moci. Byla to vysoká červená záplava plápolajících vlajek, které se daly za mírného pohupování do pohybu a kopírovaly cestu oddílů před nimi.

Další a další oddíly vpochodovávaly na plochu. Byl to nekončící počet mladých lidí, těsně přitisknutých tělo na tělo, který se objevoval u vchodu na plochu a dlouhým zástupem pochodoval směrem k hlavní tribuně.

Když napochodoval i poslední oddíl, na chvíli se v dlouhém hadu objevila malá mezera.

Pak se na ploše objevili první velitelé SS ve svých černých uniformách. Velitelé pochodovým krokem vcházeli na plochu. Pravá ruka každého z nich vysoko předpažená, do výše zvedané nohy ve svítivých černých botách předváděly úchvatnou podívanou. Naprosto shodně, jako jeden muž, mířili s hrdě vztyčenými hlavami k tribunám.

Za nimi se objevili další vlajkonoši, také oblečení celí v černém. Ti nesli obvyklé černé vlajky se dvěma zářivými bílými blesky. Vlajky nad nimi hrdě vlály a oni pochodovým krokem následovali své velitele. A za nimi další sevřené šiky mužů, kteří s vojenskou výzbrojí, velkými tornami na zádech a vysoko zvednutými pravicemi, rázně pochodovali za prvními sbory. Les černě zakrýval vše za nimi, takže zadní strany mohutného proudu nebyly ani vidět.

Vlnivým pochodovým krokem, za neustálého doprovodu píšťal a dunění bubnů, procházel mohutný had kolem okrajů dál k hlavní tribuně. Neměl konce. Další a další nosiči s vlajkami se objevovali a lidská řeka pokračovala.

Čela již došla k hlavní tribuně a tam se jejich tok obrátil na chvíli proti sobě, podél tribuny. Došli k sobě a opět změnila směr. Oba konce spojeného průvodu nyní společně vyrazili zpět středem plochy, proti směru dosud tekoucí lidské řeky při okrajích. Mířily do míst, odkud před chvíli vyšly.

Na ploše rychle přibývalo pohybujících se oddílů. Dva proudy směřovaly podél okrajů k tribuně a třetí, spojený, směřoval prostředkem od tribuny k původnímu výchozímu místu. Už téměř třetina plochy byla zaplavena muži v světle hnědých či černých uniformách a prakticky celá se již byla schována pod vlajícími barevnými vlajkami.

Když došla čelná skupina vlajkonošů došla zpět k výchozímu místu, udělala opět ostrý obrat o sto osmdesát stupňů. Tím se směr pochodu otočil opět čelem k tribuně. Vydali se na nový pochod směrem k ní. Řady se začaly prolínat tak, že nyní pochodovaly proti sobě. Jedna se ještě vracela zpět k nástupišti a mezi nimi procházela další řada k tribuně. Šli složeně vždy jedna tam a druhá zpět, třetí tam a čtvrtá zpět.

Celá plocha byla zaplněna pochodujícími útvary a vytvářela dojem, že se sama celá pohybuje. Ohromné masy vlajících vlajek připomínaly rozbouřené moře, neustále se převalující sem a tam.

Hudba neustále hrála dokola pochodový marš znějící ze všech stran. Když první oddíly došli až pod hlavní tribunu, zastavily se. Nosiči se zástavami pokračovali dále, jeden za druhým vycházeli husím pochodem střídavě pravým a levým schodištěm nahoru k pódiu, kde se za řečništěm řadily do jednoho velkého oddílu.

Pomalu, jak docházely další a další oddíly, jejich počet před tribunou narůstal. Nosiči vystupovali po schodech, až se tam objevil celý les symbolů jednotlivých měst a oddílů. Stáli tam a čekali, až dojdou i ti poslední.

Ralf společně s ostatními pln nadšení sledoval pochodující oddíly na ploše pod ním. Pojednou zacloumala jeho myslí zcela nečekaně myšlenka, která mrazivě projela celým jeho tělem.

Jak sledoval pochodující oddíly, upoutal jej vzhled zástav nesených před každou jednotkou. Teprve až nyní mu došlo, že nesené symboly, na kterých dnes byly nápisy měst či oddílů, jsou vlastně naprosto totožné se symboly, jakými se v jeho oblíbeném starém Římě označovaly jednotlivé bojové oddíly. Byly tvarově naprosto shodné a jejich vzhled se lišil jen minimálně. Ano, byl to vexillum, typický římský prapor, používaný k označení centurií.

Jak často viděl zástavy jednotlivých centurií ve své fantazii, když před usnutím prožíval některou ze svých velkých bitev! Vlály nad jednotlivými oddíly, když se neohroženě postavily každému nepříteli. Nyní pluly po ploše hluboko pod ním a on mohl v plné kráse a na vlastní oči spatřit to, o čem doposud jen snil.

Chápal, že to nemůže být jen pouhá náhoda. Přesně takto to vypadalo, když římské oddíly slavnostně defilovaly po vítězné bitvě před svým císařem! I jemu vzdávaly hold, i jemu byly věrné až za hrob. Nyní stejným způsobem předvádí svou oddanost vůdci oddíly kolem něj. Nečekaným zjištěním se nu téměř zarazil dech. A následovalo další jeho překvapení.

Uvědomil si ještě jednu důležitou společnou věc, která jej dosud vůbec nenapadla. Zvednutá pravá paže - vždyť stejným způsobem se zdravili vojáci bojující pod znakem největší říše v evropských dějinách! Pozdrav, který používali ti největší vojevůdci a císaři, jejichž jména tak perfektně znal a nichž věděl prakticky vše! Ostře předpažená pravá paže.

Hlavou mu prolétaly vzpomínky na knihy pojednávající o legiích. Dnes tu uviděl situaci, kterou ze svých knih dobře znal. Stejný historický pozdrav, používaný pod stejnými korouhvemi. Tak to dnes viděl u všech velitelů německých oddílů. Od těch nejnižších, po nejvyšší.

Jediným symbolem navíc, umístěným na zástavách byla svastika, tu historické legie neměly. Ale vzápětí si uvědomil další skutečnost. Svastika, která se zde objevuje na všech místech, kam jen pohlédl, je přece symbolem hinduistického učení. To učení, které shromažďovalo veškeré poznatky duchovního života na zemi po mnoho generací. Symbol nejvyššího duchovního poznání a nejvyššího lidského umění v lidských dějinách!

Všechno se mu divoce převracelo v hlavě, která byla zmatena z množství právě zjištěných skutečností. Čím déle nad věcmi přemýšlel, zdálo se mu nemyslitelné, že by takovéto spojení mohla být náhoda. Spojení dokonalosti duchovního poznání východu a řádu vyspělého státu Evropy, který dokázal být po mnoho století na nejvyšší úrovni, nemohlo být náhodné.

Začínal to cítil jako jasný záměr Prozřetelnosti, té, o které se na všech stranách říkalo, že dala velkého vůdce německému národu. Vždyť jak jinak by mohlo dojít ke spojení dvou symbolů, značící dvě nejdokonalejší strany lidského života.

Všechno dění kolem sledoval uprostřed mohutného, šílícího davu, který nadšeně aplaudoval pochodujícím a zdravil je vysoko zdviženými pravicemi. Řady vztyčených paží se táhly do dáli a bílé dlaně svítily mezi tmavými šaty.

Chladná hlava, s kterou sem Ralf přijížděl, se začala stále více zapalovat stejným žárem, jakým sálali všichni kolem. Nyní i on cítil stále větší hrdost a nadšení nad touto demonstrací moci a dokonalosti, která všem ukazovala sílu národa. Byl stále více zatahován do fascinujícího děje, který zde byl pro tento den vytvořen. Ani v nemenším netušil, že všechno probíhá podle předem dopodrobna připraveného plánu, který má zapůsobit na podobně váhající, jakým byl on.

Stále více propadal dojmu, že toto jsou opravdu ti lidé, kteří dokáží s německým lidem vytvořit spokojený, nádherný život bez dalších problémů, kterými dnes svět trpí. Čím více se zaobíral svými myšlenkami a sledoval přitom pochodující jednotky dole pod ním, tím více byl okouzlen novými ideály.

Dění, jež probíhalo dole na ploše pod ním, se náhle začalo v jeho očích měnit. Již neviděl pochodovat oddíly mužů oděných do světle hnědých, či černých stejnokrojů, z mlhy se začaly objevovat jiné, vzhledově odlišné postavy.

Viděl mladé, silné muže v červených krátkých tunikách, přepásanými koženým krunýřem, na nohou šněrovací sandály a na hlavě helmice s vysokými svítivými péry. U pasů měli krátké meče v tepaných pochvách, v levé menší kulatý štít bohatě vyzdobený. Jejich pravá ruka byla vyzvednuta k slavnostnímu pozdravu svého milovaného císaře.. Snědí muži s rozesmátými obličeji slavnostně defilovali před svými veliteli po vyhrané bitvě, z které se právě vrátili.

Před nimi nesli vexilly se znaky centurií, na kterých se hrdě pohupovaly splývavé třásně. Na znacích neviděl nápisy Hartenberg či Innenwald, ale pro něj tam svítily jména jiná, jména slavných oddílů - Demoklacius, Tanectitos či Denoklavus. Vedle sebe neviděl postávající spoluobčany v moderním oblečení, ale pravé Římany v dlouhých, bílých tunikách a ženy s vysoko načesanými černými vlasy.

XIII.

Oddílů na ploše přibylo, jak přicházeli další a další ze svého nástupiště. Když docházely pod pódium, řadily se jeden vedle druhého v dlouhých řadách a volného místa rychle ubývalo. Barevně vše ladilo a doplňovalo impozantní dojem. Oddíly s červenými vlajkami tvořily několik řad a stály po celé délce plochy. Vedle nich tvořily další řady oddíly v khaki uniformách a vnitřek nakonec oddíly v černých uniformách SS. Mezi nimi byly malé skupinky v uniformách Hitlerovy mládeže či Svazu německých dívek.

Trvalo nekonečně dlouho, než i poslední oddíl zastavil v sevřeném tvaru na svém místě. Stály v mnoha řadách od tribuny kamsi dozadu, kam Ralf neviděl. Byly blízko sebe a prostředkem vedla ulička asi dvaceti metrů široká, která zůstávala volná.

Hudba na okamžik přestala hrát a nastala krátká pauza. Lidé kolem si zvědavě stoupali na špičky a čekali co přijde dál. Davem zavládlo napětí. Teprve po chvilce hudba znovu spustila známý pochod.

V dáli se v proluce objevili tři muži ve světle hnědých uniformách a pochodovým krokem přecházeli volnou mezerou mezi řadami oddílů. Kdykoliv procházeli kolem místa, kde stál velitel některého z oddílu, zvedl jeho velitel bleskově ruku k pozdravu.

Procházeli jen tři, samotní, dlouhou cestu mezi oddíly na ploše až k hlavní tribuně. Oči všech upřeně hleděli vrcholně soustředěni na pochodující trojici. Jelikož délka stadiónu byla veliká, trvalo dlouho nežli muži k pódiu došli. Vystoupili na po pravém schodišti nahoru a na kraji ochozu se zastavili. Hudba přestala hrát. Goebbels jim vyšel vstříc, prudce zvedl vysoko pravici k pozdravu a poté se vrátil těch několik kroků k mikrofonu.

"Náš milovaný vůdče," zvolal nadšenými a opěvujícími slovy. "Tvé věrné oddíly jsou nastoupeny na tvou počest, počest Německa a počest sjezdu naší strany! Předávám ti velení další části slavnosti," přejel ve vzduchu rukou po všech přítomných a pak jej vybídl k mikrofonům.

Vůdce jemně pokývl hlavou a odpověděl prudkým zvednutím paže do výše hlavy. Natočil se ke všem velitelům, kteří na ochozu stáli a vykročil směrem k mikrofonu. Postavil se k němu a zrakem přelétl celé obrovské prostranství zaplněné lidmi. Bylo naprosté ticho, nikdo si nedovolil promluvit, ani se pohnout.

"Zdravím Německý lid, německou vlast a věrné německé občany!" rázná, omamující slova zaduněla po celé ploše, po kterých udělal pomlku. Nadšené davy vybouchly a začaly opět nadšeně aplaudovat a skandovat mnohokrát opakovaná hesla. Vychutnával si ten pocit a natáčel se v řečništi ze strany na stranu pokračoval teprve po delší pauze.

"Naše země spěje k radostné budoucnosti," pokračoval po odmlce dál, stejně emotivním hlasem, "ale nejsou v ní jenom snaživí a pilní pracující, jsou zde i ti, co sají krev našeho lidu,

co získávají obrovský majetek na jeho účet," zazněla hned zpočátku tvrdá, útočná slova. "Jsou to krysy naší společnosti, nelidská stvoření a barbaři. Majetek nezískávají svou prací, nýbrž kšeftováním a podvodnými praktikami. Aby své intriky mohli provádět, neváhali se na konci velké války spojit s našimi největšími nepřáteli, aby jim pochlebováním a udavačstvím zaprodali naši zemi. Jako odměnu získali lukrativní místa a výhodné podniky předtím zabavené poctivým německým podnikatelům. Nyní ale nadešel čas, kdy s těmito zrádci řádně zatočíme. Přísahám..., že udělám vše, abych je rozdrtil jak nepříjemné vši, přísahám..., že pomstím potupu, kterou tím německému národu způsobili. Očistíme Německo od tohoto plevele a zůstane nám tady jen kvalitní zrno na kvalitní půdě. S ním pak vybudujeme Německo tak veliké a silné, že už si žádný národ netroufne zabírat jeho území, jako se to stalo po válce. My jsme však ukázali svou sílu a naše území jsme připojili zpátky k říši. A nikdo... opakuji nikdo... si nedovolil... a už nedovolí nějaké území z našeho svatého území zabírat. Nebudeme čekat, jestli nám to někdo milostivě dovolí..." pokračoval Hitler dál a během proslovu se rozparádil a jeho sytý a mocný hlas zesílený mnoha amplióny zněl ztichlým prostorem. Divoce gestikuloval a šermoval rukama.

Mlčky a plni zaujetí poslouchali přítomní lavinu slov, nikdo se nepohnul. Jen prapory vlály ve větru a jejich jemné ševelení se beznadějně ztrácelo v řevu ampliónů. Občas hlas udělal dramatickou pomlku, aby přítomní mohli ve fanatickém opojení křičet, či mávat vlaječkami.

Projev pokračoval prudkým tempem dál. Ostrá slova proti všem nepřátelům říše a Německa se střídala s nadšeným chválením věrných a oddaných Němců. Všechny divoké a prudké výpady byly vystřídány delšími pauzami, kdy hrdě shlížel dolů na nadšený a oslavující lid. Velmi dlouho projev trval a bylo v něm velmi mnoho pauz a mnoho provolávání slávy, než jej ukončil. Následovaly ještě větší a mohutnější ovace.

Hitler si stoupl opět těsně k okraji pódia a jeho pravice opět vylétla vzhůru k pozdravu. Točil se přitom zprava doleva. Davy šílely. Všichni strašně křičeli, ženy ječely a dívky pištěly a dupaly nohama. Dlouho, velmi dlouho, než se uklidnili. Po zklidnění k mikrofonu přistoupil jeden z mužů z jeho doprovodu.

"Na počest vůdce... sieg!.." zařval k davu a počkal na odpověď.

"Heil...!" odpověděl celý stadion v překotném šílenství. Nyní už se do křičené odpovědi zapojil i sám Ralf. Na začátku slavnosti se ještě udiveně rozhlížel po kolem šílících davech, nyní se k nim postupně sám dobrovolně připojoval.

Jak bývalo zvykem, výzva byla třikrát opakovaná. Vlajky vlály, nosiči s nimi divoce mávali a ostatní diváci, co měli malé vlaječky, mávali jimi. Jen Ralf, který byl v římském opojení, reagoval jinak.

"Ave caesar... ave caesar," vyklouzlo mu z úst, nejdříve zcela tiše a s opakováním apelu i on na hlasitosti přidával. Naštěstí mu v ohromném řevu kolem nikdo nerozuměl, že vlastně říká něco jiného, než by měl. Každý byl zahleděn do vůdce na vrcholku řečniště, a jednotlivci v davu nikoho v tuto chvíli nezajímali. Za mohutného řevu statisíců diváků okolo mohl říkal co chtěl, slyšet nebylo stejně nic.

Hitler dal ruku dolů, obě spojil pod břichem a kochal se pohledem na šílející davy. Chvílemi je rozpojil, aby pravá ruka vylétla nahoru až k hlavě a takto jí s dlaní natočenou dopředu držel v jiném druhu svého pozdravu.

Ralf najednou cítil, jak jeho duši začal pomalu, ale stále více zaplavuje pocit štěstí a nadšení, že právě on může nyní být tady, že zrovna on může pozdravit největšího člověka země.

Začal být pyšný na lidi kolem, na národ, na tohoto muže. Za to, že jsou tak silní a pevní a kupodivu radost nad tím, že on je dnes jedním z nich. Působivá atmosféra a nadšení davu vykonalo své a on nyní vůbec nelitoval, že sem na toto místo přijel. Cítil naopak opojení, že se mohl dnešní oslavy zúčastnit.

Oslavy trvaly už velmi dlouho a Ralf si poprvé uvědomil, že se zvolna začalo stmívat. Nebe zvolna tmavlo, stíny se výrazně protáhly. K mikrofonu opět přistoupil Goebbels.

XIV.

Stál nyní na stejném místě, kde stál před chvílí sám vůdce, jenž mírně poodstoupil stranou. Zůstal nehybně stát a sledoval nadšení přítomných, které nechával, aby se vybouřili. Teprve pak je začal pohyby rukou uklidňovat. Po delší době všichni ztichli a on se naklonil těsně k mikrofonu.

"Oddíly... pozoooooor!... k podchodu... vpřed," zavelel rázně.

Ta ram ta ta ta ta ta tam.....

Znova zazněl rázný pochod všech orchestrů po stadionu.

První oddíl stojící hned pod tribunou se vydal na pochod. V čele pochodoval velitel. Se svou zdviženou pravicí a předpisovým krokem s vysoko zvedanými nohama vedl svůj oddíl kolem ochozu, na kterém stál vůdce. Za ním se postupně přidávaly dal další. Jeden oddíl za druhým se dávaly na pochod a slévaly se opět v nekonečnou řadu.

Když prošly pod tribunou s vůdcem, zamířily mezerou vytvořenou ostatními oddíly uprostřed plochy a mířily podél diváků k východu ze stadiónu. Každý oddíl prošel pod hlavní tribunou než se na konci tribuny stočil k východu.

Mohutné moře vlajek se opět rozvlnilo v rytmu pochodu a zaplavilo celou plochu stadiónu. Mohutné defilé všech oddílů nemělo konce. Trvalo dlouho, než i poslední oddíl zmizel v bráně a hudba utichla.

Když se plocha vyprázdnila, také na tribuně se přestalo zdravit a všichni se stáhli do chumlu kolem vůdce. I na dálku byla zřetelná vášnivá diskuse, která se mezi nimi rozvinula. Za nimi les tyčí se znaky jednotlivých oddílů zůstat bez hnutí stát dál. Okolo nich v několika řadách muži v černých uniformách, všichni v předpisovém pozoru.

Protože nastala delší pauza, všichni lidé se na stupních schodiště kolem Ralfa bavili, jak uměli. Někteří vyndali svačiny a občerstvovali se. Nyní už bylo zřetelné, jak se setmělo, tma se obklopovala stále víc a víc. Večer se rychle blížil.

I když se plocha pod nimi vyklidila a nic zajímavého se nedělo, nestalo se, že by zahlédl některého z lidí, že by odcházel. Všichni zůstali trpělivě na svých místech a jednotně čekali na zbytek dnešní akce. Všichni byli uneseni velkolepou podívanou a silným zážitkem.

Kolem Ralfa se rozhořelo mnoho rozhovorů o dnešní slavnosti. Pozorně poslouchal a cítil velké uspokojení, že ti lidé mají stejně nádherný pocit, jako on. Zůstávali v dobré náladě a to i přesto, že celá přehlídka již trvala více jak půl dne a začínali být unavení. Nikdo z nich však únavu nedával najevo a trpělivě čekali na pokračování. Děti nyní o něco více povykovaly, pobíhaly mezi stojícími dospělými a vesele mávaly svými vlaječkami, které každé předem dostalo.

Podél čela hlavní tribuny stála řada vysokých sloupů na kterých byly velké kamenné talíře. Další taková řada stála pod hlavní tribunou těsně u plochy a podél obou schodišť od plochy k řečništi.

K nim nyní přistupovali postavy v hnědých uniformách a dlouhými pochodněmi v nich začali zapalovat velké ohně. Za chvíli už hořely dvě řady sloupů na tribuně vysokým, jasným plamenem. Protože tma nabývala na síle, plály ohně stále výrazněji. Na zdi za nimi přebíhaly velké, tmavé stíny.

Plocha stále ještě zela prázdnotou a vypadala v přibývající tmě ještě větší, než za plného světla. Zalita zapadajícím slunkem vytvářela úchvatné kulisy pro další scény. Všechny oddíly, které před chvílí dominovaly na její ploše, byly nyní schovány za dlouhými davy diváků mimo Ralfův zorný úhel. Tma postupovala a s přibývajícím soumrakem si začal uvědomovat chlad, který se mu začínal zažírat do těla. Začal si přát, aby se už něco zase dělo, nebo ho zima zcela přemůže. Jak se tak díval kolem, nebyl sám, kdo takto smýšlel.

XV.

"Oddíly pozor!..." ozval se zcela nečekaně povel z ampliónů, "k nočnímu slavnostnímu pochodu na počest vůdce... pochodem... vchod," zazněl rázný povel.

Ralf pohlédl směrem k tribuně a uviděl, že u mikrofonu opět stojí Goebbels, který byl nyní z několika stran nasvícen silnými reflektory. Vypadal na vyvýšeném stupni v jejich plné záři jako mohutný kolos, který v mocném postoji vydával čekajícím oddílům rázné pokyny.

Na ta slova se rozkmitaly všechny dirigentské hůlky kapelníků po stadiónu a známý pochod se rozlehl po ploše. V dáli se z mezery naproti opět vynořil proud oddílů, zamířily stejně jako odpoledne k hlavní tribuně.

Jejich ruce však nyní nedržely tyče s vlajkami, ale každý člen oddílu svíral planoucí pochodeň. Celé řady pochodní. Byla to ohnivá řeka, která se v rytmu pochodu pohupovala ze strany na stranu. Postupovala pomalu, jemně se vlníc, směrem k tribuně. Hned na okraji plochy se tato lidská řeka roztáhla téměř po celé šíři a jako lavina se blížila nezadržitelně kupředu. Lidé nesoucí tyto pochodně již nebyli v nastupující tmě téměř vidět a tak to vypadalo, že ohně plavou vzduchem.

Byl to strhující a zcela fascinující pohled. Ralf ohromením ani nedýchal. Podvědomě cítil, že kolem stojící diváci jsou na tom stejně tak. Všichni stáli v němém úžasu, nikdo nepromluvil, nikdo se ani nepohnul. Údery stovek nohou ve vojenských holínkách pochodujících mužů se s duněním rozléhaly po ploše. Byly to pevné, majestátné údery, které zaznívaly do taktů hudby.

Plamenná řeka nejdříve došla k hlavní tribuně. Tam se část oddělila a odpochodovala k krajům plochy. Zde vytvořila ohraničení obrovského obdélníku, v kterém zůstal zbytek oddílů.

Ty chvíli postávaly, aby se vydaly na další pochod. Začaly se točit do jednoho obrovského kruhu a tam se pomalu začaly přetvářet do podoby velkého ohnivého hákového kříže. Byl veliký a jasně zářil do tmy. Oddíly stále pochodovaly a hákový kříž pomalu nabýval svých ostrých tvarů a celý obraz se pomalu točil dokola. Zbytek kolem něj vytvořil kruh, takže nakonec se na ploše objevil veliký planoucí točící se hákový kříž v ohnivém kolu.

Lidé stojící na schodech opět propukli v bouřlivé ovace a pronikavě křičeli. Byli uneseni nádherou a strhující podívanou. Byl to bouřlivý pokřik, který téměř přehlušil zvuk kapel hrající dál bez přestání pochod.

Po chvíli se oddíly začaly přeskupovat. Na ploše bylo vidět množství pochodní pobíhajících v různých směrech a do různých stran. Když se vše opět zklidnilo, stály na ploše čtyři dlouhé zástupy oddílů s pochodněmi v rukou. Společně pak pochodovaly až pod tribunu. Tam se zastavily a na čela oddílů zazářily další reflektory, které osvítily jejich velitele a nosiče zástav. Oddíly chvíli pochodovaly na místě, než se na čísi povel zastavily, hudba přestala naráz hrát. Nastalo zvláštní, napjaté ticho, nezazněl jediný zvuk.

"Můj vůdče..." ozval se nový, pro Ralfa dosud neznámý hlas, "dovol mi... abych ti přestavil naše nové členy... kteří vstoupili mezi elitu národa... mezi nejlepší z nejlepších... nejušlechtilejší syny, které tento národ stvořil... ti, kteří věrně stojí za tebou... abys nás dovedl... k nové budoucnosti. Představuji ti... nové příslušníky naší organizace SS... kteří byli do našich řad přijati... Mezi nimi jsou... jak prostí dělníci... tak lékaři... právníci... rolníci. Tito všichni tady a teď... v tuto chvíli jsou rozhodnuti... složit svou osobní přísahu do tvých rukou... kterou ztvrdí své odhodlání... splnit každý tvůj rozkaz... který nás k této nové budoucnosti zavede..." oznámil rázně, krátce a přerušovaně.

Muž byl celý v černém, v typické uniformě SS. Protože hlas dnes zazněl zcela poprvé a by pro Ralfa zcela neznámý, nevydržel a strčil rukou do Mannfreda.

"Kdo je tenhle?," zeptal se zvědavě.

"No přece Himmler!" odsekl Mannfred, aniž se otočil. Ralf se zeptal potichu a opatrně, aby si nikdo nevšiml, že tyto lidi nezná. Bylo mu nyní trapně, že se na ně musí ptát, když všichni kolem je dobře znali. Významné jméno, jež sice mnohokrát slyšel, ale tohoto muže ještě nikdy na vlastní oči neviděl.

Ani v nejmenším v tuto chvíli netušil, že v budoucnu se mnohokrát ocitne v bezprostřední blízkosti tohoto člověka, který stál v pozadí všech hlavních akcí dějící se v Německu. Mnohokrát bude moci pohlédnout zpříma do očí zakrytých kulatými brýlemi.

Mezitím Himmler poodstoupil od mikrofonu a místo něj k němu přistoupil Hitler, dosud stojící těsně za ním. Jedna z postav, které stály za Hitlerem a kterou nebylo možné poznat, mávla prudce rukou a dala tím smluvené znamení.

Náhle se, jako blesk, rozsvítila mohutná světla, která byla umístěna pod nejvyšší zdí za hlavní tribunou. Byly to mohutné protiletadlové světlomety, které stály v řadě jeden vedle druhého

po celé délce tribuny. Jejich oslnivá zář nyní vytvořila vysokou světelnou stěnu nad tribunou s postavami vedoucích členů strany. Stěna dolétla až k obloze a osvítila i mraky, jež po ní pomalu pluly.

Byla to další efektní scéna připraveného představení. Bylo to působivé. Na ploše stály mohutné zástupy s pochodněmi, které ve tmě noci působily magicky svými mihotavými plameny, prsty reflektorů osvětlující čela oddílů s jejich veliteli a řečnický pult s hlavní postavou večera. Za ním majestátní, vysoká bílá zeď, ze které vysoko k obloze šlehala barevná fontána.

Celé ochozy oněměly v úžasné podívané. Ralf měl společně s ostatními srdce až v krku, jak divoce mu vzrušením tepalo. Protože hudba už pochod také dohrála, nastalo nad plochou naprosté ticho. Klidné, ohromující, majestátné. Byla to úžasná podívaná, že nikdo další slova nepotřeboval.

Muž na nejvyšším místě, On, to velice dobře věděl. Proto stál s rukama důstojně zkříženýma na prsou a sledoval oněmělé masy pod sebou. Nechával je dostatečně ohromit působivou podívanou, dával si na čas s dalším proslovem. Věděl, že si lid musí svůj prožitek vychutnat. Když vycítil, že jsou všichni dostatečně oslepeni nádherou, jeho hlas zazněl do ticha.

"Nové Německo bude potřebovat silné, chytré, zkušené a oddané muže..." spustil mohutnou lavinu dalších slov, která zaduněla prostorem, "jedině ti, kteří pochopí jedinečnost tohoto národa a jeho vyvolení jako vedoucí rasy celého světa. Ti budou moci uskutečnit naše poslání. Tato země, tento lid, tento národ... je nejvyšší rasou v lidském pokolení a jako takový jedině on může uskutečnit ty nejvyšší cíle. A já... já jsem byl vyvolen, abych tento národ k tomuto cíli dovedl. Prozřetelnost mi určila tuto povinnost, abych tak učinil. A já vám přísahám, přísahám, vám i celému světu, že tuto svojí povinnost splním!" křičel v ueforickém nadšení.

Svá slova doplňoval divokými gesty, kdy mával rukou, hrozil neviditelnému nepříteli, či na něj ukazoval. Na chvíli se odmlčel a umožnil propuknout lidem v další šílenou vřavu. Ralf stál jak socha, zcela ohromen tím, co právě viděl a slyšel. Nebyl schopen ani slova a tak jen mlčky stál a v údivu hleděl k tribuně.

Hitler stál na pódiu osvětlen reflektory a držel opět ruce zkřížené na prsou. Spokojeně shlížel dolů a sledoval, jak mu dav provolává slávu. Do největšího nadšení zazněla jeho další ohnivá slova.

"Proto každý muž," začal potichu, celkem neslyšně, aby se jeho slova zesilovala, až burácela v mohutný řev, "...každá žena, musí bezpodmínečně plnit své úkoly a požadavky, které se po nich vyžadují. Nejen já, ale i vy musíte překonat překážky, které se před námi objeví. Nikdo... nikdo ať si nemyslí, že před nimi couvneme... že se dáme zastrašit... že se necháme svést z naší cesty!..." uprostřed nejdivočejšího proudu slov a nejpronikavějšího volání svou řeč náhle utnul.

Následovala další pauza vyplněná opět nadšeným skandováním.

"A na konci této trnité," ozval se po chvíli opět velice klidně, "dlouhé cesty nás čeká bezstarostný život v ideálním světě, který my vytvoříme. My srovnáme všechen nepořádek, my všechny problémy vyřešíme!... každý bude zařazen na místo, které je mu určeno a které si zaslouží. Jedině náš pořádek, pořádek německé nejvyšší rasy je ten nejdokonalejší, který

může být! Německo to od vás očekává, Německo to tak potřebuje, Německo si toto zaslouží! A jedině vy musíte tuto jedinečnou vizi naplnit a dovést ji až do konce. V zájmu Německa, německého lidu, německého pořádku!" dokončil planoucí řeč.

Po celou dobu projevu jeho slova doprovázela divoká gestikulace jeho rukou. Po skončení věty se jeho ruce zastavily v křečovitě pozici nad svou hlavou, jakoby vzýval vyšší moc. Chvíli v ní vytrval, než ruce spustil dolů a jeho pravice se ohnula v lokti nahoru k hlavě k pozdravu. Poté poodstoupil od mikrofonu.

Dav na schodech začal znova propadat šílenství. Nepřetržitý, mohutný pokřik zněl ze všech stran. Dlouhé, nepřestávající ovace. Když se dav pomalu zklidňoval, přistoupil k mikrofonu opět Himmler.

"Adolfu Hitlerovi... sieg heil... sieg heil... sieg heil!" zvolal třikrát pozdrav a dav jej po něm pokaždé mohutně zopakoval. Himmler pak čekal, až se křik a povyk trochu zklidní.

"Kamarádi," pokračoval Himmler po chvíli, "rozhodli jste se vstoupit do elitních jednotek nejlepších německých synů. Jsou to jednotky, kam mohou jen ti nejlepší z nejlepších, pečlivě vybraní a jen ti vyvolení. Je pro vás největší ctí, že do nich budete přijati. Každý z vás se zavazuje plnit všechny úkoly, které od vás budou vyžadovány. A to za každou cenu, za každých podmínek. V nezbytném případě se zavazuje i k oběti nejvyšší. Jste proto zavázáni bezpodmínečnou poslušností našemu vůdci... Adolfu Hitlerovi... na jehož jméno zde dnes přísaháte a ve jeho jménu budete dělat všechno pro to, abyste jeho rozkazy splnili. Proto dnes, již jako příslušníci elitních jednotek SS, složíte přísahu. Složíte ji zde, před zraky svého vůdce a před zraky celého Německa, které se na vás dívá. Svým slibem prokážete, že jste skutečnými syny svého národa..." krátce se odmlčel. "Velitelé skupin... k přísaze... nástup!" zavelel znova, tentokrát mnohem rázněji.

Na jeho rozkaz každý velitel oddílu stojících na ploše napochodoval před svůj oddíl. Za ním pak rozvinuli své zástavy vlajkonoši, kteří je dosud měly srolované a drželi je těsně u těla. Velitelé se otočili zpět čelem ke svým oddílům. Každý vytáhl z pochvy dlouhý blyštivý meč a drželi jej v natažené ruce šikmo vzhůru.

Nastala chvíle napjatého ticha a dramatického vyčkávání. Po chvíli nade všemi prolétl vysoký, ale jasný a panovačný Himmlerův hlas.

"Já... příslušník oddílů SS v tuto pro mě nejvzácnější chvíli slavnostně přísahám... že budu vždy poslušen svému jedinému vůdci Adolfu Hitlerovi, jež byl povolán prozřetelností, aby dovedl Německo... jeho lid.... jeho národ... k naplnění jeho role nejvyšší rasy ve světě. Zavazuji se proto zde, před zraky vůdce a zraky tisíců občanů Německa k naprosté poslušnosti a oddanosti tohoto ideálu. Proto splním každý rozkaz, který po mě bude vůdce vyžadovat a ten splním za každou cenu. Německo je pro mne vůdce, vůdce je pro mě Německo. K dosažení tohoto cíle udělám vše, co bude v mých silách, a když bude potřeba, položím za něj i svůj život... tak přísahám!"

"Tak přísahám!" zadunělo tisíce hrdel společně slova, která se valila jako lavina prostorem.

Byl to mohutný chorál a Ralf pocítil mrazení až do morku kostí. Z ozářené plochy stadiónu se do okolní tmy vyvalil jednotný výkřik, který se několikrát vracel. Jakoby i ozvěna chtěla zdůraznit jejich slova.

Postupně, připraveným způsobem, začali vycházet z jednolitých šiků jednotliví nováčci SS. Slavnostně napochodovali před oddíl a došli k zástavě a veliteli, který stále držel vztyčený meč.

U něj zvedli prsty pravé ruky, levou položili na chladnou ocel. Z jejich úst ještě jednou vylétla přísaha, vyslovená tentokrát každým zvlášť. Pak se otočil a odpochodoval na své místo, aby místo něj mohl složil přísahu další nováček. Trvalo velmi dlouho, než všichni jednotlivě přísahu na meč a zástavu složili. Nakonec i poslední stál zpátky na svém místo v šiku.

"Německo, Německo, nade všechno..." zazněly z amplionů první slova hymny.

Byl to zpěv nejvyšších velitelů na tribuně, jejichž zpět nesly amplióny po ploše. Všichni přítomní na schodech či kolem plochy zvedli své pravice k pozdravu. Jejich hlasy se přidaly ke zpěvu a mohutný, majestátný chorál zazněl do všech stran. Dunivý, temně děsivý, působivý zpěv, který lidem naháněl husí kůži a současně povznášel.

Pečlivě připravená scéna měla podtrhnou přísahu těch, kteří tu dnes před jejich zraky složili slib věrnosti vůdci a Říši. V ostatních měl vyvolával pocit hrdosti, že jsou součástí dokonalého mechanismu. Cíle bylo dosaženo. Pocit, který všechny zasáhl byl silnější, než sami vůdcové očekávali. Vyvolal v nich oprávněný dojem, že není na světě síla, která zastaví tuto mocnou a silnou řeku, až se vydá plnit svá poslání.

Hymna dozněla a plochou se opět rozhostilo neklid působící ticho. Všichni hleděli na tribunu, kde stále postávala skupinka vyvolených a za nimi mohutnou světelnou stěnu.

Po chvíli světlomety začaly sklápět dlouhé prsty svých světel do jednoho bodu nad středem tribuny. Vytvářely nad ní jakýsi trojúhelník, až se konce všech světlometů protnuly v jednom jediném místě velmi vysoko nad tribunou.

V tom místě se naprostou náhodou nacházel menší obláček klouzající noční oblohou a byl září světlometů jasně osvětlen. V plném světle jasné záře se malý mráček jevil jako kruh, takže z velké dálky to vše působilo dojmem, že nad skupinou osob stojící na tribuně se vysoko na nebi objevila svatozář. Zcela nečekaný přírodní úkaz, s kterým nikdo předen nepočítal, který se zde nyní shodou náhod objevil, vytvořil působivý efekt.

Všichni v úžasu hleděli na světelný jev na nebi, když náhle světlomety za zdí zhasly a dosud jasně rozzářená část za zdí a obloha nad tribunou se ponořila do tmy. Netrvalo to však dlouho.

Zaznělo několik ostrých a suchých práskavých zvuků a k nebi se vznesly první svítivé kuličky, aby se na vrcholu své cesty rozprskly v ohromný barevný gejzír. Vedle jednoho světelného gejzíru ihned vyrůstal další a další. Jeden mohutný kruh ze světelných bodů jedné barvy ještě nepohasl a již se vedle něj rozzářil další, z jiné barvy. Obloha byla zaplněna neustálým přívalem nových a nových barevných kruhů. Začal velmi dlouhý a téměř nekončící ohňostroj.

Pro Ralfa to byl další opojný zážitek, neboť tak velký a dlouhý ohňostroj ještě ve svém životě neviděl. Spolu s ostatními účastníky hleděl s otevřenými ústy a zakloněnou hlavu na krásu objevující se nad nimi.

XVI.

Úchvatný večer pomalu končil. Následovalo několik slavnostních krátkých projevů na rozloučenou. Po jejich skončení se jednotlivé oddíly začaly řadit a připravovat na odchod. Dnes naposledy zazněly orchestry kolem plochy a jednotlivé oddíly v pečlivém zástupu odcházely z plochy.

Lidé se začali rozcházet. Ralf a všichni jeho kamarádi se tlačili s davem a mířili do míst, kde měli určeno se po konci setkat. Byla jím velká plocha za stadionem, kde měli znovu nastoupit na auta. Dostat se tam nebylo vůbec jednoduché. Všude byl velký mumraj a tlačenice. Všichni účastníci sjezdu dovezení z různých míst Německa, se zde nyní scházeli a velký chumel lidí se zmateně převaloval sem a tam.

Dlouho čekali, než se sešla celá skupina, protože těm ze vzdálenějších míst na stadionu trvalo delší dobu než se prodrali davem. Než došli ti poslední, postávali ve velkém chumlu a velitel se snažil, aby se některý z nich v davu neztratil.

Dlouhá řada aut přijížděla na odjezdová stanoviště a skupinky nastupovaly. Auta již nyní neměla otevřené plošiny, jako při jízdě sem, nýbrž byla kryta velkými plachtami, které je alespoň částečně chránily před večerním chladem.

Opět před nimi bylo dlouhé čekání, než oddíly seřazené před nimi nastoupí do svých aut. Jakmile se korba jednoho auta zaplnila, zavřely se sajtny a auto se krokem rozjelo. Muselo jet hodně pomalu, protože neustále projíždělo chumlem pobíhajících účastníků. Jedno auto za druhým vyjíždělo z nástupiště.

Bylo už dost pozdě, když konečně zastavilo na nástupním místě auto s označením jejich města.

Nadšení, že se také konečně dočkali, začal vylézat spěšně na korbu. Ralf šplhal mezi nimi a když se konečně na auto dostal, snažil se zajistit si co nejlepší místo a co nejpohodlněji se usadit. Jeho místo kousek za kabinou vypadalo dobře. Jen dřevěné sedačky byly nepohodlné, ale byl rád, že si již konečně může sednout.

Ostatní nastupovali za ním. Těžce dopadali na dřevěné pryčny sedaček a lhostejně se dívali po zbytku, jak za nimi urychleně nastupují. Nevšední zážitek a celková únava se začala rychle u všech projevovat.

Nyní už na sebe jednotlivá auta nečekala. Jakmile se jedno zaplnilo, ihned odjíždělo. Ralf byl ve třetím z nich. Stejně jako ostatní, i on unaveně seděl a lhostejně sledoval dění kolem sebe.

Hlavou mu vířily neukázněné myšlenky a jemu bylo jasné, že dnes už je mu všechno jedno. Až nyní na něj padla strašlivá únava, stejně jako ostatní, kteří na tom byli stejně. Odevzdaně seděli opřeni o dřevěné pryčny a sledovali dění vně auta.

Sajdna se zavřela, kamarádi kolem se zklidnili a auto se zvolna rozjelo. Opouštěli místo, které jim dnes připravilo opojně nádherný zážitek, který si budou navždy pamatovat. Plocha byla téměř prázdná, ochozy se také vylidňovaly a celý obrovitý areál pomalu upadal do tmy. Místní se rozcházeli do svých domovů, ostatní nastupovali na aut, dlouhý špalír pochodoval k nádraží, odkud měli odjet speciálními vlaky.

Městem projížděli stále ještě pomalu. Po ulicích se pohybovaly různé skupinky lidí, které místy zcela uzavřely silnice, takže nemohli projet. Pochodovalo po nich mnoho oddílů, mířících většinou k nádraží. Všude stály policejní hlídky, které spolu s jednotkami SS v černých uniformách dirigovaly dopravu a upravovaly směr jednotlivých kolon aut i pochodujících jednotek.

Panoval řád a pořádek, nikde se netvořily zbytečně dlouhé fronty a nevznikal zmatek. Přesto rychlost auta byla stále malá. Museli projet napříč celým městem, což je velmi zdrželo.

Konečně jím projeli a měli Norimberk za sebou, vyrazili ostřejším tempem po dálnicí na sever. Po chvíli se ocitli za posledními domy a ujížděli dál do temnoty. Za nimi jelo několik dalších aut, jedoucích stejným směrem.

Unavenýma očima sledovali moře světel velkoměsta, které pomalu bledlo a ztrácelo se v dáli. Hluk, davy lidí a opuštěný stadión zůstaly v temnotě za stromy a kopci.

Za chvíli už jeli tmou, jen světlomety aut zářily na silnici. Ani nevěděli, kde jsou ostatní auta s jejich kamarády.

Monotónní pobrukování motoru a velká únava způsobovaly, že jeden po druhém zavírali oči a usínali uklidňujícím spánkem. Kde bylo fanatické nadšení z ranní cesty, kde bylo jásání či mávání vlajkami? Ty nyní ležely naskládané na jedné velké hromadě uprostřed korby a vypadaly stejně povadle a zničeně, jako jejich nosiči.

Když přijeli ke svým domovům, auto je jednotlivě rozváželo. Noc již byla dávno za nimi, slunce již opět svítilo, když se všichni včetně Ralfa dostali do svých domovů. Byl celý rozlámaný a nevyspalý. Občasné usnutí a pravidelné probouzení jim spánek nenahradilo. Když vcházel znaven do dveří jejich domu, již se těšil, že se pořádně nají a prospí.

Z rodiny našel doma jen matku, která jej s pochopením nechala najíst a bez velkého vyptávání mu připravila sama postel. Byl docela rád, když do ní mohl ulehnout a netrvalo dlouho a okamžitě usnul.

Spal hodně dlouho a když vstal, již se schylovalo k večeru. Celá rodina už na něj čekala a když se mezi nimi objevil, čekalo jej slavnostní přivítání. Opět se vydatně najedl, kdy toho spořádal požehnaně, a pak se sešli všichni společně ve velkém pokoji. Zde musel podrobně vyprávět, jak velké setkání probíhalo a jak na něj zapůsobilo.

Ralf tedy vyprávěl. V očích jiskru, kterou nikdo nemohl přehlédnout, zanícený a unešený. Často si při podrobném líčení situace pomáhal rukama, kterými divoce mával a šermoval. Rozohněný vyprávěním, byl celý červený v obličeji, jak se vášnivě rozpovídal. S fanatickým zápalem vyprávěl vše, co viděl. Jako vyvrcholení akce líčil velkolepé světelné představení na konec, které na všechny velmi silně zapůsobilo. Podrobně líčil jednotlivá vystoupení hlavních osobností.

Ostatní byli zaujati, když jim vše podrobně vyprávěl a po celou dobu jeho monologu si jej nikdo netroufl přerušit. Byli překvapeni tím, jak nadšeně nyní mluví o lidech a organizaci, které vlastně před několika dny pořádně ani neznal. S úžasem naslouchali, když náhle hovořil o vůdci jako o obdivuhodném nadčlověku a velikánu zaslaném prozřetelností k spasení země. Jeho náhlé přesvědčení a propadnutí víry v vůdce nemohli uvěřit.

"Tak tohle slýcháme denně v rádiu a na schůzích," pronesl zamyšleně dědeček, "u tebe stačí jedna návštěva jejich akce a je to více jak měsíční školení," pokyvoval zamyšleně hlavou, když hodnotil jeho nadšení.

"Neměl bys to brát tak procítěně," varoval ho otec, "víš přece, že se nechceme otevřeně příliš zapojovat, stačí jen symbolicky, žes tam byl a potvrdil tím naši podporu německé věci," doplnil své varování. Ralf se na něj zamyšleně zadíval a hluboce přemítal, jak svůj zážitek skloubit s postojem rodiny.

"Nikdo nesmí zůstat stranou," namítl v duchu toho, co slyšel po celý včerejšek, "k vybudování nové společnosti bude potřeba každého Němce, každého spolehlivého člověka," pronesl a tvář se mu zamračila.

"Ano," přikývl souhlasně otec, "to máš naprostou pravdu. Když budeme každý dělat poctivě svou práci, vybudujeme lepší společnost a zajistíme si lepší zítřek. K tomu si dopomůžeme sami, nepotřebujeme někoho poslaného vyšší moci. Je to jen v našich rukou a naše rodina se o to již dlouhá léta snaží. Ale demokraticky, poctivě. Nebudeme se kvůli tomu spojovat s lůzou a primitivními lidmi."

"Ti lidé nejsou lůza," bránil je Ralf, vidící ve svých představách davy nadšených lidí, "to jsou ti, kteří pochopili, kde je jejich místo. Že musíme stát za naším vůdcem a jeho skvělými myšlenkami vedenými nejvyšší mocí," pronesl zaníceně s jiskřícíma očima. Matka k němu přistoupila něžně jej pohladila po hlavě.

"Tatínek má pravdu, Ralfe," pronesla plaše, "těm lidem není co důvěřovat, mění své názory, jak kdo potřebuje. A víš, že se tomu člověku nedá věřit, bůhví, co má vlastně v plánu. Aby ještě Německo nelitovalo, že se za něj postavilo."

"Tys to mami včera neviděla," pohlédl na ni Ralf, "on nás povede. Je vyvolený, je dokonalý. Všichni kdo jej viděli, mu věří. Musíme ho podporovat a dát důvěru. Uvidíš, že jsi měla naprosto zbytečný strach. Já jsem ho viděl, slyšel jeho slova, takže vím, že to myslí dobře."

Pohlédl jí do očí, kde viděl jisté rozpaky.

"Opatrně hochu, opatrně," ozval se dědeček, který se dosud nijak nezapojoval.

Ralf se zvedl a odešel do svého pokoje. Nechtěl se s nimi přít. Jeho názor už byl jasný a zároveň si uvědomoval, že se s názorem ostatních členů rodiny začíná poněkud rozcházet.

Prožitý den na sjezdu na Ralfa mimořádně zapůsobil a od nynějška zásadně změnil jeho život. Dlouho o události v Norimberku přemýšlel a podrobně si ji rozebíral. Začal si najednou více všímat dění kolem sebe a pozorně sledoval každou událost. Jeho dosavadní největší záliba již zcela ustoupila do pozadí. Po dlouhé době se začal zapojovat do veřejného dění.

Ve škole byli všichni účastníci akce ve středu zájmu. Museli stále dokola vyprávět o svých zážitcích a podrobně líčit své pocity. Nakonec byl svolán do auly školy sraz se všemi žáky, kde se mohli o své zážitky veřejně se všemi podělit. Ralf byl udiven, kolik zájmu o jejich přítomnosti na srazu mezi jeho spolužáky je. Když líčili své zážitky, všichni je pozorně poslouchali, každý jim záviděl, že na této velkolepé akci mohli být.

Další den je čekal sraz v místním hnědém domě. Tam se společně sešli všichni účastníci, starší i mladší, kteří se akce zúčastnili. Shromáždili se na nádvoří domu, aby nastoupeni po oddílech, vyslechli vyhodnocení od Baldsteina, místního velitele strany.

Ten provedl podrobný rozbor chování zástupců organizace města. Ukázalo se, že většina z těch, co se akce zúčastnila, byli pozorně sledováni a hodnoceni. Hodnotitelé s nimi byli spokojeni, žádné zásadní připomínky nebyly.

Po rozboru celé akce velením, byli účastníci pochváleni za příkladnou reprezentaci města a zodpovědný přístup. Byli vyzdviženi jako celek a někteří obzvláště snaživí i jmenovitě.

Opět během celého projevu několikrát zaznělo, že jedině členstvím v mládežnické organizaci Hitlerovy mládeže je možné dát plně odporu jejich věci, národu a vůdci. Při těchto slovech Ralf vždy v posledních dnech velmi znejistěl.

On sám cítil velkou hrdost a uspokojení s výtečným výsledkem celé akce. Když byla pronášená pochvalná slova o celé skupině, dmul se pýchou. Ani si v těch chvílích neuvědomoval, že je tlačen aby smýšlel přesně tak, jak chtějí, aby uvažoval.

Náhle mu začínal být jeho minulý, neněmecký postoj, nepochopitelný. Cítil se za to provinile. Jeho hlavou se ve stále větší míře začaly honit myšlenky, že nelze stát stranou, je potřeba se zapojit, začít bojovat za správnou věc. Není možné nepodporovat člověka, který je zaslaný vyšší mocí, aby je vedl, aby zlepšit tento mizerný svět. Německo je přece velké, má dlouhé a bohaté dějiny a má ty nejlepší lidi. Nebylo divu, že se začal přiklánět k názoru, že stranou zůstávají opravdu jen ti špatní Němci, či nesprávně smýšlející občané.

Náhle měl v hlavě jasno. Rychle a rozhodně učinil závěr. Když po několika dnech přicházel do pracovny velitele města, byl definitivně rozhodnut.

Stane se členem Hitlerovy mládeže.

XVII.

Věrnost a čest.

Slova, která charakterizovala tyto oddíly mu prosvítila další život. Každý člen se podle nich snažil žít, pro každého byly nejvyšším pravidlem. Staly se základním mottem nové mladé generace. Měli je napsány všude a doprovázely je na každém kroku. Hrdě je nosili přišité na košilích, vyražené na opascích či napsané velkými písmeny na vlajkách.

Velitel Baldstein, u kterého se hlásil, jevil známky velkého uspokojení. Bylo zřejmé, že na jeho gesto již čekal. A dá se říci, že velice netrpělivě.

"Tvé rozhodnutí patří mezi ta nejlepší, jaké jsi kdy udělal," pochválil ho, jakmile mu sdělil své rozhodnutí. Vstal a uchopil jej oběma rukama za ramena. Díval se mu zpříma do očí. "Projevil jsi správného německého ducha a pochopil jsi, oč dneska jde, že nesmíš zůstat stranou. Takto uvažuje jedině správný a oddaný Němec. V naší zemi je plno zrádců a hnijícího plevele, které musíme vykořenit. S takovými jako ty, ten veliký úkol splníme. Je velice dobře, že jsi vyslyšel to, o čem mluvil vůdce v Norimberku. Ty svému vůdci a

Německu budeš věrný! Až všichni Němci stejně jako ty pochopí, bude naše vlast zachráněná."

Vnášel do jeho duše ještě větší pocit hrdosti a uspokojení nad tímto rozhodnutím, než jaké v něm dosud sídlilo. Slova, která ho naplnila pýchou. Jeho tvář se rozzářila vrcholným štěstím, oči planuly nadšením a blažený úsměv jeho úst doplňoval výraz jeho duše.

Uniformu již měl a protože ji dostal zapůjčenu ještě před odjezdem do Norimberku, nemusel ji nyní odevzdávat. Hrdě přijal potvrzení, že je jejím řádným majitelem.

Běžel nadšeně domů, aby se pochlubil svým krokem. Netrpělivě čekal, jak bude novina v rodině přijata.

Otec jej tentokráte dokonale překvapil. Jeho krok přijal jako správné rozhodnutí. Už pochopil, že nebude možno stát stranou, že členství ve straně bude jedině výhodou, která bude firmě ku prospěchu. Matka mu rozhodnutí rovněž schválila, protože věděla, že většina ostatních spolužáků už delší čas členy spolku byla a ona jen nerada viděla, že se od ostatní takto vymezoval. Jen dědeček nadšený nebyl. Zastával stále stejný názor, že jako podnikatelé mají stát stranou politiky a mají se starat o své podnikání.

"Nelez mezi ně," mumlal nespokojeně, "není to naše věc. Starej se o firmu, o vzdělání, o budoucnost. Tohle nech těm hochštaplerům. Jenom dělej, jako že jsi s nima, že je podporuješ, ale do spolku?... to ne, to není dobře."

"Ale tatínku," mírně kritickým hlasem se otec podíval na dědečka, "všechny ty důležité a největší státní zakázky přece dostávají členové strany, nebo ti co je nejvíce podporují. Pokud nepůjdeme s nimi, tak zůstaneme stranou. Už jsme o tom mnohokrát přece jednali."

Jenže starého pána tím nepřesvědčil. Celou dobu, co se věnoval své firmě, do politiky se nepletli.

Matka přistoupila k Ralfovi, jemně ho pohladila po vlasem a sklonila se k němu.

"Je to tak dobře," konejšila ho, "nesmíš se nechat předběhnout, možná je opravdu tím vyvoleným, co Německu pomůže. Blíží se velká doba a když včas nezachytíš její příchod, jiní tě odstrčí stranou. Drž se silných," dávala najevo svůj souhlas. Dědeček se tvářil zamračeně, ale neříkal již nic. Nechtěl být špatným prorokem.

Vstup do spolku se odrazil i ve škole. Nyní se konečně i on mohl připojit k těm, co docházeli do školy ve stejnokroji mládežnické organizace. Okamžitě pocítil i rozdílné chování učitelů. U některých pocítil úctu, u některých obavu. Všichni k němu výrazně změnili svůj přístup.

Také rytmus jeho života se zásadně změnil. Ani v nejmenším nepřicházelo v úvahu, zabývat se svou činností jako dřív. Vojáčci skončili v jedné obrovské krabici pod postelí, už ji v poslední době téměř nevyndával. Vedle ní pak na hromadě všechny ostatní předměty, kterými vytvářel prostředí a okolí bitev. Život se mu definitivně změnil a byl rozhodnut v něm pokračovat.

XVIII.

Prakticky každý den začal docházet s ostatními členy Hitlerovy mládeže do sídla strany, U zeleného dubu. Byly to dny, které prožívali nikoliv bezúčelně jako jedinci, ale jako spolek mladých lidí, kterým jde o nové, velké věci, kterým jde o lepší budoucnost.

Byla to činnost, přinášející jim povznášející pocit uspokojení. Byl naplněn smysl jejich života, byl jim dán cíl a směr života, který jim doposud chyběl. Většina proto prožívala společné odpoledne jako velice zajímavé a krásné.

Jejich pravidelné nacvičování pochodů a vojenského chování jim kupodivu připadalo zajímavé a zábavné. Nikdo z nich tehdy nechápal, že jsou připravováni k něčemu, s čím ani v nejhorších snech nepočítali. Činnost byla prováděna formou zábavy k přípravě plnění všech úkolů které od nich bude vůdce požadovat, aby dosáhl svého cíle. Až nadejde jejich čas, budou připraveni.

Při každém z jejich pochodů městem se u chodníků pravidelně vytvářely shluky lidí, kteří s nimi vykřikovali bojová hesla a vysoko zvedali pravice k pozdravu. Bylo pro ně povzbuzující, vidět tyto fanatické lidi obojího pohlaví, jak je nadšeně opěvují a oslavují jako velké, udatné německé bojovníky.

Politická situace byla stále vyhrocenější a tak požadavky na jejich činnost se začínaly urychleně radikalizovat. V rámci ideje vlastní nadřazené rasy byli stále více zapojováni do akcí proti rasám jiným, nižším. Tím se v Německu mysleli většinou Židi či cikáni. Byli nazývání plevelem a akce proti nim ničení tohoto dusivého elementu v jejich společnosti. Jejich nové úkoly se týkaly těchto skupin obyvatel.

Dostávali přímé vojenské úkoly, které jim dodávaly mnoho sebevědomí a pocitu důležitosti. Nejčastější činností, která je nyní čekala a které byl přikládán stále větší význam, byly kontroly bydliště podezřelých lidí. Prověřovali jejich chování, s kým se stýkají, kam chodí, jak se baví a zda neprovádění nějakou podezřelou činnost. Společně pak se svým velitelem v domě U dubu tyto údaje třídili, evidovali a ukládali k archivaci. Neměli nejmenšího tušení, že tyto údaje slouží k další činnosti velitelství SS, které je začalo používat pro svou činnost a doplňovalo si chybějící údaje ve svých záznamech.

Později přicházel stále častěji rozkaz, který je vysílal na skutečnou bojovou akci proti opravdovým nepřátelům říše. Někdy sami, většinou však v doprovodu staršího člena NSDAP, dostali rozkaz hlídkovat u obchodů hlavních nepřátel. I když jejich hlavní zbraní byl kbelík s vápnem, pro ně to byla nebezpečná, hrdinná akce pro blaho národa.

Na výkladní skříně vybraných obchodů psali velkými písmeny varovné či hanlivé nápisy, které jim doprovod určil. Jednalo se převážně o nápisy "nenakupovat", "svině", šesticípé hvězdy, či nápisy Jude.

Ralf nebyl jediný, kdo se na takové akce těšil a velmi vášnivě je prožíval, často se do nich aktivně sám hlásil. Byly dramatické, někdy i nebezpečné. Jak jemu, tak i ostatním takové klukovské činy byly velmi blízké a v jejich věku časté. Hlubší a nebezpečný smysl těchto akcí jim nebyl v tu chvíli ještě zcela jasný.

S narůstajícím napětím ve společnosti docházelo ke stále častějším střetům i při práci na ulici. Půtky a šarvátky s nepřáteli strany se stávaly obvyklými i prudšími. Stále častěji se přecházelo

od slovních hádek k větším či menším pranicím, kdy docházelo na údery klacky a dalšími předměty.

Když se poprvé dostal Ralf do rvačky, měl z toho velmi špatný pocit, ještě jej trápilo svědomí. Stalo se poprvé, co sám přímo někoho udeřil a hned pěstí do obličeje. Viděl, jak tomu člověku rozbil nos, jak mu prudce začala téct krev. Jednal sice v obraně, když byli napadeni jinou skupinou, ale to, že musel udeřit člověka, dlouho a těžce nesl.

Bylo to na obvyklé hlídce ve starší části města. Zcela nečekaně je překvapila větší parta komunistických příznivců a než se stačili vzpamatovat, došlo k tvrdé bitce.

Heinrich, jeho parťák na hlídce, dostal několik ošklivých úderů a na několika místech z něj tekla krev. On sám jednomu z útočníků rozbil rty a vyrazil několik zubů. Ralf dostával jeden úder za druhým, pěstmi i tvrdé kopance nohou.

Rvačka divoce pokračovala dál. Nebyl čas přemýšlet, museli se bránit jak uměli. Převaha útočníků byla velká a tak tvrdých ran pěstí přibývalo. Heinrich dostal dokonce ránu silným klackem přes záda, ale bili se statečně dál a převahou protivníků se nedali zastrašit. K jejich štěstí se na rohu ulice objevila skupina lidí v černých uniformách a s páskami s hákovým křížem na pažích. Když uviděli rvačku, okamžitě jim doběhli na pomoc.

Díky jejich zásahu vyvázli i přes velké množství ran docela dobře. Společně se nyní ve velké převaze vrhli na útočníky a také Ralf se nechal v zápalu boje strhnout k jejich bití. Člověka, od nějž předtím dostal několik ran, udeřil několikrát v návalu pomsty do obličeje.

Než se tomu člověku podařilo utéci, měl zcela rozbitý a zakrvácený obličej. Jeho košile byla na prsou a ramenech hodně potřísněná. Krátce poté se i ostatním nepřátelům podařilo uvolnit a dali se na zběsilý útěk. Ralf poprvé stíral cizí krev ze svých rukou.

Radostně křičeli na celé kolo, že se jim podařilo nepřátele odehnat, ale on sám neměl dobrý pocit. Nepřipojil se k ostatním, kteří do okolních ulic vykřikovali divoká a bojechtivá hesla. Sedl si na obrubník chodníku a teprve nyní si uvědomoval, co udělal.

Bylo mu těžko. Nebylo to tím, že měl oteklou tvář a natržené obočí, bolest uvízla někde uvnitř, u srdce. Jasně věděl, že tohle není to, po čem by toužil a co bylo jeho životním cílem. Když kolem sebe u svých kamarádů mohl sledovat, jak mají z bitky radost, jak jsou ve svém živlu a nadšení z vítězné rvačky, bylo mu z toho smutno. Pochopil, že vynucovat si svoje názory pomocí síly a rvaček patří mezi jejich obvyklé metody.

Tehdy večer nemohl velmi dlouho usnout. Jeho výčitky svědomí byly těžké a nebyl si vůbec jist, zda ten den konal správně. Ani omluva, že byli napadeni mu jeho myšlenky neulehčovala. Před očima měl stále nešťastný obličej, z kterého jeho zaviněním prudce tekla krev. Pocit viny, že někomu způsobil bolest v něm narůstal. Po dlouhé době zapochyboval, zda se připojil ke správným lidem.

Také v rodině nepřijali s nijak velkým nadšením, když viděli jeho rozbitou tvář a musel jim vysvětlit, co se stalo. Dědeček to nesl nejhůře. Byl dál neoblomným zastáncem toho, že jako člen jejich rodiny se má starat o dění v podnikání a ne o politické šarvátky. Ostře mu jeho počínání vytkl a nebylo to nijak šetrné.

Otec to měl nejtěžší, sám nevěděl, jak na situaci reagovat. Věděl, že bez podpory hnutí NSDAP se firma neobejde, sám je však stále považoval za spolek hospodských rváčů a povalečů. Přitom velmi dobře chápal, že původní záměry, které se svými společníky a podnikateli měli, vzaly už dávno za své. Představa, že pomůžou vůdci do nejvyššího křesla, aby mu umožnili splnit jeho sliby, ve kterých se zavázal odstranit komunisty a odborové předáky, se ukázala jako velice naivní. Očekávání, že sami převezmou další řízení státu poté, co Hitler udělá černou práci, rychle vzala za své. Ten se ve své pozici pevně uchytil a dával stále jasně ji najevo, že se jen tak lehce nevzdá.

Když se nyní syn Ralf zapojil aktivně do činnosti nacistické strany, nevěděl jistě, zda jej má v tom podporovat, či mu bránit. Vyřešit to šalamounsky tím, že se k věci nevyjadřoval a jeho první rvačku přešel čtením novin.

Ralfovo osobní dilema se v nejbližších dnech rychle vyřešilo. Jejich čin byl okázale oceněn a veřejná pochvala při dalším srazu U dubu mu vymazala nepříjemné myšlenky a výčitky svědomí. Rvaček rychle přibývalo a stávaly se téměř denní záležitostí a tak si na ně, jako u jiných věcí, nakonec zvykl.

Aby se mohli lépe bránit svým nepřátelům, začalo být pravidlem, že sebou na rozkaz velitele začali nosit železné tyče, nebo velké klacky. Z obyčejných bitek se tak začaly stávat životu nebezpečné boje, které mnohdy končily tragicky. Život v Německu se značně přitvrdil a přibývalo hlášení o mrtvých, zabitých v pouličních potyčkách.

XIX.

Také události ve škole procházely rychlým vývojem.

Měl ještě v živé paměti, jaké to bylo ve druhém ročníku, když do třídy vešel jejích třídní učitel v doprovodu dvou mužů. Jednoho v černé uniformě a druhého v bílém lékařském plášti. Povinně před ně předstupovali jeden po druhém. Lékař, jenž byl tím druhým mužem, vytáhl z tašky, kterou s sebou přinesl, různá měřidla.

Postupně k němu jeden po druhém přistupovali a on jim kontroloval rozevíratelnými měřidly hlavy. Nejdůležitější byl její tvar. Měřil vše, co na ní změřit šlo. Její výšku, délku i hloubku. Výška nosu, jeho úhel, délka i kořen. Pozornosti neušel tvar úst, velikost a výška čela, tvary uší a dokonce kontroloval jakési hrbolky na temeni. Velkou pozornost věnoval vzhledu a barvě jejich očí.

Veškeré měření pečlivě zaznamenával do kolonek velikého sešitu, kde měl o každém žákovi zvláštní stránku. Pracoval za pečlivého dohledu muže z SS, který si nenechal uniknout jediný výsledek měření, či zápis do sešitu.

Po několika dnech jim bylo oznámeno vyhodnocení. Ralf pořád v této chvíli nevěděl, k čemu je to dobré, protože se tehdy o dění kolem sebe příliš nezajímal. Proto byl velice překvapen, když před ně během vyučování předstoupil ředitel školy opět za doprovodu muže SS. S dramatickým zaujetím jim oznámil věc, která pro něj byla tehdy zbytečnou banalitou a její smysl nechápal.

"Vážená mládeži," začal svůj proslov ředitel, "dostavili jsme se k vám, abychom vám oznámili výsledky prověrek, které u vás provedl vedoucí úseku za čistotu rasy. Podle

výsledku vám můžu oznámit radostnou zprávu. Všichni jste byli uznáni jako rasově čistí, bez odchylky," pronesl s neobyčejnou radostí, které však z žáků rozuměl málokdo.

"A proto se nemusí dělat žádné korekce, všichni můžete studovat dále na naší škole," dokončil svůj proslov ředitel. Tenkrát si sám pro sebe položil zcela naivní a dětskou otázku, cože je na tomto oznámení tak radostného.

Nerozuměl tomu. V jejich třídě byli žáci všech rozměrů, vysocí a malí, černovlasí či blond, hlavy oválné či šišaté a přesto bylo vše v pořádku. Byla pro něj udivující zpráva, že u vedlejší třídy byly zjištěny neárijské tvary u šesti žáků a z každé další třídy vždy nejméně jeden. V jedné ze tříd jich neprošlo dokonce devět.

Většinu z nich znal a věděl, že pochází z dobrých rodin a oni sami byli výborní žáci. Někteří byli z rodin bohatých a dříve velmi vážených, které patřily k elitě města. Mnoho rodičů těchto žáků byli vzdělaní a chytří lidé, kteří zastávali významné profese. Bylo mezi nimi dost těch, kteří byli profesory, právníky, lékaři či významnými obchodníky. Nemohl proto vůbec pochopit, co je na tvarech jeho spolužáků divného a nežádoucího.

Přitom Ralfovi zpočátku vůbec nepřipadalo, že by některý z těchto žáků čímsi lišil. Pro něj, jako mladého člověka, byli všichni stejní. Dělil je ze svého pohledu jen na chytré a hloupé, ale hlavně na zbabělé a statečné. Rozdělení podle tvaru hlavy, barvy očí či vlasů mu připadalo nenormální a nepřirozené. Až mnohem později pochopil, že to bylo hlavně proto, že všichni vyloučení pocházeli z Židovských rodin.

Když nad svým názorem později poučen přemýšlel, velmi se sám divil, jak mohl být tak naivní. Později mu připadaly takové kontroly naprosto normální, protože již dávno nabyl přesvědčení, že tito podlidé musí pryč a že jako plevel jen škodí v rozvoji jejich dokonalé rase. Už mu připadalo samozřejmé, že se sám musí postarat o to, aby tito lidé byli z jejich života odstraněni.

XXI.

Když mu bylo krásných osmnáct let, nádherně to s rodiči oslavil. Lavina dějin se valila dál a vzápětí přišly další, daleko významnější události, které znamenaly další zlomový bod jeho života.

Při jedné z návštěv Hnědého domu si jej jednoho dne vzal velitel oddílu stranou.

"Ralfe," oznamoval mu radostně, kdy podtrhoval důležitost věci, jež mu chce oznámit. "Náš nejvyšší městský velitel tě zve na osobní pohovor. Chce tam s tebou projednat důležité věci. Tak tam hned skoč a zachovej se jako správný Němec a vzorný člen našeho spolku," zakončil tajemně.

Ralf se na něj nechápavě podíval, ale on jej s úsměvem poplácal po ramenech a vybídl ho, aby se vydal do hlavní kanceláře budovy. Ralf byl zaskočen, neměl nejmenší ponětí, o čem s ním může chtít jednat vysoký funkcionář strany. Obestřely jej obavy, zda to nebude cosi nepříjemného. Hořel nedočkavostí i strachem, když spěchal do jeho pracovny.

Vešel a předpisově pozdravil. Když stál s rukou vysoko zvednutou, rychle se rozhlédl. Kancelář byla vybavena naprosto obvyklým, tradičním způsobem. Uprostřed velký hnědý

stůl, za ním velká dubová židle na které velitel seděl. Za jeho zády visel veliký obraz vůdce v silném, pozlaceném rámu. Na pravé stěně prapor s hákovým křížem a na levé straně vlajka se symboly SS. Pod praporem vpravo pak postával menší stolek vedle kterého stály tři menší židle. Pod levým pak menší hnědá skříňka, byla uzavřená a za sklem v policích různě naskládány knížky správných německých autorů. Na čelném místě byl viditelně umístěn Můj boj.

"Zdar," pozdravil jej na uvítanou Baldstein, jehož tvář byla roztažena do širokého úsměvu, "vítám tě Ralfe," vstal ze židle a popošel mu vstříc.

Rukou ho vybídl, aby se posadil na jednu z židlí u stolku. Opatrně se posadil a očekával, co velitele přimělo k tomu, že si jej pozval. Posadil se vedle něj a položil mu rukou kolem ramen.

"Gratuluji dodatečně k významným narozeninám," začal kamarádsky, "ty letošní jsou pro tebe významné, když získáváš plnoletost. I my jsme přemýšleli," protáhl významně pauzu, "jakým dárkem bychom se ti měli za tvou činnost odměnit.

Jsi už dlouhodobě jedním z našich nejlepších mladých nadějných členů. Všichni dobře víme, že jsi pevně přesvědčený o našem vítězství a správností naší cesty. Taky víme, že jsi pevně odhodlaný sloužit vůdci a Německu. Jsi přesně takový mladý člověk, jaké naše vlast potřebuje. A pro ty nejlepší, pro ty, na kterých leží největší váha a odpovědnost za naplnění vůle našeho vůdce, pro ně je tu organizace, kam mohou jen ti nejlepší. Elita národa a vlastně i tím pádem elita světa, protože Německo je rasou těch nejdokonalejších lidí. Jsou to ti vyvolení, však víš, jak to myslím. Ano, je to nejdokonalejší organizace co tu kdy byla, naše slavná SS. V ní jsou ti nejlepší synové Německa, nejdokonalejší, vybraní. Patřit mezi ně, znamená patřit mezi elitu, výkvět toho, co Německo má. A protože ti bylo osmnáct a splňuješ všechny podmínky, rozhodli jsem se... že ti členství v této skupině nejlepších nabídneme."

Následovala další pauza. Ralf sledoval, jak po něm jeho očí pátravě přejíždějí.

"Tak... co říkáš?" zvolal zvesela a jeho ruka jal pleskla po zádech.

Překvapení bylo tak veliké, že v první chvíli nemohl promluvit. Hlavou mu prolétlo, co všechno o jejich organizaci zná a co dnes znamená. Uvědomil si, jak se stala za poslední roky důležitou pro celou zemi, jak se rozrostla a jak ji lidé podporují. Jejími členy, oděných do výhrůžných černých uniforem, byli skutečně ti nejlepší synové Německa.

Nyní on sám dostává nabídku, aby se členem tohoto výkvětu stal! Velice dobře věděl, jak si pečlivě nové členy vybírají, jak je zkouší a prověřují. Vstoupit do tohoto spolku bylo velmi obtížné a trvalo to poměrně dlouho, než se to většině z nich podařilo. A nakonec se to podařilo jen zlomku z těch, kteří o vstup usilovali.

Všichni jeho kamarádi s obdivem hleděli na černé uniformy a za členství by obětovali všechno. Přitom skuteční nepřátelé říše z této organizace měli oprávněný strach a obavy. Její výsledky, vzrůstající moc, odhodlání nikdy před problémy necouvnout, to vše vzbuzovalo také obdiv většiny řadových Němců.

Jejich černá uniforma se mu velmi líbila, samý řemínek, opasky, vysoké černé boty, insignie, všechno. Nikdy by si to otevřeně nepřiznal, ale moci ji obléknout byl také jeho snem.

"A...no ano... jasně," zakoktal zmateně, celý se začervenal, "...chci..." dodal potichu, jakoby se svého výroku bál.

"No ano," řekl spokojeně Baldstein, "nic jiného jsem od tebe nečekal. Je vidět, že jsi skutečně ten správný člověk, který je už připraven na splnění své povinnosti. Dokázal jsi, že jsem se v tobě nemýlil. Teď si skočíš do skladu a vybereš si svou novou uniformu, aby ti padla co nejlépe. Černá ti bude slušet určitě lépe, než ta hnědá." Zadíval se na něj s jiskřícíma očima. Odmlčel se jen krátce, aby se znovu mohutně nadechl.

"Máš veliké štěstí," pronesl zaníceně, "za čtrnáct dní je přijímání nových členů na našem svatém místě. Takže uvidíš, jak vypadá sídlo nejsvětější, slavný Wewelsburg," pronesl slavnostně.

Při vyslovení jména mýtického hradu se zatvářil tajemně. Přátelsky jej poplácal po zádech a jejich rozhovor ukončil. Oba se pozdravem rozloučili.

Ralf vyšel z pracovny s roztřesenými koleny. Byl nabídkou zcela zaskočen a plně si uvědomoval, co to pro něj znamená.

Ještě ten den si vyzvedl svou první uniformu, provedenou v dokonalém střihu černé barvy. Dal si záležet, velmi pečlivě vybíral každou součást, aby mu co nejlépe sedla. Ještě nikdy nestrávit před zrcadlem takovou dobu jako nyní. I když dosud dával svému vzhledu velký důraz, nyní to snažil dvojnásob. Stejně jako uniforma Hitlerovy mládeže, také stejnokroj SS pro něj byl symbolicky posvátnou věcí.

Dlouze se prohlížel v plné kráse před zrcadlem a sám se kochal pohledem, jak důstojně a důležitě v ní vypadá. Vůbec nečekal, že bude se sebou tak spokojen. Když výběr skončil, tak se s balíčkem v jedné ruce, kde měl zabalenou novou uniformu a s vysokýma koženýma botami v druhé, vydal k domovu. Nemohl se dočkat, až se v ní ukáže rodině.

Doma se ihned vrhl do svého pokoje, aby se převlékl. Pečlivě připevnil každou přezku, každý pásek si pečlivě upravil. Odhodlaně vešel do pokoje, ve kterém všichni seděli před večeří, celá jeho rodina včetně obvyklých rodinných přátel, kteří u nich často pobývali.

Vstoupil do místnosti a rázně je pozdravil nacistickým pozdravem. Všichni překvapením oněměli, tohle nikdo nečekal. Ovšem jen na chvíli, pak zavládlo nadšení. Všichni přítomní se roztleskali a zahrnuli ovacemi, otec vstal.

"Synu...." zvolal mocným hlasem, "to je fantastické!"

"Sluší ti to," přidala se matka, která si překvapením tiskla ruce přes prsa, "vypadáš v tom úžasně," vydechla překvapeně.

Kde byly ty časy, kdy se chtěli celá rodina spolu s ostatními přáteli od tohoto spolku distancovat a její členy považovali za bezvýznamné divochy proletariátu? Dnes již ani dědeček zásadně neprotestoval. Jen v jeho tváři se sice objevil zachmuřelý výraz. On tak rychle nezapomínal, ale již si ani on netroufl protestovat. Černá uniforma si získávala stále větší úctu a obdiv i u těch lidí, kteří jí dosud opovrhovali.

V současnosti už bylo pravidlem, že všichni rodiče z lepších rodin pokládali za velikou čest, když se některý z členů stal příslušníkem SS. Byli na to hrdi a dávali to okázale najevo. Pojem, označující tyto mladé muže za elitu národa se rychle vžil a byl neustále zdůrazňován. Jak síla spolku rostla, prudce vzrůstala i společenská prestiž. Nyní už bylo otázkou cti rodu, mít ze svých řad někoho v jednotce SS. A Ralfova rodina prošla stejnou proměnou jako ty ostatní.

Oslavou svých významných narozenin a vstupem mezi německou elitu měl pro něj i další význam. Od této chvíle začal stále častěji docházet se svým otcem na jednání řídící rady jejich společnosti a zúčastňoval se rozhodování o jednotlivých problémech. Občas dostával i první dílčí úkoly s řízením podniků či vyřizování záležitostí kolem nich. Aby mohl do rozhodování společnosti zasahovat, dostal i poměrně vysokou funkci, která nebyla běžná pro mladíky jeho věku. Často se tak zúčastňoval jednání či porad, kdy tam byl sám tak mladý mezi velmi ostatními starými muži.

Jenže brzy zjistil, že to není pro něj to pravé. Vysedávání za velkým stolem a řešení finančních problémů ho velmi nebavilo. Mnoho jiných mladých mužů by mu jeho pozici závidělo, on však toužil být jinde. Měl pocit, že zde zbytečně maří čas, místo toho mohl vykonat mnoho pro svůj lid a celý národ. Pro nové, silné, vzkvétající Německo chtěl bojovat jiným způsobem. Ne u stolu s nudnými stařík, ale rázně a rozhodně v poli, v prvních řadách. Kde mohl, tam se z jednání omluvil a spěchal na schůzky do hnědého domu.

Také ve škole překvapil ostatní spolužáky i učitele. Na většině bylo zřejmé, jak mu jeho nové zařazení závidí, okamžitě se stal středem zájmu všech a přibylo mu velké množstvím nových kamarádů. I profesoři výrazně změnili své chování vůči němu. Všichni si byli dobře vědomi, že členové jsou nejen vybraní, ale především všemocní. Nebylo jediné věci, která by se neřešila bez nich, kterou by neovlivňovali.

Najednou si jej každý předcházel, každý s ním chtěl být zadobře. To naplňovalo jeho duši čím dál tím více přesvědčením, že se rozhodl správně. Nabýval osobní jistoty a začal mít pocit vlastní důležitosti. Odhodlání bojovat za německou věc ještě zesílilo. Nemohl tehdy ani náhodou tušit, že chvíle, kdy začne přemýšlet úplně jinak, teprve přijdou.

XXI.

Dny rychle ubíhaly a jak se termín přijímání na hradě Wewelsburgu blížil, horečně se na něj spolu s dalšími osmi kamarády, kteří byli rovněž vybráni jako nováčci pro vstup do elitní jednotky, připravoval.

Procházeli pečlivou přípravou u lektora, který je na akci zacvičoval. Podrobně se seznamovali se všemi pravidly, řády a povinnostmi každého řádného člena SS. Donekonečna se je učili a byli z nich přezkušováni.

Nervozita v každém z nich narůstala, jak se přibližoval termín odjezdu. Když dlouho očekávaný den přišel, byli již řádně připravení. Dostali poslední pokyny, poslední rozkazy a dokonale připravení mohli vyrazit.

Po společném srazu na nádvoří U dubu došlo k slavnostnímu rozloučení s ostatními členy místní organizace. Dlouhým, slavnostním projevem se s nimi velitel Baldstein rozloučil.

Následoval slavnostní pochod a nakonec s celým oddílem zamířili k nádraží. Sevřeným tvarem za doprovodu mládežníků z Hitlerovy mládeže, která je doprovázela svou hudební kulisou, rázným krokem pochodovali přes celé město před staniční budovu. Jak bylo obvyklé, zdravilo je množství obyvatel města, které vytvořilo špalíry podél jejich cesty.

Došli k nádraží, kde nastoupili do vlaku na svou první cestu do tohoto tajemného a uctívaného sídla ve Vestfálsku.

Vlak vyjel a oni naplněni šťastným pocitem netrpělivě očekávali, s čím se na hradě setkají. Jak se blížili k cíli jejich cesty, netrpělivě a plni nervozity společně vyhlíželi z okna, kdy zahlédnou obrysy hradu.

Konečně se dočkali. V dáli se v mírně zvlněné krajině, obklopena mořem lesů, objevila silueta, která měla být oním významným sídlem vedení jejich organizace.

Hrad, jehož bílé zdi jasně svítily na jednom z kopců, stál na jeho vrcholu, jenž byl celý pokryt mohutnými zelenými stromy. V průčelí se vypínaly dvě masivní věže, jejichž vrcholky byly zakryty báněmi, které se zvolna několikrát lomily, takže z dálky připomínaly helmy. Za nimi byly vlastní objekty hradu, které měly vysoké sedlové střechy. Byly to zdi budov, které tvořily součást opevnění. Jak báně věží, tak střechy hradu se v záři slunce leskly kovovou září.

Na špicích obou věží vlály vlajky se znaky SS. Zcela na konci, za obývacími trakty hradu, stála další věž. Byla poměrně rozlehlá, její plocha zabírala téměř třetinu délky hradu a její výška nepřesahovala vrcholky jeho střech. Věž byla půlkruhová a jako jediná měla kolem dokola obvyklé hradní cimbuří. Na její rovné ploše, zcela nahoře, stál uprostřed vysoký stožár, na kterém v mírném větru vlála velká, svítivě červená vlajka s hákovým křížem.

V bílých zdech hradu a jeho třech věžích byla velká černá okna, která zdálky vypadala osleple. Hrad nepůsobil žádným zvláštním dojmem a nebylo na něm nic výrazného. Kdyby jej neobepínalo tajemno všemocné organizace, žádný zájem kolemjdoucích by zřejmě nevzbudil.

Ralf si zhluboka oddechl, když viděl, že nestojí na zvlášť vysokém kopci, jak se obával. Jestli jej něco nelákalo, tak trmácet se do strmého kopce s plnou plní, kterou s sebou všichni nesli.

"Ten je, co?" zvolal nadšeně Josef, který stál společně s ostatními v otevřených oknech vlaku a obdivně k hradu vzhlížel.

"Je hrdej, silnej a tajemnej," přidal Rudi, jehož oči zářily naprosto stejně.

"Je z něj cítit síla naší organizace, ta moc je cítit i na dálku," přidal se Ralf, rovněž unešený stejnými pocity.

"Ale stejně jsem si ho představoval jinak," přiznal Ewald. "Je trochu rozložitější, já myslel, že bude štíhlý a vysoký. Takový nedobytný," kreslil svou představu. Zřejmě nejen Ralf si musel přiznat, že na tom byl naprosto stejně.

"A na vysokém skalním ostrohu obklopeným hlubokými stržemi, ne?" rozesmál se Dittrich a strhl k uvolněnému smíchu i ostatní. Ti se přidali a společně se uchopili kolem ramen a

sledovali nezadržitelně se blížící masy kamene. Byli rádi, že si mohou povolit napjaté nervy, neboť vnitřní napětí bylo v každém z nich veliké.

Mezitím se již přiblížili k ospalému městečku, které se pod hradem rozkládalo a vypadalo, že se vymřelo.

Vlak zvolna zastavoval na místním nádraží, kde postávalo jen několik lidí, čekající na vlak.

Různě velké skupinky mužů v černém začaly hromadně vystupovat. Před vlakem už byli očekávání další dalšími muži, oděných stejně jako oni v černých uniformách.

Aniž pronesl jediného slova, před nimi stojící velitel zvedl kolmo ruku vzhůru a ukázal za sebe. Všichni muži ve stejnokrojích vystupující z vlaku ihned na toto gesto zareagovali a zamířili k němu.

Došli k němu a spořádaně se začali řadit do tvaru, aniž kdo promluvil. Ostrý pohled a rázné gesto nedovolovalo nikomu nesplnit pokyn, vše v mírném poklusu, dle naučených a natrénovaných pohybů. Za malý okamžik všichni stáli v jednom tvaru, i když přijeli z různých míst země. Nyní se bleskově srovnali a velitel rázně zavelel k pochodu. Vyrazili pochodovým krokem za ním, na konci tvar uzavírali členové doprovodu, který je s velitelem přišli uvítat.

Hrad zahlédli, jakmile vyšli z nádraží a listí stromů odkrylo jeho obrys. Rázným krokem směřovali nejdříve cestou dolů k řece a do ulic městečka. Prošli jeho úzkými uličkami, aby z nich po kamenné cestě zamířili k hradu, do mírného kopce.

Oči všech byly upjaty k tomuto místu a nepřestávaly jej sledoval po celou dobu pochodu. Nyní ještě nikdo z nich netušil, že tento pohled pro ně později ztratí svou tajemnost, stane se běžným a uvidí jej až příliš často. Netušil to ani Ralf, jehož v budoucnu čekalo, že se zde bude objevovat téměř každý měsíc.

Nyní stoupali po staré kamenité, hrbolaté cestě vzhůru. Došli až pod hrad, který se objevil se svými bílými zdmi přímo nad nimi. Pokračovali po cestě stále výše, až k bráně. Cesta vedla nad bývalým hradním příkopem, který byl i nyní hluboký a široký. Před bránou uviděli nepočetnou skupinu mužů, kteří pracovali na opravě silnice a na hradeb. Ralf si povšiml jejich bídného a potrhaného oblečení.

Když se blížili, nezvedl ani jeden z nich hlavu, aby se po nich zvědavě podívali, ale pracovali svým tempem dál. Kolem jich postávali muži v uniformách armády a jelikož měli v rukou pušky, všem nováčkům došlo, že ti pracující jsou vězni. Až později se dozvěděli, že byli z nedalekého pracovního tábora, který zde byl založen, aby jeho vězni pomáhali vylepšovat jejich hradní sídlo.

Všichni, včetně Ralfa, procházeli kolem nich naprosto bez povšimnutí. Byli dostatečně vyškoleni v přesvědčení, že tito lidé jsou škůdci a nyní jsou prací nuceni se převychovat. On sám ještě neměl nejmenšího tušení, že později bude sám řídit a kontrolovat podobným lidem jejich život a práci.

Cesta se stočila ostře doleva a oni vešli do brány mezi oběma věžemi. Prošli na nádvoří. Nebylo moc velké, obklopené zdmi hradu působilo stísněným dojmem.

Nádvoří bylo sice prázdné, ale slavnostně vyzdobené. Na stranách střídavě visely červené vlajky s bílým kruhem a černým křížem a černými vlajky s dvěma blesky. Visely ze všech oken naproti vchodu a po obou bocích nádvoří.

Uprostřed nádvoří stály dva podstavce a na nich velké kamenné hákové kříže v ratolesťovém kruhu. Přímo mezi velkými okny naproti nim visel veliký obraz vůdce, dokola obkroužen jasně zelenými girlandami. Pod ním zářila bílá deska s velkými černými písmeny: "Mou ctí je věrnost".

Heslo, které měl každý na přezce opasku či vyryté do své osobní dýky.

Rázně napochodovali na nádvoří. Pronikavý dupot jejich kožených vysokých bot se rozléhal úzkým prostorem. Na zvonivý rozkaz velitele oddílu se zastavili. Rázně pozdravil čekající skupinu na schodech hlavního vchodu.

"Pane veliteli," zařval mohutným hlasem, který hřměl kolem, "nováčci se dostavili do sídla k slavnostnímu přijetí," duněl jeho hlas. Nastalo krátké ticho, ve kterém si je všichni s důstojným výrazem ve tvářích prohlíželi.

"Vojáci, kamarádi," měkkým, příjemným hlasem je přivítal velitel, "ocitli jste se zde, protože jste byli vybráni jako elita našeho národa, jako nejlepší, jako nejhodnotnější..." odmlčel se velitel, aby po nich opět zkoumavým pohledem přejel.

Následoval dlouhý, přivítací projev, kterými jim připomněl vše, co již slyšeli mnohokrát.

Po přivítacím ceremoniálu byli odvedeni do pokojů, které byly v pravém křídle hradu. V něm se nacházely všechny místnosti předělané na světnice pro mužstvo. Velké, klenuté místnosti z tlustými zdmi, byly zcela zaplněny postelemi a malými skřínkami na osobní věci. Většina místností již byla obsazena jinými nováčky, kteří sem přijeli před nimi. Procházeli proto až zcela na konec chodby, kde byla jejich cimra. Dostali krátký čas, aby se ubytovali.

Už navyklý dril z Hitlerovy mládeže je přiměl, aby se beze slova vrhli ke svým postelím a skřínkám, kde si vybalili osobní věci, které si přinesli. Každý je pečlivě vyndával a rovnal do skříněk, přerovnával postel či upravoval výstroj. V naprostém tichu, nikdo se svým kamarádem nepromluvil. Jakoby šetřili síly pro další namáhavé okamžiky.

Když čas určený k přípravě ubytování skončil, objevil se velící poddůstojník, aby je na rozkaz opět seřadil do útvaru a odešli do jídelny k večeři.

Když společně ve velkém sále pojedli, dozvěděli se další program. Hned tento první večer měl být pro ně ten z nejdůležitějších. Byl to vlastně onen den, kdy se mělo odehrát vše, co bylo příčinou jejich příjezdu na tato místa. Dnes večer měli být slavnostně uvedeni slibem přísahy oficiálně mezi členy SS.

Nebylo se co divit, když po tomto oznámení zachvátila všechny nervozita a netrpělivost. Leccos se už o slavnostní přísaze dozvěděli, přece jenom je důležitost tohoto večera je rozechvívala. Všechny skupiny odešly jednotlivě do svých světnic a nastaly horečné přípravy na večerní akci.

Seděli u svých postelí a věnovali extrémní pozornost svým uniformám a k ní příslušné výstroji. Bez přestání neúnavně leštili a čistili každý kousek stále dokola. Už se nedalo najít jediné smítko, jediný flíček na jejich uniformách. Velící přesto neustále chodil od jednoho k druhému a vše opakovaně donekonečna kontroloval. I když se každý díl blýskal, třpytil a byl takový, jaký měl být, stále je nutil pokračovat dál. S německou pečlivostí byl každý kousek obleku vyčištěn, boty, přezky a pásky třpytivě vyleštěny.

XXIII.

Bylo po osmé hodině, když dostali rozkaz ukončit přípravu a připravit se k odchodu. Urychleně se začali do svých přepečlivě vyleštěných uniforem oblékat a připevňovat patřičnou výstroj. Zvládli to obdivuhodně rychle a zcela naparádění se začali řadit do útvarů před svými světnicemi.

Tam zjistili, že někteří z vedlejších světnic už mají přijímací akt za sebou, jiné přijdou na řadu až po nich. Horečně se v poklusu seřadili, aby mohli vyrazit do hlavní místnosti hradu, kam je pochodovým krokem vedl jejich velící.

Pochodovali dlouhými hradními chodbami a hrdě naslouchali, jak se jejich rázné, dunivé údery nohou, mnohokrát vráceny ozvěnou, rozléhají hradem.

Vystoupali po starých dřevěných schodech do prvního patra a vydali se úzkou dlouhou chodbou. Před nimi se objevily veliké, trojdílné dřevěné dveře vyplněné velkými broušenými skly. Vedle nich stála dvojice mužů v černých uniformách, v rukou držela plápolající pochodně.

Velící poddůstojník dal pokyn k zastavení a stoupl si přede dveře. Několikrát zavrtěl rameny, lehce si upravil opasek a rázně otevřel dveře. Vstoupil dovnitř a rázně pozdravil.

"Jsme připravení," ozval se vzdálený hlas z hlouby místnosti, kam dosud neviděli, "můžeme začít."

Na ta slova se otočil a vrátil se před oddíl. Na jeho pokyn se napružili do vzorného pozoru, s hlavami strnule namířenýma dopředu, s očima zahleděnýma do dálky, rázně vykročili s bušícími srdci do tajemného sálu.

Vstoupili do temné, hluboké místnosti. Od dveří se místnost trychtýřovitě zvětšovala a pronikala do nečekané hloubky. Podlaha byla z tmavě červeného, leštěného mramoru, stěny byly pokryty krásným obložením z dubového dřeva. Strop byl pokryt jemnou kazetovou výzdobu.

Přímo proti vchodu se nacházela tři velká okna, za kterými nyní bylo tmavé, rychle se stmívající okolí hradu. Necelé dva metry od zadní zdi stály čtyři silné sloupy, které podpíraly veliké oblouky klenutého stropu. Mohutné, masivní sloupy, které vytvářely pocit dokonalého bezpečí. Prostor za sloupy vypadal temný a studený, což byl jen optický klam vytvořený klenutým stropem.

Na každé z rozevírajících se stěn visely veliké podobizny vysokých funkcionářů a velitelů SS, kteří byli ve vedení organizace. Byly upevněny do silně pozlacených rámů, které ve světle házely duhové barvy na všechny strany.

Ralf některé tváře na obrazech poznával, některé viděl poprvé. Ty teprve měl poznat, ale během let se seznámil se všemi.

Na každé ze zdí visely čtyři. Největší, dominantní obraz visel na zadní stěně místnosti mezi čtyřmi sloupy. Byla to veliká hlava vůdce, která hleděla svým ostrým, pronikavě přísným pohledem směrem v levou stranu. Obraz měl krásně vyřezávaný rám z lipového dřeva s mnoha jemnými ornamenty.

Místnost byla osvětlena několika ohni, které plápolaly v každém rohu místnosti ve velkých mísách postavených na metr vysoké noze. Na stěnách mezi obrazy visely železné držáky, v kterých byly zasunuty krátké louče, které hořely kolísavým plamenem, prudce se zmítajícím v závanech větru. Jednotlivé záblesky z plamenů házely po stěnách divoké stíny, takže se vše v jejich mihotání pohupovalo.

Těsně za vstupními dveřmi stáli dva příslušníci SS v černých uniformách s loučemi v rukou, každý po jedné straně dveří. Další stáli podél zdí s odstupem tří metrů. Stáli zcela bez jediného pohybu, jako sfingy, jen nevelké plameny pochodní divoce plápolaly v jejich rukou.

Naproti dveřím, před čtyřmi silnými sloupy stál podélně postavený velký stůl, dlouhý téměř napříč místností. Přes něj byl přehozen matný, tmavě červený přehoz, silně černě olemovaný. Na každém z konců stolu se nacházel další člen SS s pochodní.

Na stole stály dva zlaté svícny, které měly čtyři ramena, po jednom na každou světovou stranu, a jedno větší uprostřed. V každém rameni hořela jedna svíčka. Uprostřed stolu stál mohutný mosazný hákový kříž v kruhu z ratolesti na silném kruhovém stojanu. Jednotlivé lístky ratolestí byly velice pečlivě vymodelovány a působily jemným dojmem na rozdíl od masivního hákového kříže uprostřed. Svou velikostí, téměř půl metru, působil majestátně nad ostatními všemi věcmi na stole. Množství plamenů svíček z okolí se na vysoce vyleštěných předmětech lesklo a vytvářelo na nich nádherné obrazce.

Těsně za křížem pak stál krásný, středně velký pohár. Jako ostatní předměty i on odrážel množství odlesků okolních plamenů a přispíval k velkolepému dojmu slavnostního aktu, jenž se zde chystal proběhnout. Po obou stranách poháru byly rozloženy papíry, které pečlivě složené měli před sebou ti, jenž seděli za stolem.

Celá skupina osmi nováčků hned za dveřmi prudce pozdravila zvednutými pravicemi a na pokyn jednoho z mužů za stolem napochodovala, jak nejlépe uměla, dva metry před stůl. Sestavili se do dvouřadu a zůstali ve strnulém pozoru.

Nastalo dramatické ticho, rušené jen mihotavým ševelením plamenů ohňů v rozích místnosti. Všichni se zvědavě navzájem prohlíželi.

Ralf, stejně jako ostatní, zvědavě těkal po postavách sedících za stolem. Upřeně na ně zamířil svůj zkoumavý zrak, aby vypátral co nejvíce informací na své vtíravé otázky.

Za stolem seděli tři muži, kteří nemohli mít jinou uniformu než černou. Všichni vážní a vrcholně soustředění, tváře měly zamyšlené výrazy. Byly zcela kamenné a nic se z nich nedalo o jejich pocitech vyčíst. Orlími zraky se dívali směrem k nim.

Zcela uprostřed seděl menší muž s černými vlasy, brýlemi se silnými obroučkami a černým knírkem. Jeho pevně sevřené rty působily chladným, až mrazivým dojmem, pohled se do okolí zapichoval jak dýka. Knírek pod nosem vypadal, jakoby k tváři vůbec nepatřil, jakoby by byl zlehka přimalován. Zdálo se, že se spíše jedná o universitního profesora, nežli vysokého státního úředníka.

Ralf jej okamžitě poznal. Byl to muž, jehož viděl mluvit na pódiu při slavnosti na Zeppelinově poli. První velké stranické akce, které se ve svém životě zúčastnil. To jméno znamenalo mnoho a téměř každému při jeho vyslovení tuhla krev. Himmler.

Jméno již slyšel od tehdejší přehlídky mnohokrát. S postupem času, čím častěji zaznělo, tím uctivěji bylo vyslovováno. Stoupal na žebříčko moci, až se dostal na druhé místo ve státě, hned za tím nejvyšším. Vládl oddílu, jenž byl stále silnější a vlivnější, jenž neomezeně vládl celé společnosti.

Nyní seděl proti nim. Vypadal nezáživně, nezajímavě, docela jako sušinka. Jeho tvář byla přímo stavěná na ironickou karikaturu, ale nebylo nikoho, kdo by se toho odvážil.

Zde byl králem na svém hradě. Zbudoval z něj sídlo svého klanu, založil novou tradici Nového řádu. Z jeho sebevědomého pohledu vyčnívala suverenita a vědomí bezmezné moci. Kdykoliv na někoho pohlédl, každý se podvědomě zachvěl, nikdo nemohl dopředu říct, co od něj může čekat. Černou uniformu měl mezi přezkami posetu množstvím řádů a oceněním, které za své věrné služby již stihl od vůdce dostat.

Jakási podivná síla přinutila Ralfův pohled zaměřit na muže po Himmlerově pravici. Ačkoliv jej nikdy předtím neviděl, nyní byl jeho pohled přisát k jeho tváři a cosi mu nedovolovalo uhnout očima jinam. Zaujatě na ni hleděl, hypnotizován, jakoby hleděl do očí kobry, která jej uhranula před útokem.

Když se jejich pohledy na okamžik náhle setkaly, projel mu jako blesk ostrý chlad všemi kostmi, husí kůže pokryla celé tělo. Byly to chladné, studené oči, pohled smrtelně nebezpečného predátora. Žraloka, kobry, či tygra. Pohled lovce, který hledá a ničí neodvratitelně svou oběť, jakmile ji vyhlédne. Nenašel v nich ani zrnko citu, porozumění, či lásky. Jen kalkul a tvrdou, pevnou vůli člověka, jdoucí nemilosrdně za svými cíli.

Velice hubená postava, vysoký, úzce protáhlý obličej. Lícní kosti mu ostře vystupovaly z tváře a mezi nimi čněl silný, velký orlí nos. Působil dominantně na tomto obličeji a podvědomě poutal každý pohled do tváře. Ostře řezané rysy, úzké malé rty, které byly pevně sevřeny a těsně přiléhající uši, patrné jen při pohledu z boku. Na hlavě jen krátce střižené vlasy, pečlivě sčesané na pěšinku po levé straně. Prsty rukou měl dlouhé a nezvykle štíhlé. V tuto chvíli s nimi lehce poklepával vedle pečlivě složených papírů položených na stole.

Na sobě měl jejich typickou černou uniformu, čepici se smrtihlavem položenou vedle pravé ruky na stole. Na pravé paži velké svítivé "V" a na levé červenou pásku s černým hákovým křížem v bílém kruhu. Na levé straně hrudi měl zavěšen velký válečný kříž a řadu označení dalších vyznamenání.

I když to dosud nebylo vysloveno, vytušil, že oním mužem je Himmlerův stín, velký poradce a pravá ruka. Heydrich.

Stál za každou akcí svého šéfa, řešil za něj mnoho případů. Byl obdivuhodně chytrý a vzdělaný. Myslel na mnoho tahů dopředu a na každou situaci byl perfektně připraven. Nebylo okamžiku, kdy by jej někdo zaskočil jako nepřipraveného. Každý věděl, že bez rady či pomoci tohoto muže Himmler sám nic nepodniká. Veškeré dění v Německu již delší dobu vlastně řídil on, jen zatím nenápadně schovaný za velitelovými zády.

Po Himmlerově levici seděl třetí muž, jehož jméno se dozvěděl až nakonec. Byl jím von Mannroth, velitel posádky hradu. Na rozdíl od dvou předchozích byl podsaditý a rozložitý. Měl široký obličej s velkým, rozplácnutým nosem. Ralfovi připadal, jako bývalý boxer a jak se později dozvěděl, hádal správně. Měl silné rty a ústa se téměř neustále lehce usmívala. nízké čelo napovídalo o nižším intelektu. I jeho hruď byla poseta vysokými vyznamenáními na černé uniformě.

Po nastoupení do řad zůstali nováčci ve strnulém pozoru. V napjatém očekávání dalších událostí nikdo ani nedýchal.

Po přípravě, když si je, jednoho po druhém, pozorně prohlédl, zazněl po chvíli ticha Himmlerův hlas. Zněl klidně, žádný ostrý či útočný tón, jindy tak často používaný. Dával najevo jedinečnost této chvíle, tohoto okamžiku pro každého z nich. Musel v nich vyvolat dojem, že jim život dneškem teprve začíná, ode dneška začínají vlastně skutečnou existenci. Hlas, rázně odříkávající slova plná patosu, zněla do ticha místnosti. Jemný šelest ohňů a mihotavé stíny plamenů pobíhající po stěnách vytvářely tajemnou atmosféru. Měl přesně naučeno, které slovo zdůraznit, v kterém místě udělat výraznou, dramatickou pauzu. Výsledek se neminul očekávanému výsledku.

"Kamarádi..." pronesl s tajemným nádechem, "sešli jsme se zde dnes proto, že jste byli vybráni... abyste vstoupili do spolku té nejdokonalejší elity německého národa, jakou dnes má. Byli jste vybráni, jelikož jste ti nejlepší a jako takoví máte právo se k těm nejlepším připojit a stát se jejich druhy a nerozlučnými přáteli, bratry. Jedině my můžeme vybojovat cestu pro lepší Německo, pro lepší a spravedlivější společnost. Německá říše je ta nejlepší, nejdokonalejší, jaká na tomto světě dosud byla. Je její povinností ve své historii dále pokračovat, rozvíjet ji a přenášet na ostatní, méně vyspělé rasy světa.

Už dlouhá tisíciletí udávalo Německo řád a pořádek jak sobě, tak ostatním národům. Je tomu tak proto, protože Německá rasa je ta nejdokonalejší, nejvyspělejší... ostatní rasy jsou nevyvinuté, méněcenné a určeny k tomu, aby je německá rasa řídila a vedla v jejich dalším bytí.

Zvláštní méněcennou rasou jsou Židé, jsou to lidé, kteří tyjí z práce ostatních a škodí kde mohou. Je proto naším prvořadým úkolem, rozšířit naší rasu do všech míst světa a ostatní méněcenné rasy ovládnout. Dát jejich životu náš řád a pořádek. Celé židovstvo vykázat na okraj, aby dále nemohlo škodit, vyřadit z lidského společenství a izolovat je.

Letos slavíme významné výročí tisíc let úmrtí jednoho z našich největších králů, Jindřicha I. Už on si stanovil stejný cíl a udal nám směr, kterým máme jít. Půjdeme v jeho šlépějích, budeme pokračovat v díle, které započal.

Prozřetelnost nám zaslala člověka, který se stal naším vůdcem, a veden rukou osudu nás k tomuto cíli dovede. Tento vůdce je oním mužem, který tento úkol svým pevným vedením dovede do konce a pořádek nastolí.

Proto jsme tady my, jeho Osobní pluk, vyvolená elita národa, která mu věrně a oddaně slouží, aby splněním každého jeho příkazu umožnila naplnění poslání, které je mu předurčeno.

Dnes vstupujete na posvátném sídle SS mezi její členy. Je to pro vás vyznamenání a současně těžký, závazný úkol... být vždy připraven splnit vůdcův rozkaz. Po dnešním dnu už začnete plnit příkazy a úkoly, které před námi stojí a které po vás budeme požadovat. Buďte připravení a rozhodní. Poslouchejte pozorně své velitele, plňte pečlivě a přesně jejich rozkazy a pamatujte si...o rozkazech se nediskutuje, rozkazy se plní. Velitelé nejlépe vědí, proč vám rozkazy dávají a od vás očekávají, že je beze zbytku splníte."

Hlas postupně sílil, aby poslední slova pronášel nahlas, rázně a důrazně. Nastala pauza, jež měla podtrhnout monumentálnost okamžiku.

Slova ujal von Mannroth. Jménem celé posádky a jejího velení je přivítal na hradě a stručně je zasvětil do nejbližších čtyř dnů, co je na hradě čeká. Popřáním úspěšného absolvování přijímacího ceremoniálu a pogratulováním k vstupu do jejich organizace ukončil řeč. Nyní byl na řadě Heydrich. Ostrým zrakem, který se jim vpil hluboko do niter a který měl jen on, přejel jednoho po druhém.

"Moji pánové, noví kamarádi, příslušníci SS..." stejně jako Himmler, začal i on svou řeč mírným hlasem. Z jeho úst ale slova vycházela krátce, úsečně a důrazně, "stojíte na posvátné půdě německého národa. Tak jako rytíři krále Artuše se vydali hledat svatý Grál, tak i vy budete hledat. Budete hledat nové prostory, nové možnosti pro náš vyvolený lid. Naším Grálem je dokonalý systém, dokonalý život. Pod podlahou tohoto sálu je naše svatá místnost, kterou budete mít možnost si zítra prohlédnout. Tam spočívají těla těch nejlepších lidí, které Německo mělo a tam spočinou i naše. Nad tímto svatým místem nyní složíte přísahu, kterou se zavážete svou věrností. Vůdci a celému německému lidu. Plňte bez výhrady heslo, které je pro nás vším. Naší ctí je věrnost,"

Pokynul Himmlerovi že ukončil svou řeč. Tím mu opět předal mu slovo. Ten pomalu a důstojně povstal, spolu s ním i jeho oba společníci. Do ruky vzal popsaný list, který dosud před ním ležel. Jeho ostrý pohled se zabořil do jejich duší.

"Vydali jsme se na cestu," pronesl hlasem plným napětí, "která nás dovede k zavedení nejdokonalejšího řádu a pořádku. My víme a věříme, že pod vedením vůdce bude naše cesta úspěšná a najdeme světlo na konci tunelu. Slibem zde složeným se zavazujete k oddanosti jeho a celého lidu. Není již cesty zpět, nyní musíte jít dál až dosáhnete splnění svého úkolu," dramaticky zakončil svou řeč. Následná odmlka opět zvýraznila významnost chvíle a jeho pohled dál zkoumavě jezdil z jednoho na druhého.

"Já, příslušník sboru SS, zde slavnostně přísahám," začal odříkávat první slova přísahy vůdci, "že budu věrně a oddaně sloužit svému vůdci Adolfu Hitlerovi. Budu neodkladně plnit všechny jeho rozkazy, abych splnil svou povinnost a dopomohl své říši. Vůdce a vlast jsou to nejvzácnější co mám a čemu jsem odhodlán sloužit..."

Odříkal dlouhou a zavazující klauzuli. Krátké odmlky v jejím čtení prokládal kontrolním pohledem na skupinu nováčků, jakoby se chtěl přesvědčit, zda jej pozorně sledují.

"....tak přísahám!" zakončil ji a odmlčel se.

"Tak přísahám!" zvolali jednotně mohutným hlasem z plných plic. Ozvěna několikrát pokřik vrátila.

"A nyní pojďte jeden po druhém," pobídl je von Mannroth u ukázal na bod těsně před stolem. První na kraji řady, tak jak byli předem poučeni, vystoupil a pochodovým krokem zamířil na určené místo. Zastavil se těsně před stolem, prudce zvedl pravou ruku k nacistickému pozdravu a podíval se do Himmlerových očí. Ten vytáhl z pod stolu dlouhý, panovnický meč. Natáhl jej před sebe, aby se špičkou přiblížil k přísahajícímu. Ten zvedl dva prsty pravé ruky a levou natáhl k meči. Lehce se jimi dotkl chladného břitu meče.

"Tak přísahám," pronesl rozechvělým, neklidným hlasem.

Himmler pokývl spokojeně hlavou a odložil meč na místo pod stůl. Nový příslušník SS se sklonil nad stůl, kde vzal do ruky připravené pero a přísahu podepsal na připravený papír. Nakonec vzal Himmler ze stolu onen krásný velký mosazný pohár a podal mu jej.

"Tak jako boží bojovníci hledající svatý Grál," doplnil slavnostně, "pili ze společné číše, napij se i ty, aby ti to dodalo dost sil než dosáhneme vítězství při hledání našeho svatého Grálu, který před námi leží. Napij se ze společné číše, z které pili i všichni tví kamarádi, které jsi dnešním dnem získal. Pij a vstup do řádu těchto božích bojovníků," pronášel slavnostně vzletná slova.

Po těch slovech se již nový člen oddílů SS napil z podávaného poháru nápoje, kterým bylo víno. Pro svou rozechvělost a nervozitu nepostřehl jeho chuť. Obřad byl napodobením rituálů, které dle pověstí prováděli rytíři krále Artuše, kteří byli vzorem nejen pro Himmlera, ale i celé velení SS. Hlavně nejvyšší velitel SS se rád poddával těmto dávným bájím a svou organizaci se jim snažil přizpůsobit.

Těžce polkl hlt vína a stále stojíc v pozoru jej položil zpět na stůl. Jeho pravice vylétla vzhůru k pozdravu. Na lehký Heydrichův pokyn učinil na místě prudký obrat a odpochodoval zpět na své místo. Když se zařadil na své místo, další nováček v pořádně vykročil pochodovým krokem, aby provedl totéž.

Pokračovali jeden po druhém, až došla řada i na Ralfa.

Když pochodoval ke stolu, točila se mu hlava, zvláště když na sobě cítil upřené pohledy všech tří nejvyšších velitelů. Věděl, že toto je jeho největší moment života, událost, jež se do něj navždy zapíše. V tom se nemýlil.

Jako kamarádi před ním, učinil i on vše naprosto stejně to, co oni. I on se dotkl dvěma prsty posvátného meče, i on se mohl napít vína ze společné číše. Při podepisování své přísahy se mu ruka třásla, že byl stěží schopen připojit svůj podpis k ostatním. Když uviděl spokojené Himmlerovo kývnutí a uvědomil si, že vše splnil jak měl, všechna tíseň z něj opadla.

Srdce mu divoce bušilo, ale on se v tuto chvíli cítil povznesený a plně spokojený. Je v Řádu! Je jejich členem, už je jedním z nich. Od této chvíle patří mezi skupinku vyvolených, kteří jsou nejušlechtilejší mezi ostatními Němci. Je jeden z nejlepších!

Slavnostně odpochodoval, aby se zařadil na své místo. Zbylé kamarády, kteří podstupovali rituál po něm, vůbec nevnímal. Tělo mu zaplavila vlna blažené spokojenosti, kterou dosud

ještě nepocítil. Na tváři svítil spokojený úsměv, oči zářily štěstím. Ve svém opojném pocitu spokojenosti ani nepostřehl, že i poslední nováček dokončil přísahu a zařadil se na své místo.

V místnosti nastalo ticho, které působilo divným, slavnostním dojmem.

"Německo, Německo nade vše..." vznesl se do ztichlé místnosti hluboký hlas von Mannrotha a ostatní se rychle přidali. Německá hymna se nyní nesla kamenným hradem jako tečka za aktem, který byl právě proveden. Ralf společně s ostatními cítil, jak je tato chvíle naplňuje vrcholným uspokojením a jejich duše zaplavuje vlna vlastní důležitosti a velikosti.

"A nyní," pronesl Himmler, když dozpívali, "jste plnoprávní členové SS. Jste povinni dodržovat to, k čemu jste se v těchto místech zavázali. Slib daný nejvyššímu vůdci, našemu ochránci a světlu v temnotě. V následujících dnech budete proškoleni a přijdou pro vás první rozkazy k plnění vašeho vyššího poslání."

Zakončil přijímací akt a celá skupina se na povel seřadila za svým velícím poddůstojníkem, aby vypochodovali zpět do své světnice.

Teprve když byl jejich pochod ukončen a oni před svými postelemi dostali povel k rozchodu, mohli se konečně uvolnit a dát volný průchod svým vášním, dosud nemilosrdně pevně spoutané.

Hlasitě dávali najevo své nadšení a radost, které musely být dosud tlumeny. A bylo to slyšet po celém křídle traktu hradu, jaké nadšené opojené je ovládlo. Smáli se, křičeli, radostně bušili do polštářů a kavalců. Jejich velký sen se dneškem stal skutečností. Trvalo velice dlouho, než se jejich rozjařená srdce zklidnila a oni usnuli spokojeným spánkem.

XXIII.

V průběhu následujících čtyř dnů je čekal náročný program. Byly to dny, které trávili celé dopoledne v učebnách hradu, důkladně a pečlivě probírajíc základní teze NSDAP. K tomu se přidala perná výuka základní knihy strany, Můj boj.

Celé hodiny si z ní pročítali a diskutovali o ní . Ač již měli všichni základní znalosti z Hitlerovy mládeže, zde to bylo mnohem pečlivější a podrobnější. Museli ji znát naprosto detailně.

Odpoledne již trávili zajímavěji. Hned po obědě následoval trénink v pochodovém šiku. Této činnost byla v SS věnována veliká pozornost. Pochody, většinou slavnostní, byly brány jako reprezentační akce, takže se jeho důležitosti přikládal závažný význam. Když jednotka pochoduje na veřejnosti, musí každý vidět pořádek a disciplínu. S německou pečlivosti proto pilovali slavnostní pochod a po jednotlivých skupinkách jej několik hodin nacvičovali před volným prostorem hradu.

Konec dne trávili v prostoru bývalého hradního příkopu a pod vedením zkušených lektorů prováděli praktickou výuku manipulace se zbraněmi. To bylo téma, které je přitahovalo nejvíce.

Probírali všechny druhy zbraní, používané jak v německé armádě, tak v dalších složkách. I když základní výcvik se zbraněmi měli již všichni za sebou u Hitlerovy mládeže, ve všem se

museli dále zdokonalovat. Museli bezchybně znát každou zbraň, se kterou mohli přijít do styku. Aby byl výcvik úplný, každý si hned vyzkoušel i ostrou střelbu z jednotlivých typů zbraní. Učili se klást miny, házet granáty, používat plamenomet, techniku boje zblízka.

Čtvrtý den byl dnem posledním, který na hradě strávili. Jen výuka byla zkrácena na dopolední část. V ní se tentokrát zabývali zbraní nepřátel, či armád ostatních států. Získali tak přehled o tancích, letadlech či lodích všech významných států. Správně všichni tušili, proč zbraně právě těchto států musejí dobře poznat. O střetu s Anglií a Francií nikdo nepochyboval a každý chápal, že dříve či později k ní musí dojít.

Tím jim pobyt na hradě skončil, odpoledne již další výcvik neprobíhal. Začali balit a chystali se na odjezd.

Když byli hotovi, naposledy se shromáždili na nádvoří hradu, kde vyslechli rozlučkovou řeč von Mannrotha. Po čtyřech dnech tak zamířili ke svým domovům.

Rázným krokem ve velkém tvaru pochodovali městem k nádraží, kde ve skupinkách vyčkali příjezdu vlaku. Když na něj nasedali, měl Ralf plnou hlavu nových prožitků z posledních dnů, které pro jeho další život tolik znamenaly. Jeho starý pohled a myšlenky byly nyní zcela smazány a nahrazeny novými. Po čtyřech dnech, kdy byl společně s ostatními pod důsledným vlivem lektorů SS se tak definitivně ztratily pochybnosti o jeho další cestě.

Jak se vlak pomalu rozjížděl, dlouho se díval na svítivé věže hradu. Na nich v mírném větru dál vlály červené prapory s křížem a černé se znaky SS.

Přemýšlel, co všechno se změnilo od doby, kdy při příjezdu před čtyřmi dny uviděl poprvé vlát tyto vlajky. Jeho život, dříve beze smyslu najednou dostal nový směr. Jasně pochopil, kde je jeho místo a o koho se může opřít. Když se rozhlédl kolem sebe, uviděl své nové kamarády. Společně prošli výcvikem, společně prožívali těžkosti vojenského života. Byli vychováváni k tomu, že jedině oni jsou těmi, o které se může vždycky opřít, kteří mu vždy pomohou. Jsou více jak bratři, jsou téměř jedno tělo, jeden duch. Oni položí život za jeho, on musí být připraven položit svůj za jejich, když toho bude zapotřebí. Heslo všichni za jednoho zde bylo dotaženo do naprostého konce.

Jak hrad mizel za stromy, ještě jednou prožíval únavné pochodování před hradbami, dlouhé hodiny výuky v učebnách i cvičné střelby k závěru dne. Po chvíli hrad v dáli definitivně zmizel a jeho myšlenky se přehouply k domovu. Náhle se zcela nečekaně začal těšit domů, podělit se s nimi o svou radost, vyříkat všechny své poslední zážitky. Jak cesta pomalu ubíhala, nemohl se dočkat, kdy vkročí do rodných dveří.

XXIV.

Když vlak konečně zastavil na nádraží se jménem rodného města, chystal se spolu s ostatními kamarády k výstupu. Ve vlaku už zbývaly jen dvě menší skupinky, se kterými se čtyřdenního pobytu zúčastnil. Halasně se s nimi během vystupování loučili. Dobře věděli, že se na společných akcích ještě určitě sejdou.

Nyní přišla jejich chvíle a tak se všichni hrnuli ke dveřím a vystupovali. Ač se všichni nesmírně těšili do svých domovů, vše muselo probíhat podle stranického požadavku až do konce. Na nádraží už byli očekáváni čestnou skupinou a slavnostně uvítáni.

Celé vedení SS od Dubu na ně na nádraží čekalo, společně s několika dalšími členy jednotky a skupinkou mládežníků, jejich dřívějších kamarádů v uniformách Hitlerovy mládeže. Všichni byli slavnostně oblečeni, nad hlavami vlálo velké množství vlajek.

Po krátkém přivítání zástupcem velitele byl vytvořen průvod a vyrazili směrem k hnědému domu. Pochodovali rázně napříč městem s hudebním doprovodem mládežníků, kteří svou hudbou do dáli oznamovali jejich příchod. Museli dát všem okázale najevo, že členové organizace prochází ulicemi.

Pochodovali hlavními třídami města a všude vzbuzovali obvyklou pozornost. Doprava se zastavovala, když jim dávali policisté na hlavních křižovatkách přednost, všichni uctivě uhýbali, aby mohli projít. Mnoho lidí na chodnících dle zvyku strnulo v pozoru a zvedalo ruku k pozdravu, když kolem nich pochodovali.

A oni šli těmito davy, hrdě se vztyčenými hlavami, úsměvy rozdávali na všechny strany. Byly hrdiny dne, veškerá pozornost byla soustředěna jen k nim. Hrdě a zpupně mířil jejich krátký průvod ulicemi, až došel do jejich domu U dubu.

Rázně vešli do vrat a poté na nádvoří, které už bylo slavnostně vyzdobeno. Vlály vlajky, okna jásavě svítila obestřena slavnostními stuhami a girlandami. Vedle hlavního vchodu stála menší tribuna na které již na ně čekal velitel Baldstein s několika podřízenými. Vítal je vysoko zvednutou pravicí, když se čelo malého průvodu objevilo ve vchodu. Čelní vlajkonoši opsali kruh kolem nádvoří a vytvořili zástup podél tribunky. Za malou chvíli již byly na místě všichni a rozkazem k zastaveni zakončili slavnostní pochod.

"Kamarádi!" zvolal mocným hlasem Baldstein, jakmile se průvod zastavil, "je mi potěšením přivítat vás zpět ve svém městě poté, co jste se zavázali pracovat a žít pro vůdce a národ. Od této chvíle jste už bratry s těmi, kteří se na tuto cestu vybudování vyvolené společností nejlepší rasou vydali. Nyní už budeme stát bok po boku na jedné straně a společně bojovat tam, kam nás vůdce pošle. V našem posvátném sídle jste dostali ty správné základy a vědomosti o tom, co jaké budou vaše nové úkoly a co se od vás očekává. A začněte hned zítra. My starší kamarádi vám budeme pomáhat a vy se budete řídit našimi radami. Jsme rádi, že vás můžeme přivítat ve svých řadách jako své nové, plnohodnotné kamarády. Čeká vás namáhává, těžká, ale pro blaho národa nezbytná práce. Sieg!..."

"Heiiiiiii!" hromový pokřik mu byl jejich odpovědí na jeho pozdrav a dle zvyku jej třikrát opakovali. Teprve po něm přišla chvíle, na kterou se již velmi těšili. Byl vydán rozkaz k rozchodu. Stejně jako ostatní, tak i Ralf vyrazil směrem k domovu.

Srdce mu bušilo nedočkavostí, nohy nevnímaly námahu minulých dní. Netrpělivost jej hnala k domovu nevídanou rychlostí. Nesmírně toužil být co nejdříve mezi svými nejbližšími a podělit se s nimi o své nadšení.

Doma jej čekalo velké přivítání. Otec mu hrdě podal ruku, matka jej radostně objala se slzami v očích. Jak již bylo zvykem, ze všeho nejdříve se hladově vrhl na oblíbené jídlo, které mu matka na přivítanou připravila. Teprve když jeho žaludek opájel báječný pocit milovaného pokrmu, rozpovídal se v kruhu rodiny o svém pobytu na hradě.

Dlouho, velmi dlouho trvalo jeho vyprávění. Nemohl dostatečně vylíčit své pocity, protože nenacházel často ta správná slova, kterými by jim popsal všechno to, co v sobě za uplynulé

dny pocítil. Chrlil ze sebe lavinu vět, kterými se snažil své nadšení popsat. Rodiče se tvářili hrdě a spokojeně. Na jeho nadšení pro vůdcovy ideály si již pomalu zvykli a příslušnost v řadách jeho osobních oddílů byla pro rodinu čest a ukázka společenského postavení.

Pozdě večer se šel vykoupat. Napustil si vanu plnou horké vodu a dlouho se v ní spokojeně převaloval. Když po očistě ukládal své věci do svých skříněk, pečlivě skládal a rovnal svou novou uniformu, snažil se vše udělat tak, jak řádný člen SS má. Opatrně jí pověsil na ramínka a pod ní postavil své vysoké černé holínky, předtím pečlivě vyčištěné. Naučené vojenské návyky se u něj začaly projevovat. Když je stavěl na místo, spokojeně si je prohlížel. Byl vrcholně šťastný.

XXV.

Velká změna jej čekala v otázce školy. Všichni věděli, že je jen otázkou času, kdy gymnasium přestane navštěvovat. Jako příslušníku elitní skupiny jej čekalo absolvování jiné školy.

Vedení SS klasické školy neuznávalo, pokládalo je za méně důležité, vhodné pro běžné studenty. Pro své členy mělo několik speciálních, kde se její příslušníci vzdělávali tak, jak pokládali za správné. Byly to junkerské školy pro členy SS a bylo jen otázkou času, kdy do ní Ralf a ostatní noví kamarádi, nastoupí.

Do jeho života vstoupily nové povinnosti. Mezi nejčastější se pro něj staly akce proti protistátně jednajícím osobám, či lidem patřící mezi nižší rasy. Byl pověřen kontrolou obyvatel v několika městských čtvrtích.

Dlouhé hodiny proseděl u stolu, kde kontroloval různá hlášení o prověřovaných lidech bydlící v těchto místech. Probíral ulici za ulicí, byt za bytem. Každého občana podrobně probral a překontroloval, každého důsledně prověřil. Zjistil, často i nechával potvrdit, zda se jedná o Žida, Němce, cikána či cizince. O každém udělal pečlivý záznam a zakládal do spisů.

Když měl ulici seřazenou, společně s několika dalšími kamarády a v doprovodu několika členů Hitlerovy mládeže vše zkontrolovali osobní prohlídkou. Porovnávali údaje zapsané na základě hlášení se skutečností. Všechny rozdíly pečlivě zaznamenávali. Netrvalo dlouho a každý obyvatel měl svůj zápis, o každém měl podrobně zaznamenány potřebné údaje. Práce ho nadchla a stejně jako ostatní v ní viděl svůj přínos pro vznik Velkého Německa, nového státu, který řídí ti nejlepší a nejschopnější lidé, jaké Německo mělo.

Někdy i na ně vycházela služba v ulicích. Nejčastěji to byla pro něj již rutinná záležitost dohledu nad obchody Židovských obyvatel. Dnes se již nelekal nějakého úderu, kopance či rány klackem, již si na vše zvykl a s potyčkou počítal Měl jich za sebou již mnoho a nebyl žádný nováček.

Jak se situace neustále dál vyostřovala, byl stále spokojenější, když mohl být s kamarády častěji ve společné akci. Jejich činnost výrazně přitvrdila a stala se dramatičtější. Na denním pořádku byly akce demonstrující jejich sílu, tvrdé postupy proti neárijcům a časté bitky s komunistickými skupinkami.

Propadal fanatickému nadšení, když mohl společně se svými kamarády nasednout na korby nákladních aut plných vlajících stranických a státních vlajek a donekonečna jezdit divoké jízdy městem. Když mohli okázale dávat najevo svou sílu a jednotu. Plni euforie vykřikovali

hesla, vyhrožovali. Veškerá doprava se vždy zastavila, jakmile oni projížděli ulicí. Někteří nadšeně, jiní z donucení uhýbali a dělali jim prostor.

Když se jim zdálo, že někdo projevil nesouhlas, či dokonce vykřikl něco, s čím nesouhlasili, nebylo výjimkou, že se na něj hromadně vrhli a krutě jej zmlátili. Nyní se již k těmto bitkám připojoval bez okolků a když pěstmi či kopanci přidával svůj díl bolesti jejich oběti.

Nadšeně dál přijímal služby u židovských krámků a byl tak horlivý, že za nějaký čas začal sám těmto skupinám velet. Krutosti a násilí neustále přibývalo. Nyní už jen nepostávali klidně před krámkem, někdy vtrhli i dovnitř, aby zde vystavené zboží rozbili a majitele vydatně zmlátili. Po jejich odchodu musel být nešťastník často ošetřen, z obchodu zbyla hromada sutě.

Ani v nejmenším netušil, že vzrůstající nepřátelství vůči Židům se v nejbližší době změní ve velikou tragédií, kterou si neuměl vůbec představit.

Milovaným dnem byla sobota. Na ni se vždy velmi těšil, protože to byl jejich společný svátek. Jak již bylo tradicí, nejdříve přišel společný sraz v jejich hnědém domě. Ten den se nescházeli jen členové organizace, ale společně s nimi i členové ostatních spolků. Byli zde jak členové NSDAP, tak Hitlerovy mládeže, tak i Spolek německých dívek.

Všichni naparáděni, naleštěni, ale hlavně plni elánu a nadšení, vytvořili oddíly podle jednotlivých organizací. Nemohl chybět tradiční hudební doprovod. Bubny, trubky, píšťaly. A vlajkonoši, ti hlavně. Vlajek pestrých barev bylo vždy plno.

Hudebníci spustili a za mohutné zvukové kulisy vypochodovali od Dubu. Následoval tradiční průvod městem a procházení ulicemi křížem krážem. Často to byl mohutný dlouhý had, který se vinul za čelem tvořeným hudebníky. Svižně pochodující, majestátní průvod. Okolo jejich cesty již stál na chodnících neprůchodný dav, který je zdravil vysoce zdviženou pravicí. Často se doslova prodírali nadšenci, kteří sestoupili až do vozovky silnice, aby je nadšeně vítali a rukama je plácali po ramenou. Mnohé dívky na ně házely květiny, kterými byla jejich cesta hustě poseta. Malí kluci kolem nich kroužili na kolech, či se nechali táhnout, držíc se koreb aut.

Pochodovali městem tak, aby jím celým prošli a nakonec zamířili na velké prostranství za městem. Tam již měli z prken zbudovanou provizorní tribunu, na které je vždy vítal připravený velitelský sbor oblasti. Kolem prostranství postávaly davy lidí, které se tam mezitím stačily shromáždit z městských ulic. Za velkého nadšení a ovací vpochodovali na plochu a zamířili kolem tribuny ve slavnostním defilé. Velkým obloukem obešli prostranství, aby průvod mohl projít před tribunou v celé své délce. Nakonec se oddíly před ní vrátily a seřadily se před ní do šiků.

Většinou následoval divoký, vášnivý, Baldsteinův projev. Z jeho řeči znělo plno hněvu nepřátelům, výzev k národu a slibů věrnosti svému vůdci. Byly to dlouhé a plamenné projevy. Pokud se akce zúčastnil nějaký host z vedení NSDAP, následoval i jeho.

Každou sobotu se říkalo většinou totéž, či mírně pozměněné. Své projevy vždy zakončovali mohutným zvoláním "sieg" a davy kolem odpovídaly hromovým "heil". Ženy pištěly a ječely euforistickým nadšením. Provolávala hesla se ještě mnohokrát opakovala. Akce byla většinou načasována tak, že se po skončení proslovů začalo stmívat.

Nebylo neobvyklé, když docházelo k vlasteneckým, "akcím". Oddíly po obvodu vytvořily veliký kruh, do středu najelo několik nákladních aut plně naložených dřevem. Mladíci z Hitlerovy mládeže se na ně vrhli a začali je bleskově sundávat. Současně z nich stavěli vysokou hranici. Když byli hotovi, auta odjela, ale místo nich najela další, naložena rovněž topivem. Dřevo to ale nebylo.

Všechny měly korby zaplněny knihami, které byly označeny za "nevhodnou" literaturou. Byly to knihy autorů, kteří byli označeni jako nepřátelé strany a Německa. Pocházely z per autorů, kteří nebyli rasově čistí.

Knihy byly za všeobecného nadšení házeny na velikou hromadu a mezitím byla zapálena dřevěná hranice. Jakmile se naplno rozhořela, největší fanatici se vrhli na knihy a začali je divoce a zaníceně házet do lačných plamenů. Jako smyslů zbavení házeli jednu za druhou do jejich žáru, aby navždy zmizely ze zemského povrchu. Kolem stojící davy přihlížejících je podporovaly mohutným pokřikem, kterým je hnaly do ještě většího úsilí. Uneseni bojovou náladou proti nepřátelům a zapáleni pro svůj boj, vrhali se na knihy téměř všichni z přítomných. Bylo jen málo těch, co "nepřiložilo" ruku k dílu.

Ralf se k těmto skupinám zpočátku nepřipojoval. Byl vychováván v přesvědčení, že v knihách je uložena moudrost a genialita lidstva. Proto při prvních akcích, kterých se zúčastnil, znejistěl. Pálit knihy mu připadalo velice podivné. Jednak mu jich bylo velice líto, jednak si knih velmi vážil. Knihy vždy brával do rukou jako něco posvátného, jako předměty, které mu zprostředkovávaly poznání světa, či zábavu.

Když poprvé zahlédl mezi knihami mizejícími v plamenech tituly Bertholda Brechta či bratrů Mannových, dokonce ještě pochyboval, zda je jejich počínání správné. Tato jména v něm dříve vyvolávala hrdost nad umem a výjimečností německých lidí. Nyní byl davem přesvědčován, že tito géniové jsou vlastně škůdci národa. Dlouho tápal.

Dnes již o tom nepřemýšlel. Byly to špatné knihy - tak rozhodl vůdce, který vede Německo tím jediným správným směrem. Ten jistě ví, zda jsou špatné či nikoliv.

Postupně lítost ustupovala a po čase již sám patřil mezi horlivé vrhače těchto "braků" do plamenů. Házel je tam spolu s ostatními automaticky a již vůbec o tom nepřemýšlel tak, jako uvažoval dříve. Nyní už to byly jen předměty škodící jejich zájmu, takže je jeho povinností je všechny zničit.

Spálili veliké množství těch knih. Později se Ralf často zamýšlel, jak je to možné, že těch špatných knih je takové množství. Také to, jak nebezpeční musí být jejich nepřátelé, když dokázali tolik knih napsat a vytisknout. Zcela zahlcen myšlenkami vkládanými do jeho dospívající duše, vůbec nepřipustil, že jsou mu násilím vnucovány a jeho vlastní úsudek se ztrácí a nemá šanci ovlivnit jeho jednání. Stále více obdivoval vůdce a proto nepřemýšlel nad jeho rozhodnutím, zda je správné zničit nepřátelské knihy, či nikoliv. Když zkušeně a moudře rozhodl o zničení škodlivého díla pro německou společnost, musel jeho příkaz nekompromisně vykonat.

Později již nerozlišoval, od jakých spisovatelů jsou knihy, které se vší vervou vrhá do plamenů. Již jej přestalo zajímat, zda jsou dílem nejlepších německých či cizích autorů. Byl to velký rozdíl v pocitech, když odcházel z této akce poprvé a nyní. Tenkrát, poprvé, se ještě styděl a ptal se sám sebe, zda to, co právě učinil je dobré a správné. Dnes za správné

považoval jejich nelítostné zničení. Ušel za tu dobu dlouhou cestu a jeho myšlení se zásadně změnilo.

Jak přibývalo tmy kolem nich, mohutná hranice uprostřed plochy začala vypadat mohutněji a působivěji. Jakmile všechny knihy zmizely v plamenech, byly jim rozdány pochodně, které si postupně jeden od druhého zapálili. Stáli pak ve velikém kruhu s planoucími loučemi v rukou a uprostřed mohutný sloup ohně, který lačně stravoval myšlenky nežádoucích autorů.

Menší oddíly vytvářely ve tmě s planoucími pochodněmi obrazy, zpodobňující jednotlivé symboly či znaky současného Německá. Velký hákový kříž býval nejčastějším motivem.

Zpívali bojové písně a jejich mohutný chorál se nesl noční tmou do dáli. Všichni cítili vzájemné spojenectví a sílu. Byli kolektiv, který měl svůj cíl, svého vůdce a každý z nich byl ochoten se pro druhé obětovat. Byly na cestě směrem, z kterého se jen těžko odchylovalo jinam. Jejich duše byly plné nadšení a upokojení, když se v noci po akci rozcházeli do svých domovů.

XXVI.

Netrvalo ani tak dlouho a došlo k tomu, co mu bylo již nějakou dobu naznačováno. Byl mu, po několika týdnech po slavnostním přijetí mezi elitu národa, oznámen nástup do junkerské školy. Byla speciální školou pouze pro členy SS a jejím cílem bylo stanoveno své členy ještě více zdokonalit a připravit je na plnění úkolů ve velitelských pozicích. Znamenalo to pro něj konec školní docházky na gymnáziu, kam stejně v poslední době docházel již jen zřídka.

Když mu bylo rozhodnutí o nástupu oznámeno, přijal je s povděkem. Byl docela rád, že se dostane z domova, kde nenacházel pro své nadšení vůdcem tolik pochopení, kolik očekával. Bude se také moci lépe vyhnout snahám otce neustálému zatahování do jednání vedení podniků a jejich orgánů. Konečně bude moci žít podle svých představ, se stejně smýšlejícími kamarády.

Když spolu s dalšími dvěma kamarády nasedali na vlak, tentokrát se již nekonala žádná sláva, či oslavné pochody městem. Na nádraží se s ním přijela rozloučit pouze jeho rodina a poté naprosto osamoceně, jako ostatní řadoví cestující, odjížděli směrem k jejich dalšímu působení.

Bylo jím starobylé město Bad Tölz. Zde, v prostorách rozlehlého místního zámku, umístěného mezi širými lukami pod štíty mohutných hor, byla vytvořena škola mladých důstojníků SS.

Přicházeli k těmto místům a jejich srdce opět zabušila nadšením a očekáváním. Měli již za sebou mnoho společných akcí, ale zde je čekalo něco nového. Vstupovali do mohutné, majestátní brány, která byla tvořena vysokým, goticky lomeným obloukem. Po každé straně stály silné, kruhové bašty, zakončené vysokými špičatými střechami s několika vikýři.

Mezi tím, co se hlásili strážnému v bráně a on kontroloval jejich doklady, rozhlédli se po dvoře, který se před nimi otevřel. Byl obklopen kolem dokola budovami zámku, který byl nízký, pouze jednopatrový. Půdorys měl tvar pravidelného čtverce. Na tomto dvoře tedy stráví nejbližší měsíce svého života.

Velitelem školy byl zkušený veterán z velké války Paul Hausser. Se svým zcela novým stylem války u wermachtu neuspěl, ale velení SS jeho projekt nadchl a všemožně jej podporovalo. Zde po svém vychovával nové syny Německa, aby byli co nejlépe připraveni plnit úkoly pro vůdce. Jeho pokrokovým názorem bylo, že masivní početné armády nemají v novodobém stylu boje šanci. Chtěl malé, vysoce kvalitně vycvičené a odolné skupinky. Přesně styl, jaký si také představovalo i velení SS.

Ralf byl společně s ostatními velmi překvapen novým, zcela nečekaným zaměřením výuky. Dosud vždy dominující nácvik pochodů a zde téměř odpadl. Každý den bylo nejvíce času věnováno vzdělávání a ideologii NSDAP. Seznamováním se s hlavní linií programu strany a studiem rozdílu ras trávili většinu dne. Být plně srozuměn s plány nacistické strany a její ideologií zde bylo základem všeho.

Zbytek času věnovali zlepšování fyzické kondice a posilování. Hodiny a hodiny trávili na cvičištích či v tělocvičně, kde trénovali veškeré druhy atletiky, gymnastiky a bojové sporty. Perfektní fyzická vybavenost, rychlost, síla. To byly zdejší zásady. Každý z nich musel ovládat všechny základní druhy sportu a dosahovat v nich jen těch nejlepších výsledků. Průměrnost a podprůměrnost se nenosily, špatné výkony nepřipadaly v úvahu. Člen, který by těmto požadavkům nevyhovoval, musel by ihned školu opustit. Protože vybraní jedinci byli skutečně ti nejlepší, k radikálnímu zásahu téměř nedocházelo.

Zbývající část programu byla věnována výuce taktiky a strategie. Mnoho hodin trávili u maket terénních prvků, ve kterých studovali pohyby různých vojsk. Výuka střelby a zacházení se zbraněmi pak zabírala jen minimální zlomek času, protože tyto znalosti jim byly vštěpovány již v základní průpravě od jejich členství v Hitlerově mládeži.

Podstatná část školení byla zaměřena na vzájemný vztah jeden k druhému. Přátelství a kamarádství zde bylo vysoce ceněno a požadováno. Rovněž jejich velitelé byli více kamarády, nežli nadřízenými. Všechny útrapy výcviku s nimi poctivě absolvovali, všechny těžkosti vojáka trpěli s nimi. Byli si navzájem kamarády a od všech se žádalo vykonat pro kolegu cokoliv.

Když se po čase ze školy vracel, měl za sebou tvrdý tělesný výcvik, podrobné proškolení v politice NSDAP a perfektní bojovou strategickou průpravu, vyškolenou jedním z nejlepších stratégů současného Německa. Už dávno mu velení jednotkám nepřipadalo tak lákavé a příjemné, jak vypadalo při jeho stolních bitvách. Nicméně zkušenosti z dětství mu neustále pomáhaly a při cvičném soupeření s ostatními vždy s převahou vyhrával.

Jako účastník speciální školy dostal při odchodu vysoké ohodnocení a stal se z něj důstojník-čekatel.

XXXVII.

S postupujícím časem se ovzduší v Německu dramaticky vyostřilo. Nejvýrazněji se všechno projevilo již krátce po sjezdu strany v Norimberku, kde byly vyhlášeny nové rasové zákony. Byla výrazně omezena práva Židů, Cikánů a dalších národů. Jeden rozkaz stíhal druhý, jedna akce následovala další. Celá organizace se zaměřila na boj proti hlavnímu nepříteli země. Boje a půtky s různými skupinami narostly do obrovských rozměrů.

Původní hlídky po městě, tak často prováděné u židovských obchodů, přestaly být hlavním cílem. Jejich majitelé většinou sami obchodu zanechali a raději se odstěhovali jinam. Mnoho jich včas stihlo opustit Německo a odešlo, protože jejich podniky byly těžce poničeny, často i vypáleny. Zůstalo jich už jen velice málo a tak jejich hlídání přestalo být hlavní činností.

I když činnost proti Židům byla v plném proudu, stále se teprve blížil den, kdy měla proti Židovská a protikomunistická činnost vyvrcholit. Že se k něčemu zásadnímu schyluje, poznali sami.

Náhle přibylo výzev k důslednosti, tvrdosti, byli tlačeni do stále ostřejších a tvrdších zásahů proti všem nepřátelům Říše. A pak přišel nečekaný rozkaz, který je samotné překvapil. Dostali rozkaz mít neustále při sobě osobní zbraň a bylo jim povoleno ji kdykoliv použít, pokud to uznali za vhodné. Chvíle jejich velké chvíle nastala.

Bylo to jednoho dne začátkem měsíce listopadu, když si je Baldstein svolal na poradu označenou nejvyšším stupněm utajení. Byla přísně tajná a směli o ní vědět jen ti nejspolehlivější členové organizace a mezi ně Ralf již dávno patřil.

"Pánové," začal s velice vážnou tváří Baldstein, jakmile ukončili vstupní uvítání. "Jak jste sami poznali, situace v zemi se velmi vyhrocuje. Nepřátelské složky se snaží neustále komplikovat klidný vývoj v naší zemi. Je proto připravena akce k likvidaci všeho židovstva v Říši. Musíme být proto připraveni, abychom na pokyn velení dokázali okamžitě zareagovat. Všichni členové budou mít ode dneška pohotovost nejvyššího stupně. Akce bude probíhat za spolupráce všech členů NSDAP, ale budeme ji řídit my," zakončil svůj projev a rozhlédl se po přítomných, zda je dotaz. Nebylo zvykem, že se o nich jednalo a tak nastalo obvyklé ticho.

"Takže," pokračoval Baldstein po chvíli, "co to pro vás znamená?" zadíval se významně. "Všichni budeme mít připraveny zbraně a budeme se hlásit svým nadřízeným v přesných intervalech. Až nastane vyhlášený den, budeme internovat všechny osoby nebezpečné Říši, to znamená Židy, na určených místech a odtud budou odváženi do připravených pracovních táborů. Každý odpor tvrdě zlomíme a rozkaz do písmene splníme. Je možno ve všech případech, kdy neuposlechnou vašich výzev, použít zbraně. Nařízení nejvyššího velitele je... používejte je co nejvíce. Jedině mrtvej Žid je ten správnej Žid. Můj zástupce Dittich vám všechny podrobnosti akce vysvětlí, rozdělí velení a přidělí skupiny. Vy sami je budete řídit a proto se na akci s nimi připravíte. Jaké jsou dotazy?" zeptal se rázně na závěr. Nikdo se nepřihlásil, proto předstoupil zástupce Dittich a začal je detailně s akcí připravovat. Byla celostátní a oni se připravili na její průběh v jejich městě.

Když skončili, věděl každý, jaký je jeho úkol a co se od něj očekává. Byli připraveni na jednu z největších akcí, která se měla v Německu uskutečnit a kterou již dlouho Himmler se svým nejschopnějším zástupcem Heydrichem pečlivě připravovali. Dozvěděli se podrobnosti o realizaci akce, která později vstoupila do dějin pod vzletným názvem -Křišťálová noc.

Když nastal devátý listopadový den, den po oslavách výročí potlačení mnichovské vzpoury, byla akce vyhlášena. Vyrazili společně do ulic, aby svůj úkol, zajistit všechny Židy, kteří se nacházeli v jejich městě, splnili.

Členové SS společně se členy NSDAP a Hitlerovy mládeže vyrazili, aby obsadili místa u všech synagog či jiných, pro Židy důležitých míst. Ralf podle pokynů převzal velení nad

skupinu patnácti dalších kamarádů a drželi hlídku u jedné z hlavních cest vedoucí k náměstí, na kterém stála největší a nejvýznamnější synagoga ve městě.

Když se na určené místo dostavili, byl již na náměstí velký shluk lidí. Už bylo jasné, že se akci nepodařilo ututlat, ale nikomu to nevadilo. Spíše naopak. Přišel je podpořit velký počet obyčejných lidí, kteří je svou podporou povzbuzovali. Mohutný dav již postával kolem velké a masivní budovy, která byla dominantou náměstí. Potupné pokřiky a nadávky jejím směrem se pomalu stupňovaly a nabývaly na síle.

Ralfova skupina postávala u cesty vedoucí z náměstí a zablokovala ji. Udělali řetěz ze svých těl a bránili všem lidem, kteří chtějí na náměstí touto cestou vstoupit, či z něj odejít. Z dálky sledovali hučící dav, pobíhající kolem synagogy. Mimo velkého křiku se zatím nic mimořádného nedělo.

Pak někdo hodil první kamen a po něm se přidávali další. Déšť kamení, železa a dalších předmětů dopadal na zeď stavby a odlamoval její omítku. Zařinčelo první vytlučené okno a po něm v rychlém sledu následovala další. Velká rozeta v průčelí budovy, složená z mnoha barevných dílů mozaiky, rychle mizela. S ním i mozaiková okna na podélné straně zdi. S množstvím rozbitých oken a poškozených zdí se stupňovala zuřivost přítomných. Se stále větší vervou a fanatismem se vrhali prudčeji a prudčeji proti synagoze.

Nakonec se dav tak rozvášnil, že první zuřivci vtrhli do budovy a začali vytahávat zde ukryté Židy. Ralf si všiml, že mezi těmi, co vtrhli dovnitř, byla velká skupina lidí v černých uniformách SS. Věděl, že každá skupina má speciální úkoly, nevěděl však přesně jaké. Všude nastal zmatek, křik a chaos.

Prudký výstřel ostře proťal už tak vzrušenou atmosféru náměstí. Po malé chvíli další a ještě jeden. K zuřivému křiku nahaněčů Židů náhle přibyl křik zoufalství. Výstřely padaly dále, v několikaminutových intervalech.

Před synagogou se strhla mela. Židé schovaní uvnitř pochopili, že jsou v pasti a snažili se dostat ven. Tam už stály skupinky mužů v černých a hnědých uniformách. Mezi nimi plno lidí v civilu. Ti se na Židy vrhali a tloukli je. Někteří pěsti, kopanci, jiný holemi či klacky, co kdo měl po ruce. Do toho několik výstřelů a křik poraněných a zoufalých lidí.

"Hoří!" ozval se divoký výkřik z davu. Po chvíli bylo opravdu bylo možno zahlédnout ve vytlučených oknech synagogy, jak tam rychle mohutní svítivý jas ohně.

Ralfovou ulicí přibíhal k náměstí dav lidí. Na jeho pokyn se jeho skupina rozestoupila a zaujali navyklý neústupný postoj se široce rozkročenýma nohama. Ralf a několik dalších uchopili rukama pouzdro s pistolí, aby dali najevo připravenost je použít, bude-li to nutné. Dav se k nim přiblížil na padesát metrů a zastavil se. Zvědavě nakukovali, co se na náměstí děje. Protože měl za úkol nevpustit k místu žádné Židovské příznivce, nepouštěl svou ulicí raději nikoho. Nevěděl ke komu lidé z davu patří.

"Pusťte nás taky na ně!" ozval se bojový výkřik z davu, "jdeme si to taky s nimi vyřídit!" pokračoval fanaticky jiný hlas z davu. Ralf se na chvíli zamyslel, ale pak se rozhodl, že nebude těm klidem bránit pomáhat ničit nepřátele Říše. Tak dal mávnutím ruky znamení, že mohou pokračovat dál a špalír členů jeho skupiny, dosud stojící napříč silnicí se rozestoupil.

Dav se rozeběhl a přidával se k běsnícím lidem u budovy. Zář ve slepých oknech rychle přibývala, jak oheň rychle nabíral na síle. Několik lidí táhlo po zemi nešťastné Židy a vlekli je k připraveným autům. Jejich těla byla potlučená mnoha těžkými údery. Bylo vidět obrovské modré podlitiny, na těle měli mnoho poškozených míst, z kterých jim vytékala krev. Poranění měli všude, na hlavě, rukou i trupu. Jejich nešťastný nářek zaznával náměstím, ale ztrácel se ve fanatickém křiku jejich trýznitelů.. Cáry jejich šatů vlály kolem nich. Sem tam se ozval suchý výstřel z pistole.

Netrvalo dlouho a na zemi u zdi synagogy zahlédl náhle Ralf čtyři nehybná těla. Byli to první mrtví, které dnes během akce uviděl. Náhle na protější straně náměstí zakvílelo požární auto a chtělo si uvolnit cestu k hořícímu místu. Ralf spatřil, jak se kamarádi, kteří u této silnice hlídali, dohadují s řidičem a posádkou vozu. Hasiči zřejmě trvali na tom, že budou požár hasit, protože po chvíli došlo k menší potyčce a několik členů hlídky začalo vytahovat obsluhu auta ven a došlo k potyčce. Nakonec pochopili marnost svého počínání a sami nasedli do auta a odcouvali s ním pryč.

Řada nehybných těl u zdi rychle přibývala. Také lidí, kteří byli násilím odvlečeni a nastrkáni do připravených aut bylo víc. Někteří byli v takovém stavu, že byli na plošiny aut položeni, protože se již nemohli hýbat. I na dálku viděl jejich zakrvácené hlavy a obličeje. První Židy plně naložené auto vyrazilo ven z náměstí. Na korbě postávalo několik mužů v hnědých uniformách a bylo vidět, jak stále bijí do lidí kolem sebe.

V nepravidelných intervalech je následovala další auta a odvážela zatčené do vymezených prostorů.

Z tmavých oken synagogy začal zlehka vstupovat jemně černý dým. Každým okamžikem houstl a tmavl. Netrvalo dlouho a valil se jak černá lavina ze všech vybitých oken a pach spáleniny zaplavil náměstí.

Z oken synagogy vyšlehl po dýmu i ostrý jazyk plamene. Bylo vidět, že požár už je vevnitř vydatně rozhořený. Po chvíli se objevil první plamínek vysoko na střeše synagogy. Pomalu, ale s pravidelnou vytrvalostí se rozrůstal a současně rostl do výše. Netrvalo dlouho a celá střecha byla v jednom jediném velikém plameni. Tmavý, černý dým zahaloval již většinu stavby, takže na ni nebylo vidět. Na zem začaly padat první hořící kusy krovů. Padaly i na těla položená těsně u zdi budovy. Nikdo nejevil nejmenší zájem je z dosahu plamenů vynést, pro vydatný žár už to bylo i nebezpečné.

Občas někde v okolí zazněly další výstřely s pistole. Někteří z přihlížejících začali běhat do domů kolem náměstí a vytahovali z nich ty, kteří byli za Židy označeni. Ralf i na dálku, přes křik a hukot plamenů občas zaslechl, jak někteří křičí, že oni Židi nejsou. Nebyl na ně brán ohled. Kdo byl za Žida označen, byl vždy nejdříve zbit a poté naložen na některé z aut. Buď na první jako raněný, či na druhé jako mrtvola.

Ve všeobecném zmatku přestaly hlídky stát na svých místech, protože už nehrozilo nebezpečí, že by se mohly objevit nepřátelské osoby ohrožující akci. Připojily se tedy se tedy k ostatním do prohledávání domu za domem a hledání ukrytých Židů. Netrvalo dlouho a celé okolí kolem se proměnilo v honitbu na všechny, kteří se Židy mělo cokoliv společného.

Ralf se ještě nějaký čas snažil plnit rozkazy, avšak poté, co se ukázala jejich stráž u vjezdu na náměstí zbytečnou, snažil se dělat to, co pokládal za nejpotřebnější a zůstal na náměstí, kde

dirigoval nakládání Židů na auta a jejich odvoz. Věděl, že je vezou do sběrného tábora, který před týdnem za městem sami vybudovali.

Celá synagoga byla v jednom plameni. Spolu se střechou se propadly i trámy krovu a proměnily bývalý posvátný stánek v běsnící peklo. Lidé se stáhli k okraji náměstí, protože se blíže pro žár nedalo přiblížit. Těla ležící u jeho zdí už byla dávno zasypána hořícími troskami. Pach požáru se mísil s nasládlým pachem spáleného masa.

Blížil se večer a divoká honička na Židy neustávala. Mnoho zcela naplněných aut již Ralf poslal k táboru a stále byli přiváděni další k odvozu. Všichni byli pobití a zkrvavení, měli rozbité obličeje, často i polámané ruce, nohy či žebra.

Jak tma postupovala, vynořovalo se stále více hořících míst po městě. Akce již probíhala hodně přes půlnoc, když vše velice pozvolna utichalo a ohně dosud naplno běsnící začaly zvolna pohasínat. Vřava a povyk na ulicích však neutichaly. Všude se ozývaly dunivé rány, řinčení skel a křik všeho druhu. Práskavé výstřely z pistolí nepřestávaly.

Již se blížilo ráno, když Ralf nasedl na jedno z aut, aby se zajel podívat, jak je vše organizováno ve sběrném táboře. Projížděli městem, kde hořela spousta ohňů, pobíhalo množství lidí a byl nepřehledný mumraj. Když za městem přijeli k velkému oplocenému poli, na kterém stálo několik dřevěných bud, s uspokojením zjistil, že vše probíhá podle předem sjednaného plánu.

Jednoduchý plot nebyl příliš vysoký, ze všech stran byl osvícen reflektory a zvenčí kolem něj chodily hlídky, některé se psy. Svezení Židé byli rozdělováni do několika velkých skupin a neschopní pohybu odnášeni k plotu, kde byli ukládáni na holou zem.

Do bolestného křiku nešťastníků zaznívaly ostré povely členů SS, kteří nad vším bděli. Rozdělovali přivezené lidi do mnoha menších skupin a ty umísťovali na různá místa tábora. Na několika hromadách se kupily věci, které jim byly zabaveny a označeny pro ně jako nepotřebné. Své rozkazy doplňovali údery klacky, které držely v rukou. Do jejich povelů tak zaznívaly zoufalé bolestivé výkřiky a pláč.

Ralf pobyl jen krátce, jeho úkoly ležely jinde, takže se zbytečně nezdržoval. Přesedl na prázdné auto směřující zpět do města a nechal se zavést zpět na náměstí. Vrátil se na stanoviště.

Na náměstí bylo stále plno. Synagoga dosud hořela mohutným požárem, ale již to nebyl onen pronikavý žár, který se rozléval celé odpoledne po okolí. Bylo znát, že většina věcí v budově propadla zkáze a oheň nemá svou zničující sílu. Jak postupovala noc, dohasínaly jednotlivé ohně po městě a chladly i horké hlavy již notně unavených lidí.

Po noci zůstalo ve městě mnoho vypálených domů, desítky synagog a pamětných Židovských míst. Snad všechny obchody označené již dříve Židovskými symboly byly zničeny, vyrabovány, vypáleny či rozkradeny. Všechny kamenné či dřevěné symboly připomínající Židy či jejich víru byly rozbity. Většina hledaných osob byla odvezena do tábora, kde měl brzy začít proces jejich eliminace.

Ralf odjížděl domů až za svítání. Unavený, špinavý, ale spokojený. Jejich akce vypadala už na první pohled velice úspěšně. Svého cíle dosáhli, nepřátelé byly zajištěni a ti nejhorší

izolováni a převezeni na převýchovu. Vůbec mu nepřipadlo, že by se dělo něco mimořádného, za co by se měl stydět či někomu omlouvat. Plnili úkol daný nejvyšším vůdcem a ten naprosto spolehlivě dotáhli do úplného konce. Spokojenost zavládla na všech stranách.

Když došel domů, z nikým se nebavil, ulehl a okamžitě usnul. Probudil se a při pohledu na velké hodiny zjistil, že ukazují dvě hodiny po poledni.

Při příchodu do jídelny, kam vstoupil, aby se najedl, zahlédl u stolu celou rodinu v naprostém tichu. Bylo mu nápadné, že nikdo nemluví, nikdo na něj ani nepohlédl. Posadil se a pokusil se o konverzaci, narazil však na ledovou stěnu mlčení.

Když některého z členů rodiny oslovil, jejich odpovědi byly vyhýbavé, krátké a úsečné, přímému pohledu do jeho očí se očividně vyhýbali.

Pohlédl do krásných očí své matky, které k němu vždy vzhlíželi laskavě a mile. Jejich výraz jej zarazil a znejistěl. Měla v nich hrůzu a zděšení, kterou v nich dosud nikdy nezahlédl. Dědeček byl celý večer červený jak rak, několikrát mu z rukou vypadla vidlička, jakoby už neměl sílu ji udržet. Otec měl skelný pohled a svůj zrak ani jednou nezvedl ze svého talíře, jakoby Ralfa neviděl.

Chlad a opatrnost vstoupila do jejich domova. Od Křišťálové noci začal pociťovat stále větší odstup jednotlivých členů rodiny. Nepříjemný divný pocit a uhýbavé pohledy ostatních členů rodiny jej zasáhl vždy, když vstoupil do jejich společnosti a oni zahlédli jeho černou uniformu. Ačkoliv mu nikdo nic přímo neřekl, jasně tušil, že je celá rodina jejich akcí rozhořčena a nesouhlasí s ní. Ani si už neuvědomoval, že i on ještě celkem nedávno hlásal heslo, že se věci musí řešit klidně a bez násilí. Teď takové řeči pokládal za projev slabochů.

Vlastně se dozvěděl až za několik dní, že mezi oběťmi řádění divoké noci bylo i několik dobrých přátel rodiny, zastřelen byl i jeden z členů řídící společnou firmu.

Mírně mu zatrnulo, když uslyšel další jména přátel svých rodičů, kteří zahynuli. Ale pochyboval jen krátce o správnosti akce, kterou uskutečnili. Jestliže byli označeni za nepřátele vlasti, určitě to nebylo náhodou. Rychle se se skutečností vyrovnal a s větší vervou si pustil do další práce. Nastaly další dny a při plnění nových úkolů ho pocit zodpovědnosti za smrt těchto lidí rychle opouštěl. Velmi mu pomohla společnost jeho kamarádů, kteří se vzájemně povzbuzovali a podobné myšlenky rychle zaháněli. Akce byla vyhodnocena jako velice úspěšná a proběhla zcela podle předpokladů.

Aby se vyhnul nepříjemnému, stísněnému pocitu v domě, odstěhoval se raději, stejně jako většina ostatních, raději do vojenské ubytovny, která byla zřízena v domě U dubu. Nyní tam přespával stále častěji, protože se tam cítil spokojenější a mezi svými. Domů k rodině se mu chtělo vracet stále méně.

Celý jeho život nabral další spád. Běh dějin nabíral na stále rychlejším tempu a stahoval sebou všechny, kam dosáhl. Německo během tohoto roku výrazně rozšířilo své území na jih a východ a značně zvětšilo svou rozlohu. Na mapě se rozšířilo o území Rakouska a českých Sudet. Vše rychle a bez boje. Připojení bylo slavnostně přivítáno jak lidmi Říše, tak obyvateli připojených oblastí. Euforie z nadšení v jejich vůdce neznala u většiny lidí mezí. Stále více lidí se připojovalo k NSDAP, stále více věřilo v božské poslání jejich nového boha.

Ralf dostal nové úkoly, měl nové starosti. Vojenská výroba jela na plné obrátky a po této stránce mohla být jeho rodina spokojená. Bylo mu částečně odpuštěno, když díky jeho členství v SS dostávala rodová firma nové a nové objednávky na vojenské součástky a mohla se velkým tempem rozvíjet. Už jim přestávalo vadit, že část nových zaměstnanců byla dodávána z převýchovných táborů, kam byli hromadně zavíráni po Křišťálové noci.

Otec byl spokojený, když se Ralf občas postaral o to, že další zakázka pro armádu byla přiklepnuta právě jejich firmě. Aby nemusel hledět na moře utrpení nevinných lidí, které ho vnitřně velmi bolelo, zcela se zahleděl do zvyšování výroby a plnění plánů. Velký rozmach firmy jej těšil víc, než by se starali o osudy cizích lidí.

Ralfův zájem o rozvoj firmy tím končil o její vlastní činnost nejevil žádný další zájem, činnost v SS mu byla bližší.

XXX.

Když na podzim roku 1939 obsadilo Německo Polsko a došlo ke skutečné válce, bylo již Německo a s ním i Ralf připraveno. Byl povýšen do funkce zástupce velitele západní části města a zvedla se mu hodnost. Německá armáda obsadila bez větších problémů část západní Evropy, úspěšně bylo dokončeno tažení na severu a jihu. Německu se výtečně dařilo všude, kam vlastní vojska vstoupila. Když pod jeho vliv spadla i Francie, měli všichni jeho obyvatelé pocit, že jsou neporazitelní a vůdce naprosto dokonalý. V jeho boží vedení věřili téměř všichni. Válka byla brána jako akce, která jim přinese slibované rozšíření země a vyhnání lidí podřadných ras.

První políček jim byl uštědřen při bitvě o Británii, ale rána nebyla příliš citelná, všeobecně se očekávalo, že zaváhaní bylo dílem nepříznivých okolností. Během sledu úspěšných tahů v ostatních částech Evropy informace o ní částečně zanikly, o což se zásadně postarala účinná propaganda.

Zásadním zvratem byl následný útok na Sovětský svaz. Všichni věděli, že toto je ten hlavní boj o přežití s největším nepřítelem. V pevné víře ve své zbraně, vojenské velení a velkého vůdce, si nikdo špatný výsledek nepřipouštěl.

Ralf se dál podílel výrazným způsobem na dodržování pořádku ve městě a zajišťování jeho plynulého chodu. Obojí mu šlo dobře a vysloužil si řadu pochval a vyznamenání. Dál se staral o zajišťování nepohodlných osob a jejich eliminaci.

Díky jeho snaze a přičinlivostí byl zajištěn a odvezen do pracovních táborů značný počet neloajálních lidí. Jejich další osud jej nijak netrápil a nezajímal. Už byl pevně přesvědčen o správné cestě nového Německa, o genialitě a neomylnosti vůdce, v jehož jménu vše vykonával. Po posledním vývoji všichni věřili v konečné vítězství a všechny akce vedoucí k podpoře této myšlenky měli volný průchod.

První problémy nastaly, když se nad jejich městy začaly v nočních hodinách objevovat spojenecké bombardéry a téměř každou noc působily po celé zemi rozsáhlé škody. Jako šok zapůsobily zprávy o prvních porážkách na východní frontě. Moskva, Leningrad. A nebyly to porážky ledajaké. Obrovské armády perfektně vycvičených a vyzbrojených divizí byly rozdrceny a zcela zničeny.

Stále další a další mladí muži byli odváděni na frontu, aby doplnili narůstající ztráty u bojových jednotek. Problémů se zajišťováním chodu města přibývalo. Muži začali chybět v továrnách, kde je musely nahrazovat ženy. Ale nejen tam. Ženy musely pracovat na místech dosud vyloženě mužských. Řidičky tramvají, autobusů, na stavbách a v dalších fyzicky namáhavých místech. Svědomitost, vlastenecké nadšení a víra ve vítězství zatím vydatně pomáhaly.

Se vzrůstajícím počtem náletů musely být obsluhy protileteckých kanónů téměř neustále ve službě. Trpěly nedostatkem spánku a odpočinku. Chybět začal personál u všech pomocných činností. Nebyli radisté, obsluhy světlometů či odstraňovači nevybuchlých pum. Na všechny tyto práce musel Ralf shánět ženy, aby chybějící muže nahradily.

Bylo léto roku 1942 a všichni čekali, že tento rok přinese tolik žádanou změnu ve vývoji války. Kolovaly pověsti, že Německo má nové, dokonalejší zbraně a že je tento rok proti Rusku nasadí, aby Rusy zahnalo do míst, kde je pro ně připraven jejich životní prostor, tj. na Sibiř.

Jako všichni, i Ralf věřil, že nové zbraně budou a že budou tak zázračné, jak je jim neustále slibováno. Dočasné ústupy na východní frontě měly skončit. Obrovská ofenzíva, která započala ve směru na sovětský Kavkaz, naznačovala, že se prognózy naplní. Jako na začátku války, tak i nyní se dařilo zatlačovat Rusy dál a dál na východ.

Když se německé jednotky dostaly k důležitému městu nesoucí jméno sovětského vůdce, nikdo si myšlenky na špatný konec nepřipouštěl. Když došlo k těžké porážce a celá 6. armáda generála Pauluse skončila obklíčená, zavládlo v Německu zděšení a beznaděj. Bylo mnoho padlých, raněných, mnoho zničené techniky.

V poslední době byl Ralf prakticky neustále ve službě a společně s ostatními členy velení města řešil nové a nové nečekané problémy. Těžké nálety, po kterých museli likvidovat škody a dávat věci do pořádku, problémy se zásobováním. Objevily se první vážné výpadky v dodávkách nafty. V stále větší míře pociťovali nedostatek mužů, odváděných na frontu, současně přicházely stále vyšší požadavky na zvyšování válečné výroby. V těchto problémech strávil další měsíce těžkého válečného roku.

O tom, že se opět na východní frontě něco většího chystá se už šuškalo několik týdnů, ale nikdo nic konkrétního nevěděl. Několik nepotvrzených zpráv o nové, veliké ofenzívě mezi nimi proběhlo, ale dosud nic potvrzeného. Čekalo se na jaro, aby využili vhodného teplého počasí, které dávalo větší šance těžké technice.

Podle mnoha všeobecných náznaků, hlavně však značným tlakem na zvýšení válečné výroby ve všech závodech pomocí cizích dělníků, se soudilo, že k ní dojde brzy. Nastaly nové odvody, další úbytek mužů stále mladších ročníků. Mezi těmi, kteří odcházeli na frontu začali být i pracovníci zajišťující chod města. Ralfových kamarádů ubývalo, jak je rozkaz k přesunul odehnal do dálek.

I jejich stále se zmenšující skupina se chystala čas od času odejít, dosud však byl odchod vždy odložen. Válečné ztráty se však musely nahrazovat, takže informace, že i jim bylo naznačeno, že válce neuniknou. Po čase netrpělivého očekávání se nakonec odpovědi na své otázky přece jen dočkali. Měla mít pro ně rozhodující vliv v jejich životech.

Velitel města Baldstein uspořádal velkou recepci, tentokrát ve velkém sále největšího městského hotelu, kde se měli dozvědět zásadní informace. Dalo se vycítit, že sraz bude mimořádně důležitý.

Dle pozvání se Ralf před jedenáctou hodinou dostavil do hotelu a společně s ostatními šestnácti pozvanými kamarády čekal na zahájení slavnostní recepce.

Nyní čekali na chodbě přede dveřmi hlavního sálu ve svých svátečních uniformách. Prýmky vyleštěné, kožené přezky pevně vypnuté, vysoké černé boty se blýskaly. Všichni ve svých černých uniformách, vysoké čepice označené lebkou se zkříženými hnáty nyní drželi jak jeden muž pod svou levou paží. Na jejich hrudích se u mnohých z nich houpala vysoká vyznamenání a cenné řády.

Ač se všichni dobře znali a většinou byli spolu kamarádi, kteří již toho mnoho společně prožili, nyní spíše jen nervózně popocházeli po chodbě a moc nemluvili. Jejich výchova a dlouhodobé působení v organizaci je však naučilo trpělivě čekat a přijímat poslušně dané rozkazy. Brali za samozřejmé, že i když je čeká cokoliv, budou se snažit dělat co nejlépe to, co jim vůdce přikáže. Již se úplně odnaučili přemýšlet, zda to tak musí být či zda jsou všechny rozkazy správné a nezbytné. Dělali to tak dosud, o to víc se budou snažit přesně rozkazy plnit dál.

Po delším čekání se konečně dočkali. Pobočník velitele Baldsteina otevřel dveře a pozval je dál. Čekala je slavnostně vyzdobená jídelní místnost, která byla připravená jak ke slavnostnímu obědu, tak ke slavnostnímu ceremoniálu. Uprostřed místnosti stály stoly přistavené do tvaru T. Byly pokryty svítivě bílými ubrusy na kterých byly v různých pozicích a různých místech symboly organizace SS.

Na stolech pak byly k obědu rozprostřeny bohatě zlacené talíře a kolem nich slavnostně vyzdobený stůl tak, jak velela etiketa. Mnoho talířů, talířků, stříbrných příborů, papírové ubrousky a mezitím svícny se zapálenými svíčkami. Na čelní stěně přímo naproti nim byl veliký obraz vůdce orámovaný zeleným rámem a okolo něj natažené červené sukno. Po obou stranách visely od stropu k zemi velké vlajky se svastikou.

Pod vůdcovým portrétem pak stál ve své slavnostní uniformě sám Baldstein s rukama zkříženými pod svým břichem a po jeho stranách další členové vedení.

Rázně napochodovali dovnitř, za dveřmi se srovnali do řady a všichni naráz zvedli své pravice k pozdravu. Jednotně, jako na pokyn, srazili podpatky svých bot, až se řízná rána rozlehla místností. Baldstein a lidé kolem něj pozdrav opětovali a on jim poté pokynul, aby přešli ke svým místům u stolů.

Každý slavnostně došel k židli, která byla u stolu na kterém byly cedulky s jejich jmény. Zastavili se za nimi a vyčkávali dalších příkazů. Stáli v pozoru, v levé ruce dál drželi předpisově své čepice a všichni mlčky hleděli na velitele. Ten stále ještě vyčkával, dodával patřičné napětí této důležité chvíli. Teprve pak je vyzval, aby se posadili, zatímco sám zůstal stát.

Rázně, jak jeden muž odtáhli židle a všichni se najednou posadili. Čepice dosud držené v ruce položili předpisově natočené jedním směrem na stůl vedle prostřených věcí Jejich tváře se natočili jedním směrem k čelu stolu, kde stál jediný člověk a všichni nasadili kamenné

výrazy. Z jejich pohledu bylo možno vyčíst uvědomění si důležitosti této chvíle a jejich odhodlání splnění požadovaných úkolů.

"Milí kamarádi," začal mírným, vážným hlasem Baldstein, "dnes jsme zde se sešli, protože povinnosti a vůdce od nás vyžadují, abychom se na nějaký čas rozdělili. Naše vlast se dostala do situace, kdy je zapotřebí ještě více zvýšit úsilí pro dosažení konečného vítězství. Německo nyní od nás požaduje plnit své úkoly na různých místech naší země, hlavně na nových územích k říši připojených. Jako už mnoho vašich kamarádů před vámi, tak nyní vlast požaduje, abyste i vy šli tam, kam vás náš vůdce posílá a kde vás potřebuje. Všechny vás dobře znám, takže vím, že jste prošli dobrou školou a jste řádně připravení a schopní všechny úkoly po vás požadované co nejkvalitněji splnit. Národ, vůdce i já nyní očekáváme, že své povinnosti splníte a tím se přidáte k těm, kteří již své povinnosti plní. Celému světu svými činy dokazují, že my jsme ten nejlepší a jediný vyvolený národ zavést řád a pořádek. Vůdčí silou, která nás k cíli dovede je náš milovaný vůdce, jehož přání plní organizace SS. Budete nyní přidělení k jednotlivým jednotkám a také vaše úkoly budou různé. Jediný úkol je pro vás všechny společný. Plnit rozkazy přesně, spolehlivě tak, jako jste je dosud plnili pod velením mým. Když to bude nezbytné, obětovat i vlastní život pro splnění vůdcova rozkazu. Jménem celé naší místní organizace vám blahopřeji a přeji mnoho štěstí v další práci pro vůdce a národ. Nyní vám můj zástupce každému jednotlivě podá přesné informace, kdo kde bude jaké úkoly plnit, do kterých míst budete převeleni," zakončil své úvodní slovo Baldstein a teprve potom se posadil.

Místo něj povstal jeho zástupce a začal pomalým, důrazným hlasem číst z připraveného listu přiřazení jednotlivých členů jejich spolku k bojovým posádkám.

Nejdříve zaznělo jméno a dotyčný se prudkým vztyčením postavil do vzorného pozoru, aby vyslechl rozkaz. Poté se dozvěděl přesné bojové zařazení, novou jednotku, místo působení. Jeden po druhém tak byli seznamováni se svými novými jednotkami. Místa jejich nového pobytu byla po celé Evropě.

Nová působiště, kam byli převeleni, byla velice rozmanitá. Některé čekala Francie, některé Itálie, další do Řecka, také Norsko. Nejvíce, sedm jich však mělo odejít na východ. Aniž dal kdokoliv cokoliv najevo, věděli, že to je to nejhorší místo, kam mohli být posláni. V duchu záviděli svým šťastnějším kamarádům jejich relativně klidnější místa.

Také Ralf byl mezi těmi, u kterých se ozvalo za jeho jménem místo další činnosti - Rusko.

Na řadu přišly další informace, které jim udávaly bližší informace o jednotkách, kam byli určeni. Velká většina byla zařazena do zvláštních jednotek SS, které plnily speciální pověření. Všichni už jasně věděli, co to znamená. Zabezpečování klidu v týlu bojujících jednotek, vyhledávání nebezpečných nepřátel a jejich co nejrychlejší likvidaci. Znamenalo ti také v některých oblastech nelítostný boj s partyzány a výslechy zatčených. Přímo na bojištích pak dbát na vysokou morálku všech bojujících jednotek. Věděli, že u jednotek wermachtu docházím k dezercím a někdy nebojovaly tak, jak se od nich očekávalo. U nich pak členové SS dohlíželi, aby se rozkazy vůdce beze zbytku plnily.

Nebylo to pro ně však nic nového, tuto práci ovládali všichni většinou znamenitě. Na samotného Ralfa čekalo veliké překvapení. Nebyl zařazen jako ostatní k práci v týlu s partyzány, jak ostatně sám také očekával a nač se dlouho připravoval. Podle typů úkolů,

které v poslední době dostával, čekal, že se dostane do některého ze zajateckých či výchovných táborů. Nový úkol jej dokonale zaskočil.

Je převelen ke zbraním SS, k 2. tankové divizi Říše, jehož součástí je pluk Regiment pancéřových granátníků 3, ve kterém převezme funkci velitele praporu II/Regimentu SS pancéřových granátníků.

Divize Říše, jedna z nejlepších německých divizí, jaká pod vlajkou s křížem bojovala. Byla to veliká čest, stát se jejím členem, protože sem se dostali skutečně jen ti nejlepší. Patřila mezi elitní divize spadající pod přímé velení SS a které byly zcela nezávislé na ostatním velení wehrmachtu. Těchto divizí bylo několik, ale tato byla zřejmě nejlepší, měla kvalitní velení, nejlepší techniku a skvěle vycvičené vojáky. Hlavní devízou všech zbraní jednotek SS bylo vysoké nasazení, morálka a naprostá spolehlivost, kterou ostatní vojenské jednotky wehrmachtu neměly.

Největší překvapení však následovalo vzápětí. Pro své mimořádné schopnosti byl zařazen jako velitel praporu, který se nově utvářel a měl být vyzbrojen novými zbraněmi. Byl krátce poučen, že se jedná o prapor s těžkou technikou, mezi které měly patřit nové tanky Tygr a Panther. Jako jedni z prvních měli dostat nejnovější typy těžkých stíhačů tanků s bojovým označením Ferdinand. Všechno nové zbraně o nichž se hovořilo, že jsou zázračné a zcela zvrátí děj války. A on bude této jednotce velet.

Zdřevěnělý překvapením seděl a díval se v úžasu do protější zdi. Přestal vnímat zařazení svých dalších kamarádů, takže se o nich dalšího nic nedozvěděl. Informace o přiřazení k jednotce s nejnovější technikou jej naplnilo pýchou. Již nyní si duchu vybavoval, co o těchto nových zbraních z teoretické přípravy znal. Byly to jen kusé, základní údaje, dosud se s těmito stroji ještě nesetkal. Jedno však věděl jistě, měly to být zbraně, které Německu vyhrají válku.

Na závěr slavnostního rozloučení, kde byli všichni se svými novými jednotkami seznámeni, se pustili do bohaté hostiny obsahující všechny labužnické pochoutky, které v tu dobu Německo poskytovalo.

Stejně jako Ralf, tak ani ostatní jídlo pořádně nevychutnali. Ve všech hlavách se honily naprosto stejné myšlenky. Jak to bude vypadat na jejich novém působišti? Co je tam čeká? Jaký bude jejich další život? Na samotné jídlo vlastně ani pořádně nemysleli a přišli tak o nejjemnější chutě těch nejvybranějších lahůdek.

Po obědě následovala další část recepce, což bylo volné pokračování oslavy. Odehrávala se jako nezávazné hovory jednotlivých hloučků jeho kamarádů se sklenkami v ruce společně s Baldsteinem a jeho zástupci. Celé odpoledne společně prodebatovali a vysvětlovali si své představy o budoucnosti. Ač všichni věděli, že je čekají obtížné úkoly a velké nebezpečí, celkově bylo vidět, jak jsou odhodlaní a ochotní plnit udělené rozkazy. Ani jednou nezazněly pochybnosti nebo rozpaky, či nějaký strach.

Když se vpodvečer rozcházeli poměrně znavení do svých domovů, byli si dobře vědomi, že se v tomto složení již zřejmě nikdy nesejdou. Že někteří padnou, to jim bylo jasné, každý však doufal, že to nebude právě on. Skutečnost, že z celé skupiny přežijí pouze dva, netušil v tuto chvíli nikdo z nich.

K novým jednotkám měli neodkladně odcestovat hned následující den.

XXXI.

Ralf se dnes výjimečně rozhodl zajít domů, aby se podělil o svém novém zařazení s rodinou. Celou skutečnost jim krátce a stručně oznámil a protože nechtěl poslouchat starostlivé řeči matky a rady otce, odebral se do svého pokoje, kde se natáhl na postel a raději odpočíval. Ani tam však neutekl před nešťastným pláčem matky a neštěstí předpovídajícího otce. To způsobilo, že se jeho mysl ještě více zachmuřila a nabyl daleko více chuti všem ukázat, co ještě dokáže. Byl rozechvělý, jen nemohl rozlišit, zda obavami, či netrpělivostí.

Věděl, že balení věcí může ponechat na matce, která mu stejně připraví, co sama uzná za vhodné. Navíc si byl jist, že na nic důležitého nezapomene, což jemu by se určitě povedlo. Obvykle si do balení svých věcí nenechal zasahovat, to však bylo před akcemi místního významu, nyní však odjížděl na dlouhou cesta do neznáma a nesměl na nic zapomenout.

Celá noc byla pro něj velice těžká. Nemohl usnout a po většinu noci se jen divoce převracet ze strany na stranu. I když usnul, bylo to jen krátce a po chvílích se již zase probíral. Takovou neklidnou noc ještě nezažil. Podvědomě tušil mimořádnost událostí, které se blížily.

Když světlo začalo zahánět tmu v jeho pokoji, byl skutečně rád, že se nemusí v posteli dál trápit a rychle vyskočil. Následovalo velké a dojemné loučení s rodinou, kdy obzvláště matka nemohla zadržet proud slz. Bylo mu to velmi nepříjemné.

Byl vychováván k hrdosti, k odhodlání, velkým činům. Dosud mu byl vštěpován názor, že s rodinami se loučí jen slaboši. Nemohl ji však zastavit. Dlouze jej objímala a loučila se s ním. Bylo to srdceryvné a truchlivé, jako vždy před těžkým rozloučením. Nakonec sejmula ze svého krku řetízek, který vždy nosila. Byl běžný, stříbrný, s menším jantarovým křížkem. Světlounký, s jemnou strukturou, nikdy neviděl, že by jej sundala. Nosila jej stále, stal se její součástí a téměř s ní srostl. Mnohokrát opakovala, že jí přinesl v životě velké štěstí, takže jej nesmí dát pryč.

"Na, vezmi si tady tohle," šeptala mu do ucha. "To je tam od nich a určitě tě na východě ochrání," pronášela plačtivě, když mu několik jejích slz ukáplo na ramena. Vše zašeptala zcela tiše, jakoby pro sebe a teprve poté jej celá nešťastná pustila.

Otec se choval jako řádný vlastenec. I když byl Ralf upevňován k malým citům ke svým příbuzným, přece jen v tu chvíli cítil smutek a podivné křeče v oblasti žaludku. Nikdy nic podobného předtím nepocítil, bylo to pro něj nové.

Krátce si vzpomněl na upozornění vedení spolku, kdykoliv odjížděli jejich kamarádi, jak pokaždé připomínali, že s rodiči se loučí jen ti nedostatečně vyspělí a slabí. Stejným způsobem poučoval i on sám své podřízené kamarády, kteří před sebou měli cestu na frontu. Správný syn Německa je pevný a silný. Citové projevy při cestě za povinností členům SS nejsou vlastní.

Najednou sám na vlastní kůži pociťoval to, co miliony podobných mladých lidí. I když se sám nyní snažil chovat dle výchovy a pokynů, neměl dobrý pocit. Musel statečně bojovat, aby zadržel slzy, deroucí se mu do očí.

Jako záchrana v pravý čas se ozvalo ostré zahoukání klaksonu auta, které pro něj před dům přijelo. Naposledy se objali a poté již společně scházeli po schodech dolů. Každý nesl některou z věcí, které měl připraveny na cestu. Poslední rozloučení, poslední gesta a auto se rozjelo. Když se otáčel k domovu, napadlo jej, jestlipak se sem ještě někdy vrátí. Bylo už velice mnoho jeho kamarádů, kteří své domovy už nikdy neuvidí.

Svítivá bílá barva jejich domu prosvítala mezi stromy a jemu dnes připadala obzvláště jasná. I ty stromy, které ten dům obklopovali, mu dnes připadali nějaké jiné. Již pro něj nebyly obyčejné stromy, ale i kusy jeho životy, součást vlastní existence. Jakoby i oni na něj v tuto chvíli mávaly svými holými větvemi na rozloučenou.

Všechno si začal najednou uvědomovat zcela jinak než dosud. Zcela poprvé ve svém životě si všiml, že na nich právě vyrašilo čerstvé listí a na záhoncích pod nimi začaly vystrkovat první rostlinky své jarní kvítky. Napravo stojící altán, kde si dříve často hrál mu dnes připadal malý a nízký, ačkoliv mu naopak vždy připadal velký a vysoký. Měl červeně natřenou plechovou špičku a na ní ostrý hrot jako kopí, které ční jako prst vzhůru. Břečťan na domě, který dřív vůbec nevnímal, mu najednou připadl pěkný a zajímavý. Dnes si poprvé všiml, jaký tvar mají jeho listy a jak hodně je rozprostřený po zdech jejich domu, čímž zakrýval téměř celé přízemí. Místy nebyl vůbec, místy sahal až k oknům v prvním patře.

Už se mnohokrát loučil se svými blízkými při odjezdech plnění svých povinností, dnes mělo loučení jiný, zcela nový, neobvyklý nádech. Ve svém nitru cítil podivný smutek, provázaný zvláštním, stísněným pocitem. Jindy nadšení, že jej čeká velká služba pro svou vlast, byla nyní vystřídána obavou, až strachem. Jen s největšími obtížemi se mu je dařilo překonávat. Křeč v žaludku nezahnal ani trochu a kolena se k jeho překvapení třásla. Matka dávala svým pocitům naprosto volný průběh a po jejích tvářích se valily proudy nešťastných slz. Otec stál mlčky vedle ní s vážnou, dojatou tváří. Zatímco matka divoce mávala za jejich vozem, on se ani nepohnul.

Než se vzpamatoval, bílý dům zmizel za zatáčkou a pohled na něj překryla sousedova budova. Ralf se pohodlně usadil a myšlenky se mu začaly pomalu zaměřovat k novému životu. Projížděli městem a on se snažil vybavovat si všechny ty příběhy a příhody, které v jeho jednotlivých částech během svého krátkého života zažil.

Když projížděli hlavní ulicí, míjeli množství lidí. Kdysi tu postávali, vesele a bezstarostně mávali při jejich slavnostních pochodech, kdykoliv pochodovali ulicemi. Dnes měli zcela jiné starosti a jak je auto míjelo, nevšímavě kolem nich procházeli. Jejich hlavy byly skloněné, jejich pohledy smutné a zachmuřené. Nikde ani náznak veselí, nikde ani trochu zábavy či spokojenosti.

Vybavovaly se mu vzpomínky, kdy těmito místy často projížděli na nákladních autech. Tito lidé stáli podél silnic na chodnících v zástupech, mávali, jásali a zdravili je. Měli ve tvářích šťastné a spokojené obličeje a dávali najevo své nadšení nad jejich přítomností. Veselé tváře v oknech, rozjásané oči dětí a všichni měli v rukou praporky s německými symboly. Před sebou tehdy všichni viděli jen nádhernou a šťastnou budoucnost.

Dnes projížděl ulicí v luxusním autě označeném znaky SS. Lidé je už zdálky viděli, přesto se dnes nenašel nikdo, kdo byl jim zamával či je pozdravil zdviženou pravicí. Se sklopenou hlavou spěchali za svými cíly.

Ulice už také nebyly zaplněny květinami, barevně vyzdobeně, vše natřeno jásavými barvami. Nyní byly šedivé, špinavé, neudržované. Na mnoha místech byly stopy po spojeneckých náletech. Pobořené zdi, poškozené omítky, narychlo opravená rozbitá okna. Obvyklá německá pečlivost byla nyní otočena jiným směrem.

Zprávy z front nebyly v poslední době právě nejveselejší i když je propaganda vylepšovala jak se dalo. Lidé si pravdu šeptem přesto stejně rozšiřovali a navíc si jí často překroutili. Také mrtvých a zraněných přibývalo. Už bylo jen velmi málo rodin, kde by se našel někdo takový, který by neměl postiženého mezi blízkými. Přitom jejich město patřilo mezi ta šťastná, která byla dosud ušetřena velkých, zdrcujících náletů, které by zničily, či vážně poškodily téměř všechno. Několik ojedinělých náletů se uskutečnilo, ale to bylo spíše nouzové řešení, když bombardovací letadla nenašla svůj pravý cíl.

Příklad děsivého náletu na Hamburg vyvolával ve všech obyvatelích strach, kdykoliv zaslechli na nebi zvuk leteckého motoru. Každý si svou budoucnost a hlavně průběh války představoval zcela jinak.

Když míjeli tramvaj s číslem 15, což bylo číslo, které projíždělo jejich čtvrtí a kterou se nejčastěji vracel, pocítil dětskou chuť jí na rozloučenou zamávat. Ale dnes to již nešlo. Co dělal beze studu před pár lety už dnes nemohl. Symbolická tečka za mizejícím domovem.

Mlčky projeli celým městem, na které pohlížel zcela jinýma očima. Městem šedivým, unaveným, spěchajícím. Občas míjeli nálety poškozené domy, speciální stanoviště bezpečnostních hlídek, směrovky ukazující ke krytům. Některá okna byla rozbitá, jiná nouzově vyplněná dřeven, jiná zabezpečena páskami proti tlakovým vlnám bomb.

Projeli posledními domky okrajové čtvrti a za okamžik vyjeli za město a projížděli volnou krajinou. I mohutné kaštany kolem silnice začaly rozevírat své pupeny a začínaly se zelenat. Na polích začaly vystrkovat lístky své první rostlinky. Po silnici kolem nich projíždělo několik osobních aut, pár nákladních a několik cyklistů. Město pomalu mizelo v dáli a ztrácelo se v horizontu.

Projeli několika vesnicemi, kde na první pohled pulsoval obyčejný, mírový život. Jen výrazně přibylo šipek s nápisy, kde hledat úkryt. U některých míst zahlédl postávat hlídkujícího policistu, či motorizovanou stráž wehrmachtu. Na ulicích zahlédli jedině ženy a děti. Muži již byli většinou na frontě, ti zbylí pracovali předlouhé směny ve fabrikách.

Přemýšlel o tom, co jej asi čeká a tím se snažil zahladit myšlenky na minulý domov, který zůstal ve městě, které mu zmizelo v dáli. Po chvíli ho přepadla malátnost z dlouhé jízdy a tak jen otupen zíral kolem sebe a byl rád, že nepříjemné myšlenky s problémy ho na chvíli opustily. Také řidič, který jej vezl, nebyl povídavý, takže jeli dál beze slov a jen různé druhy otáček motoru při řazení rušily naprostý klid v jejich kabině.

Vysoko na nebi zahlédl třpyt několika letek letadel a tak na chvíli znejistěl, netuše co jsou zač. Po chvíli se uklidnil, když sledoval, že dál plují nerušeně oblohou. Neozval se obvyklý klapot těžkých kulometů ani protiletadlová kanonáda. Bylo tedy jasné, že kdyby byla nepřátelská, jejich protiletecká obrana by je nenechala jen tak si volně létat nad jejich hlavami. Stále ještě pevně věřil slovům tlustého Herrmanna, že nad Německem si prostor uhájí.

Míjeli několik ohořelých vraků aut v příkopu a viděli čerstvě zasypané obrovské krátery na silnici. Ralf si uvědomil, že tam, kam jede se s těmito scénami bude setkávat tak často, že se nad tím přestane pozastavovat. Dnes si ty vraky ještě dlouze a zvědavě prohlížel. Odhadoval, co je to za typ auta, co asi vezlo a jestli lidé jedoucí v něm přežili. Polil ho nepříjemný pocit, když si uvědomil, že většina byla tak zdemolovaná, že ti lidé jen sotva mohli přežít. Dnes ještě nad tím přemýšlel, litoval je a zauvažoval nad tím, zda se někdo z nich dostal do nemocnice, zda je stihli včas ošetřit a dokonce, zda to pro ty lidi nebylo bolestivé. Měl čas, aby mohl takto uvažovat, ale doba, kdy mu to začne být lhostejné se rychle blížila. Ani na okamžik jej nenapadlo, že tím, kdo bude způsobovat cizí bolest, strach a někdy přímo i smrt, bude on sám. Nyní ještě ne.

Po dlouhé cestě konečně přijeli do menšího městečka, které bylo cílem jejich cesty. Zamířili rovnou nejbližší cestou k velitelství, které bylo v jedné z větších vilek na kraji města. Kolem ní byl nádherný cihlový plot s železnými, tepanými vraty, které byly nyní vysazené a opřené o zeď.

Místo ní stály po obou stranách strážní budky s několika muži kolem, těžký kulomet a ochranný val z pytlů s pískem. Přes cestou byla položena masivní silná závora červenobílé pruhovaná.

Zastavili u strážného a předali mu doklady. Dlouho si je prohlížel a listoval jimi. Ještě déle pak srovnával jejich fotografie s těmi v dokladech. Označení vozu znaky SS a potvrzující doklady nepřiměly strážného, aby kontrolu urychlil. Teprve když nabyl přesvědčení o jejich spolehlivosti, dal pokyn ke zvednutí závory a vpustil je dovnitř. Zamířili po cestě z kamínků přímo před hlavní vchod. Tam Ralf vystoupil, vytahal své velké kufry z auta a dal řidiči pokyn, aby vyrazil nazpátek.

Pohlédl vzhůru do oken dvoupatrové secesní vily a vykročil ke dveřím. Další hlídka u skleněných, nyní obedněných dveří jej začala kontrolovat. Po nezbytné vstupní prohlídce vešel dovnitř a byl poslán k pracovně velitele. Když stoupal po točivých dřevěných schodech, stihl si všimnout krásných štuků táhnoucí se na stropě po chodbách. Schody pronikavě vrzaly a on se přidržoval jemně vyřezávaného zábradlí.

Došel ke dveřím s dvojitou stráží a zastavil se před nimi. Pečlivě si rychle překontroloval svojí uniformu. Nemohl dopustit, aby nebyla v perfektním pořádku. Na to byli u SS zvlášť pedantští.

XXXII.

"Plukovník von Blasawitz. Plukovník von Blasawitz," zopakoval si ještě několikrát před dveřmi pracovny, aby jeho jméno nezkomolil.

Vešel, srazil prudce podpatky a jeho pravá paže vylétla předpisově vzhůru. Velitel seděl za stolem a studoval spisy. Bohaté závěsy a velký křišťálový lustr ani v nejmenším nepřipomínalo, kde se nachází. Jakoby sem ani nepatřily.

Jinak byla místnost velice stroze vybavená. Obyčejný stůl, několik běžných židlí, pod nimi krátký kobereček. Žádné další vybavení pracovna tak vysoce postaveného velitele neměla. Na zdi za jeho židlí nezbytný obraz vůdce v mohutném masivním dřeveném rámu. Na stole bylo

veliké množství papírů a ty se válely i po zemi kolem něj. Vypadalo nemožné, že v nich mohl mít přehled.

Velitel zvedl hlavu a on uviděl asi třicetiletého člověka s ostrými rysy. Na hrudi se mu kývalo několik vysokých vyznamenání. Nechyběly ani ty nejvýznamnější za statečnost a za chrabrost. Kdysi černé vlasy byly vzhledem k věku značně prošedivělé.

Jejich pohledy se setkaly a oba se snažili si vzájemně nahlédnout do nitra, aby co nejvíce z druhého vyčetli. Velitel zlehka pokynul rukou, aby se posadil. Uchopil tedy opěradlo před ním stojící židle a rázně na ni usedl. Jeho ruka s pověřovacími papíry se natáhla a podávala mu je. Von Blasawitz je beze slova vzal a zběžně je přejel pohledem. Bylo vidět, že jej příliš nezajímají, dobře věděl, koho má před sebou.

"Vítám vás," pronesl konečně po chvíli. "Vaše papíry nepotřebuji, už jsem si je prostudoval a dostatečně jsem se o vás informoval. Podle toho, co jsem se o vás dozvěděl očekávám, že vy budete ten správný člověk, kterého potřebuji," pronesl povzbudivě. Na chvíli se odmlčel a zadíval se z okna. Zatím mluvil klidně, pomalu a jasně. Dával si záležet na jednotlivých slovech.

"Naše rozkazy jsou vám, doufám, známy," pokračoval dál. "Jsme pověřeni doplnit početní stavy naší divize. V poslední době došlo k několika velkým bitvám a naše jednotky musely tvrdě bojovat o svá vítězství. I když jsme vždy znamenitě zvítězili, boje nás připravily o mnoho lidí a techniky. Naše slavná divize Říše, do které jste byl společně s několika dalšími nováčky zařazeni, je jak víte, jedna z nejlepších. A já chci, aby taková zůstala i nadále. Naše začátky budou tentokrát ještě těžší nežli obvykle. Budeme vybaveni tou nejlepší technikou, jakou jsme dnes schopni v Německu vyrobit. Některé typy se zatím dostaly jen k několika jednotkám, takže si toho musíme vážit, že budeme patřit mezi ně. O to více vůdce a národ očekává, že je dokážeme patřičně využít a naše armáda budou opět nekompromisně vítězit tak jako ve čtyřicátém. Zde máte podklady, důkladně si je prostudujte. Máte tam přesný seznam techniky, kterou budete přebírat pod své velení. Zde jsou počty lidí a jmenný seznam všech vojáků, kteří byli k této technice vybráni. Naším úkolem je jejich co nejkratší zácvik a zajistit dokonalé ovládání nových zbraní. Dle mých informací se plánuje velká ofenzíva, která by měla zahnat Ivany za Ural. Dá se proto očekávat, že na nás bude vyvíjen tlak, abychom byli co nejdříve schopní vyrazit na frontu."

Pozorně mu při své řeči hleděl do očí a upřeně jej sledoval.

Po chvíli se otočil, sebral ze stolu silný svazek v deskách a podával mu je.

"Kdy odjezd očekáváte?" vyhrklo po chvíli z Ralfa, když si dodal odvahy, aby přerušil jeho monolog.

"Podle zpráv ze štábu," pokýval chápavě hlavou, "bude chystaná ofenzíva největší, jaká se připravila od útoku od června jednačtyřicátého. Ta by nás měla vrátit zpátky ke Stalingradu a nejen jej dobýt, ale tentokrát se již nezastavit. Dochází k většímu přeskupování techniky, stahujeme tam velké množství tanků a letadel. Zřejmě nás tam čeká pěkná mela. Dle zpráv z hlavního stanu Rusové minulou zimu vyčerpaly své zálohy, takže jde jen o to, dorazit je. U Stalingradu nasadili poslední zbytky svých jednotek a tak, jakmile zničíme i ty, nic nám již nebude stát v cestě. Směr na Sibiř a Moskvu by pak měl být volný. Jak to tak vypadá, právě dobytí Moskvy bude čekat na nás a naše jednotky. Budou to zřejmě tvrdé boje, ale zase nás

čeká největší sláva za dobytí nejslavnějšího Ruského města," dodal hrdě a zatvářil se vítězoslavně.

Moskva. To jméno donedávna nikdo pořádně neznal. Bylo to pro ně cizí, většinou nic neříkající. Občas si je někdo dokázal vybavit ve spojení s Napoleonem, nic víc. Bylo tajemné, neprobádané, stejně jako celá velká země. Bitva, odehrávající se před jeho branami, jej proslavila a k velikému zděšení celého Německého zcela obráceným směrem, nežli očekávalo.

Tehdy jako první velká prohra na východě zasáhla účinkem nenadálého blesku německé duše a poprvé přinutila lidi o celé válce více přemýšlet. Od té doby všem v celém Německu při vyslovením jména tohoto města naskakovala husí kůže a vzbuzovala obavy. Většina k němu cítila velkou nenávist a proklínala ho, ač jej sama nikdy neviděla. Všechna vina za tisíce mrtvých a raněných byla házena na něj, ač to přitom byli sami Němci, kteří přijeli před její brány, které se snažili násilím otevřít.

Porážka, kterou tam jejich armády utrpěly, je těžce ranila na duších a s pokračující válkou je rozrývala stále víc. Hrůzy války, jež se po dobu bojů dostaly i k veřejnosti, si každý uvědomil v plném rozsahu až nyní. Teprve teď Němci poznali, co to je válka, teprve nyní sami zažili pocity národů, které poráželi a s velkou slávou obsazovali, aby z nich učinili své otroky.

A to byl také důvod, proč se toho jména začali všichni bát. Zanedlouho se k němu přidalo další město, Leningrad. Německým vojskům se je přes veškerou snahu nepodařilo dobýt a opět tam tisíce jejich synů našlo smrt a bylo zničeno mnoho techniky. Strach se zmnohonásobil, když došlo k zatím poslední porážce u Stalingradu. Od té doby se při slovech "východní fronta" každý otřásl a většina se vyhnout tomu, aby náhodou nemusel právě tam nastoupit.

Samotnému Ralfovi bylo naprosto jasné, že pro opětné nabytí patřičného sebevědomí je nutné toto města co nejdříve dobýt, už proto, aby ten strašný pocit strachu při vyslovení toho jména v německém národu zmizel.

"Půjdeme přímo na Moskvu?" zeptal se opatrně, snažil se však působit sebejistě. "Samozřejmě ano," odpověděl von Blasawitz s naprostou jistotou. "Ale útok začne trochu jižněji, pod městem. Je tam výběžek, slabé místo ruské obrany. Rusové se tam dostali do velmi nevýhodné a strategicky chybné pozice. Toho chce vůdce využít, sevřít je do kleští a zničit jejich armády, které jim ještě zbyly. A pak se stočit na sever, k Moskvě. Z jižního směru je město slaběji chráněné, takže je tento směr výhodnější. Pokud vím, zvažuje se i obklíčení a odříznutí ruského velení od ostatních jednotek. Je však také možné, že dojde ke změně. Jedním z hlavních cílů operace je dobýt Kavkaz a získat tamní naftové pole. Takže je dost pravděpodobné, že se nakonec jednotky vydají místo na sever, na jih. Nepředpokládáme nějaké větší problémy. Podle zpráv rozvědky je prý už ruská armáda značně vyčerpaná a ztratila hodně svých dobrých velitelů. Ti co je nahradili už tak dobří nejsou, jejich jednotky nestačí doplňovat obrovské ztráty, které jsme jim způsobili. Měli by..." nedopověděl.

Jejich rozhovor byl náhle přerušen táhlým vytím sirén. V celém objektu se v tu chvíli ozval klapavý zvuk bot, jak se všichni přítomní hnali do nejbližších krytů. Křik hlídek vyhánějící všechny přítomné do krytů se rozlehl chodbami. Také Ralf s von Blasawitzem zanechali projednávání své záležitosti a bleskově vyběhli z místnosti. Přidali se k ostatním a utíkali po schodech dolů. Před domem zamířili nejvyšší možnou rychlostí k jednomu ze sklepů, který

stál přes dvůr a sloužil nyní jako bunkr. Museli přeběhnou volné prostranství, což s nejvyšším nasazením činili. Uprostřed cesty se von Blasawitz zcela nečekaně zastavil a pohlédl dlouze pátravě vzhůru k obloze.

"Dnes míří jinam," pronesl zkušeně, "tentokrát je my nezajímáme," doplnil svůj odhad.

Ralf inspirován jeho příkladem pohlédl vzhůru též. Vysoko na nebi jižně od nich uviděl obrovskou formaci nepřátelských letadel. Temné, vzdáleně monotónní dunění stovek silných motorů nahánělo strach i těm nejotrlejším. Husí kůže naskočila každému, kdo jen vzdáleně tyto ďábelské tóny zaslechl. Letadla jim letěla v tuto chvíli téměř nad hlavami a tak oba pocítili vnitřní třes strachu naplno. I přes výšku, ve které bombardéry letěly, byl zvuk tak vydatný, že se rozdrnčely tabulky v oknech budovy. Pocit hrůzy to jen zmnohonásobilo.

Protože bylo po poledni, museli to být Američané. Jejich bombardéry měly tak účinnou protiletadlovou obranu, že si mohli dovolit nálety přes den. Britové tak dobře chráněná letadla neměli a tak bombardovali převážně v noci. V ní měli daleko větší šanci, že je němečtí stíhači neodhalí a nestihnout sestřelit.

Byly to těžké, čtyřmotorové bombardéry, které majestátně pluly modrou oblohou, vědomi si své síly. Stříbrné trupy se leskly v odpoledním slunci a za každým bombardérem zůstávaly na nebi čtyři bílé pruhy, které pomalu měnily nebe do krajkovaného závoje zkondenzovaných par. Mnohem výše nad nimi, již jako drobné tečky, letěly doprovodné stíhačky. Jak pilné včeličky přelétávaly ve skupinách kolem bombardérů zprava doleva a hlídaly svěřené obry.

V člověku ty stužky vyvolávaly dojemně krásný pocit, přímo povznášející. Srdce bušilo těžkým vzrušením, přímo by chtělo skládat básně a poletovat s těmi vážkami nahoře. Nebe bylo jasně modré a tím paradoxně sugestivní dojem jen více podtrhovalo.

Jenže pro ně tento zdánlivě nádherný obraz neznamenal nic příjemného. Tato krása a pocit síly patřil nepříteli, což byl děsivý pocit, který se k té nádheře nehodil. Pociťovali návaly vzteku, že si může v tuto chvíli beztrestně létat nad jejich hlavami, aniž jim v tom Německo dokázalo zabránit. Vyvolávalo to v každém z nich hořkou nenávist a zlost. Nejvíce ubíjející byl fakt, že nepřátelé ovládají stroje, které ta vlastní převyšují. Snad každý Němec už měl možnost poznat, jaké neštěstí nesou na svých palubách v podobě tisíců tun vysoce výbušného materiálu. Až za několik desítek minut přiletí nad určený cíl, změní několik čtverečních kilometrů země v místo hrůzy.

Ralf si snažil vybavit tváře pilotů v letadlech, kteří nad jejich hlavami mířili dále do Německa. Viděl je ve svých představách zcela jasně, jak sedí v kuklách za kniply svých letadel a v očích jim čiší sadistická nenávist. Živě si je představoval jako krvežíznivé a nelidské zrůdy. V jeho představách vypadali jako ti největší vrazi z filmových hororů. Celou svou duší cítil opravdovou nenávist a byl velmi zdrcený že jim nemůže zabránit v dalším letu.

Tušil tu další horu neštěstí, kterou někde jeho krajanům přinesou a tak se ještě více proti nim zatvrzoval a v duchu si přísahal, že se za všechny zločiny proti jeho lidu jednou pomstí. Každý z nepřátel bude pykat za tyto momenty ponížení a bezmocnosti. Však už brzy bude moci své vnitřní sliby splnit a oni poznají, kdo proti nim stojí. Věděl, že v nejbližších dnech udělá všechno pro to, aby svůj slib mohl jednoho dne začít plnit.

Už po přeletu prvních letadel bylo nebe plné bílých krajkových linek a v nich prolétala další a další. Jejich počet byl úchvatný a zdálo se, že je jich plné nebe. Pro Německo děsivý obraz.. Ač byl Ralf vychováván k odvaze a hrdinství, při pohledu na kvanta těchto letadel a jejich dunivému zvuku se mu třásla kolena. Styděl se za to a snažil se tuto svojí slabost zakrýt.

"Kde jsou naši stíhači?" zvolal do vzduchu, kam dosud s von Blasawitzem hleděli. Stáli na trávníku vedle sebe se zakloněnými hlavami a rukou si zakrývali slunce, aby jim nesvítilo přímo do očí.

"Nejsou," pronesl krátce zklamaným hlasem von Blasawitz.

Jediné slovo které pronesl jeho velitel stačilo, aby mu znovu naskočila husí kůže. To slovo říkalo mnohé a ještě více naznačovalo. Ralf si přitom uvědomil, že nějaká letadla nad nimi letěla, když přijížděl a on byl klidný, protože se domníval, že to musí být jedině vlastní letadla. Neuplynula dlouhá doba a mohl se přesvědčit, že ta nepřátelská si nad jejich hlavami létají za bílého dne bez nejmenšího omezení a oni jim v tom zřejmě nedokáží zabránit.

"No nic," pronesl po chvíli von Blasawitz, "jak to vypadá, zřejmě to dneska odskáče Berlín, my můžeme pokračovat," pronesl věštecky a otočil se zpět k budově, ačkoliv ostatní byli ještě schovaní v bunkrech. Ralf na okamžik zaváhal a pak se vydal za s ním. V pracovně pokračovali dál v přerušeném vstupním rozhovoru, zatímco dunivý hukot nad jejich hlavami neustával.
Na ukončení jejich první pracovní schůzky ho nakonec pozval velitel na společnou velitelskou večeři, aby se s ostatními veliteli seznámil. S radostí přijal. Poté dostal svůj první úkol. Seznámit se se všemi detaily kolem přebíraných strojů a novými členy jejich jednotky. Musel poznat jejich minulost, jejich zvyky, silné a slabé stránky, zvláštní vlastnosti. Jednoho po druhém. Ralf tedy sebral ze stolu připravené papíry a s plnýma rukama odcházel. Zamířil do své nové pracovny, kterou mu von Blasawitz ukázal.

Byla to velmi malá pracovna, kde bylo jen to nejnutnější. Vůbec mu to nevadilo, naopak byl rád, protože ve velkých místnostech se mu nepracovalo dobře. Když vešel, rozhlédl se. Zřejmě to byl dříve dětský pokoj, neboť mu tak svým vzhledem připadal. Dovedl si dobře představit postýlku, kouty plné dětských hraček s nimiž si nějaké dítě hraje.

Usadil se za stolem a nedočkavě se pustil do studie materiálů, které právě dostal. Když si přečetl vybavení divize, nemohl tomu uvěřit. Opravdu dostali do vybavení jednotky ty nejnovější typy zbraní, o nichž dosud jen slyšel a o kterých se vyprávěly jen ta nejlepší ohodnocení. V návalu nadšení jej trochu začala strašit myšlenka, zda opravdu dokáže s těmito zázračnými zbraněmi zvládnout vše, aby vůdci dokázal, že toto jsou opravdu ty nové zbraně, které pro něj dokáží vybojovat konečné vítězství. Byly to jen krátké, přelétavé obavy. Pocit sebedůvěry a víry v konečné vítězství převládly.

Aby splnil naděje vůdce v nové zbraně, pustil se o to usilovněji do pečlivého studia všech instrukcích o typech zbraních a jejich vybaveních. Musel se seznámit se vším, co bude nutné pro dokonalou obsluhu. Technická data, možnosti, požadavky, nedostatky. Musí znát všechno, co je zapotřebí pro jejich každodenní provoz, aby mohly dokonale fungovat a drtit nepřítele.

Ubytovali ho v kasárnách s ostatními. Jako zástupce velitele dostal svůj samostatný pokoj. Malý, stroze vojensky vybavený. Celkem byl rád, že je v něm sám a nemusí se nikomu

přizpůsobovat. Když dostal stručný seznam řádu kasáren, tušil, že se nudit nebude. Mimo hlavní úkoly s přebíráním nové techniky a sestavováním nově se tvarujících jednotek, musel zajišťovat hlídky a stráže v kasárnách, některá jejich vybavení a plno dodatečných úkolů. Vše pečlivě zaznamenávat a zapisovat, jak je v Německu zvykem.

Večerní společenské akce se pro něj staly samozřejmostí. To co dobře znal ze svého domova, co pro něj znamenaly strašnou nudu a nezáživný večer, to zde byl veselý a v příjemném kolektivu strávený čas. Začínali společnými večeřemi. Po nich následovala společná zábava, při níž nechyběly ženy, hudba a mnoho vypitého alkoholu. Hodně se při nich vzájemně poznali, mnohé ze svých tajemstev před druhými odhalili. Večírky končily často až po půlnoci, ale ráno už byli všichni připravení ke své práci. Předešlý večer už na nich nesměl být vidět.

Atmosféra na večeřích byla výborná a netrvalo dlouho a dobře poznal všechny, kteří zaplnili počty stavů jejich divize. A protože měli společné zájmy, většinou se debata točila kolem dění v jednotce či o frontě. Zatím to pro ně bylo zajímavé téma s naivním pohledem. Probíralo se vše. Východní fronta, válka s Anglií, postoj Itálie, ale i boje mezi Američany s Japonci v Pacifiku. Byli ještě ve stavu, kdy pro ně toto téma bylo zajímavé k diskusi a dokázali se o něm bavit celé dlouhé večery, když nebyli ve službě.

Kamarádi byli přibližně stejného věku jako on, až na pár výjimek, kteří byli o něco starších. Většinou byli nováčkové, žádný z nich ještě na frontě nebyl. Hrstka veteránů přišla po uzdravení z nemocnic, aby jim jako zkušenější pomáhali s přípravami. Jak on, tak i ostatní nováčkové měli jen výcvik ve svých střediscích, zásahy proti odpůrcům státu, či práci v pracovních táborech. Skutečné bojové akce ještě nepoznali.

Válku znali vesměs z vyprávění těch, kteří se jako zranění vrátili dočasně do svých domovů na doléčení. Nejvíce se o ní dozvěděli z vyprávění svých školících důstojníků, kteří však častěji mluvili jen o té první velké. Nebylo divu, že jim popisovali jen příjemné zážitky či úspěšné, vítězné akce či bitvy. Museli v nich vyvolat dojem, že válka není taková hrůza, jak jim je někdy podávána a proto jim ji popisovali z jedné strany. Německo vždy vítězilo a bude zase vítězné. Oni stojí na té správné straně a budou z nich velcí hrdinové, až vše skončí.

Nebylo proto divu, že všichni byli spojení jednou společnou věcí. Byli plní nadšení a odhodlání do války jít a za vůdce do posledního dechu bojovat. Často byli ovlivněni svými představami či propagandou. Skutečnou pravdu měli teprve odhalit, nyní však byla před nimi schována.

První nepříjemné zážitky o válce uslyšeli, když se seznámili s veterány, kteří už na frontě byli. Velmi často po válce prahnoucí mladíky tvrdě zchlazovali a někdy svými zážitky ničili jejich iluze a snadném a jednoduchém vítězství. Kdyby věděli i to, že veteráni mají přísný zákaz o běžném životě na frontě mluvit, jejich pohled na snadné a bezproblémové vítězství nad podlidmi by se značně změnil.

Proto nejen Ralf, ale i ostatní nováčci jim měli mnohdy za zlé, že vidí věci černě a nejsou tak žhaví se do dalších vojenských akcí zapojit. Největší rozdíl mezi nimi byl, když docházelo k praktickému zaškolování s novou technikou. Nováčci byli nadšení při každém předvádění nové zbraně, aniž si dokázali představit její schopnosti v terénu či v boji. Naopak zkušení veteráni byli často velmi kritičtí. Vždy posuzovali stroj se svými praktickými zkušenostmi a potřebami při lítých bojích. Jednou byli nespokojení s nedostatečným pancéřováním, podruhé

bylo umístěné na špatném místě. Často se jim nelíbil špatný výhled z míst v tancích, špatně dostupná místa pro běžnou údržbu a mnohé další.

Připomínek měli mnoho a sám Ralf nevěděl, jak k se k jejich připomínkám stavět. Bral jejich zkušenosti jako cenný přínos, na druhé straně srážel elán ostatních. Když připomínky neubývaly, musel zakročit tím nejjednodušším a nejpoužívanějším způsobem. Zakázal jim veškeré další komentáře. Netušil, že bude později svého rozhodnutí často litovat a opomíjení zkušeností se jim často tím nejkrutějším způsobem vymstí.

Jediné téma, kterému se zásadně vyhýbali, byly rozhovory o svých rodinách či ostatních příbuzných. Bylo to pokládáno za velkou slabost jedince, který se nedokáže oprostit od své rodiny. A jejich organizace byla skupinou jen těch silných a odolných. Podle hesel jim novou rodinou byla vlast a nový kolektiv. Nikdo nechtěl jako slaboch vypadat, takže o dalších členech rodin svých nových kamarádů se většinou nikdo nic nedozvěděl.

XXXIII.

Již druhý den vše začalo naplno. Hned ráno byl vyhlášen nástup, hromadné nasednutí do nákladních aut a výjezd do jedné z továren nedaleko kasáren. Zde se kompletovaly některé poslední díly strojů, které přijeli převzít a zaučovat se na nich. Zajeli na velikou betonovou plochu za posledními dílnami továrny, kde už stála připravená technika, kterou měli přebírat.

Zde stály v několika dlouhých řadách naleštěné a novotou zářící bojové stroje, na které byl impozantní pohled. Stály vyrovnané těsně vedle sebe a jejich majestátné tvary z masy nejlepší německé ocele dávaly tušit obrovskou sílu. Předlouhé řady tanků, samohybných děl, vozidel pro pěchotu, nákladních aut, motorek se sajdkárou a další.

Vojáci byli již dříve rozděleni do jednotlivých posádek. Nyní seskákali z plošin aut a po posádkách stáli rozdělení podle útvarů, každý před svým strojem. Když se všechny posádky srovnaly před své stroje a ve tvarech zůstali před nimi v pozoru stát, vystoupil von Blasawitz spolu s Ralfem na menší tribunku narychlo zbudovanou z obyčejných prken.

"Kamarádi, vojáci!" zvolal nahlas von Blasawitz. "Byli jste vybráni mezi nejlepší z německých vojáků, kteří mají splnit myšlenky a rozkazy našeho vůdce a získat pro Německo vítězství. Protože my jsme ten nelepší a jediný vyvolený národ určený k získání vlády nad světem a řízení neschopných a nežádoucích ras této planety. Bude proto nutné, abyste se co nejdříve a co nejlépe naučili ovládat techniku, kterou vám dneškem svěřuje vůdce a německý lid a svatého cíle vybojovali. Sieg heil," zakončil silným zvoláním. Dle zvyku nastoupení vojáci sborem třikrát odpověděli. Ralf s von Blasawitzem společně sestoupili a doprovázeni veliteli jednotlivých čet se pěšky vydali společně na obchůzku jednotlivých strojů s posádkami.

Došli k prvnímu stroji. Byl jím standardní transportér pro pěchotu před kterým stála v pozoru celá posádka. Von Blasawitz se před nimi zastavil, pozdravil posádku zvednutou paží a podal veliteli posádky ruku. Stručně si je nechal představit. Poděkoval a popřál štěstí při používání stroje. Popošli k další posádce, kde se vše opakovalo. Následovalo ještě patnáct stejných strojů a dalších patnáct posádek. Se všemi se von Blasawitz seznámil a všem podal ruku.

Konečně přešli k další posádce a Ralfovi se rozbušilo srdce. Místo, kam po očku pokukoval od jejich příjezdu na přebírací plochu, ho přitahovalo jak magnet. Splnilo se mu to, čeho se nemohl dočkat od chvíle, kdy zjistil, že nastupuje k této jednotce.

Stanuli před nejdokonalejším tankem, který dosud Německo mělo. Tygr. Již samotný název naháněl strach a tak, jak je toto zvíře nebezpečné v přírodě, takový měl být nebezpečný i tento stroj. Byl slavný a oslavovaný již dávno před tím, než mohl ukázat, co umí. Patřil ke kolekci největších německých novinek, o kterých kolovaly pověsti, že rozhodnou válku. Byl první ze série zbraní, které se dostaly do praxe a o kterých Hitler do světa rozhlašoval, že nemají konkurenci. Když se poprvé několik prvních kusů objevilo u Leningradu, svou pověst velkolepě potvrdily.

Nesl nejsilnější pancéřování, jaké kdy na tanku bylo. Tento pancíř vydržel přímé zásahy všech dosud užívaných typů tanků. Mohutný, vysokorychlostní kanón a přesná přesnost střelby byly základní znaky tohoto nového typu tanku. Pro boj s nepřátelskou pěchotou byl vybaven dvěmi těžkými, rychlopalnými kulomety. Nová optika pro sledování okolí posádkou zajišťovala přesnou orientaci o dění kolem stroje.

Konečně nyní stál před tímto nebezpečným zvířetem a s oddanou úctou si ho prohlížel. V hodinách teoretické přípravy o něm často mluvili a podávali jim základní informace, ale teprve nyní měl možnost si jej prohlédnout v jeho skutečné velikosti, přímo si na něj sáhnout. Velká, hrozivě vypadající obluda obnášela téměř šedesát tun železa a jemu se jevila jako nádherná. Silné a široké pásy po kterých pojížděly dvě řady plných hlavních kol, hranatý tvar věže. Z ní výhružně čněla mohutná hlaveň, která u věže měla tři stupně zesílení. Na první pohled to vypadalo, že má kanón větší kalibr, než jaký je ve skutečnosti. Byl největší, jaký v tu dobu standardní tank měl.

Na horní čelní stěně podvozku vpravo pak výhružně trčela hlaveň těžkého kulometu. Nalevo se černal silně opancéřovaný průzor řidiče. Zcela na vrcholu věže byly dva poklopy průlezů pro posádku, v kterých bylo možno vidět optiku pro výhled velitele tanku.

Stál před ním a uctivě k němu vzhlížel. Nadšení mu nezkazilo ani to, že těchto krásných strojů přebírali zatím měli pouze dvanáct. Výroba se teprve rozbíhala a továrny nebyly schopné dodávat požadované množství. K jednotkám byly dodávány postupně po jednotlivých kusech..

Ralf po chvíli neodolal, došel až ke stroji a rukou přejížděl po jeho chladném kovu. Těžká ocel, s jemnými hrbolky po odlévání, sálala mocnou energií, kterou byl tento stroj naplněn. Studený pancíř hřál jeho ruku, která se chvěla nedočkavostí, aby mohla vést tyto stroje do bitvy. Von Blasawitz si, stejně jako u předešlých posádek, i s touto podal ruku, pozdravil a připojil se k Ralfovi, aby si společně nádherný stroj dosyta prohlédli. Sám Ralf přitom po očku pokukoval k poslednímu stroji této skupiny, kde stál stroj, který je určen pro něj a jeho posádku.

Německo již sice mělo vyvinutý další typ tanku, ještě lepší a ještě dokonalejší. Byl také nazván podle divé šelmy z říše zvířat, Panther. Původně i ten se měl nacházet mezi stroji, které přeberou, ale objevilo se takové množství nečekaných nedostatků, že se plány změnily. Dosud byl všeobecně považován za nespolehlivý, takže bylo jeho nasazení odloženo až po sériích dalších zkoušek. Tygr tak zůstával nejdokonalejším tankem své doby, který dosud nebyl překonán.

Teprve když nejdříve společně několikrát kolem stroj obešli, vylezli spolu na jeho vysoký hřbet a dívali se na všechny jeho jednotlivé součásti, byla konečně jejich zvědavost ukojena. Věděli, že nemají moc času, tak jen zvedli poklop na věži a zvědavě nakukovali dovnitř. Bylo jim jasné, že později budou mít čas na důkladnější prohlídku, takže nyní se se strojem seznamovali jen letmo. Když seskočili zpět na zem, pokračovali k další posádce. Tam se von Blasawitz jako obvykle s posádkou seznámil a popřál štěstí.

Následovala jedna posádka Tygrů za druhou. Dostali se až k "Ralfovo" stroji. Prohlížel si jej ještě více pečlivěji a pozorně sledoval posádku, s kterou bude trávit další část života. Přecházeli k dalším strojům.

Za posledním z nich následovala menší mezera mezi tanky a za ní pokračovaly další stroje. Jimi byly dosud nejpoužívanější německé tanky PzKW IV. Tento typ už byl všeobecně známý a z výrobních hal továren vyjížděl už dlouhá léta v mnoha modifikacích. Byl vyráběn v největších sériích a proto také těchto strojů přebírali pochopitelně nejvíc. Celkově jich měli k divizi přiděleno třicet sedm. Tak jako u ostatních tankových divizí, tak také u jejich tvořily základ výzbroje útvaru. Byly to kdysi slavné tanky, avšak svou největší slávu již měly za sebou. Ralf z nich nijak zvlášť velkou radost neměl. Po prvním roce války na východě už bylo jasné, že výrazně zaostávají za svými největšími konkurenty, hlavně ruskými T-34. Nedělal si žádné iluze, že i anglické jsou pozadu.

Začalo postupné seznamování s jednotlivými posádkami všech tanků PzKW. Zde se nacházelo mezi mladými vojáky nejvíce veteránů, kteří už frontou prošli. Vyléčení ze svých zranění byli opět připravení sloužit vůdci. Mnoho z nich již mělo za sebou na těchto tancích své první zážitky za sebou. Zde přebírali své nové tanky, aby se mohli znovu zapojit do dalších bojů a nováčkům pomohli překonat začátky.

Když skončili seznámení s poslední posádkou, přešli k dalšímu typu stroje. Zde se Ralf opět rozzářil radostí. Přešli ke stroji, který měl být v budoucnu páteří tankových jednotek. Předcházela mu velká sláva a pěly se na něj oslavné chorály. Jeho parametry vysoko převyšovaly vše, co tu dosud v jeho kategorii bylo.

Stroj, před kterým v pozoru stála jeho posádka a čekala na své představení veliteli, byl totiž zcela jiný. Jednalo se o nejnovější typ, který byl označován jako stíhač tanků a jenž měl své jméno Ferdinand. Někdy se mu také pro jeho velikost říkalo Slon, což lépe odpovídalo jeho mohutnému vzhledu.

Ferdinand dostal svůj název po svém konstruktérovi, dr. Ferdinandovi Porsche, který byl jeho duchovním otcem. Tento původně konstruktér automobilů se chtěl před svým vůdcem vytáhnout a navrhnout dokonalý stroj, který by měl vlastnosti o třídu lepší, než dosavadní tanky. Jeho hlavním úkolem bylo spolehlivě ve velkém ničit ruské T-34, kterých bylo pro německé velení překvapivě mnoho. Rusové je dokázali vyrábět v neuvěřitelných počtech vysokým tempem.

Dr. Porsche byl před válkou konstruktérem výborných aut ve firmě Volkswagen, která znal každý. Téměř všechny jeho typy se ukázaly být vynikající a tak nyní každý čekal, jakým bude konstruktérem válečných strojů. Využil plně svého postřehu, když si všiml, že vůdce má slabost pro velkolepé a výjimečné projekty. A to ve všech oborech. Letectví, námořnictvo, stavebnictví. Nyní navrhl mohutný stroj, kterým se chtěl vůdci zalíbit, ale hlavně si zajistit podporu pro jeho výrobu. Vůdce totiž často nedoporučil k výrobě některé typy tanků

z odůvodněním, že nemají patřičné parametry. Jako zkušený psycholog se nemýlil a nadšený vůdce okamžitě schválil výrobu a další vývoj Ferdinandů.

Porsche se i zde při konstrukci projevil jako výborný odborník a odvedl nečekaně dobrou práci. Všechny první zkoušky tohoto stroje byly vynikající a tak byl předpoklad, že budou velkým přínosem. Začalo se s jejich zařazováním k bojovým jednotkám a tato divize byla mezi jedněmi z prvních, které začaly být tímto strojem vybavovány. Druhá strana mince věžela v otázce, jak se Ferdinand osvědčí při přímém bojovém střetu. Dosud jím neprošel, takže ještě nebyly žádné zkušenosti, jak se bude projevovat v těžké situaci na bitevním poli.

Ralf obdivně hleděl na železnou obludu a po chvíli zjistil, že von Blasawitz je na tom naprosto stejně. Mluvil obvyklou řeč k posádce, ale jeho zrak se neodtrhl od mohutného stroje za nimi. Bylo vidět že i on je unesen jeho tvary a velikostí. Hrdě se dmul pýchou, že jejich jednotka má tu čest být mezi prvními, vybavená těmito stroji.

Počkal, až velitel ukončil svou řeč a ihned poté ke stroji přistoupil. Obdivně kolem něj obcházel, jakoby chodil kolem divoké šelmy, které se nesmí dotknout. Pozorně prohlížel každou jeho součást, každý díl. Ferdinand měl svou mohutnou věžovou nástavbu umístěnu na zadní části podvozku. Byla dlouhá a měla neuvěřitelně silné pancéřování. Téměř dvacet centimetrů kvalitního pancíře chránilo vnitřní prostor posádky a motoru. Žádná jiná neměla takovou ochranu, jako u Ferdinanda. Mohutná hlaveň, čnící daleko před čelo, naháněla hrůzu. Nebyl to příjemný pocit stát před ní a obávat se, že vystřelí.

"Tak tady ho máme," zvolal obdivně von Blasawitz a se zalíbením hleděl na stroj, "to je nádhera. Vůdce nám přichystal perfektní a dokonalou zbraň. Ta bude konečně na Rusy platit. S takovými zbraněmi jim ten Stalingrad pořádně osladíme," nechával se unést krásnými představami. Stále nadšeně hledíc na stroj, popošel těsně k Ralfovi. Společně svými zraky přejížděly po jeho ocelových plátech a famóznímu kanónu.

"Nemá žádný kulomet," ozvalo se pojednou nejistě z hloučku mužů, veteránů, kteří zřejmě nesdíleli stejné nadšení jako oni. Von Blasawitz se otočil a zadíval se za dotyčného.

"Co jste to říkal?" zazněla práskavě otázka.

"Nemá žádnou protipěchotní zbraň," odmítl s pokrčením ramen desátník, "podle mě se nemá čím v boji bránit." Prohlásil opatrně i když zřetelně.

"A proč by se měl bránit?" zeptal se nechápavě von Blasawitz, "jednak nebude v boji sám a jednak zničí všechny nepřátele dřív, než se sami k němu dostanou. Viděl jste, jaký má dostřel? Viděl jste ten kalibr? Co proti tomu můžou Rusové postavit, jejich T34?" zeptal se jízlivě. Desátník se na něj útrpně zadíval.

"Nebyl jste ještě v Rusku, pane," pronesl tiše, "vy ještě nevíte, kolik jich je! Kobylek je proti nim minimum, je jich víc než much. Vylézají ze všech stran, ze všech děr, rojí se jako divoké včely. Stávalo se nám to při každé akci. Vždy jich na nás útočilo takové kvantum, že jsme nebyli schopní je všechny postřílet. Pokaždé pronikli mezi naše řady a pak byla každá zbraň navíc dobrá," vysvětloval odhodlaně desátník.

"Chcete snad říci, že pochybujete o zbraních, které nám vůdce dává?" zamířil na něj svůj ostrý zrak von Blasawitz.

"Ne, pane," zavrtěl rezolutně hlavou desátník, "to v žádném případě. Chci jen říci, že Rusů je tolik, že nikdy nemáte dost nábojů do samopalu, aby jste je mohl všechny postřílet. Často jsme ustoupili jen proto, že jsme vystříleli všechny náboje a oni se stále valili dál. Prostě nebylo dost střeliva do všech typů zbraní. Bylo jich neuvěřitelný množství. Někdy nechali naše tanky vjet mezi své linie a pak se snažili granáty či minami ničit naše tanky připevněných na svých tělech. Nedovedu si představit, jak by se v takovém okamžiku takový stroj mohl bránit. Naší pěchoty nikdy nebylo tolik, aby mohli být všude a zabránili tomu, aby se do těsné blízkosti našich tanků nedostali. Zeptejte se tamhle Kretschka, ten to zažil u dělostřelectva také."

Horlivě popisoval své zkušenosti. Bylo vidět, že uváděné věci mnohokrát zažil a ví o čem mluví. Svým výkladem zaujal von Blasawitze natolik, že se nad jeho slovy zamyslel. Normálně by ho zřejmě potrestal za rozvracení bojové morálky jednotky, teď byla situace trochu jiná. Věděl přece, že před ním stojí muž se svými zkušenostmi z přímých bojů. Navíc patřil mezi ty, kteří byli dáváni ostatním za vzor statečného bojovníka. Několik významných vyznamenání na jeho hrudi a krku to dosvědčovalo.

"Zeptáme se tedy Kretschka," zvýšil von Blasawitz hlas a zhoupl se na chodidlech, "co on zažil. Ale měl byste mi snad nejdříve vysvětlit, proč nám dali konstruktéři, němečtí, tedy nejlepší konstruktéři, stroj beze zbraní, kdyby si nebyli jisti, že je nepotřebují?" zvolal hlasem plným ironie a víry ve vlastní slova.

"Ne," zavrtěl hlavou desátník, který se nedal zastrašit bojovnou pózou velitele, "naše zbraně nejsou špatné, ale ne všechny jsou bez chyb. Často se pozná až v akci, kde se stala chyba. A už jsem viděl mnoho zbytečných, které nás pak stály mnoho posádek."

"Sám jsem zažil v některých bitvách, jak některé typy našich tanků, které vypadaly na první pohled bezvadně, nejsou schopné probít pancéře "téček". Kdežto oni ty naše ano. Myslím, že případ tanků PzKW III s krátkou hlavní, který neprostřelil ani tank z papíru, je dostatečně známý," zakončil důrazně.

Udělal přitom narážku na nepovedený typ stroje, do kterého bylo vkládáno mnoho nadějí a který se vyznačoval velmi krátkou hlavní. Zpočátku vypadal nadějně, ale v boji se novinka později ukázala jako fatální omyl. Stíhač nebyl schopen prostřelit ani základní ruské stroje.

"Takže vy soudíte," pronesl zamyšleně von Blasawitz, "že tyto tanky nebudou dobré?" zeptal se a zvýšil hlas.

"Podle mě," pronesl značně opatrněji desátník, "tomu stíhači zcela jasně chybí protipěchotní zbraň a to je jeho slabina. Dám za to krk, že s tím budou mít tyhle stroje problémy," trval neústupně na svém. To nakonec donutilo velitele, aby se na delší chvíli hluboce zamyslel. Pak jakoby pro sebe pokýval hlavou a stále zamyšlen přešel k posádce vedlejšího stroje.

"Kretschka?" zvolal jméno, které desátník zmínil.

"Ano," ozvalo se ze zadní řady, "tady."

"Tak jste slyšel desátníkův názor," zadíval se na něj von Blasawitz, "jak vy vidíte výzbroj těchto strojů, souhlasíte s ním?"

"Musím s tím, co říkal desátník, souhlasit pane," kýval výrazně hlavou Kretschka. "Já jsem to zažil se svým dělem u Stalingradu a bylo to něco, na co jen tak nezapomenu," dodal s vášní v hlase.

"Co se tam událo tak zajímavého," zaujala jeho slova von Blasawitze, "v čem jsou naše zbraně špatné? Povídejte."

"Stalo se nám to u Stalingradu," začal nahlas Kretschka, "kde jsme bránili naše postavení před protiútoky ruské pěchoty. Měli jsme škodovácké hmoždíře, 100 milimetrové houfnice s protipěchotními šrapnely. Stáli jsme na jednom z těch malinkých návrších, co tam Rusové v okolí Stalingradu mají. Tedy pokud se to návrším nechá nazvat. Měli jsme tam několik baterií. Když Rusové začali útočit, byla to nezadržitelná šedivá lavina, která se vyvalila ze svých zákopů kolem města a řítila se na nás. Od prvního okamžiku, co se ta lidská vlna na nás hnala, jsme začali střílet. Nemuseli jsme vůbec mířit, nešlo se netrefit. Snaha byla co nejrychleji nabíjet a střílet. Pražili jsme to do nich těmi houfnicemi ránu za ranou. Ta houfnice, to je strašlivá zbraň proti pěchotě a my i na tu dálku v triedrech viděli ten masakr, co jsme jim způsobovali. Jenže je nešlo zastavit, hnali se stále dál. Viděli jsme je před sebou jak mravenečky, bylo jich celé mračno, černo a byli všude kam jste se podíval. Po každém výstřelu se větší část čela laviny složila, jak je ve velkém střepiny kosily. Roztrhané kusy těl létaly vzduchem a celá plocha svítila červeně od hektolitrů jejich krve. Stříleli jsme, jak to šlo nejrychleji. Výbuchy je zabíjeli po stovkách, ale za nimi se neustále objevovali další a další. Tak to šlo dokola celý den. My stříleli a zabíjeli je, oni posílali nové a nové lidi na ta jatka. Nikde žádný tank, nějaká technika, jediný transportér. Byla to jen jedna mohutná lidská masa, která nepřestávala téci.

Zpočátku šlo všechno hladce. Děsivé exploze našich děl je spolehlivě kosily v uctivé vzdálenosti, ale odpoledne pak začaly první potíže. Hlavně děl začaly být i v těch mrazech, co tam u nich stále panují, neustálou střelbou neúnosně horké. Snažili jsme se je zchladit, jak jen to šlo a co jsme právě měli po ruce. Házeli jsme na ně sníh, obalovali je mokrými hadry vyválenými ve sněhu, ale vzrůstající teplotě to nepomohlo.

Jak se přiblížil večer, začaly být tak strašně rozpálené, že jim hrozilo roztržení. Ale nejen hlavně, také uzávěry děl už nešlo otevřít, jak byly horké. Byly tak žhavé, že jsme je později už ani s rukavicema zabalených do hadrů nemohli otevřít. Než se setmělo, byla horkem děla vyřazená z činnosti a my se museli stáhnout. Ani jedno dělo nebylo již schopno střílet. V největším poklusu jsme museli vyklidit pozice a ustoupili dvacet kilometrů. Večer tak Rusové návrší dobyli. Bez jediného tanku, bez jediného výstřelu z děla, jen tak, lidmi. Nedovedu ani odhadnou, jak obrovské museli mít ztráty lidí, ale oni je zřejmě nepočítají. Můj bývalý velitel praporčík Masstens, který tam později padl, nám tenkrát řekl, že Rusové později oznámili, že udatnou odvahou jejich lidí byla výšina dobyta."

Nastalo ticho. Von Blasawitz přemýšlel z vážnou tváří o jeho slovech, které leccos vysvětlovala. Jako zkušený velitel věděl, že zkušeností veteránů je třeba využít, ne je za pronesení trestat, jak se také u některých jednotek stávalo. O tom, že válka na východě je úplně jiná než na ostatních frontách, věděli všichni a jednotlivé zprávy vypovídaly své. Ostatně i výsledky války dost naznačovaly.

"To je sice velmi zajímavé," řekl pomalu, "ale naši konstruktéři jsou určitě lepší než ti ruští, protože oni, jako podlidi, ani lepší být nemůžou. Pokud se jim něco povedlo udělat lépe, byla to jen náhoda a bylo to dočasné. Tyto naše nové zbraně jsou lepší a proto zvítězíme," řekl

nahlas a důrazněji. Von Blasawitz nasadil obvyklý tvrdý a nekompromisní tón, aby nedal možnost pochybovat o kvalitách německých strojů.

"Jsou taky nesmírně pomalí," ozval se do chvíle ticha náhle voják stojící v první řadě, dle označení řidič. Von Blasawitz se na něj s překvapením podíval. Že bude někdo další upozorňovat na nedostatky německé techniky, když dal jasně najevo jejich dokonalost, to jej zaskočilo.

"Tak i vy máte pochybnosti o těchto zbraních?" otočil se k němu. "Proč si to myslíte?"

Sklonil hlavu, zeširoka se rozkročil a jeho ruce se sepjaty za jeho zády. Významně se přitom na něj zadíval.

"Když jsme je včera poprvé projížděli," začal vysvětlovat řidič své důvody, "dokázali jsme jet po rovině jen necelou dvacítkou. Do kopců jsme se plazili ještě pomaleji. To je proti jejich T-34 nesmírně pomalu, ty dokážou jet téměř dvakrát rychleji," řekl nahlas, na čem se shodl nejen s ostatními řidiči. Než se dostal von Blasawitz k odpovědi, ozvalo se další přitakání.

"To souhlasí pane," připojil se řidič od vedlejšího stroje, "když jsme se s těčky utkali v bitvách, taky jsem zažil, že naše tanky jejich rychlosti nestačily. Stávalo se často, že kolem nás projížděli takovou rychlostí, že jsme za nimi nestačili otáčet věže našich tanků. Ty, co nám projely, musela potom s obtížemi ničit pěchota a oni vždy nadělaly v jejich řadách pěknou paseku, než se je podařilo všechny zničit. A to byly staré PzKW, které jsou rychlejší než tyhle Ferdinandy. Kdybychom my měli tak rychlé tanky, tak by nám tak snadno našimi řadami neprojížděly."

Oba patřili mezi veterány, kteří již měli nemalé zkušenosti z boje. Na všech bylo proto na první pohled patrné, že užívají svých vlastních zkušeností z bojů a bude se s nimi těžko na dané téma polemizovat, pokud nebude užívat demagogické a od stolu naplánované argumenty.

"Jestliže je stroj pomalejší," zvýšil svůj hlas velitel, kterému se jejich připomínky přestaly líbit, "má to svůj důvod. Vůdce dobře ví, proč tomuto stroji dal zelenou při jeho výrobě a není možno o něm tady pochybovat. Ve stroji máte dokonalé zaměřovače a obrovský dostřel, které nepotřebují mít současně vysokou rychlost. Takovýmto strojům ruské neuniknou, protože se k nim na vlastní dostřel ani nedostanou a v tom je pánové tentokrát ten zásadní rozdíl. Právě pro dokonalé využití svých předností konstruktéři zřejmě pochopili, že je zapotřebí rychlost nižší. Pokud se využije tato přednost, zničíme nepřítele dřív, než se k nám dostatečně přiblíží. Takže nebude žádné otáčení věží za jejich tanky, ale střílení rovně na ně a jejich likvidace ještě před tím, než se dostanou na dostřel jejich kanónů," zakončil rázně rozhovor von Blasawitz, protože začínal cítit, že proti jejich argumentům může nasadit jen své teoretické poučky a ty by oni zřejmě lehce vyvrátili. Na vojácích bylo jasně vidět, cože si myslí a jejich pochybnosti o velkých nedostatcích tohoto stroje zůstaly. Až později Ralf sám poznal, že byla velká chyba nedbat rad zkušených a válečné vřavy znalých mazáků.

Rozhovor pro něj znamenal malý šok. Dosud žil v iluzi donekonečna tepaných zpráv z tisku a rozhlasu, že dokonalost jejich nových strojů je bezkonkurenční a konstrukce jednoznačně nejlepší po všech stránkách.

Tak to mělo být podle jejich výchovy v dokonalou německou rasu a neschopnosti všech dalších podřadných ras. Nyní na vlastní uši uslyšel nekompromisní pravdu, že i jiní dokážou vyrobit zbraně dobré a v některých případech i lepší. Mohl apelovat na dodržování zásady, co je německé, je nejlepší, ale jist si tím již přestal být.

Přecházeli od jednoho stroje k druhému a představování dalších posádek pokračovalo. Následovaly postupně zbylé posádky Ferdinandů. Když končili u poslední, očekávaly je jednotky daleko početnější.

Byly to skupiny pěchoty u tradičních obrněných transportérů. Tyto stroje už byly starší konstrukce a byly už používány dlouho, něž by je na nich mohlo něco překvapit. Seznámení s jejich posádkami šlo proto velmi rychle.

Vedle nich stáli v jedné veliké skupině řidiči nákladních aut. Ta sloužila pro dopravu proviantu týlového zabezpečení. Těchto řidičů bylo největší množství a tak skupina byla mimořádně veliká. Zde se zbytečně nezdržovali a rychle pokračovali dál.

Jako poslední přišly na řadu dvoučlenné posádky motorek. Byly to tradiční motocykly se sajdkárou, na kterých byl připevněn těžký kulomet. Stáli ve dvou dlouhých řadách před odstavenými motocykly a seznámení proběhlo společně.

Po skončení oficiálního seznamování se všemi posádkami se odebrali do budovy vedle plochy k poradě. Zde je čekala delegace vedení pracovníků wermachtu. Už bylo před nimi jen potvrzení o převzetí strojů od zástupců vedení, kteří měli na starost výrobu zbraní a zásobování armády. Posádky na ploše mezitím pokračovaly v přebírání strojů. Pečlivě je procházely a kontrolovaly, zda jsou v pořádku a úplné.

Bylo veřejným tajemstvím, že se lidé z armády neměli v lásce s lidmi od zbraní SS a podle toho jednání vypadalo. Hlavní příčina vězela v tom, že velení armády trvalo stále na podmínce, že zbraně a velení má být pouze armádní záležitostí. Další vyzbrojování jiných složek bylo pro ně těžkou překousnutelným oříškem. Vůdce však trval na svém a své ochranné oddíly chtěl mít vyzbrojené a co nejkvalitněji. Rozkazu proto museli uposlechnout. Další potupou pro ně bylo vyzbrojování divizí SS přednostně nejmodernějšími zbraněmi a armáda dostávala většinou jen starší typy. Vůdcovo zdůvodnění, že nejsou tak skvělí, jako SS, bylo pro ně ponižující. Nicméně dělat s tím nemohli nic, vliv armádních velitelů po mnoha porážkách rychle klesal.

Jednání proto proběhlo stroze a stručně. Prohodili mezi sebou jen nutné věty a běžné fráze. K žádným dalším rozhovorům, jak to většinou bývá, nedošlo. Na závěr von Blasawitz podepsal převzetí všech strojů a došlo k loučení.

"Děkujeme vám pánové," řekl vážným hlasem, "za předání skvělé německé techniky do rukou nejlepších oddílů našeho lidu. My už se postaráme, aby našemu vůdci vybojovaly potřebné vítězství," podotkl jízlivě. Ralf se pousmál nad von Blasawitzovou ironickou poznámkou, která vždy naprosto spolehlivě zástupce armády podráždila. Menší kulatý zástupce wermachtu pochopil narážku, jeho tvář zrudla a okamžitě zareagoval.

"Kdyby všechny jednotky wermachtu byly vyzbrojovány stejně dobrými jako zbraně SS," zvolal zlostně a jeho tvář brunátněla, "vítězství by už bylo dávno vybojováno. Ale starými luky a šípy vítězství už dnes nejde vybojovat."

"No tak pánové," konejšil všeobecné rozčílení von Blasawitz, "musíte být soudní, až budou vaše jednotky stejně výkonné jako naše SS, určitě se vůdce postará, abyste i vy dostávali to nejlepší vybavení," dodal se spokojeným úsměvem.

Na znamení ukončení jednání prudce srazil paty a pravice vylétla k pozdravu. Důstojníci wermachtu jen přiložili ruku k čepici. Von Blasawitz s Ralfem se otočili a spokojeně odcházeli. Oba se pak výborně na jejich úkor výborně pobavili.

"Ten ale prskal," podotkl zvesela Ralf . Oba se usmívali.

"Nejlepší by bylo," podotkl cestou von Blasawitz, "kdyby všichni tihle staří vysloužilci odešli do důchodu. Tahle stará armáda už není dneska k ničemu. Jsou jen samý gesta a parádenmarše, ale k dnešnímu boji se nehodí. Jejich myšlení skončilo u roku osmnáct. Moderní vedení války si už nejsou schopni přisvojit. Však kdyby to šlo, tak se jich vůdce dávno zbavil. Je pro celé Německo škoda, že je musí trpět ve svém generálním štábu. Snad se najde příležitost, abychom je někam zastrčili, kde by nepřekáželi. Stále dokola obhajují ten svůj starý styl boje, který je už dávno přežitý a dneska nevhodný. Proto tak mizerně dopadly bitvy, které tyto staříci řídili. Vůbec se nedivím, že jim vůdce nechce přidělovat nové mašiny. Když je dá nám, ví že jsou v nejlepších rukou. My to s nimi zvládneme lépe."

Vykročili zpět na plochu s připravenou technikou. Vojáci dokončovali poslední kontroly přebíraných strojů a sepisovaly se poslední zachycené nedostatky. Posádky, které přebraly své stroje bez závad, nebo s malými problémy už nahlásily připravenost a většinou seděli ve strojích, nebo na nich. Když velitelé čet je viděli přicházet, rychle před ně předstoupili.

"Jak jste na tom?" zeptal se jich hned von Blasawitz a každý z nich mu podávat písemný přehled, kolik strojů je již přebráno. Zběžně do nich nahlédl, protože jej v tuto chvíli zajímalo jen celkové číslo. Spokojeně kývl a podklady jim vrátil.

"Vypadá to dobře," obrátil se spokojeně k Ralfovi, "dnes závad není moc, takže si většinu odvážíme. Jeden velitel čety tady zůstane s těmi dosud nepředanými, my se pomalu přesuneme do kasáren. Vydejte příkazy k přesunu," pokynul rukou na znamení odjezdu a pomalu odcházel ke svému černému mercedesu, kterým společně jezdili.

Ralf si svolal velitele čet a vydal nezbytné rozkazy týkající se přesunu. Přesunem pověřil svého podřízeného. Bylo to další předání vedení na nižšího velitele. Většinou se jednalo o opakované příkazy a protože všichni měli své během přesunů svá přesná místa, tak nebylo potřeba dlouhého vysvětlování. U jednotek SS byla souhra na předních místech, po vydání příkazu již každý přesně věděl, co má dělat. Po zjištění, že je rozkaz správně pochopen, popošel Ralf k velitelskému vozidlu a usadil se za velitele na zadní sedadlo mercedesu a vyrazili směrem ke kasárnám.

XXXIV.

Po převezení veškeré techniky do kasáren nastal čas zkoušek a zacvičování obsluh. Byly to perné dny zaplněné tvrdou prací. Ralf trávil veškerý čas ve své kanceláři, kde připravoval pro jednotlivé velitele čet denní program tak, aby byl harmonicky provázán, aby posádky prošly celým náročným výcvikem.

Důkladně nacvičovali situace, s kterými se v bojích mohli setkat. Proto se zaměřili na opravy poškozených dílů. Trénovali výměnu všech částí, které bylo možno v poli opravit. Když se dozvěděl, že nové tanky mají velké problémy s převodovkami, které se často při delší jízdě porouchávají, neváhal je tréninkově převodovky opravovat.

Každý den ráno předával velitelům strojů připravený harmonogram, večer je od nich převzal zpátky s potvrzením, že požadované procvičení denních úkolů bylo provedeno. Všechno pečlivě zakládal a barevně si zaznamenával provádění úkolů u jednotlivých čet. Jak bylo jeho povinností, vedl si přesnou agentu o právě probíhajícím výcviku.

Jednoho dne je překvapila nečekaná návštěva vyššího důstojníka. Byl zaveden k Ralfovi, aby ho informoval o přípravě jednotky. Velmi podrobně se zajímal o její bojové připravenosti.

"Jednotka je z větší části připravena," podával Ralf své hlášení v předpisovém pozoru, "veškerý základní výcvik byl proveden a nyní se provádí rutinní trénink pro zlepšení jejich činnosti. Řidiči už mají za sebou většinu naježdených hodin, chybí ještě několik hodin se stroji v terénu. Střelby se stále opakují a je vidět výrazné zlepšení, ovládání nových zaměřovačů vojáci zvládli. Některé věci máme teprve v plánu. Hlavně chemický boj a ochrana proti němu, zvládání nepřátelských zbraní a jejich stylů boje. Nemohli jsme prakticky provádět protiletecké střelby, protože protiletadlové kulomety na plošiny nákladních aut mají teprve přijít."

Byl pyšný na to, co všechno během krátké doby jeho jednotka zvládla. Za krátký čas, co se s novými stroji seznamovali udělali velký kus práce, jak se dalo očekávat, velení si vše představovalo ještě rychleji.

"Podle našich předpokladů jste již měli mít základní výcvik v plném rozsahu splněný," zchladil důstojník jeho nadšení, "potřebujeme, abyste vše potřebné zvládli v následujícím týdnu. Je požadavek, aby se vaše jednotka co nejdříve vydala ke sví divizi. Je také zapotřebí, aby měla vaše jednotka co nejvyšší počet provozuschopných tanků, takže urychleně dokončete jejich opravy, pokud je vyžadují. Necháme dalších zbytečných řečí. Ihned upravíte program jednotky tak, abyste dokázali nedostatky ve znalostech vojáků urychleně odstranit. Nejvyšší velení už dokončilo celý plán nejbližší vojenské operace, do které již bude zapojena také vaše jednotka. Doba, kterou ještě máte na dokončení výcviku je určena maximálně na dva týdny. Zde máte potřebné podklady. Připravte úkoly pro jednotlivé velitele tak, aby do konce měsíce byla divize připravená k přesunu na východ. Do té doby musíte všichni požadované úkoly zvládnout. Termín odjezdu na frontu můžete očekávat každým dnem," oznámil překvapenému Ralfovi nakonec. Tomu se roztočila hlava. Divize by ještě potřebovala delší čas na seznámení jednotlivých vojáků s technikou, než jim bylo velení ochotno ponechat. Nejvíce chyběl nácvik společné souhry jednotlivých strojů při bojových akcích. Také souhra jednotlivých velitelů tanků nebyla dostatečně nacvičena. V plánu byly speciální signály pro situace v průběhu bitvy a seznámení s tím, jak na ně reagovat. Každý musel mít v krvi automaticky další činnost, kdykoliv nastane během boje nepředvídaná událost. Také reakce jednotlivých velitelů čet na změny strategie musela být dostatečně sehraná. Každý měl znát, kde je jeho místo a co se od něj očekává. Teprve souhra celé divize, každého vojáka, každého stroje udělá ze zmatených lidí kvalitní údernou divizi. Plán příprav měl ještě mnoho nesplněných bodů.

Výrazným ubráním času na výcvik došlo k tomu, že musel celý svůj plán výcviku přepracovat. Řada věcí, které pokládal za důležité, musela být vynechána a museli se zaměřit

jen na ty základní. Když kontrola skončila a společně s von Blasawitzem probírali další postup výcviku, netvářil se Ralf nejjistěji.

"Týden?" podivil se, "za tu dobu to nikdo pořádně nezvládne."

"Německý voják ano," sjel ho ostrým pohledem důstojník, "od toho je německý voják. Navíc, my jsme vojáci jednotek SS a to jsou ještě lepší vojáci. Pro nás slova nejde, neumíme, nestihneme, neexistují! To vás v tom Bad Tölzu naučili špatně. Jak teď jistě chápete, očekává se od vás, že vše bude připraveno do posledního detailu, postarejte se o to. Předpisy pro společný postup v boji s nimi prostudujte a zajistěte jejich pečlivé dodržování. Zde jsou i úkoly, které bude jednotka plnit v rámci celé divize na frontě," dodal rozhodně a podal Ralfovi objemný svazek v deskách, společně s několika dalšími listy k tomu. Ralfovi se podlomily kolena. Zcela nová technika, vojáci se nestačili do všech detailů se svými stroji seznámit a za měsíc mají být na frontě. Takovou rychlost nečekal.

Velmi dlouho a pečlivě pak s von Blasawitzem probírali, jaký bude další postup zácviku. Jak zjistil, proběhla kontrola připravenosti divize i u něj. I když také on obdržel svůj podíl výtek, celkově kontrola nevyzněla špatně.

Díky kontrole se Ralf konečně dozvěděl několik dalších podrobností o chystané ofenzívě. Předpokládaný termín: duben, místo nasazení: Charkov a okolí. Jednou z těch nejzajímavějších informací byl její název. Válečná operace pro tento rok se jmenuje Citadela!

XXXV.

Nastaly dny s ještě tvrdším tréninkem. Celá příprava se musela výrazně urychlit, aby byli schopní k požadovanému termínu dostatečně ovládat svou techniku. Pro Ralfa byly tyto dny obzvláště náročné. Musel urgovat nedodané či porouchané součástky, shánět chybějící vybavení ve výstroji a doplňovat výzbroj dle požadavků.

Na řadu přišly i velké problémy s přepravou. Několikrát denně se mu ozývali různí pověřenci, kteří zajišťovali přepravy jednotek. Musel s nimi řešit celou problematiku přesunu. Od získání vagónů, přes zajištění ukotvení strojů, po pečlivě seznámení se s celou trasou přesunu. Nejenže byl zavalen dalšími problémy, byl stále více vytrhován od práce na výcviku jednotky, které se tak nemohl plně věnovat.

Jak se však naštěstí ukázalo, obsluha strojů nedělala vojákům žádné větší obtíže. Byli snaživí, jejich nadšení a chuť naučit se nové stroje co nejlépe ovládat nahradila další hodiny výuky. Po zprávě, že se chystá jejich odjezd se pustili do práce s ještě větší chutí a na únavu nehleděli. Vidina, že se budou moci konečně zapojit do bojů za svého vůdce, je hnala přes všechny problémy kupředu. Bylo tomu skutečně tak, vojáci této jednotky se nemohli dočkat, až hrdinným bojem prokáží svému vůdci svou věrnost. Přesně v duchu hesla, které měli vyryté na všech kovových označeních.

Náhle se objevil zcela nečekaný problém ze strany, kde ho vůbec nečekali. Vpadl do jejich přísně organizovaného řádu jak lavina. Všechny plány rozmetal, všechno změnil.

Došlo nařízení o přísném omezení spotřeby nafty na nezbytné minimum. V celém Německu začal být této strategické suroviny zoufalý nedostatek a bylo nutno přistoupit na maximální

úspory ve všech směrech. Vše co nebylo přímo spojeno s frontou či válkou, bylo razantně omezeno.

S okamžitou platností se výrazné omezení veškeré činnosti spojené se spotřebou nafty týkalo i jich. I když tomu nechtěli zpočátku vůbec věřit, platilo to i pro ně. Marně se von Blasawitz obvolával všechny vlivné instituce i nejvyšší velení SS. Nafta nebyla a tak nebylo kde brát. Stalo se něco, na co nebyli zvyklí. Museli se omezit naprosto stejně jako ostatní národ a členství k elitní organizaci jim tentokrát nepomohlo.

Celá příprava se musela zásadně přehodnotit. Dosavadní plány, které obsahovaly časté a opakované zkušební jízdy na zdokonalení umění řidičů a chování posádek při pohybu tak dostaly zničující trhlinu. Jízdy byly omezeny jen na ty nejnutnější, které byly zapotřebí k minimálnímu zaučení posádek. K získání dostatečné zručnosti v takové míře, jak si původně Ralf představoval, to však bylo žalostně málo.

Ostatní parametry přípravy se přitom plnily velmi dobře. Ve střelbě měla dokonce celá divize vynikajících výsledků. Takovou přesnou mušku jako jejich vojáci jim mohly ostatní jednotky závidět.

Jako vymodlený zázrak se po několika dnech naprosto nečekaně objevila zpráva, že velitelství vyhodnotilo požadavek navýšení limitu nafty za opodstatněné a byla jim přiděla mimořádná dodávka. Vlak se speciální zásilkou nafty pro jejich divizi již vyjel a měl se ještě téhož dne objevit na místním nádraží.

Všechny ovládla velká radost nad nečekanou zprávou. Konečně budou moci opět naplno trénovat a dokončit plánovaný výcvik řidičů a posádek strojů za všech požadovaných situací.

Okamžitě byla přijata všechna opatření, potřebná k přepravě nafty z nádraží do kasáren. Byly připraveny všechny cisterny, které měla divize k dispozici, další byly vypůjčeny od okolních jednotek. Ostatní řidiči připravovaly stroje, aby ihned po doplnění paliva mohli vyjet k dalšímu tréninku. Nechtěli již zbytečně ztratit žádnou vteřinu dalším otálením. Měli ještě šanci, že výpadky způsobené nedostatkem nafty doženou.

Když dostali zprávu, že vlak je již nedaleko nádraží, byl vydán povel k odjezdu. Von Blasawitz s Ralfem nasedli do mercedesu, aby mohli být přítomní převozu prvních kapek vzácné tekutiny. Vyrazili z brány kasáren a pomalu se v koloně blížili městem k nádraží. Když tu se to stalo.

Všechno se odehrálo bleskově během několika okamžiků, že se nestačili pořádně vzpamatovat. Ve chvíli, kdy se dlouho očekávaný vlak objevil těsně u okraje města a měli kouř z jeho lokomotivy na dohled, objevila se nad městem formace nepřátelských letadel. Naprosto neočekávaně, nikdo neměl nejmenšího tušení, odkud se vzali. Hloubkoví piloti s nenáviděnými bílými hvězdami na křídlech zaútočili na jejich zásilku.

Jako orli, jedno letadlo za druhým, přecházeli do střemhlavého letu a velkou rychlostí nalétávali na vlak. Šokováni a se zděšeným výrazem ve tvářích, hleděli vojáci celého oddílu, jedoucího pro drahocennou surovinu, na ohnivé šňůrky, které za děsivého rachotu vyřítily směrem k zemi z obou křídel prvního stroje. Vzápětí k nim dolehl pronikavý, ostrý štěkot kulometů a podtrhl hrůzu divadla, které následovalo.

Následek útoku na sebe nenechal dlouho čekat. Letoun ještě nepřerušil dlouhou dávku ze svých zbraní, když k nebi vylétl obrovský hřib černého kouře s probleskujícími rudými plameny. Krátce nato k nim dolehla mohutná detonace doprovázející ohnivé peklo. Obraz, jaký si žádný z nich neuměl ani ve snu představit.

Zatímco temně tmavý dým stoupal vzhůru a rozpínal se rychle na všechny strany, štěkot kulometů prvního letounu ztichl. Pilot přešel do kolmé svíčky a stoupal prudce zpět do výšin. Uvolňoval své místo svým kamarádům. Rychle se ztrácel, jakoby jej zvedala radost z úspěšně provedeného náletu.

To se již rozezněly kulomety dalšího letadla. Nikdo na zemi si ještě nestačil uvědomit hrůzu, kterou za sebou zanechalo první letadlo, když kus za prvním mrakem vylétl k nebi další černý hřib. Druhý pilot byl bohužel stejně úspěšný jako ten první. Znovu se jim před očima objevila pekelná změť černého kouře s ohnivými jazyky, která oznamovala další zásah cisterny s palivem. Po útoku i druhý pilot stoupal se svým letadlem prudce vzhůru a odlétal za prvním strojem.

Jeden nepřátelský letoun za druhým pokračovaly v útoku na vlak, ve kterém se nacházely pouze cisterny, naplněné po hrdla naftou pro jejich žíznivé tanky. Celé místo, kde byl vlak zasažen se zahalilo neprůhlednou clonou černého, mazlavého dýmu, vysoko stoupajícího k obloze. Na nebi přelétávala ještě další nepřátelská letadla, která byla připravena se lačně po své kořisti vrhnout. Zcela neprůhledný dým jim v tom tentokrát zabránil a tak několikrát zakroužila nad místem zkázy. Když nepřátelští piloti viděli, že neproniknutelná černá stěna hořící nafty jim nedovolí další útoky, nabrali západní kurs.

Od prvních hořících vagónů oheň rychle přeskakoval na další, nezasažené. Z černé stěny se proto co chvíli ozval nový výbuch a nové chuchvalce černého dýmu vytryskly k nebi. Poškozené vagóny, obalené černým dýmem, spadávaly z kolejí a převracely se podél náspu. S sebou strhávaly i ty ostatní. Netrvalo dlouho a všechny vagóny vlaku byly v ohnivém peklu, kde je lačné rudé plameny sžíraly v obrovském žáru. Ani jeden vagón vzácné suroviny nezůstal ušetřen. Celý vlak do poslední cisterny tak skončil v mohutných plamenech za bezmocného přihlížení železničářů na nádraží a ostatních obyvatel města.

Oblak dýmu pronikal i do ulic města a měnil den v noc. Kam se dostal, tam si sedal a vytvářel na předmětech černý, mazlavý film. Všechny čekala perná práce po mnoho týdnů, než se jim lepkavý povlak podařilo odstranit.

Vyděšení obyvatelé prchali, aby se schovali jak před nepřátelskými letadly, tak před děsivým, na všechno padající lepkavou tmu. Nikdo nevěděl, co se děje. Jak je nálet rozsáhlý, na koho směřuje. Zkušenosti z posledních měsíců je naučily na nic nečekat a utíkat do krytů. Zvláště, když černý mrak vytvářel v jejich myslích hrůzu blížící se apokalypsy.

Nikoho ani nenapadlo pokusit se hasit. Nebyla šance cokoliv zachránit.

Zcela zdrceni hleděli členové jeho jednotky, jak se jim před očima rozplývá jejich poslední naděje, že budou moci pokračovat ve výcviku. Ralf neměl sílu, aby dal řidičům cisteren jedoucích za nimi rozkaz k návratu. Jejich duše byly drtivě zasaženy, když bezmocně přihlíželi dílu zkázy. Jejich pěsti byly pevně sevřené, rty silně stisknuty. Ve všech tryskala touha po odvetě. Trvalo jim dlouho, než se z šokující podívané vzpamatovali. Pomalu,

s největší nechutí otočili své stroje a vraceli se zpět. Ve svém nitru měly ohně spravedlivé pomsty a toužili ji co nerychleji vykonat.

Když k večeru začal oheň ztrácet na intenzitě a žár se zmenšoval, mohly první hasičské sbory začít s prvními pracemi, aby se požár nemohl dále šířit. Přesto trvalo ještě celou noc a celý den, než dohořel poslední plamínek a hasiči ukončili trápení nešťastného vlaku. Po ohnivém peklu, které probíhalo na vlakového náspu, zůstaly jen neskutečně pokroucené kusy železa, které jen vzdáleně připomínaly cisterny, jež tudy včera projížděly. Obrovský kruh kolem byl sežehlý velikým žárem, který roztavil a spekl i ty materiály, které běžně nehoří. Vše bylo pokryto silnou vrstvou mazlavé hmoty a děsivý smrad seškvařených věcí byl cítit několik kilometrů daleko.

XXXVI.

Po této události zavládla dočasně v celé jednotce beznaděj. Zničení zásob na ně zapůsobilo dvojnásob depresivně. Jednak byla zničena cenná látka pro jejich stroje na kterou touženě čekali, jednak se na vlastní kůži přesvědčili, jak účinně působí nepřátelská letadla nad jejich vlastí. Veškeré plány na splnění plánovaných hodin jízd tím definitivně padly. Bylo jasné, že za nouzového stavu již další zásilky nedostanou a zbytek zácviku bude ukončen.

Celá jednotka bezmocně procházela kolem strojů a jejich pocity vypadaly stejně, jako by rovnou došlo k jejich zničení. Jeden přes druhého klel a nadával, jeden přes druhého sliboval pomstu a zničení všech nepřátel Německa. Byli v tuto chvíli jak jeden muž odhodlaní udělat cokoliv, aby se mohli pomstít. Chápali útok jako ponížení, když cizí letadla mohla zcela bez jakýchkoliv problémů zničit jejich vlak. Dávala nepokrytě najevo, že si na nebi mohou dělat co chtějí a mají dostatek času, který potřebovali k dokonání totální zkázy. Společně proklínali tlustého Hermanna, který nad nimi nezajistil bezpečné nebe, ač dokola všem sliboval, že na něj nepronikne jediný nepřátelský letoun. Jejich duše byly zality pocitem hořkostí a současně vrchovatě naplněny bojovým odhodláním.

Jak plynuly dny zlost ustoupila do pozadí, zbyla denní práce. Celá situace byla nyní ještě horší než předtím. Výcvik se soustředil výhradně na ovládání částí strojů, jejich seřizování a vlastní opravy jednotlivých dílů.

Stále častěji se opakující dotazy z velitelství na připravenost jednotky k přesunu Ralfovi neustále připomínaly, že odjezd na východní frontu je za dveřmi. Když si ho jednoho dne pozval von Blasawitz společně s dalšími čtyřmi podřízenými na důležitý a zásadní pohovor, tušil že ta chvíle nadešla.

Jeho odhad byl správný a tak se dozvěděli, že konečný termín odjezdu je stanoven za tři dny.

Společně probírali stav připravenosti posádek jednotlivých typů strojů, v některých případech i samotných tanků. Nakonec přišly na řadu problémy s přesunem. Dlouze a důsledně probírali každou fázi přesunu. Přípravu techniky a lidí, vagónování a samotnou přepravu. Obavy v nich vyvolala informace, že jejich konečná stanice není stanovena definitivně, je určena pouze provizorně. Během cesty se může stát cokoliv a tak se ještě může mnohé změnit. Když dlouho po půlnoci poradu končili, měli pocit, že nezapomněli na nic a vše proběhne tak, jak očekávají.

Následující hodiny probíhaly v rychlém tempu. Balení osobních věcí vojáků a velitelů, příprava techniky. Každý dostal svůj úkol odpovídající jeho zařazení a funkci, velitelé vše přísně kontrolovali. Propočty bylo zjištěno, že divize bude potřebovat celkem čtyři vlaky, aby veškerou techniku převezli. Museli proto pečlivě uvážit, jaké druhy zbraní v jednotlivých vlacích pojedou. Pro případ nepředvídatelných událostí bylo rozhodnuto přidělit do každého vlaku část strojů od každého typu. Každý vlak měl být naložen téměř shodně, to znamená různorodou technikou schopnou utvořit v případě potřeby samostatnou útočnou či obranou jednotku. Byla tím zajištěna soběstačnost jednotlivých částí jednotky, kdyby byla nucena během přepravy bojovat.

Druhý den, přesně podle nařízení velitelství, byly přistavovány první vagóny určené k nakládce. Celý prapor byl připraven, mohli vyrazit.

Při najíždění jednotlivých bojových strojů na plošinové vozy nevznikaly žádné problémy, stejně hladce byly obsazovány cestovních vozy pro posádku. Jediným problémem se ukázala nakládka Ferdinandů, jejichž obrovská váha zatěžovala nápravy takovým způsobem, že vznikaly obavy, aby nedošlo k ohrožení přepravy na mostech s menší nosností, či poškozených boji. Těch bylo podle zpráv z bojiště na východě většina. Museli tedy umístit na každý vagón po jednom tanku, zatímco všechny ostatní stroje stavěli tak, aby byla stoprocentně využita kapacita plošiny.

Na nádraží byl zdánlivě nepřehledný mumraj pobíhajících lidí, přijíždějících tanků a ostatní techniky. Stroje postávaly všude na volných místech kolem kolejí a čekaly, až na ně přijde řada, aby dle pokynů dispečerů opatrně najely na vagóny.

Všechno probíhalo podle předem připraveného plánu, harmonogram vagónování byl plněn do posledního bodu. Již druhý den technika zcela zaplnila všechny plošiny prvního vlaku a tak mohli na velitelství oznámit připravenost k odjezdu.

Na vedlejších kolejích nádraží se začaly pomalu přistavovat další prázdné vagóny pro druhý transport, který se měl začít nakládat okamžitě po odjezdu prvního.

Největší obavy pochopitelně všem vyvolával malý příděl nafty. Po tragické události jí měli jen nezbytné minimum. Bylo přesně stanoveno, kolik jednotlivé typy techniky vzácné tekutiny dostane. Každý stroj obdržel tolik, aby mu vystačila na ujetí padesáti kilometrů. Toto množství bylo v normálním provozu standardní rezerva, než zásoby na dlouhou cestu. Velitelství oznámilo, že zbytek bylo doplněn během cesty, kde na ně budou čekat připravené cisterny z Rumunska. Současné množství bylo spíše potřebné manipulační minimum, aby stroje mohly dojet k čerpacímu místu.

Zatímco jednotlivé stroje mizely pod krycími sítěmi, vojáci se již pomalu zabydlovali v obytných vozech. Strohá vojenská úprava, dřevěné palandy. Každý dostal přiděleno jedno lůžko, aby si jej upravoval ke spaní. Bylo to jejich lože na nejbližší noci a musí být hodně unavení, aby na nich dokázali usnout.

Ve všech možných volných místech vojáci hromadili zásoby dřeva a někdy i uhlí. Ti z veteránů, kteří již své zážitky z Východu měli, dostatečně ostatním vylíčili, co znamená ruská zima. Jejich vyprávění bylo místy děsivé a oni rádi líčili ruskou zimu v těch nejhorších obrazech. Vždy neopomněli zdůraznit, že své vyprávění nikterak nepřehánějí. I ti největší flegmatici, kteří se dříve o jejich zkazky nijak nezajímali, nyní od nich dychtivě přebírali

každou zkušenost, jak se v krutých ruských podmínkách chovat. Všichni společně pak sháněli cokoliv, co mohlo jako topivo posloužit.

Vojáci již dopsali poslední dopisy, skončili s úklidem všech ubikací, které dosud používali a dodělávali poslední práce na upevnění techniky na vagónech.

XXXVII.

Nastalo poslední ráno v celkem příjemných kasárnách ve městě. Všichni si jasně uvědomovali, když ráno vybíhali za pokřiku svých velitelů na dvůr kasáren, že to byla vlastně poslední noc, kdy se vyspali v poměrném klidu. Navíc na něčem, o čem se dalo mluvit jako o posteli. Za pár dní budou ti šťastnější rádi, že budou moci spát na špinavé a zablácené zemi, ti méně šťastní už takové štěstí mít nebudou. Budou to již válečné noci, což vždy znamená chvíle strávené v zajetí strachu z dalšího dne.

Za nezbytného pokřiku rozkazů je ihned po snídani velitelé po útvarech bleskově seřadili na nádvoří. Ještě než měli nastoupit na připravená nákladní auta, čekala je poslední slavnostní řeč von Blasawitze.

Jako vždy byla plná nadšení a patosu. Mnoho slov o hrdinství, věčné slávě, službě vlasti a vděčnosti národa. Byl to takový projev, který slýchávali v poslední době velmi často. Dalo se říci, čím horší zprávy přicházely z různých stran bojiště, tím častější a vášnivější bývaly projevy řečníků. Neustále dokola slyšeli připravenost národa, nových zbraních, posláním vůdce, či totálním vyčerpáním nepřátel a jeho brzký konec.

Všichni vojáci se jako vždy tvářili, že pozorně naslouchají, bylo na nich dobře znát jisté otupění a oni sami v drtivé většině přemýšleli, co je čeká v jejich nejbližší budoucnosti. Jejich duše svíral nezvyklý pocit strachu, ale srdce plálo po hrdinských činech a snaze naplnit vůli vůdce. Každodenní propaganda byla podepsána pod pocitem, že jsou to vlastně nepřátelé, kteří ubližují jejich zemi a oni mají právo a povinnost bránit se jejich útokům.

Bylo velmi chladné, květnové počasí. Jakoby je i příroda připravovala na tvrdé podmínky, jež na ně čekají. Obloha byla šedivá, pošmourná. K chladu se navíc začal přidávat studený vítr, občas spadlo několik nepříjemných kapek. Vypadalo to, že se každou chvíli vydatně rozprší.

Bylo zřejmé, že si všichni oddechli, když velitel svou řeč tentokrát zkrátil. Sám cítil, že přáním většiny je, být co nejrychleji pod střechou vagónů. Zakončil svou řeč a divize nastoupila k slavnostnímu pochodu.

Po jednotkách pochodovali svůj poslední společný paradenmarš. Jejich uniformy tentokrát nebyly sváteční, ale polní. Plně vybaveni zbraněmi a dnes pochodovali ztěžka. Rázně vykračovali za svými veliteli čet před von Blasawitzem, stojícím společně se svými zástupci na tribuně, slavnostním, mnohokrát nacvičovaným, pochodovým krokem.

Na konci prostranství po ukončení pochodu nastupovali na plošiny přistavených nákladních aut. Klidně, spořádaně, jak měli mnohokrát nacvičeno. Na plošinách se usazovali na pryčny podél stěn a v rukou drželi mezi koleny své zbraně. Nikdo nepromluvil, všechno se odehrávalo za naprostého mlčení všech přítomných. I velitelé tentokrát jen dohlíželi na řádně probíhající nastupování bez obvyklých, rázně křičených rozkazů. Auta se po nastoupení jedno po druhém vydávala na cestu k nádraží.

Na nádraží se po vystoupení jednotlivé oddíly vydávaly ke svým ubytovacím vagónům. Zde si přinášeli poslední osobní věci k těm ostatním, které zde již měly od včerejška připravené. Určení vojáci nastupovali jako hlídky na plošiny ke strojům, kde doplňovali stráže vojáků wehrmachtu, doprovázející jejich vlak. Ty už byly u vlaku ode dne naložení techniky a byly určeny jako vojenský doprovod. Hlídkující vojáci nyní ledabyle postávali kolem zamaskovaných těžkých strojů jednotky, či seděli pohodlně usazeni na sedačkách protiletadlových kulometů, které byly rozsety mezi stroji po celé délce vlaku. Lhostejně sledovali hemžení pod vagóny a přípravu k odjezdu.

Zbytek jednotky se usadil v obytných vozech a vojáci se snažili zaujmout nějaké obstojné místo pro očekávané dlouhé cestování. Každý ještě na poslední chvíli dohánět, co zameškal a tak všechny ubytovací vagóny připomínaly úly. Všichni neustále přecházeli z místa na místo, přenášeli své věci či něco stěhovali. Někteří zase sháněli věci, na které si včas nevzpomněli a nyní se je ještě snažili někde sehnat.

Celkově byl nástup proveden rychle a přesně podle plánu. Ralf na tom byl lépe než ostatní vojáci. Pro důstojníky zde byl připraven speciální vůz, kde byly v kupé po dvou a měli tak i zde něco ze svého obvyklého komfortu.

Jako nejvyšší zodpovědná osoba za nakládku techniky a nástup vojáků, osobně Ralf dohlížel na nastoupení i toho posledního vojáka. Vyslechl pozorně hlášení všech velitelů čet o proběhlé akci a poté si ještě sám prošel se svým zástupcem celý vlak. Teprve potom předstoupil před von Blasawitze, který stál na peronu nádraží obklopen svými nejbližšími spolupracovníky, aby mu nahlásil ukončení nástupu.

Nakonec v rychlosti zopakovali plán odjezdu ostatních vlaků a způsob sestavení celé jednotky, až dorazí na místo určení i ten poslední. Ralf jako nejvyšší velitel prvního vlaku měl zabezpečit klidné a bezproblémové vyčkání dojezdu zbytku divize. Pro případ nepředvídaných událostí byl načrtnut předběžný postup.

Netrvalo dlouho a dostali povel: vyrazit dle harmonogramu. Ralf se svými pobočníky naposledy pozdravil svého velitele, který zde s ostatními kamarády zůstával. Ti měli svá místa na dalších vlacích, které budou vypraveny následně za nimi. Pak jako poslední nastoupili na plošinu vlaku. Přidali se k ostatním vojákům, kteří stáli v pozoru ve dvou řadách na plošinách před svými stroji a připravovali se na poslední pozdrav zůstávající jednotce.

Ozval se Ralfův povel a posádka vlaku uchopila své zbraně do slavnostní polohy.

Strážní stojící podél obou stran celé délky vlaku poodstoupili, náčelník stanice přistoupil k vlaku a důrazným zahvízdáním dal pokyn strojvedoucímu na lokomotivě k odjezdu. Táhlé ostré zahvízdání její píšťaly důrazně všechny upozornilo na odjezd.

Prudký sloup dýmu vyrazil z dosud lehce odfukujícího stroje a celým vlakem to prudce trhlo. Odpouštěná pára zahalila celou lokomotivu bílým závojem. Silná mašina velice namáhavě rozjížděla vlak, naplněný po okraj těžkou technikou. Dýchavičně, trhaně a s chrlením černého oblaku tmavého dýmu při každém pootočení svých velkých kol jen zvolna zvyšovala svou rychlost. Všichni na plošinách se museli snažit, aby při slavnostním pozoru neupadli.

Zvednutou pravicí zdravili odjíždějící velitelé vlaku zbytek jednotky, který stál nyní nastoupen v útvaru podél rozjíždějícího se vlaku. Ostatní se loučili se svými kamarády

soustředěným pohledem, kdy se snažili vzorným postojem provést důstojné rozloučení. Vojáci na perónu stáli ve vyrovnaném tvaru v pozoru a s kamennými obličeji sledovali pomalu odjíždějící vlak se svými kamarády. Celá skupina velitelů v čele s von Blasawitzem zdravila zvednutou pravicí.

Jak se vlak pomalu rozjížděl, všichni na něj upírali své oči. Loučili se se svými kamarády a podle zkušeností z poslední doby tušili, že s mnohými již naposledy. Neustále zrychlující vlak jim mizel v dáli, postavy jejich přátel se zmenšovaly, až zcela splynuly s obrysy vlaku, který sám po chvíli zmizel mezi velkými stromy.

Zazněl ostrý povel a vojáci rozpustili tvar. Někteří nasedali na připravené nákladní auta, aby odjeli zpět do kasáren, zbytek oddílu začal připravovat první vagóny pro další nakládku. Železničáři je přistavovali ihned, jakmile odjíždějící vlak opustil nádraží. Podle informací další vagóny měly být blízko, takže druhý vlak měl být sestaven v brzké době. Všechno se muselo odehrávat v co nejrychlejším tempu.

V kasárnách se zatím konaly poslední přípravy druhé skupiny, která chystala vyjetí svých prvních tanků k nádraží.

XXXVIII.

Vlak vyjel z nádraží a zamířil velkým obloukem mezi mohutnými stromy a městskými domy východním směrem. Zde, při pohledu z vagónů, město příliš zasažené válkou nevypadalo. V jeho rychlé jízdě vše vypadalo normálně a klidně. Jen vojenská stanoviště a hlídky u každého mostu či tunelu upozorňovaly, že onen klid je zdánlivý. Také lidí v ulicích zahlédli velmi málo, všichni většinou spěchali. K jejich vlaku občas rychle zvedly svůj zrak, aby dál pokračovali za svými povinnostmi.

Projeli městem, jeho klidnými okrajovými vilovými čtvrtěmi a vlak už velkou rychlostí mířil dál směrem odkud začíná sluncem svou denní pouť. Zpočátku zvědavě vykukovali po svém okolí a sledovali zajímavosti kolem trati. Jak cesta ubíhala, pomalu na ně padala cestovní apatie. Jeden po druhém opouštěli své místa u okraje vozů či oken a začali se zajímat o jinou zábavu. Míjeli jedno město za druhým.

Každý trávil svůj čas jak uměl. Většina z nich hrála karty, někteří se dali dohromady a vytvořili hudební skupinky, dost bylo i těch, co ulehli s knihou na své kavalce.

Ralf byl na tom stejně jako ostatní řadoví vojáci. I jeho na chvíli zaplavil smutek z dalšího loučení a během prvních chvil také on sledoval krajinu, kterou projížděli. Dlouho však u okna stát nemohl, věděl, že ho čekají další povinnosti. Na rozdíl od vojáků nemohl zabíjet nudu zájmovou činností. Na stole již měl připravený stoh papírů, kde měl další propozice pro další činnost, které jejich jednotku čekají po příjezdu na místo. Musel také provést pečlivý zápis o proběhlých událostech a následně o dalších, s kterými se během cesty setkají.

Z těžkým oddechnutím tedy usedl za jednoduchý stolek, který se neustále během jízdy vlaku klepal a vzal do ruky první list z mnoha, které musel co nejrychleji zpracovat.

Počasí zůstávalo stále nepříjemné, šedivá obloha, chladno a místy krátké, prudké přeháňky. Všichni byli rádi, že mohou být v relativním pohodlí suchého a teplého vagónu. Jen hlídky stojící venku na jednotlivých strážných stanovištích prožívaly krušné chvíle. Vojáci zde stáli

ve skupinkách u převážené techniky, od hlavy k patě zabalení do nepromokavých plášťů, na hlavách gumové čepice. Jejich obličeje se natáčely nejčastěji dozadu po směru jízdy, aby jim do nich nešlehal nepříjemný vítr či déšť. Trpně čekali, až jim proběhne čas stráže a oni budou vystřídáni jiným nešťastníkem a oni se budou moci schovat do tepla a sucha.

Byli na cestě již druhý den. Projeli celou východní částí Německa a vjeli na území nově připojené k Říši, do bývalého Polska. Zatímco po území Německa je nic nezdržovalo a projeli jím velmi rychle, zde se rychlost jejich přesunu výrazně zpomalila. Vlak co chvíli zastavil a nekonečné dlouhé hodiny trávili čekáním. Hlášení o důvodech zdržení sice dostávali, ale to bylo vše.

Ubíhal den za dnem a oni ujížděli stále více na východ.To už měli zprávu, že další vlak s druhou skupinou jejich divize vyjel dva dny po nich. Znamenalo to den ztrátu, zatím jen jeden den, neboť dle plánu měl vyjíždět hned další den a ostatní s jednodenním odstupem. Nemohli v této chvíli ani v nejmenším tušit, na jak nečekaně velkou dobu se nakonec části divize rozdělily.

Třetí vlak se teprve nyní začal připravovat, což znamenalo, že věci probíhají s obrovským zpožděním oproti plánu.

Hlavní příčinou bylo časté bombardování spojovacích nádražních uzlů spojeneckým letectvem, které se soustředilo na koleje a lokomotivy. Tím nejen ničilo jejich hlavní dopravní cesty, důležité spojovací uzly, ale co bylo nejdůležitější, bylo zničeno velké množství potřebných vagónů, kterých se pak nedostávalo k přesunům. V Německu se začal povážlivě objevovat nedostatek přepravních vozů všech typů a lokomotiv. Byly sice urychleně sváženy z připojených částí Evropy, nabylo jich však tolik, aby stihly zaplňovat ty, které mezitím spojenci zničili.

Cesta neustále přerušována opakovaným zastavováním ubíhala pomalu. Vojáci na vagónech byli z toho velmi nervózní a netrpěliví. Veškerou vinu svalovali na neschopné místní obyvatele. Polákům bylo všeobecně velmi spíláno a přání brzkého odsunu do jiných prostor patřila mezi ta nejslabší. Volání po provedení rychlého konce se ozývalo ze všech míst vlaku. Nebylo proto nijak výjimečné, že vojáci pokřikovali po kolem jdoucích lidech, vyhrožovali a hrozili na ně zbraněmi. Odpovědí jim byli pohledy plné nenávisti.

Kilometry přesto ubíhaly a oni se blížili k dalším bývalým hranicím. Po jejich přejetí Polska před nimi byla další země. Vjížděli na Ukrajinu.

Ráz krajiny se opět výrazně změnil. Země byla náhle ještě mnohem více rozbitější a spálenější. Celé okolí bylo rozryto neuvěřitelným množstvím kráterů. Všude byly stopy po nelítostných bojích, jež zde probíhaly.

Místa, jimiž projížděli, vypadala mnohem zoufaleji než v Polsku. Prakticky žádná vesnice nestála nedotčena. Z některých zbyly jen hrůzostrašné ruiny. V místech původních domků se tyčily jen hromady sesutých trosek, ohořelá prkna a trámy, trčící do všech stran. Z nich vyčnívaly vzhůru jak varovné prsty opuštěné cihlové komíny. To bylo většinou vše, co z vesnic a jednotlivých domů zbylo.

Občas měli možnost spatřit osamoceně zachovalé domky, které byly válečného běsnění ušetřeny. Byly většinou dřevěné, nebylo se tudíž co divit, že tak snadno podléhaly plamenům.

Cihlové domy zde byly zcela výjimečně, většinou se nacházely ve větších městečkách, kterých bylo v krajině poskrovnu.

Kolem trati přibylo vojenských hlídek. Na každém významnějším místě, na každém jen trochu důležitém bodě bylo vytvořeno strážní stanoviště. Většinou se jednalo o kruhová opevnění, tvořená pytli naplněných pískem. U hlavních míst měly hlídky svá stanoviště zbité z prken či trámů. Ze všech se ježily hlavně několika těžkých kulometů, stráže u mostů či tunelů měly i protiletadlové děla.

Samotní vojáci na hlídkách byly plně vybavení lehkými zbraněmi. Pozorně sledovali projíždějící vlak a jen málokdy je některý z nich pozdravil. Bylo zřejmé, že na to nemají moc náladu, že mají jiné starosti. Jejich přítomnost zřetelně hovořila o častých útocích partyzánů, jak na ně byli upozorňováni před odjezdem vlaku. Při pozornějším pohledu bylo možno často zahlédnout zbytky bojů kolem těchto strážných míst. Některá měla své opevnění na mnoha místech potrhané kulkami nepřátel, či trychtýře po granátech ve svém okolí.

Přímo podél trati se povalovalo množství různých zbytků po bojích. Viděli okolí plné zničených tanků, aut, děl a dalšího vojenského vybavení. Veškerá technika, rozházená po krajině, byla silně poškozená, často zdeformována k nepoznání výbuchem, či spálená ohněm. Byly to mnohdy jen černě ohořelé zbytky pokroucených plechů a tyčí, neboť vše co mohlo shořet, shořelo. Rezavý vzhled jejich zbytků napovídal, že boje zde probíhaly již před dlouhým časem.

Zemi rozryly krátery mnoha bomb, hluboké jámy, zaplněné vodou, se leskly svou mrtvolným září. Okolí bylo i dnes ještě zcela zčernalé prudkým ohněm, či důkladně přeoráno mnoha výbuchy. Stromy v těch místech měly četné větve zpřerážené, či zlomené. Mnoho z nich stálo osaměle zcela sežehlých od ohnivých jazyků požárů, které kolem proběhly. Jejich zčernalé pahýly dodávaly pověstnou korunku bezútěšnosti krajiny.

V celkovém ponurém vzhledu krajiny byla jedna věc, která na ně působila jako příjemná vzpruha. Bylo pro všechny potěšitelné to, že většina zničené techniky byla ruská. Německé zbraně bylo vidět mnohem méně. Vzájemný poměr byl mnohonásobně horší v ruský neprospěch. Pohled na ohořelé a pokroucené trosky tanků, aut či děl, vyvolával hřejivý pocit v duších vojáků. Pokud si něco přáli vidět, pak to byly zničené stroje nepřítele.

A uviděli tanky zničené přímými zásahy, kdy byly jejich silné pancíře rozpárané jak papír, viděli věže tanků s děly, odhozené desítky metrů od svého podvozku. Všechno uvnitř bylo sežehlé od obrovského žáru, který vydával oheň, jenž stroj svou nenasytností sžíral. Každému se mimoděk zjevila představa, jak asi musely vypadat poslední okamžiky posádky, která právě seděla v zasaženém tanku. Představa, že sedí uvnitř stroje a do jeho pancéře se právě zakousla nepřítelova střela nebyla příjemná. Vidina, jak střela proniká pláštěm a vybuchuje uvnitř, drtí veškeré vybavení, trhá na kusy těla posádky a zaplavuje ohněm s obrovským žárem celý vnitřek, naháněla hrůzu.

Podobné pocity je ovládly pokaždé, kdykoliv mezi desítkami ruských vraků zahlédli zasažený německý tank. Tyto vraky v nich vyvolávaly mírné mrazení a soucit se zasaženou posádkou. Jediné, co je uklidňovalo byla víra, že jejich nová technika je na takové úrovni, že dokážou nepřítele zničit dřív, než by mohl on zasáhnout je. V jejich přesvědčení je ubezpečovala skutečnost, že na jeden zničený vlastní tank připadaly desítky zničených tanků ruských. Také typy tanků, které se nepříteli podařilo zničit, byly staré, většinou již málo používané. A oni si

vlakem vezou ty nejlepší, nejdokonalejší stroje, jaké jim vůdce mohl do boje s nepřítelem poskytnout.

XXXIX.

Jak mířili dál a dál na východ, stále častěji jim nad hlavami přelétala letadla. Celá jednotka měla dosud před očima poslední zážitek z kasáren před svým odjezdem, kdy jim americká letadla zničila vzácnou dodávku paliva. Jakmile se nyní cokoliv na obloze objevilo, vždy to u všech vzbuzovalo pozornost. Na vlastní kůži zažili, co letadla dokáží a protože se rychle blížili k frontě, každé na nebi vyvolávalo obavy.

Pokaždé, jakmile se nějaké ukázalo, všichni hned silně znervózněli. Jejich nervozita trvala, pokud se bezpečně nezjistilo, zda se jedná o německé stroje. Až poté nastalo uklidnění, dokud se jim nad hlavami neozval nový hukot motorů. Dosud měli štěstí, všechna letadla, ať lehké stíhací, či velká, bombardovací, nesla na křídlech černé kříže.

Po takovém zjištění následovalo uklidnění a ulehčený úsměv na tvářích vojáků, který vyvolal pohled na nebe s letícími německými letadly. Čím více vlastních letadel viděli, tím klidnější byli, tím nadšenější byli jejich projevy úlevy. Vlastní stroje jim dodávaly další sílu a odhodlání.

Nebylo výjimkou, vidět je výskat radostí jak malé děti, když zahlédli skupinu německých letadel. Dávali tak najevo uvolnění svých nervů, které měli neustále silně napjaté. Byly chvíle, kdy nad nimi přelétaly obrovské svazy německých letadel. V tu chvíli jim zářily oči radostí a hrudi se dmuly pýchou. Velké ovace způsobilo pokaždé, když stíhačky přelétly nad vlakem a piloti zamávali křídly na pozdrav.

Jenom obsluhy protiletadlových kulometů nebyly nadšené. Každé letadlo znamenalo potencionální nebezpečí a oni museli být neustále ve střehu a nesměli si nechat ani jedno jediné ujít pozornosti. Každé museli nejen včas zahlédnout, ale rozpoznat i typ letadla. Byli si vědomi, že každá chyba může být draze zaplacena. To jim do omrzení neustále opakovali všichni velitelé, kdykoliv okolo procházeli. Bylo to však zbytečné, každý věděl, že jediné přehlédnutí může stát mnoho životů a tak jejich pozornost neochabovala.

Současné počasí, kdy bylo nebe plné mraků, vytvářelo příznivé podmínky pro nepřátelská letadla. Poskytovalo jim ideální skrýše, ze kterých se mohla kdykoliv znenadání nečekaně vynořit. Doposud měli štěstí a všechny mraky honící se ve větru na nebi žádná cizí letadla neskrývaly.

Míjeli další a další vesnice, lépe řečeno to, co z nich zbylo. Už si zvykli na opuštěná a vypálená místa, jež se dříve vesnicemi nazývala. Hromady spálených trosek a osamocené komíny bezmocně čnící k nebi ohraničovaly místa, kde dříve stávala jednotlivá stavení.

Život se ve vlaku během jízdy něm už zcela ustálil a vytvořil si svůj vlastní režim. Vojáci trávili většinu času posedáváním či poleháváním a pokud neměli nezáživné hlídky na různých místech vozů, většinou se nudili. Karty či jiné hry už většinu omrzely, řeči už byly stále dokola mnohokrát omlety a nového se nedělo mnoho. Zničená technika stojící v různých polohách po své likvidaci působila zajímavě jen v prvních okamžicích. Později se již pro ně stala běžnou záležitostí a stala se pro ně samozřejmostí.

Občas se u cest kolem trati objevily větší či menší skupiny zajatců, které strážné čety odváděly do zajetí či táborů. Zezačátku bylo pro ně zajímavé sledovat, jak jsou skupinky pro ně exoticky oblečených vojáků či civilních osob odváděné. Jak se blížili k frontě, malé skupinky se měnily ve větší a později už vojáci doprovázeli dlouhé nekonečné davy zajatců. Sami nebyli schopni říci, kolik tisíc zajatých Rusů viděli takto těžce jít se skloněnými hlavami a odranými šaty. Za čas pro ně byly i kolony zajatců naprosto běžným a nezajímavým jevem.

Ralf měl spolu s ostatními veliteli plné ruce, ale hlavně plnou hlavu vymýšlením různých činností, aby vojáky udržel v pozornosti a utužoval kázeň. Připadal si proto jak kapitán na lodi, který musí nějakým způsobem zaměstnat mužstvo, aby neztratilo bojeschopnost. Vyhlašoval co chvíli nástupy, prováděl kontrolu výstroje a výzbroje. Musel naplno využít své znalosti a fantazii, aby zabránil ponorkové nemoci.

Tak pečlivě vyčištěné zbraně a uniformy neměli často ani předtím v kasárnách. Tato činnost byla náplní hlavně dopoledních hodin, které jinak trávili na svých kavalcích. Místo toho dlouhé hodiny seděli na určených místech a čistili svou výstroj. Zbraně důkladně rozebírali, pročistili a promazali, aby je mohli zase složit dohromady. Po několika hodinách se většinou vše zopakovalo.

Vštěpovaná výchova jim však nedovolovala pochybovat o nutnosti této činnosti, takže trpělivě a pečlivě plnili opakovaně přikázané úkoly. Bojové nadšení u nich stále nepolevovalo a mnozí je prováděli s neskrývanou radostí. Zbytek dne, který se jim velitelé snažili zkrátit na minimum, trávili psaním dopisů svým příbuzným. Než jim bylo volno ke psaní uděleno, vždy předcházela kratší přednáška, které věci do dopisů uvádět mohou a které nikoliv.

Mohli psát že jsou v pořádku, že jízda probíhá klidně a bez problémů. Hlavním tématem měly být soukromé problémy, kde se neobjevovaly zážitky a postřehy. Dopisy měly obsahovat hlavně oslavné ódy na velká vítězství, jejichž zbytky při své cestě zahlédli. Zmiňovat se mohli pouze o zničené ruské technice, o německé zásadně ne.

Každou hodinou se blížili k frontě, k místu jejich nasazení. Pro velení bylo velkým problémem, že přesun neprobíhal podle stanoveného harmonogramu. Plánovalo se, že vše bude probíhat mnohem rychleji. Neustále dokola se v hlášeních dozvídali, že se termín plánované ofenzívy blíží a s jejich divizí je bezpodmínečně počítáno v bojových akcích. Pokaždé tím vyvolaly pocity zoufalství u velitelů etalonu. Oni sami dělali vše jak měli, často i víc, ale rychlost vlaku nebyli schopni ovlivnit. Bezmocnost, kdy byli odkázáni na práci druhých lidí je dráždila v těchto chvílích nejvíce.

XXXX.

Ralf stál právě u okna a sledoval okolí, neboť právě projížděli jedním z míst, kde bylo pole oseté zničenou technikou. Nepřehledná změť různých tanků, děl a aut se povalovala po poli ve všemožných pozicích. Kolem nich krátery různých rozměrů po vybuchlých granátech a spálená země jasně naznačovaly, že zde muselo dojít většímu střetu.

"Veliteli letadlo!" volal jej čísi hlas, "letí přímo na nás!" křičel zoufalý hlas strážného držící hlídku na okraji jeho vozu. Z hlasu bylo možno vycítit velké obavy. Ralf odhodil papíry, které dosud držel v rukou, na nic nečekal a vyběhl ze svého kupé. Pohledem plným otázky se podíval na strážného. Ten beze slova ukázal nahoru, východním směrem.

Pohlédl ukázaným směrem a v dáli zahlédl zvětšující se tlustou tečku. Zatím malou ale rychle se zvětšující. Bylo nepochybné, že míří přímo k nim a že se jedná o větší letadlo, zřejmě bombardér. Ralf zahlédl, že hlídky na ostatních stanovištích jej zatím nespatřily a jsou v nepochopitelném poklidu. Posedávali spokojeně na svých strážních místech a někteří se opírali o své těžké, dvouhlavňové kulomety a pokuřovali.

"Poplach," zařval Ralf mocným hlasem, "všichni na místa. Útočí na nás!"

Mával rukama a ukazoval blížící se letoun. Odezva od všech byla okamžitá. Jak hejno vrabců, do kterého střelí bleskově odhodili své cigarety a vrhli se ke svým, zbraním. Stejný zmatek nastal i mezi ostatní vojáky. Vyskočili ze svých pohovek či pohodlných sedaček a ve zmatku zaujímali předepsaná postavení. Hrůza náletu zanechala hluboké a pevné kořeny v duších všech.

Obsluhy děl zaujaly svá místa a každý začal plnit potřebné úkony. Hlavně se bleskově začaly stáčet směrem k nepříteli, odjišťovaly se zbraně, překontrolovávaly se nasazené zásobníky s razantními střelami. Zbytek jednotky se rychle chápal osobních zbraní a zalehával za různé kryty. Připravili se a pohledy všech se upřely k nebi.

Ralf běžel po plošinových vagónech a zběžně kontroloval jejich připravenost. Byl uklidněn zjištěním, když zjistil, že všichni jsou na svých místech a na svých pozicích. Zalehlí čekali na blížící se letadlo, které se rychle zvětšovalo v hledáčcích jejich zaměřovačů.

Ralf se vracel po vozech zpátky. Více jak na nerovnou podlahu, po které kymácivě kráčel, soustředil svůj zrak k nebi. Také strojvedoucí zareagoval a vlak začal nabírat rychlost, aby znesnadnil nepříteli míření. Rychlost byla již slušná a všechno se na vagónech divokou jízdou kymácelo.

Náhle něco zahlédl. Překvapením nemohl v první chvíli ani promluvit. Před ním na pytli s pískem v absolutní pohodě ležel vojín, zbraň položenou vedle sebe, oči zavřené a spokojeně přežvykoval.

"Co tady děláte při náletu?" rozeřval se nepříčetně, "jak to, že nejste na svém stanovišti?" přeskočil mu hlas vztekem.

Voják patřil ke skupině veteránů v jednotce. Po rázných slovech se obdivuhodně rychle vymrštil a postavil se do pozoru. Svůj pohled upřel přímo Ralfovi do očí.

"Nevím," pronesl zmateně, "proč se tady tak jančí, vždyť má tři motory," podivoval se. Jeho suverénní klid a klidná odpověď Ralfa dokonale překvapila. Nebyl schopen tvrději zareagovat. Voják mu stále klidným zrakem hleděl do očí.

"Co...?" vyjekl Ralf, "co to je, tři motory?" vypadlo z něj překvapeně a nevydržel, aby se nepodíval zpátky na blížící se letadlo.

"No, vždyť se podívejte, tři motory," stál si na svém voják.

Ralf se pozorně díval na siluetu blížícího se stroje, která již začínala nabývat jasnějších obrysů. Upozorněn začínal i on pomalinku rozeznávat po jednom motoru na každém křídle a třetí vrtuli točící se na nose letadla.

"Jediné letadlo, které má tři motory a lítá v našich oblastech je přeci tetička JU," vysvětloval voják. "Takže jsem předpokládal, že se jedná o planý poplach."

Nenechal se vyvést z klidu. Ralf už na něj ani nepohlédl a stále zkoumavě sledoval blížící se stroj. Nyní už i on zcela jasně viděl na jeho tmavém obrysu zmíněné tři motory. Jak přilétal byl blíž, začal také on zřetelně poznávat německé letadlo typu JU-52. Nejpoužívanější dopravní letadlo německé armády. Tímto typem se přepravovaly všechny jednotky, při jejich leteckém přesunu.

Začal se stydět před vojákem, že si toho v tom zmatku nevšiml sám a přemýšlel, co udělat. Musel mu dát v duchu za pravdu, neboť nepoznat základní letadlo německé Luftwaffe bylo na považenou. Uvědomil si možnou ostudu ze své chyby. Horečně zvažoval další kroky, když jeho pohled padl na vojáky kolem, kteří zalehnuti za svými kryty mířili dál na letadlo. Blesklo mu hlavou, že vojáci plnící bez dalšího uvažování jeho rozkaz by na něj mohli začít střílet. Na vlastní letadlo!

"Nestřílet!" zvolal co mohl nejvíce, "nestřílet! Všichni sundat zbraně! Nestřílet! Předat rychle dalšímu!"

Rozběhl se po voze směrem k místu s nejpočetnějšími protiletadlovými kulomety a křičel co mohl nejvíce. Jeho rozkaz byl předáván dle nácviku dál, putoval od jednoho vojáka k dalšímu. Netrvalo dlouho a dostala se ke každému z nich. Nejvíce se to týkalo obsluhy flaků, speciálních a velmi výkonných protiletadlových kulometů.

Starší vojáci včas sami poznali typ letadla a bleskový rozkaz je nepřekvapil. Nováčci překvapení byli a rozkazem se cítili zaskočeni. Nechápali, proč k odvolání pohotovosti došlo.

Napětí z možného útoku zvolna opadávalo. Stalo se tak na poslední chvíli, protože většina již měla připravena stisknout prst, který se jemně dotýkal spouště jejich zbraně. Letadlo se dostalo do takové blízkosti, že již bylo na dostřel. Ačkoliv dostali rozkaz nestřílet, zůstávali dál schovaní a mušky jejich zbraní dál na letadlo mířily. Všechny oči se upíraly na blížící se stroj. Většina byla natolik ovlivněna prožitým spojeneckým náletem, že se nyní zdráhala opustit své úkryty. Chybělo málo, aby nezačal každý střílet ze zbraně, kterou měl při ruce.

Nyní už i zbytek jednotky jasně viděl bíle orámovaný černý kříž německých výsostných znaků. Všechny překvapilo, jak nízko letadlo letělo. Když se dostatečně přiblížilo a prolétalo nedaleko nich, zřetelně rozeznávali postavy u kulatých okýnek. Dobře viděli několik obličejů natočených směrem k nim a sledující jejich jízdu. Vlak dál uháněl svou nezmenšenou rychlostí, přičemž všemi kymácel a pohazoval. Dlouze se dívali za odlétávajícím letadlem, které zvolna mizelo za stromy.

"Konec poplachu," rozhodl Ralf. "Hlídky zůstanou na svých místech a zbystřete svou pozornost. Další letadlo už vám nesmí uniknout, ostatní odložit zbraně a mají volno."

Pak se odebral do svého kupé a stále přemýšlel nad odeznívajícím zážitkem. Nevěděl jak dál před vojáky postupovat, aby zamaskoval chybný rozkaz. Chvíli chodil po kupé a zvažoval další kroky, až se nakonec rozhodl. Nechal si dotyčného vojáka zavolat. Nemusel čekal dlouho dotyčný vstoupil dovnitř.

"Sieg heil," vylétla k pozdravu jeho paže a zůstal předpisově v pozoru. Správně tušil, že Ralf nepřejde rozhovor proběhlý před pár okamžiky na ploše vagónu. Věděl, že upozornil velitele na jeho chybu, což vždy znamenalo problémy. Navíc jejich rozhovor slyšeli i další vojáci a to si nemohl nechat líbit. Předstupoval před Ralfa s vědomím, že se případ bude řešit. Jako zkušený mazák se nemýlil.

"Sieg!" odpověděl Ralf a zamyšlen ho nechal stát u dveří, stále přemýšlel jak začít. "Právě jste byl přistižen, že jste při poplachu nedodržel rozkaz a nezaujal svojí pozici. Svým nedbalým přístupem jste ohrozil bezpečnost celé jednotky. Jak zdůvodníte své jednání?" vyjel na něj ostře.

Ralf zrychlil tempo své chůze a přecházel po malým kupé sem tam. Dával si záležet, aby přitom vypadal jako jeho velitelé, ke kterým cítil velkou úctu a byli jeho vzorem. Snažil se v této vypjaté atmosféře dělat gesta stejným způsobem, aby zapůsobil jako on. Při nich měl velké problémy, jak udržet rovnováhu během divoké jízdy po nerovných kolejích. Vlak co chvíli divoce poskočil, až se oba nebezpečně zakymáceli.

"Poznal jsem přece typ stroje," začal nejistě voják, "neočekával jsem, že by přišel rozkaz střílet na vlastní letadlo. Myslel jsem, že to je jen zkušební poplach na zvýšení ostražitosti."

"Co to žvaníte!" zařval Ralf, "nikdo se vás neptal na poznávání typů stroje, ale abyste zaujal obranné postavení proti nepřátelskému útoku. Jedině velitel ví, jaké letadlo se nachází v dosahu. Jen on ví, jestli to není třeba namaskovaný nepřítel používající našeho stroje. Jako zkušený bojovník z fronty s tím musíte mít své zkušenosti. Vaší povinností bylo uposlechnou rozkazu a to jste neudělal."

"Neuvědomil jsem si všechny okolnosti," snažil omluvit své jednání voják, "víckrát se to nestane, pane."

"To si pište!" souhlasil Ralf, "mám právo vás postavit před vojenský soud za neuposlechnutí rozkazu. Jen s ohledem na vaše minulé výsledky tak neučiním," pronesl mírněji.

S velkou pauzou mající podtrhnout závažnost provinění si Ralf vychutnával svou moc. Byl spokojen se způsobem, jakým se mu podařilo nepříjemnou situaci vyřešit.

"Jakmile dojedeme do pozic," pokračoval káravě, "budete soudem odsouzen a ten určí výši vašeho trestu. Nyní odchod na stanoviště," rozkázal rázně.

Voják pozdravil a odešel. Byl zcela klidný. S podobnými případy již měl své zkušenosti, zažil je mnohokrát. Pokud byl trest odložen na pozdější dobu, nedělal si s tím žádné problémy. Bylo mu jasné, že přijdou další, vážnější situace a na jeho přestupek se zapomene. Popřípadě se mu podaří učinit nějaký záslužný čin a trest bude smazán.

Ralf popošel k oknu, rukama se přidržel o jeho okraje a díval se ven do okolí. U srdce zase pocítil klid a měl dobrý pocit, že vyřešil zapeklitou situaci. Alespoň před sebou tak odčinil své zaváhání a teď měl pocit, že vše napravil. Vůbec mu nepřišlo na mysl, že se vlastně za svou neschopnost pomstil nevinnému. Jeho sebedůvěra by nebyla tak velká, kdyby jen tušil, co si ostatní vojáci o události myslí: Jako dobrý velitel měl typ letadla včas poznat sám.

XXXXI.

Pravidelným rytmem kol vlak uháněl dál a život vojáků se po dramatickém okamžiku vrátil do normálu. Poplach a příprava obrany proti vlastnímu letadlu v rychlém sledu dalších událostí upadala v zapomenutí. Ralf si ani na okamžik nepřipustil, že vlastně bylo velikým štěstím, že na letadlo nezačali střílet. Nechybělo mnoho a ke střelbě mohlo skutečně dojít. Netušil, že kdyby palbu spustili, způsobili byl malér obrovského, nevídaného rozsahu.

Bylo přitom téměř jisté, že by k sestřelení zaměřeného letadla došlo, neboť letělo velmi nízko a bylo poměrně blízko. Junkers byl poměrně pomalé letadlo, takže by střelci neměli velké problémy zamířit jemné nitky svých zaměřovačů na jeho objemný trup. Byli natolik dobrými střelci, že by letoun neměl šanci.

Bylo nemožné, aby hlavněmi se ježící vlak některým ze svých flaků netrefil. Za jiných okolností by se jednalo o záslužný čin, hodný vyznamenání, ale ne v tuto chvíli, kdy se jednalo o vlastní letadlo. Pohroma by to byla o to větší, než si mohl kdokoliv z posádky vlaku uvědomit. Pro mnoho z nich by jeho případné sestřelení znamenalo mnoho problémů, pro Ralfa téměř jistou osobní katastrofu.

Už jenom jména lidí, kteří se jim mihli v ohroženém stroji nad hlavami, by mu určitě způsobila nejednu bezesnou noc. Také posádka na palubě letadla by nebyla tak klidná, kdyby jen náznakem tušila, že onen vlak naplněný po okraj nejnovější německou technikou, na kterou všichni shůry obdivně hleděli, má všechny své zbraně připraveny ke střelbě. A cílem v jejich zaměřovačích je jejich rachotící letoun.

Většina pasažérů na palubě byla v šedivých oblecích vojenských uniforem. Ty nesly výložky s nejvyššími hodnostmi, hrudě byly obtěžkány houpajícími se medailemi a oceněním. Několik z nich bylo v civilu.

Uprostřed paluby se nacházel velký stůl, na kterém byla rozložena podrobná mapa, do níž bylo zapíchano množství špendlíků s praporky. Nad mapou trávili cestující v letadle většinu času svého letu. Jen na malý okamžik přerušili své soustředěné jednání, aby se naklonili ke kulatým okýnkům. S hrdým pocitem si prohlíželi další etalon nejnovější techniky, který projížděl pod nimi a směřoval na východ. Když jim vlak mizel v dáli, vrátili se ke své přerušené práci a sklonili se nad mapou. Zde, v těchto místech, se plánovaly všechny nejdůležitější akce probíhající v jižní části fronty.

Na palubě letadla cestoval po bojišti, které spadalo do jeho kompetence, sám polní maršál Erich von Mannstein. Ten byl právě na inspekční cestě svých jednotek a přelétával od jedné divize ke druhé, aby osobně dohlédl na poslední přípravy před mohutnou ofenzívou v tomto roce. Dokončoval poslední kroky před operaci, která se později ukázala být jednou z největších bitev války na východě.

S ním byl samozřejmě celý jeho štáb a tak se nejvyšší velení letící nad vlakem ocitlo na mušce Ralfových vojáků. Původně jej od startu doprovázela doprovodná letka stíhačů. Po přijetí varování, že se blíží nepřátelská letadla, jim odletěli v ústrety a ponechali na krátký okamžik velitelský letoun bez ochrany. Aby snížil nebezpečí napadení nepřátelských stíhačů na nejnižší míru, volil pilot Junkerse přízemní let v malé výšce, kde byla větší šance k úniku. V té době přelétávali nad Ralfovým vlakem směřující na východ.

Piloti stíhací ochrany se po úspěšné obranné akci urychleně vraceli, aby plnili svou úlohu strážců vrchního velitele pozemní armády. Nikdo netušil, že právě unikl smrti ze strany,

odkud tu nikdo z nich nečekal. Když se stíhači přiblížili k velitelskému letadlu, všechna společně nabírala výšku a společně zamířila k další kontrolované divizi. Generálský sbor na palubě vytvořil obvyklý těsný kruh kolem stolu a soustředil se na vyznačené údaje na jeho ploše. Horečně probírali rozmístění jednotlivých jednotek u města Orla a směry útoků.

Byl to pověstný vlásek, o který unikl vrchní velitel, ale velkým štěstím celé transportované jednotky a Ralfa zvlášť. V tuto chvíli však obě strany, a to jak Ralf, tak sám von Mennstein. O velikém ohrožení samozřejmě nevěděli a tak kritický moment nevyvolal odpovídající odezvu. V případě zasažení a sestřelení letícího stroje by byla určitě vážně ohrožena celá plánovaná ofenzíva a letní německé tažení na východní frontě.

XXXXII.

V mužstvu proběhlý konflikt mezi Ralfem a podřízeným vojákem neunikl pozornosti. Jednotka navyklá bezmyšlenkovitě poslouchat rozkazy nadřízených situaci z dlouhé nudné jízdy rozebírala. Za jiných okolností by rozkaz bez dalšího přemýšlení přijali, zde však měli spoustu času, aby se událostí zabývali.

"Myslím že to vzal moc tvrdě," namítl jeden z vojáků, "asi si uvědomil, že neuměl poznat vlastní letadlo od cizího a teď se to snaží zamaskovat"

Seděl s celou skupinkou kamarádů na jednom z vagónů, na kterém se převážel jeden z tanků jednotky. Při jízdě se jejich těla kolébala v pravidelném rytmu tlukotu kol o spáry kolejí. Skupinka seděla na smotaných hadrech a v poklidu pokuřovala.

"Rozkaz je rozkaz," oponoval mu jiný, "Rus to klidně mohl být," připustil.

"To nemohl," rozhodně se ozval voják, "poznal jsem naší tetku už podle zvuků motorů. Já se nepletu. Až budeš válčit dva roky jako já, taky poznáš mnoho věcí aniž bys to viděl," vztyčil varovně prst. Podle přesvědčivého výrazu bylo jasné, že si byl svým označením letadla jist.

"Jak víš že to nebyl Rus?" ozvalo se náhle kus vedle, "na tu dálku to nemusí být hned tak jasné?" přidal se nesouhlasně další voják stojící opodál. Jeho lehce kouřící cigareta se při slovech kývala nahoru dolů, vítr od ní prudce odtrhával namodralý dým. Občas z ní odpadl okraj ohořelého popelu.

"Rus má motor hlubší a temnější," řekl rozhodně, "také otáčky nemá tak vysoké. Výjimkou jsou jen motory stíhaček Jaků, ty mají naopak vysoké otáčky a vysoký svist. Ale teď se nemá cenu s tebou o tom bavit," pronesl trochu přezíravě a zahleděl se do dáli.

"A jak si můžeš být tak jistej," divil se stojící voják, "já s motorama dělám už tři roky a nemůžu říct, že bych se ve válce spolehl jen na zvuk motorů. Kdyby to byl Rus, tak nás rozstřílí. Já budu vždycky raději střílet jako první. Tak jsme i poučení, tak co," vysvětlil svou filosofii.

"Tak já ti povím jednu historku," odhodlal se konečně veterán. "Bylo to před rokem, ve dvaačtyřicátým, postupovali jsme na Moskvu. Asi sto padesát kilometrů před ní jsme se dostali do strašnýho ruskýho protiútoku. Jen taktak jsme se stihli zakopat. A před Moskvou, tam byla nesmírně širá země, něco jako moře. Kam ses podíval, všude jen rovná planina, nikde ani kopeček. Jen místy menší lesíky, jinak nic. Připadal sis jak vysoký stožár na

hladině, okatě trčící do vzduchu. Když na takovým místě na tebe nalétává letadlo, máš pocit, že jsi viditelný na kilometry daleko.

Rusové útočili, jedna vlna za vlnou, celý dni. Vystříleli jsme všechny náboje a vypadalo to velice špatně. Bitva probíhala dál a nevěděli jsme, co budeme dál za takový situace dělat. Bylo veliký štěstí, že jsme jim postříleli většinu lidí, takže jich i oni měli na chvíli málo a čekali, než přisunou posily. Získali jsme tím čas, který nás zachránil. Byli jsme na tom kriticky, protože jsme každý měl v zásobníku posledních pár patron. Když nemohli útočit, hrozným způsobem do nás bušili. Prakticky vším, co mělo nějakou hlaveň.

Nejdřív to zkusili dělama, celý den to trvalo a my byli zalezlí v hlíně jak krtci. Nakonec i ta zmlkla a později zjistili průzkumáci, že jim taky došlo střelivo. Naštěstí měli v zásobování ještě větší bordel než my.

A tak nasadili letadla. Bylo jich strašné množství, nikdy jsme nezjistili, kde jich najednou tolik vzali. Ti naši Göringovi parchanti se někde zdrželi, jak je to prakticky vždy, když je nejvíc potřebuješ. Nejsou. Hlavně že se ten pupkáč pořád chvástá, jak nás před jejich letadly ochrání. Celý den přilétali aby zasypávali naše pozice pumami a ostřelovali nás kulomety. Snažili jsme se každý zavrtat co nejhlouběji to šlo, protože utéct nebylo kam. Mysleli jsme, že se z toho nakonec zblázníme. Pravidelně, když odlétla jedna vlna, za půl hodiny přilétla další, když ta na nás shodila co měla, byla tu další. A tak pořád dokola. Celý den.

Nejčastěji to byly stíhačky LA pětky nebo Jaky jedničky. Ty útočili nejvíc, protože bombardéry, byla to hlavně túčka, nestíhali tak rychle nacpat dalšíma pumama. Ale zase měly menší bomby, padesátikilový.

Můžu ti s jistotou říct, že když seš nosem zarytej v bahně, vnímáš každý tón toho letadla, vnímáš každou změnu jeho chodu, otáček a vibrací. Podle toho totiž poznáš, kdy naklání letadla na stranu, aby si nalítl doprava nebo doleva. Přitom jsi nemohl ani nos vystrčit. Byl jsi jako slepec, který je zcela odkázán na svoje uši. Podle nich ses řídil. Kdy se máš zavrtat ještě hlouběji, protože na tebe nalétává naplněný bombama, nebo aby sis odpočinul, když otáčel stroj nebo teprve hledal bombardovací pozici.V tu chvíli slyšíš i tikot jeho ventilů v motoru, slyšíš otevírání klapek a cítíš otáčky jako bys sledoval otáčkoměr očima. Musel jsi vědět, zda ubírá nebo přidává, aby ztratil výšku, nebo naopak aby vystoupal nahoru. Zvuk jeho motoru ti tohle všechno prozradil bez vystrkování svý kedlubny. Vystrčit ji, znamenalo riskovat život. Všichni kdo neměli pořádný uši na tenhle koncert, nejsou už dneska mezi námi.

Když den končil, byli jsme vycvičení jako medvědi v cirkuse. Poznali jsme každý pohyb jejich letadel, aniž bychom jej viděli. Teprve druhý den se konečně objevili taky naši stíhači. Bylo to hodně pozdě, ale děkovali jsme bohu - tedy vlastně vůdci. Klapavý zvuk mezka poznáš snad i ty, ten je nenapodobitelný. Teprve potom jsme si mohli trochu oddechnout, když jejich nálety konečně omezili.

Nebyl to úplný konec, bylo to částečné ulehčení. Stejně jsi musel dobře poslouchat, když se ozval nějaký motor, abys věděl, kdo to letí a kam. Jak jsi zaslechl zvuk motoru samotného Rusa, musel jsi nosem do bláta. Jakmile se přidal motor Mezka, bylo dobře, protože je většinou dokázal rozstřílet, nebo je alespoň odehnat. Jak jsme je slyšeli nad námi, znamenalo to ochranu a méně mrtvých v našich zákopech.

Byly to hodiny a hodiny, kdy jsme jen leželi zarytý svými nosy v bahnitých zákopech a koukali na ně, jak se tam vysoko nad našima hlavami řežou. Po dvou dnech těch leteckých bojů už každý z nás poznal, v jaké pozici se jednotlivá letadla nachází. Dokonce jsi i vytušil, kdo koho v nejbližší chvíli sundá. My, co jsme zbyli až do konce, tak jsme byli profíci na znalost leteckých motorů. Mohli jsme vyučovat mechaniky.

Takže nepochybuj, že podle motoru poznám většinu typů letadla na míle daleko. Stačí ti jedna taková zkušenost a jsi nadosmrti vyučený v koncertních zvucích motorů. Jsi jejich dirigent, slyšíš každý falešný tón. Největší paradox je, že nejhorší ze všech byl jejich Kukuruznik. To je ten obyčejnej strašně zastaralej dvojplošník. Když se na něj díváš, vidíš jen obyčejnou neforemnou krabici, který létaly naposledy snad za první války. Jenže ta potvora létá strašně nízko, takže jí nevidíš, dokud ji nemáš nad hlavou. Ten její motor je takový pomalý, temně bublavý a děsně tichý. To není ten rachot co vydávají ostatní letadla, jak naše, tak i jejich. Než se rozkoukáš, co to nad tebou je, bývá už většinou pozdě.

Dokáží perfektně využít tvýho překvapení. Někdy na tebe naházou spousty malých bomb, nebo se do tebe pustí střelec z kulometu na zadním sedadle. V každém případě tě nachytá nepřipravenýho a jsi rád, když se z toho dostaneš. Je to jediný letadlo, u kterého se nemůžu dokonale spolehnout na svoje uši. A ty dneska uslyší ventily motoru každého Rusa, který si sedl do letadla, aby nám zatopil. Mě nepřekvapí, všechny je dobře poznám, stejně jako dobře poznám i naše mašiny."

Zakončil svůj příběh a nastalo ticho, rušené jen rytmickým klapáním kol vlaku. Až na dva byli všichni vojáci kolem, kteří pozorně naslouchali, nováčky, kteří frontu ještě nezažili. Měli ji teprve před sebou. Seděli se skloněnými hlavami a hluboce zamyšleni si snažili představit, jak to v takovém neustále bombardovanému zákopu vypadá.

XXXXIII.

Po události se atmosféra mezi vojáky opět zklidnila a život pokračoval dál zajetým rytmem. Další etapa cesty už opět probíhala v klidu a dlouhou jízdou otupělí vojáci se věnovali pozorování ubíhající krajinu, či pravidelným cvičným akcím svých velitelů. Krajina kolem už nikoho obzvláště nezajímala. Všechno bylo stále dokola. Zničené vesnice, rozbité a rozryté cesty, pole pokrytá krátery. Klidné a nepoškozené části země byly vzácností, stopy války byly všudypřítomné.

Postávali dlouhé hodiny a sledovali ruskou zemi, ke bylo vše obrovské. Nekonečné lány, nekonečné louky, obrovské lesy.

"To je země," ozvalo se ze skupinky vojáků sledující zem podél tratě, "a bude volná. Hned jak budu moci, tak si zažádám o přidělení nějakých polí. Co nejvíc mi jich dají. Postavím dvůr a začnu tady dělat zemědělce," zasnil se voják, když hromadně sledovali ubíhající krajinu. Neobdělané veliké lány působily lákavě. Někteří přikyvovali, někteří ne.

"Tak to já v žádném případě," odmítl jeho názor jiný, "mám tady té země po krk a to jsem tu jen krátce. Jak to tady skončí, už mě sem nikdo nedostane. Já jsem přirostlej k rodný hroudě a tam chci taky zůstat."

"Třeba se tě ani nikdo nebude ptát," zamyslel se první, "tady to bude zapotřebí osídlit. A pořádnýma lidma, ne podlidmi, jako dosud. Nemůžeš to přece chtít po těch starejch, to

musíme my, mladý. Ty starý už ke svý hroudě přirostlý jsou, ty sem těžko dostaneš. Jestli se někomu nebude chtít, bude do muset stejně vůdce řešit nařízením."

Pouštěli se z nudy do spekulací o budoucnosti, které se každý bál. Nikdo neměl jistotu, jak dlouho jeho budoucnost bude trvat. Ve válce je všechno nejisté. Ať ji rozebírali jakkoliv, jako jedinou možnou alternativu měli, že Německo válku vyhraje a oni se všichni šťastně vrátí do svých domovů.

K Ralfovi do kupé vstoupil radista a podával mu čerstvě přijatou zprávu. Okamžitě ji v očekávání nových rozkazů zvědavě otevřel a začal číst. Konečně se dozvěděl informace, na které byli všichni ve vlaku nažhavení. Přečetl si kam směřují a kde bude cílová stanice jejich vlaku.

Do svých záznamů přidal ze zprávy několik poznámek, udělal patřičný zápis a chystal se jej předat ostatním vojákům. Věděl že i ostatní kamarády bude zajímat. Než to všechno stihl udělat, objevil se radista ve dveřích ještě jednou s novou zprávou.

Krátce a stručně jej informovala, že se na příští stanici budou míjet s protijedoucím vlakem. Takovýto rozkaz se dal očekávat, protože trať byla pouze jednokolejná a již dlouho je žádný vlak z protisměru nemíjel. Znamenalo to zastavení v nejbližší stanici a vyčkání, dokud protijedoucí vlak trať neuvolní. Ralf vyšel na plošinu vagónu a okamžitě vyslal zprávu na všechna potřebná stanoviště.

Po vydání rozkazů strojvedoucí začal výrazně snižovat rychlost. Podle mapy se stanice, kde mělo k míjení dojít, měla každou chvíli objevit. Vlak právě projížděl řídkým borovým lesíkem. I když stromů bylo velmi málo, stačily k tomu, aby měli výhled dostatečně zastíněný. Zvolna projížděli mezi stromy a rychlost byla stále nižší. Minuli několik prvních strážních hlídek, které dávaly tušit, že stanice je opravdu blízko.

Muži na strážních stanovištích byli ledabyle opřeni o pytle z písku, které tvořily většinu jejich ochrany, někteří o těžké kulomety, které z nich výhrůžně trčely. Bez jakéhokoliv zájmu sledovali přijíždějící vlak. Nemávali, ani je jinak nezdravili. Po dalších metrech začal lesík řídnout a oni z něj zvolna vyjížděli. Před nimi se objevila lehce zvlněná krajina a trať zahýbala táhlým obloukem za mírný pahorek.

Když objeli větší část pahorku, objevilo se před nimi několik dřevěných staničních domků, kolem kterých bylo rozhozeno několik dalších stanovišť. Zvolna se před nimi objevilo prašné nástupiště a menší nádraží s třemi kolejemi. Bylo jasné, že na tomto místě nyní stráví několik hodin čekáním, než projede vlak z protisměru.

Zvolnili rychlost na minimum a krokem vjížděl na nádraží. Náhle došlo k něčemu nečekanému.

Jak přijížděli před stanici, objevila se před nimi celá zadní plocha pahorku, který jim byl dosud odvrácen. Když jej posádka vlaku uviděla, ztuhla náhlým zděšením.

Na ploše pahorku, kam oko pohlédlo, stály ruské tanky a jejich hlavně mířily dolů, přímo na jejich vlak. Tanků bylo velké množství, pokrývaly celé dvě třetiny velkého prostranství a rudé hvězdy jim matně svítily na bocích. Mezi nimi vyčkávavě postávalo několik transportérů a nákladních aut.

Ralf stojící u okraje svého vagónu, sledoval stejně jako ostatní vjezd vlaku na nádraží. Strnul naprosto stejně, jako ostatní vojáci jednotky. Hleděli zkamenělí na tu hrůzu, která na ně míří všemi svými hlavněmi! Šokováni nebyli schopní pohybu a jen se dívali. Naprosto nepřipravení se ocitli v zaměřovačích tankové jednotky, která se užuž chystala zahájit palbu. Zřejmě zde na ně čekala a oni jí přijeli přímo před nos.

Všechno vypadalo jako dokonalá ruská past, do které se chytili. Všichni očekávali, že každým okamžikem zahřmí hlavně nasměrované jejich směrem a přesně mířenými střelami rozstříllí celý vlak. Viděli děsivé průměry děl z blízkosti, jakou ještě neměli příležitost. Mohutný kalibr a malá vzdálenost nedávala sebemenší šanci nepřipravenému vlaku.

Ralf si pro sebe odhadl, že tanků a tím i stejný počet na ně mířících hlavní, činí kolem třiceti. Hlavou mu zavířily myšlenky, jak se zachovat. Ve zlomku vteřiny jí prolétly všechny poučky a instruktáže, kterými byl na frontu připravován. Vlivem absolutního šoku nemohl k žádnému rozhodnutí rychle dojít.

Překvapení bylo dokonalé. Vlak pomalu, ale nezadržitelně dojížděl na nádraží a stále zpomaloval. Nyní se už před touto masou ruských tanků objevil celý, takže už žádná jeho část nebyla pahorkem skryta. Stáli před hlavněmi ničím nechráněni si všichni vojáci připadali jak nazí, či jako před popravčí četou.

Přímo na nádraží stály dva obrněné transportéry wehrmachtu, kolem nich asi šest motorek se sajdkárou a kulomety. Před budovou postávalo asi dvacet vojáků v německých uniformách. Na jedné straně budovy bylo zhotoveno kruhové strážní stanoviště z pytlů naplněných pískem a osazené dvěma vojáky s kulometem. Všichni stáli v pozoru a před nimi velitel salutoval s pohledem upřeným na Ralfa, kterého dle nejvyšší hodnosti odhadoval na velitele.

Všechno vytvářelo v nezkušené jednotce dojem dokonalé lsti ruských vojáků. Vepředu postávali němečtí vojáci s plnou výzbrojí, mající je uklidnit, že je vše v pořádku. Za nimi dokonalé připravená a k boji nachystaná bojová jednotka.

První vojáci, většinou zkušení veteráni, se vzpamatovávali z prvního šoku a došlo ke zmatenému pobíhání vojáků po vagónech. Někteří se vrhali na podlahy vozů, jiní se začali schovávat za masy ocele opodál stojících tanků. Několik jich dokonce seskakovalo za jízdy z vlaku a zalehávalo za trať. Panika dosahovala vrcholu, když tu si Ralf uvědomil okolnost, kterou v nastalém zmatku zpočátku nepostřehl.

Zarazilo jej podivné chování strážné posádky na nádraží. Všichni tito vojáci sledovali v poklidu příjezd jejich vlaku a chovali se bez sebemenšího vzrušení. O přítomnosti ruských tanků za jejich zády, který vyplašil posádku vlaku, jakoby ani nevěděli. Těžko by zakryli napětí a soustředění, kdyby byli účastníky pasti a chystali se k boji. Oni byli uvolnění a v poklidu.

Ralf byl zmatený. Horečně zvažoval: co tohle má znamenat? Kdyby tito vojáci byli převlečení Rusové, jistě by se chystali k boji. Zatím tu postávali na peróně a vystavovali se jejich zbraním, kterými by jednotka na útok reagovala. Stáli jim tu v pozoru před hlavněmi a nedávali najevo žádnou snahu se skrýt. Největším překvapení však bylo, že ruské tanky stále ještě nezačaly střílet, ačkoliv již delší dobu měli celý vlak před sebou jako na dlani.

Když se nad tím zamyslel, uvědomil si, že v případě lsti by už byli zcela jistě zasypáni vysoce výbušnými granáty perfektně zaměřenými na minimální vzdálenost. V případě, že by ruské tanky začaly střílet hned, jak se jejich vlak ve stanici objevil, mohly je bez sebemenších problémů rozstřílet, aniž by se oni zmohli na sebemenší odpor.

Všechna děla byla ukotvena v bezpečnostních postaveních, tanky zakryty a bez posádek, vojáci nepřipravení. Čím déle Rusové se střelbou otálejí, tím více času jim dávají na obranu. Jednoduchá strategická úvaha. Minuty ubíhaly dál a nic se nedělo. Každý vojenský taktik by řekl, že nejideálnější chvíle na útok byla promeškána. A co měl zprávy, patřili Rusové k těm, co taktiku ovládali výtečně.

Když mu tyto myšlenky prolétly hlavou, jen znásobily zmatek, který v ní měl. Otázka, co se zde vlastně děje byla, stále nezodpovězená. Ale ať se snažil jakkoliv, výsledné řešení nepřicházelo.

Vlak v této chvíli zvolna dojížděl na kolej před nádražím a zvolna zastavoval. Na jednom z posledních vozů, které se právě objevily před nádražím a tudíž i před ruskými tanky, dokázala obsluha jednoho z kanónů zareagovat. Byli to zřejmě bystří hoši, protože v momentě, kdy uviděli, že se ocitli před ruskými hlavněmi, začali bleskově spouštět hlavně protiletadlového dvojkanónu 88 a natáčet je směrem k nepříteli.

Bylo známo, že tento typ, původně určený proti vzdušným cílům, je stejně účinný proti ruským tankům, jestliže se sklopily hlavně do vodorovné polohy. To nyní obsluha bleskově provedla a ještě během jízdy vlaku začal výkonný kanón střílet po nejbližším tanku. V rychlém sledu za sebou zahřmělo několik dunivých výstřelů.

Kolem tanku se v mžiku objevilo několik velké gejzírů ze země vyrvané zeminy, až tank zcela zahalily. Kovově dunivé práskance značily zásahy, které rvaly na kusy pláty tanku.

Trvalo to jen malou chvíli, kdy se burácivé výstřely rozléhaly kolem nich, doplňované explozemi a výbuchy kolem ruského stroje. Už při prvních nečekaných výstřelech začali vojáci wehrmachtu na nástupišti zmateně pobíhat. Okamžitě se rozprchli z tvaru a schovávali se za nejbližší kryty. Hlavy spokojeně vyhlížejících strážných z opevněných stanovišť mžikem zmizely, jak se ukryly za stěnami svého opevnění.

"Nestřílet!" rozkřičel se velitel strážné skupiny, "nestřílet, zastavte tu palbu!"

Velitel jednotky, dosud v poklidu stojící na peróně nádraží, začal běhat mezi transportéry, divoce mávat rukama a ječivě křičel z plných plic. To konečně přinutilo Ralfa, aby se rozhodl jednat.

"Dost!" zvolal na vojáky za kanónem, "nestřílet! Nestřílet! Palbu zastavit! Okamžitě!" volal opakovaně směrem k obsluze, ke které se za okamžik rozkaz dostal. Ta jej po chvíli poslechla a zbraň oněměla. Překvapená posádka děla se tázavě rozhlížela, proč takový rozkaz dostala. Nebyla sama, také ostatní část divize dosud stále nechápala, co se děje.

Vlak zastavil, lokomotiva začala s ulehčením syčivě vypouštět oblaka přebytečné páry. Vojáci na nástupišti začali vylézat ze svých krytů a zvolna se vracet k původním pozicím. Oprašovali se a nedůvěřivě pokukovali po vlaku, zda jeho posádka nemá opět v úmyslu střílet.

Nevypadali podezřele, a už vůbec ne jako skupina ruských záškodníků, kteří je chtějí nalákat do pasti.

"Co to tu blázníte?" křičel dál jejich velitel, "kde je velitel vlaku?"

Ozvalo se prudké vyštěknutí rozkazů důstojníka, který jim vykročil několik kroků vstříc. Jeho typická saská němčina s typickým saským přízvukem působila uklidňujícím dojmem. Kdyby se za vojáka vydával nepřítel, těžko by takto dokonale tento přízvuk napodobil. Pro samotného Ralfa tento přízvuk byl nenapodobitelný a současně ho ze srdce nenáviděl. Hlavně proto, že němčině v této výslovnosti špatně rozuměl. Dříve si z nich často dělal legraci, když je vyzýval, aby mu uvedenou větu řekli ještě jednou a německy.

"Já jsem velitel," křikl Ralf, seskočil z vozu a předpisově mu vylétla pravá paže k pozdravu. Velitel posádky mu odpověděl klasickým přiložením ruky k přílbě, kterou měl na hlavě. Gesto, kterými se zdravili snad všichni vojáci armád, nacházející se na bojištích a které vojáci wehrmachtu rádi vůči příslušníkům SS uplatňovali, když jim chtěli ukázat, že jediní vojáci jsou zde oni.

"Byli jsme informováni, že zde máte vyčkat do příjezdu vlaku M 82 a pak pokračovat. Nic o střílení kolem našich vojáků nevím. Máte v tom směru nějaké rozkazy? Nebo si vaši vojáci střílejí kolem sebe sami bez rozkazu jak si chtějí?" řičel rudý vzteky.

Jeho ironie a nazlobenost z něj sršely na míle daleko. Dával přitom najevo, že u jednotek SS nepanuje takový pořádek, jaký je neustále při každé příležitost prezentováno. V jeho ironii byl kousek narážky na úroveň jejich myšlení.

"Nikdo nás neinformoval," vzmohl se oponovat Ralf, "že nás přivítáte celou divizí ruských tanků namířenou na náš vlak. Obvykle při takovém překvapení reagujeme a na nepřítele střílíme."

Velitel se na něj chvíli překvapeně díval, jakoby snad nerozuměl, co mu říká. Pak ale pochopil. Jeho obličej se roztáhl ve škodolibém úsměvu. Jeho trup se zaklonil, jak se pobaveně rozchechtal. Pootočil se a zavolal na vojáky svého oddílu.

"Pánové z SS se polekali naší výzdoby krajiny kolem nádraží!" volal se smíchem ke své jednotce. "Tak tanků se polekali! Když uvidím tank tak neuvažuji a hned střílím. Výborná jednotka, takové na frontě potřebujeme. Jak to tak vypadá, asi se z těch ruských plechovek podělali. Vyndejte suché plenky, ať si je můžou vyměnit," chechtal se dál a vesele mával rukama.

Jeho ironie se rozjela naplno. Plně si prožíval okamžik, kdy mohl zesměšnit vojskem nenáviděnou organizaci. Ostatní vojáci okamžitě reagovali a začali se spontánně smát. Že nejsou nijak nadšení jednotkou SS, kterou mají před sebou, nebylo těžké uhodnout.

"Poručíku!" vyjel na něj po chvíli Ralf, "okamžitě mi dejte vysvětlení na mou otázku! Co se to tady děje? Proč zde stojí ty ruské tanky? To je rozkaz!" Do tváře mu začala valit krev a rychle brunátněla. Povýšené jednání příslušníka wehrmachtu a jeho opovrhování jeho jednotkou jej začínalo vyvádět z rovnováhy.

Všechno se dělo za situace, kdy oba stáli přímo před ostatními vojáky. Ti od wehrmachtu cítili stejné uspokojení jako velitel a srdečně se bavili na jejich účet. Vojáci SS se na jednotlivých vagónech se pomalu vzpamatovávali a začali se objevovat ve skupinkách na plošinách mezi upevněnými tanky. Vrhali nevraživé pohledy směrem k dobře se bavícím vojákům.

"Pane majore," vysvětloval poručík, "ty tanky, co vás tak velmi vyděsily, tak ty už tu takhle zkrášlují krajinu více než rok. Někdo si dává na zahrádku trpaslíky, my tady máme ruské tanky," dodal jízlivě.

"A co zde proboha dělají?" překvapeně řekl Ralf, "v takovém množství?" zakroutil nedůvěřivě hlavou.

"Já jsem tady tehdy ještě nebyl," začal vysvětlovat konečně vážně poručík, "ale bylo nám vysvětleno, že tehdy tímto směrem mířil jeden z hlavních ruských protiútoků, když naše tankové svazy wehrmachtu pronikly hluboko do jejich pozic. Rusové toho chtěli využít, zaútočili tady od jihu a snažili se naše jednotky dostat do kleští. Ale díky jejich bordelu si nedali dobrý pozor a neochránili zásobovací oddíly. Našim leteckým eskadrám se povedlo jim rozbít veškeré zásobování. Rozstřílely všechno, co k nim směřovalo s každou kapkou nafty. A tak jejich jednotky dojely až sem a tady na tom svahu jim došla šťáva. Bezhlavě se hnali za vidinou snadného vítězství a tady pramen vyschl. To je tak, když někdo něco dělá a pořádně si vše nerozmyslí. Docela kuriózní situace. Slušně vyzbrojená jednotka s velkým počtem tanků využila strategicky našeho zaváhání a nebýt hlouposti, asi by nám pořádně zatopili. Zatím tady zůstali stát na suchu a odříznout naše tanky se jim nepovedlo. Byli pak tady docela pohodlně necháni vykvasit a když jim došli zásoby, tak byli postříleni. Svou výzbroj nám tu nechali na památku," zakončil svůj výklad, během něhož ukazoval rukou na kolem stojící vrcholky, kudy Rusové zaútočili.

"Ale mohli jste dát něco vědět. Každý nemůže vědět, když se dostane před namířené hlavně nepřátelských tanků, že to jsou neškodné atrapy. Pěkně jste nás vyděsili a někteří vojáci mohli střelbou poškodit i vlastní techniku. V první chvíli jsem vás dokonce považoval za převlečené ruské vojáky. Měli jste kliku, málem jste to odskákali."

Ralf dával ostrým hlasem důraz na jednotlivá slova. Již se mu vracel potřebný klid a získal v jednání pevnou půdu pod nohama. Vlastně i proto, že z hlasu důstojníka se dalo vytušit, že zřejmě nebyly sami, kdo se nechali zde stojící technikou zaskočit.

"Souhlasím," uznal poručík nakonec, "příště vám pošleme vizitku s obrázkem, abyste se tolik nepolekali," neodpustil si další šťouchnutí. Pak se otočil a rozmáchl se po kopci.

"Tady toho bylo mnohem víc," řekl již naprosto vážně, "jenže čas od času někdo přijede a odveze si z různých důvodů nějaký ten tank."

Popošli oba při hovoru na konec perónu, kde byl pěkný přehled po celém svahu, kde bylo možno všechnu stojící techniku přehlédnout.

"Vypadají velice zachovale," prohlásil uznale Ralf, "ani teď nemám dobrý pocit, když stojím před nimi," přiznal se. Dal si ruce v bok a jeho zrak jezdil od tanku k tanku.

"Vždyť jsou taky netknutý," souhlasil poručík, "skoro samý T-34. Ani jeden nemá žádný zásah. Tedy až teď ten, na který dneska začali střílet vaši vojáci. To je dosud jediné poškození těchto strojů."

"Ale nyní tu stojí už jen asi třetina původního počtu," pokračoval, "měli jsme tu taky jednoho Churchila. Ten byl ale jen jeden a tak ho odvezli jako prvního. Rusové jej určitě dostali jako výpomoc od anglánů. Ale jak jsem na něj koukal, tak bych řekl, že ty jejich T-34 jsou určitě lepší. Dobře jsem nepochopil, proč je od nich brali. Já být na jejich místě, tak je nechci. Téčka se s nimi nedají srovnat. Už jsem slyšel i z jiných stran, že za moc nestojí.

Ostatní tanky se odvážely na střelnice, někdy taky k testům jako cíle pro naší novou techniku, nebo jako obyčejné trofeje. Jeden z nich prý viděl osobně sám vůdce na výstavě ruské techniky přímo v Berlíně, kam se různé zbraně posílaly na výstavu. Co já vím, tak nejvíc se na nich zkoušely střely právě pro ty vaše Tygry, co si vezete sebou. A jak jsem slyšel, tak to byl jeden z mála tanků, který dokázal ten pancíř, jaký mají ty potvory na sobě, spolehlivě prostřelit. U těch starších typů to záleželo hodně na štěstí či náhodě. Jestli se s nima setkáte, máte alespoň jistotu, že se jim dostanete na kobylku. A to právě taky díky těm, co zůstali stát na tomhle poli. Mohli si odzkoušet, co na téčka nejvíce platí."

Mlčky stáli beze slov a dívali se společně na ztichlou a nehybnou techniku. Byli oba nakonec rádi, že tu jen tak stojí, nejsou plné nepřátelských vojáků a oni se před nimi nemusí schovávat. Byly to už jen neškodné hromady železa.

Mezitím se celá jednotka na vagónech uklidnila. Stále ještě divoce diskutovali o podivnosti, proč tu stojí stroje na svahu, jaký to má význam a koho to napadlo je tam postavit. Skutečné informace o důvodu se k nim ještě nedostaly.

Také se trochu vzpamatovávali ti, kteří byli tímto šokem vylekáni nejvíce. Vojáci, co seskákali za jízdy z vlaku, nastupovali zpět na jejich plošiny. Jeden měl vymknutý kotník a museli mu pomáhat dostat se na vůz a pak ho odnést k ošetření. Ostatní se zvedali a začali se oprašovat a čistit své uniformy. Klení a nadávky létaly na všechny strany.

Posádky wehrmachtu, které postávaly u svých stanovišť, se jen jedovatě usmívaly. Každý vždy rád vidí, když se někdo napálí, a obzvláště potěší, když se jedná o někoho, koho nevidíme rádi.

Ralfa napadlo, že by bylo dobré využít takové příležitosti a prohlédli si zblízka techniku nepřítele, když už musí trávit čas nucenou přestávkou. Vrátil se proto k vlaku, nechal celou jednotku vystoupit a seřadit před vlakem. Krátce je seznámil s důvodem, z jakého důvodu zde ruské stroje stojí. Po několika dalších pokynech jim dal rozchod.

Každý měl nyní možnost, aby si ji volně, v klidu a beze spěchu prohlédl. Jen malá skupina vojáků se znechuceně vrátila zpátky na vlak, aby využila krátkého klidu, kdy se mohou natáhnout a dokonce si i zdřímnout. Jednání těchto vojáků Ralfa nepřekvapilo, protože věděl, o které se jedná a bylo by i divné, kdyby se k ostatním připojili. Byli to vesměs frontou protřelí veteráni, kteří už měli osobní zkušenosti z bojů za sebou a neměli nejmenší zájem se znovu dívat na stroje, které jim dříve často nadělaly mnoho nepříjemností. Byli rádi, že je vidět nemusí. Zkušeně věděli, že budou mít ještě mnoho příležitostí, kdy se s nimi seznámí tak důkladně, že jim to bude nepříjemné.

Ralf došel za spojařem, aby si ověřil skutečnost, že protivlak přijede za pět hodin, jak zněla původní zpráva. Znamenalo to, že volného času je určitě dost. Teprve potom se vydal za ostatními vojáky, kteří už pobíhali mezi stojícími stroji a prováděli důkladnou prohlídku.

Bylo zajímavé sledovat, jak si každý vždy stoupl nejdříve před nepřátelský stroj. Následovala úvaha a rozbor svého pocitu, aby se po kratší úvaze vydal na jeho další prohlídku. Nebylo těžké uhodnout, jaké myšlenky jim v této chvíli, kdy stojí čelem proti ocelovým obludám nepřítele, běhají hlavou.

Všichni reagovali naprosto stejně. Po prohlédnutí vnějšku pokračovali s vnitřními prostory. S nejistými úsměvy a zvědavými výrazy ve tvářích se nořili do útrob kolosů, aby se seznámili s vybavením strojů zevnitř.

Každý přistupoval k prohlídce ze strany své odbornosti a začínal tak většinou tím, co znal nejlépe. Řidiči proto jako první zalezli do stísněného prostoru řízení s řídícími pákami, nabíječi a zaměřovači k dělům, velitelé prolézali věže. Ihned srovnávali ruskou techniku s vlastní. Od prvního pocitu usednutí do "svého křesla", po technické vybavení, výhledu, až k velikosti vnitřního prostoru. Každý uchopil rukojeť techniky, kterou měl za úkol obsluhovat jejich ruský nepřítel. Zkoušeli, jak se drží v ruce a jak jsou citlivé. Ze všech stanovišť vykukovali průzory, aby se na vlastní oči přesvědčili, jaký je z nich výhled. Měli tak přímo možnost zjistit úhly, kam není z jejich pozice vidět.

Na to, že zde stály už více než rok, byly všechny stroje dobře zachovalé. Rez se na nich vyskytoval poměrně málo, spíše to byl jen lehký nazrzlý potah. Některá citlivější místa, zejména pohyblivé součásti, již však byly jeho vlivem znehybněny. Na některých bylo dobře patrné, jak jsou ohmatané. Bylo vidět, že si je občas, stejně jako nyní oni, prohlíží.

Všichni ocenili, že takovéto seznámení s cizí technikou je velice užitečné, zvláště, když byla zcela nepoškozená. Jejich hlavní zájem se pochopitelně týkal jejich nejlepších tanků, obávaných T-34, o kterých se vždy nejvíce mluvilo a které byly v ruských divizích nejrozšířenější. Celé pole těchto obrů zde bylo vystaveno k prohlídce.

Pro všechny bylo překvapením, že zde nebyly zcela žádné obrněné transportéry pro pěchotu, které byly obvyklou součástí německých tankových divizí. Zatím si nikdo nedovedl představit, v čem je doprovodná pěchota přepravována.

Za linií tanků pak vojáky zaujaly ještě nákladní auta, protože jak rychle zjistili, jednalo se o dodané americké vozy. Mezi nimi postávalo na vypuštěných pneumatikách také několik ruských vozů, které všem připadaly vhodné tak pro rozvoz novinových balíků. Ve srovnání s americkými auty byly výrazně zastaralejší. Nebylo divu, že Rusové žádali po svých spojencích hlavně nákladní auta. Řidiči pochopitelně nevydrželi, aby nevlezli do otevřených dveří a neosahali i tuto techniku.

XXXXIV.

"Tak Siegfriede, jak to na tebe působí?" šťouchl loktem Ralf do nejlepšího střelce jednotky.

"Tady to jde," pokrčil Siegfried rameny, "když tu ty mrchy chcíple leží. Ale až se na nás povalí... přemýšlím, kam to do nich naprat."

"Určitě někam do boku," ozval se náhle hlas po jejich pravém boku, "tam mají slabší pancéřování. Čela mají bytelná, ta vydrží hodně. Taky motor mají slabě chráněný, tam je určitě jejich největší slabina," tvrdil zkušeně Karl. Sám jako velitel Tigera nejlépe věděl, kde na tancích hledat citlivá místa..

"Jak se domlouvají?" podivil se všímavý spojař Gerd, "sleduju, že žádný z těch tanků nemá anténu a vevnitř ani žádnou stanici? To už to před námi stihnul někdo vymontovat?"

"To jsi špatně poslouchal pokyny," varovně na něj zakýval prstem Ralf.

"Měli by si to zopakovat všichni," pokračoval, když se otočil k ostatním. "Jak jste měli možnost vidět, Rusové ty své tanky mají mizerně vybavený, chybí jim většina z technického vybavení, které my ve svých Tigerech máme. Téčka jsou jen rychlá a mají výkonný kanón. Pokud jste to někdo zapomněl, ještě jednou připomenu. Vysílačky mají u nich jenom velitelské tanky, z čehož vyplývá, že je nejdůležitější vždy útočit na tank s anténou. Tam je stoprocentně velitel. Když pak nemají velitele, nemají spojení, většinou ztratí koordinaci a jsou jak splašený husy. Na to kamarádi velký pozor! Je to důležitý moment při bojovém střetu."

Rozkročil se a svá důrazná slova pronesl zvýšeným hlasem. Nepřiznal, že sám se o této skutečnosti bavil teprve před několika okamžiky s jedním zkušeným veteránem, kterému přednesl stejný dotaz.

Pokračovali v prohlídce tanků, aby se stihli seznámit s co nejvíce detaily. Pomalu s prohlídkou končili a jeden po druhém se loudali zpět k vlaku, kde nastupovali do svých vozů. Ralf došel k nástupišti téměř jako poslední. Dával si velký pozor, aby některý z podřízených nezůstal mezi opuštěnou technikou a neodjeli bez něj. Cestou se zastavil u velitele stráže stanice, který stál u svého transportéru.

Vykročil k vlaku a vyšplhal po schůdkách na plošinu vozu. Spěchal do části vlaku, kde byl spojařský vagón. Příkazy z vedení divize, to bylo to, co jej zajímalo v této chvíli nejvíce.

"Máme se připravit," přivítal ho hned na okraji vozu spojař, "vlak tu bude během čtvrt hodiny."

Ralf zatím vešel do svého kupé. Také on se začal připravovat na další vyjetí vlaku. Zápisy, protokoly, rozkazy. Automaticky, v rychlém sledu, tak jak se to naučil ve výcvikovém středisku, plnil rozkazy z vyšších míst. Trochu si stačil ještě přerovnat věci, když se kolem nich prohnal vlak, který je zdržel. Všichni vojáci jednotky stáli u okrajů vagónů a vyhlíželi přijíždějící vlak. Veselí a v dobré náladě očekávali, že vlak projede kolem nich a bude plný stejně dobře naložených kamarádů, s kterými se budou moci vesele pozdravit.

Když se po chvílích čekání velkou rychlostí přiřítil a rychle je míjel, všichni zůstali jen nehnutě stát a mlčky jej sledovali. Vlak byl výrazně označen červenými kříži a skládal se z velké většiny z obyčejných dobytčáků a částečně plošinovými vozy, stejných, na jakých měli připevněné své tanky.

Tam však místo těžkých strojů leželi na podlahách do obvazů zafačovaní vojáci. Stejný obraz mohli zahlédnout rozbitými stěnami dobytčáků. Obvazy byly na mnoha místech prosáklé krví a její zářivá červeň svítila výstražně do okolí. Každé místečko na vagónech bylo zaplněné

zakrvácenými raněnými vojáky. Zřetelně zahlédli, že bylo mezi nimi i mnoho těch, kteří neměli ruku či nohu. Nic nepomohlo, že vlak se kolem nich jen mihl, stejně všichni zahlédli to, co vlastně vidět nechtěli ani neměli.

Jen několik vozů bylo dopravních. Vzhledem k tomu, že byli odděleni od ostatních, pochopili, že se jednalo o důstojníky. Řadoví vojáci byli naskládáni jednoduše jeden vedle druhého na podlahách vagónů.

Ani jeden z vojáků na jednom či druhém vlaku na sebe vzájemně nezamávali, ani jednou na sebe nezavolali. Bylo to vlastně poprvé, co se tak stalo. Všechna předešlá setkání s jinými vojáky byla bouřlivá a plná nadšení. Nyní celá jednotka zaraženě postávala při boku vozů a mlčky přihlížela, jak také pro někoho válečné běsnění může skončit. Dokonce místo na tvrdé podlaze pro mnoho z převážených znamenalo tu lepší alternativu.

I na ten malý okamžik, co se vlak kolem nich prohnal, bylo cítil těžkou a ponurou náladu, která na něm panovala. Studenou, bolestivou a zapáchající. Hrůzu války, kterou kolem sebe šířil vnímali všichni. Byl to první studený závan smrti, která jim oznamovala svůj příchod.

Vlak kolem nich s hukotem projel a mizel v oblacích prachu, který se za ním v divokém víru zvedal a stoupal do výše. Vojáci dál mlčky a zamyšleně stáli na svých místech, jakoby se báli pohnout. Každý se v duchu vyrovnával s tím, co právě viděl.

V očích všech se odrážel stín strachu vyvolaný vzdalujícím se vlakem. Každý si pojednou uvědomil, že je ve skutečnosti všechno trochu jinak, než se jim dosud říkalo a než si představovali. Jedině veteráni se dívali na druhý vlak s klidem. Už sami viděli příliš mnoho, než by je tento pohled vzrušil. Vlaků s jejich raněnými kamarády odsouvanými do zázemí již zažili nepočítaně. Proto takové momenty pro ně nebyly tak neobvyklé jako pro ty, kteří jeli na frontu poprvé. Každý z nich mohl vyprávět o mnoha daleko horších a drastičtějších momentech.

Nikdy ale neřekli nic. Dobře věděli, že kdyby začali vyprávět o opravdové válce tak, jak ji zažili v její hrozivé skutečnosti, hrozilo by jim, že budou obvinění z šíření poplašných zpráv, nebo ze zbabělosti. A takové prohřešky se tvrdě trestaly. Nejednou viděli některého ze svých kamarádů zemřít kulkou z ruky vlastních velitelů za daleko menší prohřešky. Nyní stáli, v očích zamžený výraz a pokyvovali hlavami. Jejich pohledy jasně promlouvaly: "Kdoví, co čeká nás."

Vlak zmizel, prach zvolna klesal k zemi a vojáci se rozcházeli na svá místa. Těžké myšlenky ale vrtaly v jejich hlavách dál a zvolna probouzely nejistotu a nedůvěru v tak stoprocentně slibovaný úspěch Německa. Ralf na to vše hleděl a byl si vědom toho, co se v nich asi odehrává. Částečně je chápal, i jeho deprimoval pohled na množství zraněných.

Ale jednotky SS nebyly tak dlouho cvičené, aby je takový pohled vážněji zviklal. Po prvním šoku se vojáci rychle vzpamatovávali. Touha pomstít své mrtvé a raněné kamarády se tím o to více vybičovala. Mnozí pevně svírali své zbraně a dychtili po okamžiku, kdy si to s nepřáteli za všechny raněné vyřídí.

"Jen se kluci nebojte," ozvalo se ze skupinky, která stále postávala a dívala se za vlakem, "my jim to za vás nandáme!" hrdý pokřik se nesl do dáli a vyjádřil tak pocity všech přítomných.

"Jo!" ozval se další na vedlejším vagónu. "Už teď jste pomstění! Za tohle zaplatí!" křičel odhodlaně. K němu se přidali i ostatní a hromový bojový pokřik se rozšířil i na ostatní vozy. Všude postávali ke všemu odhodlaní vojáci, mávali vysoko rukama, ve kterých drželi své zbraně a z hrdel jim zněl mocný strach nahánějící křik.

"Rozkaz pro BG 71!" ozval se z perónu ostrý a táhlý hlas velitele strážní skupiny.

Ralf ihned přistoupil k okraji vozu a výrazným gestem naznačil, že je připraven jej vyslechnout. BG 71 bylo tajné označení jejich vlaku. Současně uviděl v dálce další dva vojáky stojící u výměny a jeden z nich signalizoval rukou jakési znamení.

"BG 71..." zařval poručík, "odjéééééézd!" křičel od svého transportéru a rukou signalizoval znamení k odjezdu.

Strojvedoucí krátce zapískal a vlak sebou prudce cuknul. Pak už se pomalým trhavým pohybem dával za vydatného supění lokomotivy, vysoko vyrážející tmavý kouř, do pohybu. Ralf a velitel stráže se na sebe podívali a každý svým způsobem pozdravil na rozloučenou. Zatímco Ralf držel pravici vysoce zdviženou, velitel přiložil vojensky ruku k okraji čepice.

Také posádky stály na vagónech a očima sledovali vzdalující se vojáky stojící na peróně tohoto zapadlého nádraží. Několikrát to s nimi ještě na výměnách prudce hodilo ze strany na stranu a pak už kola začala vyklepávat svůj obvyklý rytmus. Teprve nyní si Ralf uvědomil, že nádraží nebylo označeno jménem a tak nemohl ani říci, kde se vlastně zdrželi a kde se prvně setkali s nepřátelskou technikou, zatím již díkybohu nehybnou.

Nádraží se vzdalovalo, vlak začal ukrajovat další kilometry své nekonečné cesty. Lokomotiva naplno kouřila a temný kouř s množstvím jisker prolétával kolem nich. Plnou parou táhla celý pluk vstříc jeho osudu.

Také rytmus života posádek se zase vrátil do svých kolejí. Na budoucnost se snažili nemyslet a věnovali se svým povinnostem. Sám Ralf se skupinou svých podřízených velitelů zaháněl nepříjemné myšlenky dalším tréninkem a neustálými kontrolami techniky i lidí. Byli zahlceni celkem zbytečnými rozkazy, jenž měly za účel nedopustit pokles morálky a neposkytnout čas na přemýšlení. Snažili se důkladně, takže času na klid a odpočinek příliš nezbývalo.

Vojáci nadšeně plnili všechny rozkazy, neboť s blížící se frontou se jejich obavy stupňovaly. V celé jednotce však vládlo to správné, bojové nadšení. Všichni byli stále odhodlaní obětoval vše pro konečné vítězství. Ralf se svými podřízenými veliteli mohl být spokojený. Byli skvěle připravení a morálka byla hodně vysoká.

XXXXV.

Pro Ralfa cesta dosud probíhala relativně klidně. Přepad vlaku opuštěnými tanky byl pro ně nyní již jen veselou příhodou. Zbývala běžná denní činnost zaměřená na kontrolu a dril vojáků. Občas jej přepadl pocit, že se vojáci příliš nudí a tak vyhlašoval plané poplachy či dokola kontroloval výstroj a výzbroj.

Pravidelně dostával rozkazy z velení, které jej informovaly o dalších úkolech. Po přečtení je zakládal do stále objemnější složky. Jednalo se většinou jen o zbytečné pokyny týkající se toho, jakou činnost provádět během přesunu. Tím je bylo možno zařadit do kategorie

nepotřebných. Vzácně dostával informace o dění kolem cesty, či problémech s tratí. Dlouhá čekání před některými z mnoha nádraží, či u signalistů tratě v pustých polích jim na náladě ani v nejlepším nepřidala.

Když se náhle mezi dveřmi kupé objevil voják s další zprávou od spojařů, přijal ji bez většího zájmu. Při jejím čtení se mu ale rozbušilo srdce vzrušením. Přišla konečně jedna z těch nejvíce očekávaných zpráv. Bez váhání nechal ihned svolat všechny důstojníky a poddůstojníky do jednoho vagónu.

Protože všichni netrpělivě čekali na nějaké další informace, netrvalo dlouho a všichni se shromáždili na určeném místě . Po obvyklém pozdravu se rozestavili mezi sedadly vagónu tak, aby na Ralfa dobře viděli.

"Tak pánové," promluvil k nim vážně Ralf, "právě jsem obdržel zprávu, kde dojde k našemu nasazení a mám pro vás další podrobnosti o plánované ofenzívě. Takže nyní už konečně víme kde, víme kdy a víme na koho."

Ač všichni soustředěně poslouchali s očima upřenýma na jeho obličej, záchvěvy občasné nervozity byly patrné u všech. Nervózní přešlapování a pokašlávání se ozývalo poměrně často. Ralf se rázně otočil a zapíchl ukazovátko do jakéhosi místa na mapě visící za jeho zády.

"Takže," řekl tajemně, "naše nasazení proběhne zde!"

Pravítko plesklo o mapu.

Jeho konec mířil na červenou čáru, která vedla shora dolů. V místě, na které ukazovalo, tvořila velký půlkruh vypouklý směrem na západ. Pro většinu to bylo neznámé, nicneříkající místo. Jen ti, kteří byli informováni o nejnovějším vývoji na frontě, pochopili.

Pravítko opsalo kruh kolem bodu tvořícího střed červeného půlkruhu.

"Kursk" suše prásklo jedno jediné slovo.

Když jej Ralf vyslovil, tázavě se podíval po přihlížejících tvářích. Cítil, jak lační po bližších informacích. Toto divně znějící jméno města valné většině nic neříkalo. Jedno z mnoha, které válka vyzdvihla z hlubin neznáma. V tomto okamžiku netušili, jak zásadní význam má toto místo pro další vývoj války a že se zanedlouho nesmazatelně zapíše do paměti nejen jim, ale celému světu.

Ralf dramaticky prodloužil pomlku a pak se nadechl.

"Rusové v tomto oblouku pronikli hluboko do našich pozic," pronesl důrazně. "Při útoku se silně vyčerpali a byli zastaveni na těchto bodech. Sami vidíte, že nejideálnějším krokem bude zaútočit současně ze severu i z jihu a dostat je tak do stejných kleští, jakými oni sevřeli 6. armádu generála Pauluse u Stalingradu. Právě teď a tady máme jedinečnou šanci jim všechno vrátit.

Vůdce a hlavní velení připravili tuto perfektní akci jako obvykle absolutně precizně. Jedna naše skupina armád Střed pod vedením polního maršála von Klugeho zaútočí ze severu a druhá zaútočí od jihu. Naše divize je začleněna do armády Jih. Jak víme, velí jí polní maršál

Erich von Mannstein, který se tak stává naším nejvyšším velitelem. Jsme zařazeni do 2. tankového sboru, který byl začleněn do 4. tankové armády. Jejím velitelem byl určen generál Hoth. Co je pro nás potěšující, že spolu s námi budou po našem boku s námi bojovat naši kamarádi s divize Osobního pluku Adolfa Hitlera a divize Úmrlčích lebek. Velení nám dalo velkou důvěru a bude to právě naše divize, která povede hlavní útok na ruská postavení a naše tanky budou jako beranidlo probíjet ruská obranná postavení. Naším úkolem je zaútočit, zničit obranu a postupovat na sever. Sejdeme se s armádou Sever téměř uprostřed, v místech, kde se nachází město Kursk. To je náš cíl, tam míří směr našich útoků. Dle posledních zpráv vybudovali Rusové v uvedeném půlkruhu obranu, která je odhadována zhruba do hloubky třiceti kilometrů a obsahuje šest obranných pásem. Jedná se jen o opevnění lehkého typu, protože neměli čas vybudovat těžké a komplexně organizované bunkry. Čekají nás tam zákopy, minová pole, lehké povrchové pevnůstky a drátěné překážky."

Následovala delší odmlka, aby si stačili přival novinek srovnat v hlavě. Po chvíli se Ralf opět zhluboka nadechl a následoval další sled informací.

"Vaše pozice Vám budou určeny v jednotlivých rozkazech, kde máte i další pokyny. Budou vytvořeny standardní menší skupiny, které budou mít v dané operaci přesné úkoly. Úkoly jsou rozepsány na každý den, hodinu od hodiny. Bude zapotřebí s rozpisem seznámit detailně každou osádku tanku a dojednat koordinaci v akci. Na to máme čas do té doby, než dojedeme do cílové stanice. Cíl našeho vlaku je zde!"

Jeho pravítko ještě jednou plesklo do mapy v místech, kde výraznými písmeny svítil nápis - Charkov.

"Tam bychom se ale neměli dlouho zdržet," pokračoval rychle dál, "čekají nás tam další, speciální informace, s kterými budeme seznámeni na místě. Naše konečná stanice, kde vyložíme techniku, je nějaká díra, která se jmenuje Bjerzanka. Začátek útoku je stanoven na půli června, termín bude ještě upřesněn. Do té doby musíme být na místě a mít připravenou techniku i lidi."

Když Ralf zakončil seznámení s nejnovějšími informacemi, tázavým pohledem přejel po přítomných, zda je nějaký dotaz a po chvíli letmým pokynem dal najevo, že víc se od něj nyní nedozví a povolil rozchod. Důstojníci se zvolna zvedli a odcházeli, většina vážně zamyšlena. Každý probíral právě získané informace a někteří hned po odchodu předávali zprávu dál.

Ač netrpělivě čekali na jakékoliv zprávy o tom, co je dál čeká, nyní každý zamyšleně přemítal, co to pro ně znamená. Že jdou do války, s tím už byli teoreticky smířeni, ale nyní vše nabývalo konkrétních rysů a krvavá budoucnost byla na dosah. Nedalo se s tím však nic dělat. Jediným hřejivým pocitem mezi obavami bylo jejich přesvědčení, že konečně mohou vybojovat pro vůdce velké vítězství. Dosud ani v nejmenším nezapochybovali, že jejich tažení bude vítězné a na světě není síly, která by jim v tom mohla zabránit.

Každý důstojník si svolal do svého koutku vozu poradu dalších podřízených a předávali informace dál. Netrvalo dlouho a zpráva o místu nasazení a připravované ofenzívě se bleskem roznesla ke každému z členů jednotky po celém vlaku. Okamžitě se vytvořily diskutující hloučky, které s mapou v ruce hledaly zmiňovaná místa a zjišťovaly všechny další údaje, které by bylo možno použít. Zajímala je především krajina, její členitost, počet potoků a řek, výšky kopců, četnost obydlených míst. Všichni věděli, že každá z těchto věcí bude hrát v nejbližších dnech rozhodující roli.

Prakticky pro každého to bylo naprosto neznámé místo. Tak daleko na východ dosud většina na mapě ani nepohlédla. Bylo to sice ještě před Stalingradem, ale všem to připadalo neskutečně daleko. Znalejším ještě něco řeklo město Charkov, ale těch bylo jen několik a o městě toho věděli jen poskrovnu.

"Kursk, Omsk, Krym, Astraň," zvolal jeden z praporčíků, "krucinál, to jsou ale blbý jména," vztekal se.

Stál na voze vedle Tigera zakrytého plachtou a nahlas si ulevoval od své zlosti, že je válečná vřava neúprosně vtahuje do svého objetí.

"Kdo si má tahle slovanská jména zapamatovat?" dodával zlostně a vydatně popotahovat ze své rychle mizející cigarety.

"Jen se neboj," uklidňoval jej vedle stojící kamarád, "jakmile to tady vyčistíme od toho ruského svinstva, všemu dáme správné, germánské jména. Tady jasně vidíš, že má vůdce pravdu, když říká, že v tomto prostoru žijí jen podlidi, které je třeba odtud vymýtit. Ta blbá jména, co těm městům dávají, jsou toho jen důkazem. Docela se těším, až budou mít pořádné, německé názvy," pleskl ho povzbudivě do zad.

"Co myslíte," zamyslel se opodál pokuřující vojín, "jak by se po válce ten Kursk mohl jmenovat?"

Zasněně díval do dáli, jakoby tam chtěl zahlédnout ceduli s novým, správným jménem města.

"To asi uhodneme těžko,"podotkl jeho soused, "já bych se tím nezabýval. Však on už vůdce to správný jméno najde, nejspíš ho už má někde v šuplíku připravený. A když ne on, tak má kolem sebe dostatek chytrejch hlav, co mu radí. Nebo se třeba někdo z nás v boji natolik vyznamená, že město bude nakonec pojmenováno po něm."

"Taky si myslím," zauvažoval nahlas jiný voják, "že vůdce už jméno má a nemusí ho vymýšlet. Kdyby ho neměl, neříkal by, že tohle je naše historický území. Nějaký germánský jméno to mít určitě bude."

"Taky je možný," podotkl jiný, "že se jméno ani tak moc měnit nebude," ozvalo se najednou k jejich velkému překvapení.

"Jak to myslíš," vyjeli na něj, "přece mu vůdce takové jméno nenechá," spustili na něj ostře. Mžikem se celá skupinka obrátila na desátníka, který myšlenku vyslovil. Odhodil cigaretu na stráň pod vlakem a zamyšleně si třel prsty bradu.

"Nemyslím nechat to přesně stejný jméno," začal pomalu vysvětlovat svou myšlenku, "ale přece jste slyšeli o stěhování národů. Jak se masy lidí valily sem a tam, měnily se i názvy míst a měst, jak to zrovna lidem vyhovovalo. Mnohokrát se tak během historie jména měst měnila. Třeba tady už kdysi nějací Germáni byli a taky si zdejší kraj pojmenovali po svém. Třeba někde existuje záznam, jak se město správně německy jmenovalo, než si ho Rusové přejmenovali. Já to neznám, nemám v tom takový přehled, ale historici... ti by to přece měli vědět."

Jeho slova donutila většinu z přítomných, zamyslet se nad reálností myšlenky, která vypadala velice příjemně. Každý si snažil rychle vzpomenout ze školních lavic, jak probíhalo stěhování národů a zda byli Germáni až u Uralu, či ne. Nikdo si nebyl zcela jist, jak to bylo. Vlastní paměť jim moc nepomohla. Jejich znalosti historie tak dobré nebyly.

"Byli tady, samozřejmě že byli," ozval se pojednou zcela nečekaně hlas za jejich zády. "Přece jsme se o tom učili ve škole, tak byste to měli vědět."

Hlas za nimi je donutil, aby se otočili. Zahlédli Ralfa, který šel náhodou kolem a jejich rozhovor slyšel.

"Je přece známé," pokračoval po chvilce, "že Hunové přišli do Evropy z Východu, taky Gótové a další germánské národy. Jestli to chcete vědět přesně, bylo to kolem roku 370 po Kristu, kdy naši předkové zamířili z těchto končin na západ. Nejdříve sídlili tady někde, ale zřejmě to nebylo to pravé, takže se rozhodli jít dál. Můžeme se tu rozhlédnout a přitom si představovat, jak tady staří Germáni žili a pracovali. Ale pro nás je důležité, že oni tu byli první a my tedy máme historické právo si tento prostor zase obsadit pro sebe. Vůdce jasně řekl: "Svoji zemi si vezmeme zpět." Že to tu později dočasně obsadili Slované, bylo dáno tím, že jsme toto území dočasně opustili. A protože jej nechtějí vydat dobrovolně, poslal sem vůdce nás."

Ralf mohl nyní plně využít všech svých znalostí z doby, kdy ho zajímala historie. Dával si záležet, aby vše jasně vysvětlil. Překvapené pohledy všech kolem nasvědčovaly, že je opravdu zaujal.

"Však víte, jakým postrachem pro ostatní národy byl svatý Attila. Byl jeden z prvních, samotnou prozřetelností seslaný vůdce, který měl vést náš lid. Lepšího vojevůdce široko daleko nebylo. Vůdce dnes jako jeho pokračovatel jde v jeho šlépějích."

"Tak to by pak tato města měla mít německé názvy," zeptal se voják napravo, "proč je tedy nemají?"

Zaskočen otázkou, Ralf na okamžik znejistěl. Logická otázka a on na ní neměl odpověď. Znalost historie v tuto chvíli zklamala a tak začal lovit v zásuvce paměti údaje ze školení, kde jim byly vštepovány základní informace a tom, že Germáni byli všude jako první.

"Samozřejmě mají," pokračoval po chvilce váhání. "Všichni se je včas dozvíme, až splníme svou povinnost a připravíme tuto zemi pro usazení našich soukmenovců. Však víte, že plány pro osídlení Ruska čistou rasou jsou již vyhotoveny. Ještě nemá cenu nazývat všechna místa německými názvy, když není splněna základní podmínka pro přesun krajanů, to znamená její osvobození od slovanských přistěhovalců. Zatím máme dnešní mapy s ruskými názvy a pro dobrou orientaci musíme pracovat se stávajícími jmény. Však náš čas brzy přijde."

"Stejně bych je radši nazýval našimi jmény už teď, proč čekat až se sem začneme stěhovat? Čím dříve se změní, tím rychleji si na ně budeme zvykat. Vždyť už teď všichni říkáme Charkov, jsme na něj zvyklí. Až bude mít jiný jméno, tak si jen tak nezvykneme. Já bych navrhoval třeba Ebmethstadt, to by se mi líbilo."

"A to si myslíš, že jsi sám, kdo má představu o tom, jak by se měla města jmenovat?" překvapeně se na něj podíval soused. "Já ti jich vysypu kolik chceš. Co říkáš Schönwald, Rhodanau, Darrstadt. Tak vyber, který je hezčí?" rýpl do něj loktem.

"A co je takhle pojmenovat je po našich vůdcích," zvolal jiný. "Třeba Göringstadt, nebo podobně."

"To jsi vybral toho pravýho," čertil se praporčík, "myslím, že máme plno dalších, lepších a schopnějších lidí, kteří by si zasloužili mít po sobě pojmenovaný město."

XXXXVI.

Projížděli lehce zvlněnou monotónní krajinou. Po delším čase se v dáli objevil jeden z menších lesíků. Bylo to příjemné zpestření po jízdě pustou a jednotvárnou krajinou. Samá holá půda, všude, kam oko dohlédlo. Chvílemi to připomínalo lehce zvlněné moře. Stromů a lesů málo. Všichni na lesík pohlédli a sledovali tento ostrůvek, jak se v širém moři blíží.

"Poplach!"

Ostrý a pronikavý výkřik náhle přerušil všechnu činnost. Vytrhl posádky z letargie a otupělosti z jízdy. Na celém vlaku nastal nepopsatelný zmatek.

Někteří vojáci utíkali ke svým věcem do vagónů, ostrahy u protiletadlových kulometů bleskově natáčely kulomety na stranu, odkud očekávali nepřítele. Vojáci obsluhující techniku na plošinách se snažili rychle ukrýt za ocelové kolosy. Pancéře těžké techniky byly tím nejlepším, co mohli najít. Nikdo ale zatím přesně nevěděl, oč se jedná. Netušil to ani Ralf, který vyšel z kupé a rozhlížel se po nebi.

Náhle se ozval prudký štěkot kulometů na předních vagónech. Ten jej přiměl podívat se vzhůru ve směru odlétávajících svítivých střel.

Po chvíli i on uviděl letadla. Vysoko na nebi se k vlaku blížila od východu a velmi rychle se zvětšovala. Původně drobné tečky získávaly konkrétní tvary. Jelikož letěla přesně proti směru jízdy vlaku, přibližovala se rychleji než k pevnému pozemnímu cíli.

Po několika salvách z předních kulometů se pomalu přidávaly další a další, jak letadla zahlédli ve svých zaměřovačích i ostatní střelci. Nakonec jim vstříc vzlétalo velké množství dvojitých ohnivých pruhů po celé délce vlaku, který jim vysílal vstříc své pichlavé pozdravy. Velkorážné kulomety se snažily ze všech sil a za chvíli nebe nad nimi křižovaly tisíce zářících projektilů. Letadla si jich však pohrdavě nevšímala a blížila se nadále k vlaku. Jako by ohnivá zeď, vytvořená před nimi obranou, neexistovala.

Netrvalo dlouho a dostala se na přímý dohled vlaku. Nyní už všichni jasně rozeznali ruské lehké bombardéry Petljakov PE-2. Křídla do mírného "V", dva motory umístěné po jednom na každém křídle, typická dvojitá směrovka na ocase.

Letěly vedle sebe, křídly se téměř dotýkaly. Rychle se dostaly k vlaku dostatečně blízko a piloti svými manévry dávali zřetelně najevo, s jakými záměry se přiblížili. Došlo k tomu, čeho se dosud báli. Nálet.

Zcela zřetelně spatřili oba piloty letadel, jak v kuklách a velkých brýlích hledí na jejich vlak přes jemné křížky svých zaměřovačů. Soustředěný výraz a zjevně nepřátelské zaujetí podtrhávala jejich maximální úsilí, aby jim co nejvíce uškodili. Na zadním sedadle seděl za každým z pilotů další letec, navigátor. Jejich hlavy neviděli, zřejmě je měli skloněné nad mapami či zaměřovacími přístroji. Směrem dozadu, jako hrozivý vykřičník, trčel obranný kulomet.

Všechny kulomety na plošinách vagónů, společně s těmi na korbách nákladních aut, chrlily své vysoce explozivní projektily směrem k nepříteli. Čím více se blížil, tím zuřivější byla jejich střelba. Ohlušující rachot se ozýval ze všech stran a jen podtrhoval zvýšené napětí mezi ostatním zbytkem členů jednotky. Plně soustředěni sledovali přibližující se stroje a i když kulomety byly rychlopalné, každému v tu chvíli připadalo, že střílejí neskutečně pomalu .

Několikrát s neskrývaným nadšením zahlédli, jak některá ze střel vlétla do trupu některého stroje a prudce z něj vytrhávala kusy potahu. Několik drobných kousků dřev či kostry odlétávalo na všechny strany. Na okamžik v nich vždy svitla naděje, že zásah bude natolik závažný, že se jím podaří zastavit blížící se pohromu. Ale Rusové letěli nezadržitelně blíž a blíž, zásahy a poškození strojů je evidentně nezajímalo.

Po chvíli došlo k tomu, co si přáli ze všeho nejméně. Z nosů obou letadel, téměř najednou, jako na povel, vylétlo několik pruhů střel, mířících na jejich vlak. Současně k nim dorazil rachot těžkých kulometů a jednoho kanónu, které vysílaly své smrtonosné projektily.

Ralf instinktivně uskočil za tělo nejbližšího tanku a stejně jako ostatní, i on uslyšel první kulky, jež zasáhly vlak. Bylo to zcela poprvé, co spolu s ostatními zaslechl onen protivný zvuk. S ječivým zasvištěním přilétávaly řady kulek z ruských kulometů a s praskavými, či pleskavými zvuky dopadaly v jejich blízkosti.

Uslyšel dunivé exploze, jak granáty z kanónů trhaly vagón v místech kde se nacházelo i jeho kupé. Poté se přidaly lehčí kulky z kulometu, které proletěly nedaleko kolem něj a několik z nich zabušilo do pevného pancíře Tigera, za kterým byl schován. Zvonivě zacinkaly a přeběhly po povrchu. Zde zanechaly své otisky na matném povrchu, pokračovaly po plošině vagónu dál. Jak dopadaly na dřevěnou podlahu, rvaly z ní kusy dřev, které rozhazovaly na všechny strany. Hluboké, tmavé díry s černými potrhanými okraji jako zázrakem před ním naskakovaly v dlouhé řadě po plošině. I samotné kousky dřeva vymrštěné těmito kulkami byly nebezpečné, když prudce odlétaly všemi směry.

Letadla z řevem přelétla nad vlakem a za neustálého chrlení železné zkázy ničila věci stojící na něm. Trvalo to jen několik vteřin, ale všem vojákům, kteří na vlaku byli, to připadalo neskutečně dlouhé, celé věky.

Jakmile se letadla dostala na konec vlaku, jejich kulomety a kanóny ztichly. Motory pronikavě zavyly v nejvyšších otáčkách, kam je jejich piloti vyhnali ve snaze dostat se co nejrychleji dál od vlaku, pryč z dosahu jeho zbraní. Smrtící projektily jim byly nadále v patách a nemínily je nechat beztrestně odlétnout. Protiletadlové kulomety na plošinách vagónů vlaku nepřestávaly dštít další a další kulky za mizejícími stroji.

Teprve nyní, když z mizejícími letadly kulomety zvolna umlkaly, si většina uvědomila, že se do ohlušujícího hluku leteckých motorů vmísil i nelidský řev raněných vojáků.

Ozvalo se zoufalé volání o pomoc a doktorech hned z několika stran. Ralf se u tanku, ke kterému byl dosud přikován, narovnal a rozhlédl se kolem sebe. Chtěl si co nejrychleji udělat přehled o situaci po náletu.

Zahlédl že vagón, v němž bylo i jeho kupé, je na mnoha místech proděravěn a roztrhán zásahy kulometů a kanónů. Bílé díry zářily po jeho stěnách, změť dřeva a plechu se povalovala všude kolem. Jak to vypadá uvnitř kupé jej vůbec nezajímalo, osud ostatních členů jednotky u něj byl na předním místě.

Mnoho zásahů bylo na plošinách vozů. Plachty, kterými byly tanky a další technika přikryté, byly na mnoha místech děravé a díry ohořelé.

Nejhorší pohled se mu naskytl, když na vedlejším vagónu spatřil několik vojáků ležících na dřevěné podlaze. Jasné a zřetelné rudé skvrny rozstříkané krve byly na všech věcech kolem nich. Některé byly na zemi, jiné na plachtách zakrytých strojů. Nad ležícími těly se již skláněli kamarádi a snažili se jim urychleně pomoci, jak mohli.

Někteří ze zraněných leželi klidně a drželi si zasažená místa, jiní se kroutili v příšerných bolestech. Jakmile Ralf uviděl, že k nim již běží některý z doktorů, rozhodl se neplést se jim do práce. Věděl, že by jim stejně jen překážel. Pokud by potřebovali pomoci odnést těla raněných na ošetřovna, měli kolem sebe dostatek vojáků.

Podíval se, jak to vypadá s obsluhami jednotlivých kulometů. Všechny, co mohl zahlédnout, byly stále na svých místech a pozorně sledovaly odlétávající letadla. Podavači poklusem doplňovali vyprázdněné zásobníky se střelivem. Dřevěné bedýnky od střeliva a vystřílené nábojnice se povalovaly všude kolem nich.

Smutný pohled se mu zjevil u jednoho ze střelišť vagónu. Celá obsluha ležela podivně zkroucena kolem kulometu, všichni do jednoho zakrváceni, někteří byli od krve rudí celí. Kulomet trčel vzhůru v nepřirozené poloze. Bylo vidět, že obě hlavně nejsou souběžné, každá míří jinam. Ochranné kryty byly na několika místech děravé a zohýbané, některé byly ze svých uchycení vyrvány a odhozeny stranou. Obrázek výmluvně ukazoval, že celé stanoviště dostalo přímý zásah a celá tříčlenná posádka bude minimálně těžce zraněná, spíše se dala očekávat skutečnost ještě horší.

Srdce se mu rozbušilo těžkým vzrušením při pohledu na ležící zakrvácená těla. Všechny osobně znal, věděl jak se jmenují, znal jejich životní osudy. Patřili do jeho skupiny. Leželi před ním zalití krví a ani jeden z nich se nehýbal.

Když s bolestí v srdci odtrhl od nich svůj zrak, pohlédl opět k nebi. Zahleděl se do míst, kde zmizela před několika okamžiky nepřátelská letadla s nenáviděnými rudými hvězdami na křídlech. Náhle ztuhl. Nevěřícně sledoval, jak se v dáli jako drobné tečky otáčí a nabírají směr zpět ke vlaku. Nebylo pochyb o tom, že mají úmysl se vrátit a zopakovat úspěšný nálet.

"Poplach!" zařval co mohl nejhlasitěji. "Poplach! Vracejí se! Na místa! Obsluhy palte!" křičel z plných plic. To již i několik dalších vojáků zahlédlo blížící se nebezpečí. Někteří se ihned rozběhli ukrýt se, jiní zůstali dál u svých zraněných kamarádů. Snažili se je zvednout a odnést na nějaké bezpečnější místo.

Letadla se bleskově blížila, takže začalo být jasné, že je odnést nestihnou. Navíc ranění vojáci při jakémkoliv pohybu křičeli nesmírnými bolestmi, jež jim jakýkoliv pohyb vyvolával.

Protiletadlová obrana se zvolna vzpamatovávala a zahájila soustředěnou palbu, i když letadla byla zatím daleko. Hromový rachot se opět začal ozývat ze všech stran a neustále rostl. Plochy vagónů se rychle vyklidily a většina vojáků se opět krčila za pancířem tanků. Všechen pohyb na nekrytých místech ustal. Ze dvou transportérů vojáci urychleně stahovali ochranné plachty, aby použili kulometů, které na nich byly připevněných. I těmi začali divoce ostřelovat přibližující se PE-2.

Po chvilce už byla na účinný dostřel. Ralfovi se opět naskytla možnost uvidět letce v kabinách svých strojů. Ještě jednou zahlédl onen soustředěný výraz, kterým skrz své zaměřovače sledovali jejich vlak.

Pocítil v sobě obrovský vztek, obrovskou nenávist. Kdyby mohl, udělal by cokoliv, aby se jim mohl okamžitě pomstít za ta utrpení, která jim tyto dvě letadla v posledních chvílích způsobovala. Zlost byla o to větší, oč větší byla jeho bezmocnost. Všude kolem letadel prolétávaly ohnivé šípy, ale úspěch nezaznamenal žádný. Bylo až k nevíře, jak mohou bez poškození touto ohnivou stěnou prolétat. Propadal beznaději, že se nenajde síla, jež by proklatá ruská letadla zastavila.

Netrvalo dlouho a z letadel, která nalétala tentokrát zezadu v ose jízdy vlaku, vytryskly nové proudy smrtících střel, které s velkou přesností dopadaly do těla vlnícího se hadu pod nimi. Opět uslyšel zvuk kulek, trhající prkna plošin vagónů, zvonivě narážející na pancíře tanků. Přibyl křik nově zasažených vojáků.

Protože útok tentokrát směřoval na zadní část vlaku, neschoval se Ralf zcela za tank, ale opatrně vykukoval za ocelovými pláty. Měl čas pozorně sledovat probíhající akci, mohl si nálet podrobně prohlédnout. Sledoval způsob nalétávání, obranné pohyby proti střelám z vlaku a celkové manévrování.

Náhle se mu zatajil dech. Z letadel, dosud útočící na vlak jen kulomety, se pojednou oddělily drobné čárky a on si s hrůzou uvědomil, že vypustila bomby.

Upřeně sledoval pomalu padající pohromu, jak se zvolna, nekonečně dlouho, snáší směrem k vlaku. Pěsti se mu zatnuly do plachty, rty se pevně sevřely. Snažil se je očima odtlačit co nejdále od cíle, na který byly nasměrovány. Letadla právě přelétala nad vlakem mírně šikmo a jejich kulomety zmlkly, jelikož střílely mimo svůj cíl.

Ralfem prudce projela vlna radosti. Uvědomil si, že bomby jsou v tuto chvíli ještě vysoko a vhledem k jejich rychlosti to znamená, že přeletí.

Po chvíli se tak také stalo. Bomby nebyly zamířeny tak přesně jako střely z kulometů a s velkým zaduněním explodovaly na náspu, nedaleko vedle projíždějícího vlaku. Nebylo to sice daleko, ale svůj cíl přece jen minuly.

Veliké, šedivé kupole hlíny a prachu, doprovázené oslnivými záblesky, vylétly bleskově vysoko do výše. Na zemi se v rychlém sledu objevovala řada explozí. Naštěstí pokračovaly stále dál směrem od vlaku. Některé vagóny byly zasypány sprškou hlíny a pokropeny deštěm střepin, mnoho škody však nezpůsobily.

Letadla táhlým obloukem odlétala a vojáci vybíhali za svých skrýší. Vrhali se k nově raněným kamarádům, kteří byli zasaženi při opakovaném náletu. Mnozí se vraceli k dříve zraněným a dosud stále ležícím na svých místech, aby jim poskytli pomoc, pokud jim ještě k něčemu byla.

Situace začínala být velice vážná. Počet raněných nečekaně prudce narůstal, kolik je mrtvých, na to si netroufal Ralf ani pomyslet. Vlak ujížděl neustále plnou parou vpřed, ani po dvou náletech na rychlosti neubral. Při náletu velká rychlost znepříjemňovala letcům přesně zamíření, ale houpání, kolébání a drkocání vlaku nyní velmi znepříjemňovalo pomoc raněným. Pravidelný tepot kol vagónů při přejíždění spojů kolejí byl vždy příjemný, v tuto chvíli však vyvolával zoufalství. Bylo velmi obtížné udržet se na nohou a ošetřovat raněné, či je dokonce odnášet k ošetřovně.

Ralf zamířil ke svému kupé. Chtěl se přesvědčil v jakém je stavu, zda je v něm něco poškozeného. Jako vždy, i nyní věřil, že poškození nebudou vážná. Podle zvyku přelétl zrakem nebe.

Srdce se mu na okamžik zastavilo, nechtěl věřit svým očím. Letadla opět opisovala oblouk! Nebylo pochyb, že se připravují na další útok. To mu již připadalo nemožné, nechtělo se mu uvěřit, že mohou nést nějaké další střelivo či bomby. Vždyť jich už proti jejich batalionu vychrlila tolik!

Po chvíli pochopil, že je tomu skutečně tak. Letadla se srovnala a vodorovné čárky křídel jasně naznačovaly, že míří zpět k nim.

"Další útok!" vykřikl kdosi, kdo jejich manévr také sledoval. "Do krytů! Obsluhy pal!"

Hlas z přední části jen předešel a vydával rozkazy, jež se ztrácely v hukotu jedoucího vlaku. Ani Ralf na nic nečekal a utíkal se společně s ostatními vojáky znova ukrýt za "svého" Tigera. Od něho se v posledních chvílích skoro nehnul, podvědomě se ho držel v dosahu. Doktoři u raněných zrychlili tempo a přes jejich bolestný řev je urychleně odnášeli na bezpečnější místa.

Ke svému zděšení Ralf zahlédl, že na svých místech zůstala po odchodu lékařů ležet tři těla, která byla přikryta od hlavy k patám plachtami. Znamenalo to jediné, ti muži už byli mrtvi. Hořce si uvědomil, že minimálně tři z jeho lidí jsou mrtví a to si nemohl dělat žádné velké naděje posádky obsluhy kulometu, kteří se nacházeli v jeho dohledu.

Vztekle udeřil pěstí do plechu tanku a ohlédl se k blížícím se letadlům. Byla už opět blízko. Viděl, jak od vlaku vylétla k jejich přivítání první dvojitá stužka střel obrany, rachot kulometů k němu dolehl v zápětí. Za pár okamžiků se k němu připojovaly další a další. Stěna ze žhavé oceli se opět rychle zvedala, mohutněla a rostla. Letadla se blížila a dvojité proužky střel protiletadlových kulometů křižovaly nebe kolem nich. Stále častěji končily jejich stopy v jejich trupech, střelci se začali zacilovat.

Když prolétala nad Ralfem, zaslechl pojednou v řevu jejich motorů podivný zvuk navíc. Nepravidelné, kovově chrastivé klapání. Bylo zjevné, že mezi pravidelný chod nepatří. Znamenalo to jediné. Obraně se přece jenom podařilo zasáhnout některou z citlivých z částí pohonné jednotky a ta začala vynechávat. Povzbuzen zvedl oči k letadlu a snažil se najít poškozené místo.

Když si letadla pozorně prohlížel, zahlédl, jak se pravé z nich pomalu, ale stále více naklání na bok a odchyluje se ze svého směru letu. Tenký, sotva znatelný pružek vytékajícího oleje zůstával za jeho pravým motorem. Zatímco levé letělo rovně dál a ostřelovalo vlak po celé jeho délce, pravé se naklánělo více a více.

V dalších okamžicích se úhel jeho náklonu rychle zvětšoval, nakonec se zcela postavilo na pravé křídlo a po krátkém letu se prudce jako blesk zřítilo k zemi. Když se dotklo nosem země, obrovský výbuch vyrazil k nebi a zakryl místo dopadu oblakem černého kouře, v kterém probleskovaly oslnivé plameny. Ralf radostí vyskočil ze svého místa za tankem.

"Jóóóó!" zařval zaplněn nevýslovným štěstím, "a máme ho!"

Pravá ruka sevřená v pěst mu vylétla prudce vzhůru jako projev nadšení. Všichni vojáci v jeho okolí vyskočili současně s ním a začala jásat také. Uvolněni projevili naplno své emoce, dosud silně skrývané kvůli velkému vypětí.

Druhé letadlo letělo stále dál a jeho těžké zbraně neustále chrlily smrtonosné projektily. Všem bylo jasné, že pilot je nyní hnán touhou pomstít svého druha a vyvine co nejvyšší úsilí. Oni už jej sledovali s příjemným hřejivým pocitem. Byli částečně pomstěni, dostalo se jim alespoň malé satisfakce. Oblak černého kouře, který pomalu mizel v dáli a od kterého se rychle vzdalovali, označoval zřetelně místo, kde skončil první letoun. I když dosud nevěděli, jaká byla cena za jeho sestřelení, i tento malý úspěch je naplňoval euforií.

Ralf dál sledoval let druhého letadla. Čelo se mu pokrývalo chmurami. Dobře věděl, že jej po skončení náletu čekají těžkosti. Vlak s posádkou utržily mnoho ran a on je bude muset co nejlépe zacelit.

Zahloubán do myšlenek spatřil, jak sebou odlétající bombardér prudce škubl, postavil se na ocas a vyrazil téměř kolmo vzhůru jako poraněné zvíře. Jeho jednání bylo naprosto nečekané, dosud nic nenasvědčovalo, že je také zasažen.

Z trupu vyrazil hustý černý kouř. Krátký okamžik ještě pokračoval v letu kolmo vzhůru, zanechávaje za sebou dlouhou černou stopu. Pak pomalu přešel do vodorovné polohy, dým mu za ocasem mohutněl a tmavl. Ve stejné chvíli, kdy se za jeho levým motorem objevil dlouhý chvost jasného plamene, stočil svůj nos špičkou dolů.

Sledovali jeho let, jak padá jako kámen kolmo k zemi. Rychlost se neustále zvyšovala. Za pár vteřin se zabořil do země, stejně jako první letoun. Téměř okamžitě vyšlehl k nebi sloup ohně a kouře. Oblak dýmu a prachu zahalil místo dopadu.

"Hurá!" rozlehl se mohutný řev po celé délce vlaku. "Dostali ho! Pašáci!" zakřičela celá posádka jako jeden muž.

Začali podruhé jásat. Nyní se mohli radovat o to více, protože si sestřelením druhého letadla zajistili definitivně klid. Bylo jisté, že další opakovaný nálet v dohledné době určitě proveden nebude a mohou si oddechnout. Napětí právě prožitých chvil mohli nyní volně ventilovat a každý, včetně Ralfa, tak také činil.

Ve všeobecnému zmatku, kdy každý pobíhal sem a tam bylo nyní jeho hlavní starostí, co je s raněnými. Utíkal po vagónech a snažil se dostat k nejvíce zasaženým místům. Ta se

nacházela hlavně na zadní části vlaku, kam měl ze svého místa daleko. Chvílemi se musel prodírat v úzkém prostoru kolem přikrytých tanků mezi skupinkami pobíhajících vojáků, kteří se snažili pomáhat svým zraněným kamarádům.

"Pozor," ozvalo se nečekaně vyděšené volání, "letí další!" křičel kdosi z přední části vlaku.

Ralf se otočil ve směru, kam ukazovali poblíž stojící vojáci. Další dva body s jemnými čárkami křídel po stranách se objevily ve velké výšce mezi několika chundelatými obláčky a rychle se přibližovaly. Protože přilétali z východu, dalo se předpokládat, že to určitě budou Rusové.

"To budou stíhačky," zkušeně pronesl Mannfred, jeden ze skupinky veteránů stojící opodál. Ostatní pokyvovaly hlavami. Rychlost, kterou se blížily, to jen potvrzovala.

"Krýt se! Obsluhy palte!"

Zvolal Ralf a společně s dalšími vojáky hledal úkryt, kterým se protentokrát stalo obrovské tělo nejbližšího Ferdinanda. Kolem něj nastala poměrně velká tlačenice, protože se zde nacházela větší skupinka vojáků. Ještě že ocelový obr, který je všechny kryl, byl tak mohutný. Tentokrát věděli, že se schovávají jen před přímými střelami z lehkých zbraní, kulometů. Bomby teď padat nebudou.

"Tamhle letí další!" ozval se další varovný výkřik.

Jeden z vojáků skupiny namačkaných vojáků ukázal na blížící se skupinu teček přímo proti nim z druhé strany. Byla to další letadla a nyní už bylo možné poznat, že jsou čtyři. Rovněž i ta se přibližovala velkou rychlostí. Celá skupina ukrytá za těžkým strojem ztuhla. Vždyť další dvojice letadel se blížila z druhé strany, odkud neměli žádné krytí. Byli sevřeni nepřáteli do kleští! Zmateně vyskočili a chystali se vyhledat nový úkryt.

"To jsou přece naši!" ozval se radostný výkřik, který se rozlehl po plošině.

Zvolal jej někdo ze skupinky u Tigera na vedlejším vagóně. Zmateně pobíhající vojáci se zastavili a zvědavé pohledy začaly projíždět oblohu. Letadla byla ještě příliš vzdálená, aby mohli bezpečně určit, že jsou skutečně německá. Ale to, že přilétala od západu, povzbuzoval jejich naději.

"Jsou to naši," potvrdil sebejistě Mannfred, který je opět z jejich skupinky poznal jako první. "už je bezpečně poznávám."

Všichni se okamžitě uvolnili. I ostatní nyní poznávali na rychle se přibližujících strojích Ten pohled na ně působil jako hojivý balzám. Konečně dobrá zpráva po všech těch hrozných okamžicích. Ze všech spadla nejtěžší obava, která je při pomyšlení na útok ruských kleští zachvátila. Kdyby se Rusům opravdu povedlo vzít je ze dvou stran, bylo by to s nimi špatné. Dychtivě vyhlíželi přilétající letadla, která postupně dostávala typické tvary německých stíhaček.

Ralf se otočil, aby zkontroloval, jak jsou Rusové daleko. Jako velitel stále zvažoval, jaké škody mohou jednotce způsobit, než pomoc přiletí. Útočníci již byli poměrně blízko a

vyrovnávali let, aby se dostali do osy jízdy vlaku. Ideální poloha pro zahájení palby s předpokladem jistého zásahu.

Ale německá letadla se blížila rychle. Bylo zřejmé, že o dvou Rusech nalétávající na vlak ví, protože směřovala přímo k nim. Obě skupiny se rychle blížily a jejich obrysy začaly být stále jasnější a výraznější.

Náhle Rusové, dosud mířící nezadržitelně k jejich vlaku, prudce změnili směr svého letu. Bylo jasné, že až teprve nyní spatřili německé stroje. Uvědomili si, že nálet na vlak by už nemohli bezpečně dokončit a Němci by je mohli napadnout nepřipravené.

Pro Ralfa a ostatní znamenal přílet vlastních letadel výrazné ulehčení. Kulomety v ruských stíhačkách na ně konečně přestaly mířit svými zaměřovači a snažily se rychle zacílit pro ně nyní daleko nebezpečnější objekty. Situace se zcela obrátila. Z lovců se stala lovená kořist. Nyní se sami Rusové ocitli v roli napadených a v poměrně obtížné situaci. Pro osazenstvo vlaku tak pro nejbližší chvíle pominulo přímé ohrožení.

S táhlým řevem motorů vytočených do nejvyšších obrátek se nad nimi Rusové přehnali v poměrně malé výšce. Při proletu těsně nad vlakem měli opět možnost zahlédnout tváře pilotů v kabinách a jejich soustředěný výraz. Kyslíkové masky měli uvolněné a odsunuté stranou, brýle měli oba zvednuté nad čela, aby jim nic neomezovalo výhled. Jejich oči už nevnímaly dění na zemi pod nimi, ale byly otočeny nahoru, na čtyři nepřátelské letouny, které v pravou chvíli přilétly ochránit přepravovanou jednotku. Když přelétli nad tratí, prudce zvedli vrtule směrem vzhůru a snažili se dostat své stroje co nejvýše.

Obrana vlaku spustila svou obvyklou kanonádu a vyslala k nim žhavé pozdravy. Po celé délce se zvedla světelná stěna, která jim letěla v ústrety. Jenže trefit rychlé stíhačky není vůbec jednoduché. Střely prolítávaly ve značné vzdálenosti od strojů a mnoho škody nenadělaly. Piloti si jich vůbec nevšímali a šli jen za svým cílem.

Jemné tvary ruských strojů s ostrou špičkou působily ladně. Z obou křídel výhružně čněly hlavně těžkých kulometů. Khaki barva na jejich strojích byla velmi oprýskaná a žlutě orámované červené hvězdy byly posety černými šmouhami. Na strojích byly jasně patrné mnohé zásahy utrpěné v minulých bitvách, které byly zjevně jen narychlo opravené. Některé části trupu patřily původně jinému stroji a nyní posloužily při opravě těchto letadel jako náhradní díly. Šrámy svědčily, že se jejich piloti zúčastnili moha soubojů a nebudou tudíž žádnými nováčky.

"Jaky-1," poznamenal suše opodál stojící Jorg, "skvělý stroje."

Pronesl bezděky do řevu jejich motorů. Celá skupina se nyní, když nebezpečí pominulo, postavila a opustila své úkryty. Jednou rukou se přidržovali kdejaké pevné části, aby při rychlé jízdě vlaku, který s nimi nepřestával divoce cloumat, neupadli. Druhou si kryli oči před sluncem, aby mohli sledovat následný letecký souboj.

Rusové se nyní dostali do značně nepříjemné situace. Během přípravy útoku na vlak klesli velmi nízko, aby se dostali do výhodných pozic pro přesnou střelbu. K leteckému souboji byla naopak nízká výška zcela nevýhodná. Kdo je výš, je na tom mnohem lépe. Bylo zřejmé, že si toho jsou plně vědomi a tak se snažili dostat rychle vzhůru. Dělali co mohli, aby ze svých Jaků vyždímali co nejvyšší rychlost a prudce vystoupali. Bylo dopředu jasné, že nemohou

svůj handicap včas vyrovnat, ale nevzdávali se. Německé stroje byly mnohem výš a měly větší rychlost. Pro následný souboj tak měly všechny výhody na své straně.

"To jsou stodevadesátky," pronesl s respektem Gustav, "na ně Rusové nemají," dodal přesvědčivě.

Také ostatní již spolehlivě poznali vlastní Focke -Wulf FW-190. Nejen Ralf byl rád, že to jsou právě tyto stroje, které jim přilétly na pomoc. Byly v současnosti jednoznačně nejlepší a na východní frontě neměly konkurenci. Právě tato letadla a jejich výhodné postavení před očekávaným soubojem, jim dávaly ty nejlepší vyhlídky na zničení ruských strojů. Vzájemný poměr 2:1 v počtu letadel byl rovněž optimistický, takže všichni viděli výsledek souboje jednoznačně.

Také němečtí piloti vyhnali své motory do vysokých otáček a mířili přímo k dvojici Rusů. I přes velkou vzdálenost bylo slyšet, jak mají jejich motory výrazně vyšší otáčky nežli ruské. Jak se k sobě letadla přibližovala, protiletadlová palba z vlaku utichala. Hrozilo nebezpečí, že by mohla zasáhnout vlastní stroje. Po chvíli ztichla úplně a celá tíha souboje zůstala v rukách pilotů.

V následujících okamžicích se letadla střetla. Prudce mezi sebe vlétla a do řevu motorů se přidal ostrý štěkot mnoha kulometů. Téměř ve stejný okamžik vytryskly šňůrky žhavých projektilů jak z ruských, tak z německých letadel.

Letadla se rázem promíchala v jednom chumlu a nebylo je možno ve výšce rozlišit. Vytvořila velké kolo, v kterém se piloti těmi nejkrkolomnějšími a nejdokonalejšími leteckými kousky snažili dostat nepřítele na mušku, ale přitom se na ní sám neocitnout a nebýt sestřelen.V prudkém letu občas vylétlo z chumlu některé z letadel, které bylo pronásledováno jiným, aby divokým letem plným kliček a výkrutů uniklo smrtícím dávkám z jeho hlavní.

Všichni vojáci ustali v činnosti a sledovali souboj nad svými hlavami. Rychlá jízda vlaku jimi neustále pohazovala ze strany na stranu, ale oni ani na okamžik neodtrhávali svůj zrak od vzdušného souboje. Byla to úchvatná podívaná, kterou jim letci nad jejich hlavami předváděli.

Letadla obou stran se do sebe pustila s velkou vervou a s neobyčejnou zuřivostí se vrhala na své soupeře. Chvílemi byla od vlaku značně vzdálená, aby se po chvíli zase objevila téměř nad jejich hlavami. Vytí motorů v neutuchajícím souboji nepřestávalo. Piloti se podvědomě drželi vlaku, který byl pravou příčinou jejich souboje.

Náhle z jednoho letadla prudce vyrazil černý kouř a chvíli po něm i obrovský plamen. Letadlo se roztočilo do vývrtky a zamířilo kolmo k zemi. Za sebou zanechávalo na obloze dlouhý pás tmavé čmouhy, který se jen pomalu rozptyloval, jakoby chtěl zůstat poslední památkou za jeho cestou k zemi. Letadlo mělo barvu khaki, takže bylo všem jasné, že se jedná o Jaka. Vlastní stroje byly svrchu tmavě modré a zespodu jemně modré, téměř bílé. Německá stíhačka jej ani na okamžik nenechala v klidu a její kulomety neustále dštily své jedovaté projektily, aby Rusa dorazila. Doprovázela jej na jeho poslední cestě až k zemi.

"Mají ho, Rusa zkurvenýho!" vykřikl kdosi v euforii.

Všichni muži, kteří dosud v naprostém tichu sledovali souboj, radostně vyskočili a začali nadšeně gestikulovat. Rychle se ale vrátili na svá místa, aby sledovali zbytek souboje, kde stál nyní osamocený Rus proti čtyřem Němcům.

"Nemá žádnou šanci," pronesl znalecky Mannfred, "má to už předem spočítaný!" zhodnotil jeho další vyhlídky. Ostatní se k němu souhlasně přidávali, Ruskému pilotovi nikdo nedával nejmenší naději na přežití, závěr viděli zcela jasně. Předpokládali, že je již jen otázkou času, kdy bude následovat svého spolubojovníka. Při poměru čtyři na jednoho a kvalitě strojů nešlo přemýšlet jinak. V tuto chvíli již věděli, že je vlastní letadla ochrání a zbaví nebezpečí dalšího náletu.

Divoký souboj zuřil v neztenčené míře dál. Ale čas pomalu ubíhal a boj stále pokračoval, když Rus statečně odolával obrovské přesile. Neustále hbitým kličkováním mezi Němci unikal před jejich útoky a divokými manévry se mu dařilo uhýbat jejich střelám. I když ty křižovaly nebe kolem něj velice blízko, nedařilo se jej zasáhnout. Všem připadalo nemožné, aby to množství střel, které proti němu neustále vysílali, přečkal. Náhle všichni ve vlaku udiveně ztuhli.

Zahlédli, jak jedno z německých letadel sebou divně škublo, z motoru prudce s blafnutím vyrazil oblak dýmu a letadlo výrazně ztratilo na rychlosti. Až k nim dolehl nepravidelný zvuk motoru, do kterého přibyl divný křaplavý šramot, který nevěstil nic dobrého. Stroj se prudce propadl o mnoho metrů níže a bylo vidět, jak se pilot snaží ze všech sil jej udržet v rovném letu. Přešel do velkého oblouku a zamířil směrem na západ.

Stalo se nemožné, to, co nikdo ani v nejmenším nepředpokládal. I proti takové přesile se Rusovi podařilo zasáhnout jejich stroj! Bylo zřejmé, že se německý pilot snaží doletět zpět na letiště a zachránit stroj před úplným zničením. Zamířil s neustále se zpomalujícím letadlem pryč z bitvy, směrem k vlastnímu letišti. Za jeho letadlem zůstával na modrém nebi úzký pruh tmavého kouře, který se jako špinavá čmouha táhl do dálky.

Rus za ním prudce vyrazil, aby se pokusil dorazit bezbranný stroj a jeho svítivé střely se dál zavrtávaly do trupu německého stroje. Okamžitě se však na něj vrhla trojice zbylých Němců. Ti svými útoky nakonec donutili Rusa, aby se svého úmyslu vzdal a bránil sám sebe. Tím raněného kamaráda zachránili a dali mu šanci odvléci se pomalu pryč. Ten příležitosti plně využil a s houstnoucím kouřem z motoru mizel v dáli.

Souboj pokračoval a letadla dál prováděla své obdivuhodné kousky. Bitva se natahovala a stále se nedařilo Rusa sestřelit. Uplynul další čas, když ruské kulomety náhle zmlkly. I když se několikrát za sebou ocitl v dobré pozici, již ani jednou nevystřelil. Prováděl své bravurní manévry a snažil se zbavit nepřátel, kteří předváděli veškeré umění, aby jej sestřelili. Z jeho letu bylo patrno, že bylo letadlo během boje několikrát zasaženo. Manévry přestávaly být tak dokonalé a začaly se objevovat chyby. Letadla se v tu chvíli dostala do těsné blízkosti vlaku, takže vojáci mohli dobře vidět vyvrcholení boje.

Po delší době marného snažení bylo zřetelné, že výkon motoru Rusa významně poklesl. Němci se k němu dostávali stále častěji na účinný dostřel a kusy odletujících plechů potvrzovaly vzrůstající počet zásahů. Přitom Rusův kulomet stále mlčel. Všem bylo jasné, že příčinou budou prázdné zásobníky s náboji, protože závada na všech kulometech najednou byla nepravděpodobná.

Zdálo se být jen otázkou času, kdy dostane od některého z trojice německých pilotů poslední ránu. Očekávali, že ruské letadlo zamíří každým okamžikem k zemi. Mělo k tomu dojít každým okamžikem. Proto zůstali jako zasaženi úderem blesku, když uviděli následující čin ruského pilota. Bylo to naprosto nečekané a šokující.

Rus, dosud prchající před trojicí nepřátel se náhle prudkým obratem otočil a k překvapeních všech si to namířil přímo proti jedné z německých stodevadesátek.

Její pilot takový manévr nečekal a tak ani nestačil zareagovat. Plnou rychlostí narazil Rus čelně do německého stroje. Na nebi se objevila obrovská ohnivá koule obalená černým rozpínajícím se mrakem. Kusy roztrhaných letadel se rozlétly na všechny strany a těžce padaly k zemi.

Dvě zbylé německé stíhačky zmateně kroužily nad místem srážky, jakoby se nemohly vzpamatovat z události, ke které došlo. Piloti doufali, že by mohli ještě svému kamarádovi nějak pomoci. Jakmile ohnivé kusy letadel dopadly na zem, ihned se zde rozhořelo mnoho menších ohníčků, kamkoliv dopadly. V místě dopadu spojených vraků obou letadel hořel vysoký sloup divokého ohně a celé okolí bylo zahaleno černým, neprůhledným kouřem. Stíhačky ještě chvíli kroužily nad místem zkázy, než se otočily a zvolna odlétaly směrem, kde již před chvílí zmizelo raněné letadlo dalšího kamaráda. Netrvalo dlouho a ztratily se za obzorem. Na nebi zůstaly špinavé šmouhy po kouři hořících strojů, které tam zanechaly na své cestě k zemi. Černý sloup z letadel hořících na zemi byl stále méně viditelný, pomalu se jim ztrácel za obzorem.

XXXXVII.

Na vlaku zůstali všichni oněmělí hrůzou. Sebevražedný útok Rusa byl pro ně něco naprosto nečekaného. Většina si náhle uvědomila nepříjemnou myšlenku. Dosud jim bylo neustále vštěpováno, že Rusové jsou jako národ méněcenní a nedokáží nic významného. Nechovají se jako lidé a jsou to vlastně barbaři. To je hlavní důvod, proč mají být vystěhováni z evropské části Ruska za Ural, a proč musí nyní obývaný prostor přenechat jejich, tedy vyšší rase.

Nyní však jediný, neznámý Rus, dokázal statečně odolávat čtyřem vlastním vynikajícím stíhačkám. Jedno letadlo přinejmenším těžce poškodil a druhé zničil. Dokázal po dlouhou dobu vzdorovat velké přesile a oni ho nedokázali sestřelit, ač jeho pozice byla beznadějná. Přitom ukázal, že je schopen i té nejvyšší oběti. S mrazením v zádech si uvědomovali, že jestliže takoví budou i ti ostatní, nebude ofenzíva probíhat tak jednoduše, jak dosud většina očekávala. Došlo jim, že porážka 6. armády u Stalingradu nebyla zřejmě tak náhodná, jak jim velení namlouvalo.

"Taran," vyhekl se zatajeným dechem Johann.

"Co? Co... to znamená?" ozval se překvapený hlas ze skupiny vojáků. "Takový divný slovo!"

"Taran," opakoval Johann. "Sebeobětování. Vlítnou svým letadlem do nepřítele," vysvětloval těžce.

"Jenom do letadla?" otočil se k němu Mannfred, zamyšleně stojící vedle něj. "A co to bylo před Leningradem? To bylo co?" otočil se na něj s jedovatou otázkou. Z jeho pohledu bylo znát, že je překvapen Johannovou odpovědí.

"Co bylo před Leningradem?" zvědavě se zeptal už i Ralf. Otázku měl ale na jazyku každý kolem, kdo jejich slova slyšel.

"Byli jsme už jen kousek od města," vysvětloval rychle Johann. "Měli jsme tam velikou převahu, téměř drtivou, nemohli se nám v ničem rovnat. Tenkrát tam byly poprvé zkušebně nasazeni i Tygři. Také proto jsme stále pronikali do nepřátelských pozic. Sice pomalu, ale postupovali jsme.

Rusové měli velké problémy. Neměli tak účinnou techniku, aby dokázali ničit naše tanky, hlavně Tygři jim pořádně zatápěli. Snažili se využít všech možností, aby nás zastavili, měli však zoufalý nedostatek všeho. Začali tedy používat letadel tak, že si vyhlédli vhodnou skupinu našich tanků a když se dostaly trochu blíž k sobě, tak s letadlem plným paliva a nějakou výbušninou vlítli přímo mezi ně.

Tímto způsobem nám zničili strašně tanků. Měli jsme rozkaz se k sobě navzájem příliš nepřibližovat, abychom tomu alespoň trochu zabránili. Jenže to nešlo. Byly tam úzké cesty, které vedly přes močály nebo hustý lesy. Čas od času se stalo, že se stroje při přesunu přece jenom k sobě trochu shlukly a v tu chvíli taranu použili. Jak jsme měli pohromadě několik mašin, už tam byli. V jednu chvíli nám takhle úplně zastavili celou útočící divizi. Až jsme se tomu sami divili, kde vzali tolik letadel. Přestalo to až tehdy, když jim naše bombardéry rozbily všechna letiště v okolí Leningradu a oni neměli odkud startovat. Teprve pak byl od těch jejich taranů klid. Přišli o strašný množství pilotů, ale my o ještě víc tanků, které by nám jinak jen obtížně zničili. Dost jim to pomohlo v tom, že nás nakonec zastavili," zakončil vážně svá slova voják a bylo vidět, že příliš klidu tím do duší svých kamarádů nedodal. Ukázat odhodlání nepřítele k největší oběti k tomu, aby je zničil, není nijak povzbuzující.

"Tak konec řečí," zvolal náhle Ralf, který viděl, jak v ostatních hrdinství nepřátele vyvolává obavy. "Všichni do práce. Ošetřit raněné a opravit co je zničené. Za dvacet minut všichni velitelé u mě a hlásit škody!"

Vpadl jim do hovoru, protože pocítil, že rozprava špatně psychicky působí na přítomné. Nemusel to nijak zdůrazňovat, všichni se rozcházeli a začali se věnovat nápravě vzniklých škod.

Ralf zamířil do svého kupé. Byl velmi zvědav, v jakém stavu ho po tak dramatickém náletu najde. Když přešel spoj vagónů a vstoupil na vůz s jeho kupé, uviděl poškození vozu v celém rozsahu.

Nálet dvoumotorových péček byl naštěstí úspěšný jen částečně. Téměř polovina všech předních kupé vagónu byla zasažena. Jednotlivé části vozu byly prostříleny mnoha zásahy kulometů, z roztrhaných střech trčely rozeklané hroty plechů na všechny strany. Svítivě bílé čerstvě odštípnuté dřevo zářilo v místech zásahů kulometných střel a uprostřed se černaly velké díry. Jako zázrakem nebyl ale nikdo zraněn ani zabit a někteří z důstojníků již zjišťovali rozsah škod.

Nedočkavě vstoupil do kupé a s uspokojením zjistil, že má ve stěnách jen dvě dírky od kulometných střel, kterými sice lehce fičel vítr, ale mimo odlétnuvších papírů žádné další škody nevznikly. Dal se proto do sbírání a třídění rozhozených listů papíru. Po rychlém úklidu a urovnání ostatních věcí si dal zavolat spojaře, aby zjistil, jaké přišly další rozkazy.

"Velení divize vám vyslovuje pochvalu za odvrácení útoku," hlásil spojař informace z velení, "další rozkazy ohledně změn na trase nejsou. Pokud nemáme větší škody, máme pokračovat bez zastávky dále. Závažnější opravy se budou provádět po příjezdu na místo určení."

Ralfa pokyny štábu moc nepotěšily. Bylo mu jasné, že se musí s následky útoku vypořádat sám a s použitím toho materiálu, který je na vlaku momentálně k dispozici. Na velení se žádné další pomoci nedovolá.

Nejdříve musel dát dohromady veškeré údaje o stavu lidí a techniky. Netrpělivě čekal, až se dle jeho příkazu sejdou jednotliví podřízení, aby ho podrobně informovali o situaci na jednotlivých úsecích. Trvalo to déle než nařízených dvacet minut, dnes jim ale nedochvilnost prominul, protože věděl, že mají všichni práce nad hlavu. Mohl alespoň v klidu dokončit úklid kupé. Konečně se všech patnáct podřízených velitelů ve velitelském kupé sešlo.

Postupně důstojníci jeden po druhém hlásili výsledky náletu. Shrnutá zjištění byla velmi neradostná. Celkem bylo zabito dvanáct vojáků, z čehož nejbolestivější bylo to, že mezi nimi byli tři řidiči tanků. Protože další dva byli vážně zraněni, vypadalo to, že budou mít nedostatek lidí schopných novou techniku řídit.

Lékaři v polní nemocnici měli na operačních stolech nejvážněji raněné a snažili se udělat maximum pro jejich záchranu. Bude nutné na nejbližší zastávce všechny vážněji zraněné vyložit a poslat do nemocnice.

Pro Ralfa a jeho jednotku to znamenalo, že po prvním setkání s nepřítelem přišla jeho jednotka nejméně o devětadvacet vojáků. Až na několik výjimek to byli vojáci speciálně vycvičení pro obsluhu nové techniky. Pouze čtyři vojáci byli z ochrany vlaku a nesloužili u bojových vozidel. Ralf tedy musel bezpodmínečně požádat velení o vyslání náhradníků.

Bylo nutné opravit škody na vybavení méně chráněné techniky. Nejvíce poškozeno bylo několik nákladních aut a transportérů. Prostřílené kapoty, rozbitá skla, proražené pneumatiky. Většinu škod byli schopni opravit vlastními silami již během přepravy. Bylo rozhodnuto nejvíce poškozený transportér zlikvidovat a použít na náhradní díly.

Pro vlak však bylo nejdůležitější, že ani jeden zásah nepoškodil nějak závažněji samotné vagóny. Střelami kulometů a děl letadel utrpěly hlavně dřevěné plošiny a nástavby, důležité části vagónů však zůstaly nepoškozeny. Mohli tak pokračovat dál nejvyšší možnou rychlostí a termín jejich příjezdu do Charkova nebyl proto nijak ohrožen. Při zásahu do podvozku jakéhokoliv vagónu by k výraznému zdržení jistě došlo. Měli veliké štěstí, že se letci nezaměřili na lokomotivu, jak bývalo dost běžné. Kdyby se jim ji podařilo ji zasáhnout, nastaly by jim velké problémy.

Poškození vlaku bylo proto posouzeno jako lehké, pouze vůz s Ralfovým kupé a dva kolem byly poškozeny středně těžce. Důstojníci z dále nepoužitelných kupé se proto museli nastěhovat ke svým kamarádům do zadní části. Znamenalo to, že jich tam v jednotlivých kupé byl dvojnásobek, čímž se jejich pohodlí výrazně zhoršilo.

Ralf vydal rozkazy pro nejbližší hodiny a poradu rozpustil. Po náletu nálada a nadšení viditelně ochably. Bylo patrné, že první setkání s nepřítelem nahlodalo pevné počáteční odhodlání vojáků. První mrtví a desítky raněných na ně působily neblaze. Po porážce u Stalingradu přijímali vojáci každý další vojenský neúspěch mnohem dramatičtěji a nebyli

celkově již tak fanatičtí jako v prvních letech války, kdy Německá vojska prolétla Evropou a nenašla téměř žádného nepřítele schopného se jim postavit na odpor.

Tady na východě bylo vše jinak. Marná několikaměsíční snaha o dobytí Leningradu, ústup od Moskvy, krutá porážka u Stalingradu. Nic veselého. Jen víra ve vůdcovo neomylné velení a v ideu nejdokonalejšího národa, který nemůže být poražen, je hnala dál. Mrtví a ranění je ještě více semkli. Věděli, že jedině absolutní spolehnutí jeden na druhého jim může v bojích zachránit život.

Ralf si uvědomoval, že je potřeba udělat co nejvíce pro zvýšení morálky a povzbuzení nálady. Navrhl celkem pět posádek letecké ochrany na povýšení za sestřelení dvou ruských letadel. Mrtví byli odsunuti a uloženi mimo dohled, ranění byli ukryti do vojenských vozů, aby nebyli na očích vojáků. Ralfova taktika byla správná. Intenzivní namáhavá práce postupně nepříjemné myšlenky vytlačovala a nálada se postupně zlepšovala.

XXXXVIII.

Vlak pokračoval na své pouti stále dál a směřoval hlouběji na východ. Po mnoha hodinách jízdy zvolna vjel do další ruské stanice a zastavil. Opakovala se známá situace. Opět museli čekat na protijedoucí vlak, s kterým se měli vzájemně vyhnout. Bylo před nimi několik hodin, ve kterých nemohli dělat nic jiného, než čekat.

Po vjezdu na nádraží spatřili obvyklou strážní hlídku, kterou tvořila skupina vojáků wehrmachtu se čtyřmi transportéry. Tentokrát je nevítaly žádné lhostejné výrazy, tváře bez zájmu. Nyní si je pečlivě a nedůvěřivě prohlíželi. Jejich oči těkaly z místa na místo, neklidně, obezřetně. Byli neustále ve střehu a všechny zbraně měli připravené k okamžitému použití. Čišela z nich zkušenost nedávných střetů s nepřítelem. Sledovali každý krok, každý pohyb, který kdokoliv na vlaku udělal. Dalekohledy neustále prohledávali terén v dohledu kolem stanice. Pátravý pohled jim co chvíli přejel po nebi.

Ralf se podíval na starý, omšelý nápis názvu stanice na jejím čele a bocích. Písmena byla potlučená a oprýskaná. Ztěží se na nich dalo vyluštit, jaké symboly představují. Černé znaky na bílé desce, kdysi možná svítivé a zářivé. I když se mu některý symbol podařilo přečíst, neměl ponětí, co znamenají. Všechna písmena pro něj byla naprosto neznámá.

"Proboha co to je za čmáranici," vypadlo z jednoho z vojáků, kteří postávali kolem bočnic vagónu a měl stejné myšlenky jako Ralf. "Tohle je taky řeč? Tím se dorozumívají?" ptal se překvapeně. Skupinka vojáků kolem něj souhlasně pokyvovala. I jim to připadalo nerozluštitelné.

"To by mě tedy zajímalo," přidal se další z nich, "co ty symboly znamenají. Nevím, zda to je jejich písmo, nebo jen kód, aby nás zmátli," ozval se pohrdavě Arne, který si s úšklebkem uplivl.

"No já tam vidím nějaký obrácený "m"," luštil písmena jiný, "proč ho tak mají, to nevím. To druhý má dokonce nějaký ocásek!"

"Měli bychom zjistit, co znamení, abychom si zkontrolovali naší polohu s mapou," pronesl zamyšleně Ralf.

Jeden z veteránů se okamžitě vymrštil do pozoru.

"Pane majore," obrátil se na Ralfa, stojícího nedaleko nich, "Knittel by to mohl přečíst. Když se nudil, učil se rusky a uměl to docela slušně," radil. Ralf přikývl.

"Jo," souhlasil, "ať přijde. Zavolej ho, velice by mě zajímalo, co tam vlastně je."

Okamžitě zavládlo vzrušení, okolo stojící vojáci začali dotyčného shánět. Arne dokonce vylezl na tank, u kterého stáli. Rukama začal mávat kamsi dozadu.

"Helmute! Helmute!" volal směrem k další skupině na vagóně vzadu, "pojď okamžitě co nejrychleji k majorovi."

"Už jde," řekl spokojeně, "je tu za chvíli."

Nemýlil se. Za chvíli již bylo vidět zdatného muže s několikadenním strništěm na tváři v černé kombinéze, jak poklusem přibíhá. Když doběhl, postavil se před Ralfem do pozoru.

"Pane majore," zvolal předpisově, "podpraporčík Knittel, na váš rozkaz."

"Podpraporčíku," pronesl pomalu Ralf, "prý jste se naučil několik slov rusky. Tady se díváme na ten nápis a nevíme, co znamená. Jste schopen jej přečíst a přeložit?" zeptal se ho a ukázal na nápis. Knittel přikývl a podíval se ukázaným směrem.

"Je tam," začal pomalu louskat, "... š...i....šč...i...n....a... jo jasně, Šiščina. Tak se jmenuje ta stanice, ale co to znamená, nevím, ještě jsem to neslyšel," rozhodil bezmocně rukama.

"No to je tedy jméno," hekl pohrdavě Joachim. "Už by to měl někdo přepsat. Jak krásně by se četlo, kdyby tam viselo Grünwald. To zní úplně jinak, nežli ta... Šiščina," posmíval se dál.

Ralf se podíval do mapy.

"Tak na mapě není," pronesl zklamaně, "je to tak hrozná díra, že jim to ani nestálo za to, aby ji zakreslili. No nic, budeme pokračovat."

Ralf zakončil jejich rozjímání a rázně vydal další rozkazy. Celá jednotka se vrhla na provádění oprav, které ještě nebyly dokončeny. Strážní jednotky na nádraží si téměř nevšímali. Mimo nezbytných rychlých pozdravů se vše obešlo bez dalších kontaktů. Byli plně zabráni do oprav svých strojů, které se snažili dát co nejlépe dohromady. Věděli, že čím lépe stroje opraví, tím spolehlivěji jim budou sloužit.

Skupinka vybraných vojáků sestoupila na perón a specialisté mohli konečně důkladněji zkontrolovat poškození vagónů, což za jízdy nebylo možné. Mohli až nyní prověřit soukolí a nosné části jednotlivých vagónů.

S výsledkem byli spokojení. Na rozdíl od převážených strojů, samotné vagóny byly v dobrém stavu, neutrpěli vážnější újmu. Když Ralfovi oznamovali tuto zprávu, přijal ji s ulehčením. V posledních dnech v něm přece jen hlodala nejistota, zda nejsou vagóny poškozeny a posádce nehrozí nebezpečí z poškozené části vlaku.

Krátce nato vydal Ralf rozkaz k nástupu pro všechny, kteří přímo neprováděli opravy. Měl dojem, že po prožitých okamžicích musí pozvednout morálku a obnovit bojového ducha. Vášnivě a povzbudivě promluvit do jejich duší pokládal za nezbytné.

Celá jednotka se seřadila podle posádek před vagóny. Zbytek pobíhal kolem strojů, kde dokončoval poslední opravy. Několik tesařů opravovalo poškozené vagóny a vyměňovalo rozbitá prkna na podlahách. Trojice klempířů lezla po střechách obytných vozů a snažila se utěsnit proděravěné střechy. Klapot jejich kladívek se rozléhal kolem.

"Kamarádi," začal rázně. "Právě jsme zažili první bojové setkání s naším úhlavním nepřítelem. Když nás náš vůdce poslal proti němu bojovat, věděli jsme, že je to nepřítel zlý, zákeřný a nebezpečný pro náš civilizovaný svět. Před několika hodinami jsme na vlastní kůži zažili, s jak nebezpečným nepřítelem budeme bojovat. Proto si musíme uvědomit, že je bezpodmínečně nutné podat ten nejlepší výkon, jakého jsme schopni. Musíme být v každém okamžiku připraveni na neočekávaný útok z jakékoliv strany. Nepřítel číhá všude. K jeho zničení je zapotřebí být nejlepší z nejlepších. To jsou důvody, proč vůdce posílá právě nás ze zbraní SS. Proto si vezměte za příklad statečný boj našich kamarádu z letectva, kteří se před našima očima skvěle vypořádali s ruskými letadly, které nás tak podle napadly. Nasadili své životy, aby nás při přepravě ochránili a my jsme jim za to zavázáni. Je teď na nás všech, abychom podobnými činy stejně hrdinně pomohli celému německému lidu zbavit se všech nepřátel. A já pevně věřím, že my to dokážeme, že ho zničíme, smeteme ze zemského povrchu. Na útok nepřítele odpovíme stejně, jak to učinili naši letci. Sieg..." zvolal k pozdravu.

"Heil..." zazněla mohutná odpověď všech hlasů na zvolání. Ukončil svůj projev a dal rozchod. Někteří vojáci se připojili ke svým kamarádům, aby pomohli s opravami. Zbytek dostal na několik chvil trochu volna na odpočinek a protažení se.

Jen obsluhy u protiletadlových kulometů zůstávaly na svých místech. Po posledním zážitku jim nikdo nemusel zvlášť upozorňovat, aby zůstali pozorní. Sami nespouštěli zrak z oblohy a pečlivě prohlíželi každý bod, který se na jejím modři objevil.

Nečekali dlouho a hlídky hlásily letadla. Tentokrát přilétala od západu, což byl předpoklad, že by se mohlo jednat o německé stroje. Za několik okamžiků již muži u dalekohledů potvrzovali první předpoklady, takže napětí rychle opadlo.

Letadla na vysokém nebi tvořila tři vrstvy. Za chvíli už i běžným zrakem rozeznávali křídla lomená do "w" u letadel letících nejníže. Všichni znali typický tvar křídel jedněch z nejpopulárnějších letadel, jimiž byly Štuky. Střemhlavé bombardéry, které měly pod svými trupy připevněny sirény, vydávající při náletech ječivý, pronikavý zvuk k zastrašení nepřátel. Účinný moderní prvek vyvolávající hrůzu v nepřátelských řadách. Tato velmi vydařená letadla od firmy Junkers byla velice úspěšná svým způsobem střemhlavého náletu. Byla neobyčejně spolehlivá a dosahovala neobvyklé přesnosti zásahů u jiných typů bombardérů nemožných.

Uprostřed svazu letěly lehké bombardéry Heinkel, He-111, které patřily k nejrozšířenějším německým středním bombardérům. Oblá prosklená příď, velký motor na každém křídle, byly charakteristickými znaky těchto oblíbených strojů. Bojovaly na všech frontách, kde se německá vojska střetla s nepřítelem a patřily k k tomu nejlepšímu, co v kategorii bombardérů Německo mělo. Mezi nimi letělo několik svazů Junkersů JU-88, kterých bylo podstatně méně.

Zcela nahoře, již jako drobné tečky, přelétávaly bleskově sem a tam stíhačky Messerschmitt 109 a společně s nimi také novější Focke-Wulf 190. Stíhačky tvořily doprovod obrovské formaci bombardérů, která nesla na svých palubách stovky tun vysoce výbušných trhavin.

Když letecký svaz přelétával jejich hlavy a pokračoval dál na východ, pohled na desítky vlastních letadel vlil novou naději do žil vojáků účinněji nežli předchozí Ralfův projev. Velké množství letadel zaplňujících oblohu a hrůzu nahánějící zvuk stovek motorů, který nad nimi duněl a zaplňoval prostředí kolem nich, působil povzbuzujícím, blahodárným vlivem na rozjitřené duše vojáků.

Letadla přelétla a zvolna mizela v lehkých oblacích. Jednotka se pomalu vracela k běžnému životu. Někteří se pokusili se trochu uvolnit, jiní opravovali a další hlídali. Protože se doba čekání, jak si již zvykli, natahovala, nechal Ralf důkladně překontrolovat veškeré připevnění techniky, které mohlo být náletem poškozeno a hrozilo jeho uvolněním během další jízdy. Pokud mohli, opravovali i plachty a maskovací sítě natažené přes stroje.

Netrpělivě očekávaná zpráva, že se vlak z protisměru konečně blíží, proběhla jako mořská vlna posádkou vlaku. Ralf tentokrát nemínil dopustit, aby se zopakovala situace a vojáci budou vystaveni depresivnímu pohledu na vlak odvážející raněné kamarády z fronty. Dal vyhlásit nový nástup na opačné straně vlaku, než byla kolej, po které měl druhý vlak projet. Počítal s tím, že přes vagóny a naloženou techniku nebude projíždějící vlak možno zahlédnout.

Nastoupenou jednotku nechal stát těsně u vlaku seřazenou v zástupech Rozhodl se je svým dalším projevem upoutat natolik, aby neměli čas si prohlížet vlak za nimi. Jen obsluhy u protiletadlových kulometů a kanónů musely zůstat na svých místech na vagónech a tak jako jediní mohli zahlédnout detaily projíždějící transportu. S tím se nedalo nic dělat, bezpečnost musela být zajištěna.

Když z dálky uslyšel hukot blížícího se vlaku, začal s projevem. Opět tedy vojáci poslouchali slova o nepříteli, velkém vůdci a vyvoleném národě. Tentokrát bylo zcela jedno, co říká a tomu také odpovídal výsledek. Kromě obvyklých frází nezaznělo nic výjimečného, na to však byli za ta léta častých projevů zvyklí, takže jim to nepřipadalo nijak zvláštní. Navíc v dunivém hukotu a skřípání projíždějícího vlaku velkou většinu jeho slov neslyšeli. Svůj účel to však splnilo. Vojáci stáli směrem k němu, zády k projíždějícímu vlaku a ani koutkem oka náklad nezahlédli.

Jakmile vlak projel, ukončil Ralf projev, nechal jednotku nastoupit a připravit k odjezdu. Ten se dal teď očekávat každou chvíli.

"Co vezl ten vlak," zeptal se opatrně, "že byl tak dlouhý?"

Nenápadně se otočil k členům obsluhy kulometu, když mezi posledními nastupoval na vagón. Chtěl zjistit, jak pečlivě si náklad vlaku prohlédli a jak na ně pohled zapůsobil.

"Odváželi poškozené tanky," pronesl lhostejně jeden ze střelců, "nějaké transportéry a stíhače tanků. Zřejmě je vezli na dodatečnou opravu. Kupodivu většina nebyla výrazněji poškozená."

Překvapila Ralfa jeho odpověď. Tím že se na vagonech nacházel jiný náklad, nežli očekával, byl docela zaskočen. Veškerá snaha o zamezení pohledu na vedlejší transport tak byla

zbytečná. Že nechal vojáky zbytečně stát v nástupu, mu nijak špatné nepřipadlo. Každý proslov povzbuzující morálku byl dobrý a měl jistotu, že ani pohled na poničenou vlastní techniku nebude na ně působit depresivně.

Vojáci nastoupili a připravili se k odjezdu vlaku. Netrvalo dlouho a od velitele stráže dostali povolení k odjezdu. Vlak se po několika hodinách čekání opět pohnul a vyrazil na svou další cestu. Podle hlášení, měli před sebou ještě necelých osm hodin, než se konečně dostanou do Charkova.

Zbylá cesta již probíhala poměrně v klidu bez závažnějších problémů. Přelety letadel se stávaly častější a vždy rozvířily poklidnou náladu mezi posádkou. K jejich spokojenosti se pokaždé jednalo o vlastní stroje.

Rychlost vlaku se výrazně zpomalila. Už zdaleka nebyla taková, jako zpočátku. Špatný stav kolejí, často jen narychlo opravených, nutil plně naložený vlak k pomalé jízdě. Co chvíli míjeli starší či novější krátery po leteckých náletech, viděli poškozenou trať a následné opravy. Koleje byly zalátané jako staré ponožky. Všude kolem zela spousta mělkých i hlubších čerstvých jam, které svědčily o prudkých bojích v nedávných dobách.

A pak se v dáli konečně objevil Charkov. Vlak ještě více zpomalil, nyní jel téměř krokem. Také krajina kolem se výrazně změnila. Přibylo kopců a pahorků, znatelně více bylo i lesů a keřů.

XXXXIX.

Pohled z vlaků byl truchlivý. Kolem kolejí bylo všechno spálené, domky, ploty, kůlny. Ohořelé či zčernalé kouřem se všude válely hromady dřev či cihel na místech zbytků původních staveb. Místy zůstala stát jedna stěna či zděný komín, vše, co ze stavení zbylo. Mezi tím jako smutné varování stály napůl spálené stromy a keře. Většinou celé černé, zapadaly do ponurého obrazu krajiny.

Všude, kam se oko podívalo, se bez ladu a skladu povalovaly kusy dřeva nebo železa. Mezi hromadami sutě byla zem pokryta velkým množstvím děr po bombách všech kalibrů. Viděli jámy mělké i velmi hluboké. Celé okolí bylo pokryto čerstvou hlínou, která ještě nestačila zarůst trávou.

Posádka se s nedávnými událostmi města důkladně seznámila. Věděli, že jej Rusové po lítých bojích získali do svých rukou, ale díky svým jednotkám jej dobyli podruhé. Bylo klíčovým místem oblasti a strana, která jej ovládala získala velký vliv v širokém okolí. Aby jej opět ovládl, nasadil vůdce poprvé do útoku ve větší míře jednotky SS. Ty ukázaly svou sílu a stalo se jejich zásluhou, že město padlo.

Nyní se k místu, kde se síla jednotek zbraní SS projevila, blížili.

Krajinu prořezávaly dlouhé klikaté linky příkopů, či jejich zbytků. Na některých místech zahlédli pozůstatky valů s pytli naplněnými pískem, které donedávna tvořily linie obranného pásma, jiné byly výbuchem rozmetány po okolí. Na každém kroku se povalovaly trosky znetvořené a zčernalé techniky. Nejčastěji to byla nákladní auta či spíše jejich železná torza, několik transportérů s různě zdeformovanými pláty a mezi nimi velké množství tanků. Některé vypadaly poškozené poměrně málo, jiné zůstaly bez horních věží či se zcela

rozervaným trupem. Kolem toho všeho byly natažené nekonečné metry nyní již potrhaných ostnatých drátů.

Vlak pomalu vjížděl mezi první domy. Nikoho nepřekvapila velice pomalá a opatrná jízda. Země kolem tratě byla výbuchy dokonale rozrytá a narychlo opravené koleje nepůsobily bezpečně.

Míjeli několik skupin dělníků v otrhaných oblecích, které pod dohledem mužů v uniformách wehrmachtu opravovaly poškozený svršek. Většina z posádky vlaku stála u boků vozů a pozorně sledovala poškozenou trať pod sebou. S obavami sledovali, jak se povrch náspu pod těžkými vagóny prohýbá a vychyluje ze strany na stranu. Váha vlaku vyžadovala pevnou a stabilní trať, nikoli takovou, po které právě projížděli.

Krokem vjížděli mezi první domky, dokola už bylo město. Míjeli zbytky toho, co zbylo z dřívějších domů. Ohořelé trosky staveb, zbytky cihlových zdí nebo komínů, hromady sutin naznačovaly, kde dříve stávaly domy. Dříve zřejmě živé ulice byly dnes zasypané sutí a rozbité výbuchy. Místa, ve kterých žili lidé svůj každodenní život, byla dnes úplně pustá.

Jak zajížděli dál do města, stojících domů, v kterých bylo možno ještě žít, přece jenom přibývalo. Jako zázrakem zůstaly některé zcela zachovalé. Jen jejich omítky rozryté množstvím střel naznačovaly, co se tu před nedávnem dělo. Přesto dosud neviděli žádný život. Jakoby z tohoto rozbitého města vyprchal. Konečně spatřili kouř stoupající z nízkých domků a zahlédli první obyvatele. Ti se, jakmile uviděli přijíždět jejich vlak, raději rychle vytratili, jakoby tam ani před okamžikem nebyli.

Zato německé techniky s vojáky rychle přibývalo. Téměř na každém rohu, v každé ulici viděli stát nějaké stroje obklopené skupinami vojáků. V polní šedi různě postávali či procházeli městem plně vyzbrojeni zbraněmi a ověšeni granáty. Nevěnovali jim žádnou pozornost. Na unavených a nedůvěřivých tvářích se odrážely krvavé scény, kterými v poslední době prošli.

Po nekonečně dlouhé, pomalé jízdě, konečně vjeli na charkovské nádraží. Rozbitá staniční budova a veškeré objekty kolem, všude podél kolejí nepřehledné spousty trosek. Na nádraží byly opravené jen dvě koleje, všechny ostatní byly vždy po několika metrech přerušeny hlubokou jámou se zbytky zkroucených kolejí vysoko čnícími do vzduchu.

V rozbitém kolejišti na zbytcích kolejí stály, či ležely zcela zničené a ohořelé řady různých vagónů. Nejblíže vlaku viděli trosky osobních. Velká, oblá okna, mrtvě zírala do okolí. Černé, ohněm sežehlé trosky, co z vozů zbyly, ležely přímo na kolejích. Většina jich byla bez kol, na první dojem působily jak raněné zvíře sražené na kolena.

Za nimi další dvě řady zbytků vozů, tentokrát nákladních. Jejich mastným kouřem začouzené kovové kostry smutně stály v děsivé beznaději a zmaru.

Vjeli na velké vlakové pohřebiště.

Když vlak uprostřed této spouště zastavil, vystoupil Ralf, aby se pozdravil s vyslancem velitelem místní osádky, který pro něho poslal ozbrojený doprovod. Světle modrá uniforma kapitána armády, který skupině velel a jež na ně už čekala, vůbec nevypadala podle předpisu. Zašpiněná, pokryta šedivým prachem, místy i potrhaná. Vypovídala o jiném užívání, než

předvádění na slavnostních přehlídkách. Společně s ním zde stálo i několik dalších nižších důstojníků, všichni s podobně vypadajícími uniformami.

Kolem dokola byly rozmístěny početné skupiny vojáků ochrany nádraží, kteří i tady strážili tento důležitý strategický bod. Vojáci nepostávali u svých strojů, ale zůstávali v nich pečlivě schováni, či se kryli za stanovišti tvořenými pytli s pískem. Vykukovali jen minimálně, často bylo možné spatřit oči, pečlivě kontrolující pohyb kolem. Zde nebyly jen lehké transportéry jako u předchozích stráží. Stanoviště byla doplněna o několik tanků. Jednalo se sice o starší PzKW III, ale tady stále ještě dobře plnily svůj úkol.

Když se Ralf zastavil před velitelem následován svými podřízenými, podplukovníkova ruka se neobvykle líně zvedla k pozdravu a jen zcela lehce se dotkla čepice. Ralf se předpisovým švihem postavil do pozoru a jeho pravice vylétla prudce vzhůru.

"Majore," zvolal na něj, "jste očekáván u velitele města."

Oznámil mu stručně a stroze kapitán. Současně ukázal na připravený transportér, stojící spolu s doprovodnými stroji za jeho zády. Do tohoto nepohodlného stroje se však Ralfovi nechtělo.

"Jiný způsob dopravy by se nenašel?" zeptal se se znechuceným výrazem v obličeji.

"Nějaké pohodlnější vozidlo zde nemáte?" dodal ještě a pokývl hlavou směrem k osobnímu terénnímu autu, které stálo opodál.

"Máme," přitakal, "ale předpis je předpis. Ve městě je stále velmi nebezpečno. Naše jednotky jsou neustále ze zálohy přepadávány ruskými partyzány. Všichni velitelé jsou povinni v rámci bezpečnosti cestovat po městě jedině takto," dodal rezolutně.

Dal najevo, že se s ním neníní déle vybavovat. Ralf také neměl zájem na další diskusi. Bylo mu jasné, že od důstojníka armády nějaký vstřícný krok očekávat nemůže. Kývl na své pobočníky a společně nastoupili do připraveného nepohodlného transportéru.

Jakmile nasedli, ihned se bez dalšího otálení rozjeli. Spolu s nimi vyjely jako doprovod dva další transportéry, obklopené čtyřmi motorkami. Ralf pochopil, že bezpečnostní opatření, o kterých byl právě informován, nejsou zřejmě bezdůvodná.

Projížděli značně pobořeným městem. Ulice byly plné sesunutých stěn a zbytků domů. Jen s velkými obtížemi se prodírali některými ulicemi, jež byly téměř zasypány. Občas potkávali skupiny vojáků či zahlédli strážní vozidlo na některé z křižovatek. Všichni vojáci, kteří je doprovázeli, byli ve střehu, připraveni okamžitě spustit palbu, kdyby se dělo cokoliv podezřelého. Jejich pohledy bloudily nedůvěřivě po celém okolí. Nepřítel zde byl zřejmě častým jevem.

Když se dostali do středu města, zastavili před téměř nedotčeným velkým domem. Zde se nyní nacházelo velení města a bylo celkem výhodně umístěné. Dům stál nepoškozen, nacházel se na důležitém místě, přesto trochu stranou od ostatních budov, takže se dal dobře chránit.

Prošli několika kontrolami, než je vpustili přímo před hlavní vchod velitelství. Když zastavili, svižně vyskočili a rázně vystupovali za kapitánem do prvního patra budovy. Ralf trochu zaostával za svým průvodcem, který zde byl zjevně častým hostem.

Vešli do kanceláře velitele města. Velká místnost, na které bylo ještě nyní patrné, že se i zde bojovalo. Na zdech byly stopy po kulkách, nábytek byl odsunut stranou, aby nepřekážel. Jen portrét vůdce samozřejmě nesměl chybět. Jinak místnost vůbec nevypadala jako pracovna.

Veliký masivní stůl uprostřed místnosti byl pokrytý množstvím různých map a potvrzoval, že se zde řeší aktuální strategická situace. Ralf si ihned uvědomil, že takový nepořádek je charakteristický u jednotek wehrmachtu. Kdyby mělo velení ve svých rukách SS, celkový pořádek a vzhled místnosti by byl zcela jiný. Jasně si uvědomoval, jak výrazný je kvalitativní rozdíl mezi jednotlivými složkami armády. Nyní už chápal úmysly vůdce odebrat wehrmachtu řízení dalších vojenských operací.

"Sieg! Vítám vás," ozval se klidný, lhostejný hlas.

Přivítal je generál von Klammensteck, velitel města. Po vzájemném přivítání a zdvořilostních frázích přešli k podstatě návštěvy.

"Protože došlo k problémům v dopravě," informoval ho, "musíte zde tři dny vyčkat. Trať byla porušena a naše jednotky ji nejdříve musí dát opět do pořádku. Pobočník vám předá podklady s pokyny vaší jednotce po dobu pobytu v tomto městě. Jsme pod neustálými ataky ruských partyzánů, kteří využívají znalostí okolí a často napadají naše jednotky. Proto dodržujte pokyny pro zajištění maximální bezpečnosti. Vaším hlavním úkolem v nejbližší době bude prohlídka místní továrny na tanky a prověření několika strojů, které tam byly zajištěny. Další pokyny dostanete písemně," řekl bez sebemenšího vzrušení a zájmu.

Von Klammensteck zakončil chladně rozhovor, který se ani jeden nesnažil prodlužovat. Po rázném zasalutování se společně se zástupci odebral k odchodu. Za dveřmi již na ně čekal velitelův pobočník, který mu předával silnou obálku s dalšími pokyny. Rychle vyšli před budovu, aby nasedli do čekajících transportérů a vydali se na cestu zpět.

Vraceli se městem stejnou cestou, kterou přijeli. Ralf se tentokráte více věnoval sledování ulic, kterými projížděli. Všímal si stojících a méně poškozených domů. Zajímala ho jejich architektura a snažil se z nich vyčíst, co vypovídají o životě místních obyvatel. Většina z nich byla dvoupatrová, jen velmi zřídka vyšší. Typické ruské domy, kterých již cestou sem viděli mnoho. Mnoho mu neprozradily, pohled na ně byl velice deprimující. Nebylo možné najít ani jediný, který by nenesl známky války.

Když se vrátili na nádraží, svolal Ralf ihned podřízené velitele. Rozebrali nejnovější situaci a seznámili se s pokyny velitelství. Přečetli si směrnice, které obsahovala obálka předaná mu velitelem. Mimo rozkazů k činnosti během třídenního pobytu obsahovala další, překvapující instrukci.

Rozkazem jim bylo oznámeno, aby se odebrali s řidiči tanků do místní továrny vyrábějící tanky a tam přebrali zajaté a nepoškozené ruské stroje. Byli nařízením překvapeni. Nechápali, jaký smysl má nařízený úkol.

"Toni," obrátil se Ralf na svého zástupce, "vyberte nejlepších dvacet řidičů a připravte se na cestu do té zatracené továrny," rozhodl, když se řádně s celým rozkazem seznámil.

"Já bych doporučil vzít celou posádku," pronesl zamyšleně Toni, "nejen řidiče. Pokud tomu rozumím, máme převzít nějaké tanky, na to samotní řidiči nestačí. Bylo by dobré mít s sebou i ostatní členy, aby byli u přebírání strojů. A alespoň se s nimi hned při převzetí důkladně seznámí."

"Myslím, že má Toni pravdu," přidal se nadpraporčík Fullerstein, "jestli máme stroje převzít, měli by u toho být i ostatní členové posádek, určitě však velitelé tanků."

"Ostatně první zkušenosti s ruskými stroji máme, že?" ozval se ironický hlas ze skupinky, "takže pro nás nebudou zas až tak žhavou novinkou," doplnil jedovatě.

Ironický hlas jim krátce vykroužil po dlouhé době úsměvy na jinak kamenných tvářích. Boj s opuštěnými stroji měli všichni v živé paměti. Když ani ostatní nebyli proti, Ralf nakonec souhlasil. Vydal rozkaz, aby byli do dvou hodin všichni připraveni k odjezdu.

Velitelství se postaralo o zabezpečení odvozu lidí a o dostatečný bezpečnostní doprovod. Před rozvalinami nádražní budovy zastavilo několik transportérů s doprovodem dvou tanků. Jak zjistili, přísná bezpečnostní opatření byla zcela na místě. Přestože dosud nebyli ve městě dlouho, několikrát zaslechli zuřivou palbu ze samopalů rozléhající se městem.

Vojáci začali urychleně nastupovat po posádkách do přistavených transportérů. Všichni byli plně ozbrojeni, osobní zbraně a granáty měli s sebou. Nic se nesmělo podcenit, cestou se mohlo stát cokoliv.

L.

Dlouhá kolona vyrazila a rychle projížděla ulicemi. Tentokrát cesta trvala mnohem déle, jelikož továrna stála na druhé straně města a oni jím museli projet. Když se k ní blížili, už z dálky zahlédli vysoké zdi bývalé továrny. Některé budovy byly silně pobořeny a jen zbytky zděné omítky naznačovaly, kam všude dosahovala. Hromady cihel a sutě tvořily rozvaliny v místech, kde dříve budovy stávaly. Všelijak pokroucené železné traverzy a roury rozličných průměrů čněly z trosek na všechny strany.

Téměř vzadu stál jeden jediný vysoký komín v původní výši, ostatní stály zpřeráženy zásahy v různých výškách. Působily smutně svými černými pahýly zoufale čnícími k nebi.

Silné, masivní konstrukce drah těžkých jeřábů dosud stály i když boční stěny a stropy budov, podél kterých stály, byly v sutinách. Černým kouřem pokryté železné nosníky vytvářely v příchozích hostech ty nejděsivější představy.

Několik budov se zachránilo. Jedna velká, zcela nepoškozená hala, dosud stála. Zřejmě se to stalo nějakým zázrakem, protože celé okolí bylo výbuchy dokonale rozryto a podávalo svědectví o tvrdých bojích.

K této budově zamířily jejich transportéry. Před velikými vraty budovy stálo několik mužů u čtyř kruhových hlídkových stanovišť, které byly vytvořeny z pytlů s pískem. Hlavně těžkých kulometů výhružně vyčnívaly nad opevněním.

Následovala nezbytná kontrola dokladů všech přijíždějících, která byla jako obvykle velice důkladná. Teprve, když se jí všichni podrobili, byli vpuštěni dovnitř. Projeli velkými vraty a ocitli se v hale. Transportéry se zastavily vedle sebe a převážení vojáci vystoupili. Před stroji se řadili po posádkách do skupin.

Trvalo jen krátký čas, než v poklusu obsadil každý své místo. Stáli nastoupeni v útvarech a pátravě hleděli do haly. Tam, několik metrů od nich, stály ve čtyřech řadách za sebou ruské tanky T-34, seřazené jako na přehlídce. Zjevně nové, nepoužívané a zcela nepoškozené. Lehce zaprášené všudypřítomným prachem, ale jinak se zdály být v nejlepším pořádku.

Ralf rychle zopakoval úkol, který je před nimi postaven a vyzval je k rychlé a důkladné práci. Následoval rozchod, posádky se odebrali k přiděleným strojům. U prvního z nich již stál připravený důstojník místní posádky s velkou knihou v ruce.

Do ní začal zapisovat jednotlivé posádky a čísla přidělených tanků. Dělal to pomalu a důkladně. Vše muselo být s německou důsledností zaznamenáno. Teprve poté mohly posádky začít přebírat jednotlivé stroje.

Tyto tanky už pro ně nebyly neznámé. Jak se jim nyní hodilo, že už měli jednou možnost se s nimi seznámit! Jenže zde byl významný rozdíl. Při prvním setkání stály tanky na poli velice dlouho, byly částečně rozebrané, mnohé z nich silně rezaté a již více nepoužitelné. Většina kluzných součásti byla nepohyblivá a tak si nemohli plně vyzkoušet všechny vlastnosti za pohybu. Zde naopak před nimi stály tanky zcela nové, naprosto netknuté a plně funkční. Stačilo jen nasednou, poznat ovládání a vyrazit proti nepříteli.

Teprve nyní jim plně docházelo, oč se jedná. Měli převzít stroje a využít je proti jejich vlastním tvůrcům jako válečnou kořist! Všichni se shodovali, že to je docela zajímavé řešení. Plán zaútočit s ruskými tanky a tím nepřítele zaskočit typem použité techniky, byl originální a mohl mít v počátku útoku úspěch. Než-li nepřítel pozná, za koho zbraně bojují, může moment překvapení sehrát důležitou roli. Aby bylo krytí posádek co největší, byly i výsostné znaky, jindy zdaleka viditelné, jen minimálních rozměrů.

Přítomné posádky se po zapsání do knihy jedna po druhé vrhaly na stroje, aby je začaly znovu prolézat a zkoumat, stejně jako tenkrát na poli. Plně využili celé funkčnosti stroje a tak po chvíli bylo slyšet motory otáčení věží, nastavování mířidel, zaměřování hlavně, zkoušení nabíjení a další. Každý člen posádky se plně věnoval svému oboru a s maximálním úsilím a zaujetím zkoušel možnosti ruské techniky.

Připojilo se k nim patnáct vojáků wehrmachtu, kteří byli posláni velením města. Ti již měli s těmito stroji větší zkušenosti, již nějaký čas stroje prověřovali. Každý z vojáků se připojil k jedné posádce tanku a pomáhal s detailním seznámením se s novým strojem.

Nyní se plně projevily velké znalosti a umění příslušníků jednotky. Velmi rychle pochopili systém ovládání jednotlivých přístrojů a zařízení. Velkou výhodou pro ně bylo, že ovládání jednotlivých prvků tanku bylo nepoměrně jednodušší než u německých strojů. Nebylo zapotřebí dlouhého zácviku a mnoha hodin teorie, jak tomu bylo při přípravě s vlastními stroji. Mohli rychle přejít na praktické užívání vybavení tanku.

Za chvíli se ozvalo první zabublání motoru tanku a v hale ucítili zápach kouře z výfuku. To již první řidič ukončil základní seznámení v kabině a pod vedením zkušeného pomocníka

začal provádět první pokusy s jízdou. Ozvalo se ostré zaskřípění a s pronikavým pískotem pásů se tank zvolna rozjel. Okolí zahalil namodralým dýmem, který ostatní kolem nepříjemně štípal do očí. Ujel několik metrů a pak se zkoušel na místě otáčet. Řidič potřeboval jen několik otáček, aby se naučil ovládat řídící páky a pedály.

Pomocník, sedící venku na pancíři požádal pokynutím ruky o povolení vyjet za bránu. Důstojník zodpovědný za přebírání mu souhlasně pokynul a tank zamířil z haly ven na plochu před ní. Tam začal řidič ihned zkoušet manévry a jízdu všemi směry. Netrvalo dlouho a další řev motoru se zaburácel halou. Jeden po druhém startovali i ostatní řidiči motory svých tanků a opatrně krokem zdolávali první metry jízdy. Jak velcí kovově lesklí brouci se zvolna plížili k vratům, aby se dostali na volné prostranství. Tam začali maximálně využívat místa před halou, kde se jim skýtala velká možnost vyzkoušet si jízdní vlastnosti a ovládání tanku.

Po chvíli již projížděli různými rychlostmi po ploše a trénovali. Ostatní členové posádek se uvnitř tanku také snažili, takže bylo možno často zahlédnout, jak se během jízdy otáčí věž, mění nastavení hlavně, či se otáčejí výhledové periskopy. Po nějaké době si ti zkušenější dokonce troufli na terénní jízdu přes hromady nakupené suti. Trosky výrobních hal jim nabízely velice rozmanitý terén kuriózního tankodromu. Nejdříve přejížděli ty menší, postupně přejížděli stále větší.

Zjistili, že řízení je kupodivu mnohem jednodušší než u německých Tigerů. Výrazně menší váha tanků zajišťovala snazší ovladatelnost. Brzy zjistili, že ruský tank má podstatně vyšší rychlost než Tigery, při jízdě přes hromady suti poznali dobrou průchodnost terénem. Byli spokojeni s tím, jak rychle a dobře se naučili tanky ovládat. Stačilo několikrát objet nádvoří před halou a většina řidičů je dokázala slušně řídit.

Jednoduchost a snadnost, s jakou byly tanky řiditelné, jim naháněly oprávněné obavy. Uvědomili si totiž, že tyto stroje budou zanedlouho po tisících bojovat proti nim.

"Ty mašiny se chovají nesrovnatelně lépe, než naše těžké Tigery," řekl obdivně jeden z řidičů.

"Jestli toho dokážou Rusové využít, myslím, že to s námi nedopadne dobře," přidal se další.

"Ale mají slabší pancíř a dělo s menším kalibrem a kratším dostřelem," odmítl jeho pochvalu Ralf, "to je zase jejich nedostatek. Všechny naše tanky je dokáží bez problémů zničit, jejich pancíře našim střelám neodolají, kdežto jejich našim tankům na větší vzdálenost příliš neuškodí. Musí se jim podařit přímý a přesný zásah. Myslím že to jsou přednosti našich tanků, které jsou v boji odolnější a tím i lepší. Navíc zde máte příležitost poznat jejich slabiny a ty poté využít v akci. Rusové takovou příležitost nemají."

Ralf převzal s uspokojením hlášení o plném ovládnutí přebíraných strojů. Nejenom řidiči plní výborně své úkoly, ale také střelci zvládli obsluhy děl a míři jsou schopni bezpečně ovládat zaměřovače.

"Je to mnohem primitivnější systém než u našich zaměřovačů," pronesl opovržlivě jeden ze střelců. "Jejich optika je horší, ale ovládání podstatně jednodušší," shrnuli členové posádek výsledky svých pocitů.

Na první seznámení to plně postačovalo, nastal tedy čas k odjezdu. Vyrazili zpět na nádraží. Tam sepsal Ralf denní zprávu a nahlásil velení divize připravenost ovládat ruské stroje.

Téměř obratem přišel rozkaz stroje převzít a doplnit jimi divizi. Měli doplnit palivo, střelivo a naložit je na vagóny spolu s ostatní výzbrojí.

Druhý den rozkaz splnili. Opět se vydali do zničené továrny, i tentokráte s kompletními posádkami. Tam už na ně čekaly cisterny s naftou a vozy naložené střelami do ruských tanků. Vzácný a nebezpečný materiál přivezla nákladní auta, doprovázena velkým množstvím transportérů, zcela zaplněnými vojáky, kolem kterých hlídkovalo mnoho motorek.

Bylo po poledni, když pomalu se vlekoucí dlouhá kolona tanků vyjela z bran závodu. Vpředu a vzadu musely konvoj doprovázet německé transportéry a na tancích nyní povinně vlály německé vlajky. Na každém jedna. Hrozilo veliké nebezpečí, že se některý z německých vojáků, kolem kterých během přepravy projížděli, při spatření nepřátelských tanků poleká a začne do převážených tanků střílet. Museli zabezpečit, že se každý včas dozví, že jsou stroje obsazených vlastními posádkami.

Když projížděli kolem hlídek, jejich nervozita očividně narostla. S ruskými tanky se znali velice dobře, neboť se s nimi setkávali v denních bojích a často čelili jejich smrtící palbě. Byl pro ně symbolem nepřítele, znak smrti a nenávisti. Nadmíru dobře se naučili mnoha způsobům, jak je zničit.

Nyní nenáviděné ocelové obludy projížděly těsně kolem nich a vojáci k nim vzhlíželi nedůvěřivě. Měli neustálé obavy, že náhle změní směr, věže se otočí a jako obvykle po nich zahájí palbu. Bylo pro ně velmi nezvyklé, že za řídícími pákami nyní sedí jejich kamarádi a kolona těchto tanků bude zanedlouho bojovat na německé straně. Jedině vlajky s hákovými kříží jim vracely potřebný klid.

Naštěstí přeprava proběhla hladce a bez nepříjemností a tak dojeli v pořádku až k vlaku. Tam byly mezitím připojeny další plošinové vagóny a hned po příjezdu na nádraží mohli začít s jejich nakládkou. Trvalo dlouho do noci, než konečně všechny tanky stály bezpečně připevněny k plošinám. Protože vagónů nebylo dost, byly tentokrát stroje namačkány vedle sebe, jak jen to šlo.

Když bylo i poslední získané těčko upevněno k vagónu, Ralf si zhluboka oddechl. Konečně mohl hlásit na velení divize, že mu do jednotky přibylo třicet pět nových strojů. I když tentokrát jen lehkých a ke všemu ruských. Po dnech, kdy hlásil jen odpisy techniky to byl konečně nárůst.

Cítil se polichocen, když obratem obdržel depeši, ve které mu velení vyslovuje pochvalu za úspěšné zařazení cizí techniky do svých řad. Velmi jej ale rozlítilo, když další součástí zprávy byl informační rozkaz od maršála Guderiana, který jim dával přesné instrukce, jak takticky zacházet s ruskou technikou.

I když byl Guderian veden jako vynikající tankový odborník, přece jen se Ralf spolu se svými podřízenými necítili jako nováčci, kterým se musí neustále radit. V tuto chvíli to bylo o to horší, že rady přicházely od velitele "obyčejného" vojska. Jako členům elitních jednotek nemusel nikdo říkal, jak si mají počínat. Všichni byli příslušníky perfektně vycvičených jednotek SS a cítili se být připraveni na všechno. Žili v přesvědčení, že je nemůže nic překvapit.

V souladu s dokončením posledních příprav došlo potvrzení rozkazu, že příští den má vlak vyrazit na zbývající část cesty. Všichni byli všeobecně rádi. Toto rozbité, v rozvalinách se nacházející šedivé město, nepůsobilo nijak vábně a oni neměli nejmenší zájem zde déle pobývat. Spěchali pryč rádi i proto, že jim zde neustále hrozily ze všech stran útoky nevyzpytatelných partyzánů, kteří vylézali z různých skrýší a přepadávali jejich jednotky. Už chtěli mít "to jejich" ošklivé město za sebou.

Konečně se dočkali podrobnější zprávy o dalších dvou vlacích, na kterých byl převážen zbytek divize a celé velení. Nebyly moc veselé, jelikož se z něj dozvěděli, že se přeprava musela několikrát díky několika partyzánským akcím přerušit a vzdálenost mezi transporty se zvětšila. Dnes to představovalo téměř pět dní zdržení. Místo původního plánu, kdy je měl zbytek divize rychle dohnat, docházelo ke stále většímu odstupu. Třetí, poslední vlak dosud ještě nevyjel, ač už měl být dávno na trati.

Pochopili nepříjemnou skutečnost: jakmile dorazí na místo určení, budou muset ještě pět dní čekat, nežli je zbytek divize dožene. Do cíle zbývá přes sto kilometrů cesty, čekat budou až tam. Jediná výhoda se před nimi přece jen rýsovala. Pět dnů, pokud se plány nezmění, budou moci odpočívat a lépe se na nadcházející ofenzívu připravit.

Následujícího dne pokračovali. Jednotka stála nastoupená u okrajů jednotlivých vagónů a se zdviženými pravicemi se loučila při svém odjezdu se zdejší posádkou, která je přišla doprovodit.

Vlak se zvolna vydal na svou další cestu, zvolna projížděl rozbořeným městem. Trosky, suti a rozsáhlé rozvaliny je provázely na jejich pouti. Hromady cihel a pokroucených traverz, jedna vedle druhé, jak dříve stály městské ulice. Jestliže mezi nimi stál kus zachovalé zdi, dojem byl ještě stísněnější. Stále dokola, zdánlivě nekonečně haldy sutin. Cesta městem při takové pomalé jízdě trvalo velmi dlouho a jednotliví vojáci již byli zcela rozmrzelí pohledem na hory zmaru, jež se před nimi prostíraly. Když město začalo mizet za stromy, byli rádi, nepříjemný depresivní pocit opadl. Vlak opatrně přidával na rychlosti.

LI.

Projížděli zvlněnou krajinou poznamenanou na každém kroku válkou, která se tudy několikrát převalila. Krátery a krátery. Ošklivá, černá, výbuchy rozervaná země. Jen malé části zůstaly nedotčené. Často krajinu protínaly dlouhé a klikaté zákopy táhnoucí se do dáli. Cesty byly přeplněné vraky zničených nákladních aut, transportérů, povozů s mrtvými koňmi, mnoha děly a zničenými tanky. Na polích spatřili trosky několika sestřelených letadel, ze kterých zbyl většinou jen ohořelý vrak, takže bylo velice obtížně zjistit, na čí straně bojovala.

Čím více se blížili ke svému cíli, k bojové frontě, tím více v nich bujela bojová nálada. Upřímně se těšili, jak i oni budou přetvářet ruskou techniku ve stejné vraky, které zde míjeli a jež z nepřátelských tanků před nimi nadělali jejich kamarádi. Bojovým nadšením zakrývali vnitřní obavy z krutých bitev, které je bezpochyby čekaly.

Vlak ujížděl dál a měli před sebou ještě necelých sedmdesát kilometrů. V klidu pokračovali dalších pět hodin, když přijeli do další menší stanice. K cíli cesty už to neměli daleko.

Stanička vypadala naprosto stejně jako ty předchozí. Několik dřevěných domků, jedna větší staniční budova, dvě koleje pro míjení vlaků. Na čele a bocích strašlivě omšelý nápis s těžko

čitelným jménem stanice. Po jeho názvu nepátrali. Již je to nezajímalo, v hlavách jim vířily jiné myšlenky.

Tentokrát nebyl důvodem zastavení vlaku jiný vlak jedoucí v protisměru, nýbrž atentát. Partyzáni vyhodili do povětří úsek trati asi pět kilometrů před stanicí. Vlak byl proto ve stanici zastaven a měli zde počkat do doby, než bude poškozená trať opravena.

I zde stály kolem dřevěných budov obrněné transportéry wehrmachtu. Nebyly to dva nebo tři stroje jako u dřívějších stanic, v nejbližším okolí jich bylo možné napočítat hned dvanáct. Také malé nádraží bylo zcela zaplněné vojáky. Všichni drželi své zbraně v pohotovosti, byli neustále ve střehu, bez přestání připraveni k boji. Bylo to neklamným znamení, že se nacházejí v těsné blízkosti fronty a na místech častých bojových akcí, s mnohdy nečekaně se vynořivším nepřítelem. Tady se s ním mohli setkat kdykoliv.

Ralf a jeho jednotka byli okamžitě v pohotovosti. Zaujali svá místa a chodili neustále plně ozbrojeni, své zbraně ani na okamžik neodkládali. Někteří doplnili své osobní batůžky zásobami schovanými pro případ nepředvídané události.

Vlak zastavil, lokomotiva ztěžka oddychovala, chrlila mračna tmavého kouře a nastalo nezvyklé ticho. Strážní vojáci wehrmachtu jim doporučili, aby zůstali na svých místech a ve vlastním zájmu zatím vlak neopouštěli.

Vysoký kapitán ve světle modré uniformě došel rázným krokem k vlaku. Představil se jako velitel jednotky. Ralf si prohlížel jeho prsa pokrytá vyznamenáními, zejména železný kříž, který byl touhou všech velitelů wehrmachtu. Uniforma již byla řádné opotřebovaná, na mnoha místech potrhaná, či prodřená. Vše zaprášené všudypřítomným ruským prachem.

"Majore," pronesl rázně směrem k Ralfovi, "pět kilometrů před vámi je vyhozená trať. Už tam jsou naši vojáci a teď honíme partyzány. Zatím nevíme, co se přesně děje a kde je nepřítel. Také již nastoupili z ženijního útvaru, aby ten úsek opravili. Podle posledního sdělení to vypadá tak na sedm až deset hodin zdržení."

"Ten úsek nikdo nehlídal?" zeptal se udiveně Ralf.

"Tady jste v místech," odpověděl bez mrknutí oka kapitán, "kde jsou partyzáni všude. A my všude být nemůžeme. Najdou si vždycky nějaké naše slabé místo. Mají výhodu, dobře to zde znají," dodal omluvně.

"Mám pocit," zkřivil se Ralfovi obličej do úšklebku, "že to jsou jen výmluvy za vaší neschopnost. Až o tady převezmou jednotky SS , bude tu větší pořádek."

"Mám pocit majore, že nevíte co to je, bojovat proti Rusovi," řekl klidně, i když s náznakem nervozity kapitán.

"Vy jste neposlouchal vůdce? Ten vám to jasně řekl, jak s nimi bojovat. Jsou to přece obyčejní neschopní Ivanové. Jak vám mohou dělat se svou mizernou organizací a neschopností takové potíže," pronesl nechápavě Ralf.

"Potíže nám udělali už u Stalingradu a u Moskvy. Vůdce by nám měl vysvětlit, jak se mohlo stát, že jsme tam narazili na výborně vycvičenou a zorganizovanou armádu se zkušeným

velením. Kdybychom stále jen nepodceňovali nepřítele, nemuseli jsme přijít o celou šestou armádu. Majore, mají lepší organizaci a schopnosti, než si vy u kancelářských stolků v Německu myslíte. Jak tak na vás koukám, jak se hrnete do předních linií, určitě na to brzo přijdete sám. Ovšem pokud vás to Ivani nechají pochopit," pronesl ironicky.

"Šestá armáda!" zvolal zhnuseně Ralf. "Toho vašeho zbabělce Pauluse mi ani nepřipomínejte. Kdyby se přesně řídil rozkazy a nařízeními vůdce, neskončil by tak, jak skončil. A nakonec se sám vzdá do zajetí! Toho jsou schopni jen tlustí generálové z armády," ušklíbl se zhnuseně.

"Až se k vám Ivan dostane na dostřel, poznáte k čemu jsou dobré ty vaše rady z Berlína."

"Mám pocit, že vás budu muset oznámit. Vaše slova jsou v rozporu s řádným myšlením německého vojáka. Vypadáte jako zbabělec."

"To není zbabělost, majore, jen zkušenost."

Spor se rozrůstal a padaly stále ostřejší slova. Kapitán se proto raději otočil a odcházel. Znal dobře muže od SS a věděl, že s těmito fanatiky je rozumná debata beznadějná. Neměl v tuto chvíli nejmenší náladu se bavit o zbytečných věcech. Měl již bohaté zkušenosti s východní frontou na to, aby se dohadoval s nováčkem.

Ralfa jeho slova silně pobouřila. Měl myšlení zcela odlišné. Nemohl pochopit, jak může někdo pochybovat o slovech vůdce, symbolu dokonalosti a vykonavatele vůle prozřetelnosti. Jako ostatní z útvarů SS, také on pociťoval zlost nad slabostí velitelů armády, kteří neměli dost přesvědčení a také schopností odpovídajících požadavkům na německého vojáka.

Nechal velitele wehrmachtu raději jít. Věděl, že by nebylo dobré, kdyby hned po příjezdu vyvolal konflikt za situace, kdy napětí ve vzduchu vlivem partyzánskému útoku výrazně zesílilo. Přesto si dobře zapamatoval jeho jméno. Až bude situace klidnější, určitě jeho pohoršivá slova nahlásí. Však si elitní jednotky s takovými, jako je on, rázně po skončení bojů poradí. Nyní už mu bylo naprosto jasné, proč sem byli poslání. Mezi vojáky wehrmachtu bylo příliš mnoho labilních jedinců, kteří nebyli příliš pevní ve svých názorech a psychicky silní. Sledoval jeho odchod s opovržlivým výrazem.

Náhle prostranstvím zaznělo několik ostrých rozkazů a většina vojáků na nádraží začala rychle pobíhat. Nastupovali kvapně do transportérů a nákladních aut. Pak prudce vyrazili a směřovali kamsi na východ. Na místě zůstala jen obvyklá ostraha, asi deset vojáků a dva transportéry.

Teprve poté dovolili jednotkám opustit vagóny. Využili toho jen někteří. Sestoupili z vlaku a opatrně se procházeli po nádraží. Někteří se dali do hovoru se strážnými vojáky. Vládla sice napjatá atmosféra, zatím však v okolí nebylo nic, co by zdánlivý klid rušilo.

Jen hlídky u protiletadlových kulometů zůstali jako vždy na svých místech a pozorně sledovaly každé letadlo, které se objevilo v jejich dosahu. Dosud všechny přelétávající stroje měly křídla pomalovány hákovými kříži. Po ruských strojích nebylo zatím ani památky.

Vojáci se snažili nějak zabavit a zkrátit si dlouhé čekání. Obzvláště ve válce je čekání vždy delší než kdykoliv jindy. Většinu škod, které cestou utržili, již měli opravené a tak měli více

volna. Při očekávání bojů s nepřítelem, které mohly kdykoliv vypuknout, to však nebylo nikterak příjemné.

Ralf vycítil, že posádce vydatný odpočinek jen prospěje a nechával proto vojákům více volnosti. Přenechal rozhodnutí o další činnosti na nižších velitelích a zůstával ve svém kupé. Tam znova procházel poslední rozkazy z velení, projížděl denní hlášení, dopisoval záznamy.

Čas se vlekl nesmírně pomalu, čekání se zdálo být nekonečné. Po třech hodinách obdržel Ralf informaci od stráže, že se oprava kolejiště protáhne a čekání se tím dále prodlouží. Nervozita mezi vojáky se tím ještě zvýšila.

Počet letadel přelétající nad jejich hlavami se výrazně zvýšil. Nebe křižovaly jak jednotlivé stíhačky, tak skupiny bombardérů. Vojáci znepokojeně vzhlíželi k nebi v předtuše nepříjemných okamžiků, nervozita se stále stupňovala. Všechna letadla byla vlastní, takže pro ně v tuto chvíli naštěstí nebezpečí nepředstavovala.

Poddůstojníci nechali opakovaně vojáky zkontrolovat zbraně, jejich přečištění, ale na větší přenesení myšlenek jiným směrem to nepomohlo. Také prohlídka místní "stanice" rychle skončila a do větších rozhovorů s vojáky wehrmachtu se nikomu příliš nechtělo. Pronesli pár formálních vět, zeptali se na místní podmínky a tím vše skončilo.

Po hodině přišla další zpráva. Čekat, oprava se protahuje. Tentokrát byla alespoň doplněna o informaci, že se čeká na další jeřáb, aby mohly být srovnány koleje.

Ralf pojal podezření, že poškození kolejí bude zřejmě většího rozsahu, než obsahovalo první sdělení. Jak se čekání protahovalo, bylo jasné, že informace neodpovídají plně skutečnosti. Podivné nepřesnosti a neustále nové okolnosti odkladu jejich odjezdu nebudily důvěru.

Kdyby měl možnost uvidět skutečnost v plné míře, zjistil by, že situace je ještě mnohem horší, nežli si představoval. Partyzánům se akce zdařila na výtečnou. Poškozené koleje byly v místech obtížně přístupné, zasaženy nebyly jen koleje a svršek tratě, nýbrž i delší podpěrná zeď, bez které nešlo opravu dokončit.

Náhle se za jedním z menších kopečků vynořila skupina několika postav. Pozornost všech se na ně okamžitě soustředila. Zvědavě si je prohlíželi a když v triedrech rozpoznali německé uniformy, zase se uklidnili. Trvalo však jen chvíli, než se za nimi vyhouply další postavy. Tentokrát triedry ukázaly, že to jsou Rusové, civilisté.

Jak se zvolna přibližovali, zástup nekončil. Za kopečkem se vynořovaly další a další postavy. Byl to dlouhý průvod. Nyní mohli rozpoznat, že se jedná převážně o ženy, několik starších mužů a malé děti. Všichni byli otrhaní a strašně špinaví. Celá skupina šla pomalým krokem, na zajatcích bylo vidět, že se sotva vlečou. Rusů byla velká skupina a trvalo dlouho, nežli se objevil její konec, který uzavírala další hlídka. Ta se skládala ze tří motorek s těžkými kulomety, namířených na postavy před nimi.

Celá skupina postupovala šnečím tempem po prašné cestě, která vedla kolem nádraží a pokračovala dál za další kopeček za stanicí.

Ralfova jednotka stála bez hnutí na vagónech a sledovala tento prapodivný průvod. Jak se zvolna přibližovali, otázka, o jaké lidi se jedná, narůstala. Když došli na úroveň nádraží,

zastavili se. Někteří zajatci, spíše zajatkyně, společně s dětmi únavou polehali na studenou zem po poli za stanicí a zcela vyčerpaní odpočívali.

Celá posádka ochrany nádraží se nim odebrala a nyní postávali u vojáků doprovázející zajatce. Vypukla vášnivě debata, kdy začali zřejmě řešit problémy se zajatci. Ralf sestoupil z vlaku a se skupinou svých podřízených se zvědavě vydal k nim, aby se podívali, jak budou se zajatci dál nakládat.

Došli k nim. Zvědavě a lhostejně si prohlíželi zbídačenou skupinu zajatců. Byli pro ně špinaví, otrhaní a celkově zaostalí. Připadali jim strašně odpudiví, přesně takto si podlidi z východu představovali. Ralf byl rád, že se nemusí zabývat takovými malichernostmi, on by to řešil mnohem rázněji.

"Co se děje, poručíku?" zeptal se vojáka s nejvyšší hodností, který se zajatci přijel. Ten se k němu jen zvolna otočil a chvíli přemýšlel, zřejmě zda mu má věci vysvětlovat.

"Zajatci, majore," odpověděl lhostejně. "Vedeme je do tábora."

"Odkud jsou?"

"Z vesnice za kopcem, je to skoro celá vesnice."

"A muži?" zeptal se Ralf, když je nikde neviděl.

"Ti tu nejsou," odvětil poručík, "ale dá se s určitostí předpokládat, že jsou všichni u partyzánů. Ve vesnicích zůstávají jenom staří a ženy."

"Pokud jsem dostal dobré informace, tak nám ti jejich partyzáni právě zničili velkou část kolejí. Už tady sedm hodin čekáme, než se to dá zase do pořádku," řekl mírně znervóznělým hlasem Ralf.

"Ano, majore," přitakal, "dá se předpokládat, že to zřejmě byli muži z této vesnice, co ty koleje vyhodili do vzduchu."

Ralf se na něj nedůvěřivě podíval, jakoby nevěřil svým očím a uším. Pak se na něj zprudka obořil, jeho hlas se vzteky zajíkal.

"A vy se s nimi tady couráte po polích?" vykřikl vztekle. "Nevíte co máte v dané situaci s takovými lidmi dělat?" rozčiloval se naplno.

Velitel stráže se na něj překvapeně a tázavě podíval. Zjevně nevěděl, co má Ralf na mysli.

"My víme co máme dělat a taky to děláme," odpověděl na rozdíl od Ralfa naprosto klidně. "Vedeme je do sběrného místa a odsud budou odvezeni do výchovných táborů, tak zní rozkaz. A my jej plníme."

Ralfa tím jen rozlítil ještě víc.

"Tyto lidi nemáte nikam co vodit," zařval, "sám jste řekl, že to jsou z vesnice partyzánů. Vy nevíte, co se dělá s partyzány?" obrátil se na poručíka výhrůžně.

"Co se dělá s partyzány víme," odvětil poručík, "ale tito zde nejsou partyzány."

"Když jsou z vesnice, kde partyzáni jsou, jsou také partyzány. Je to všechno jedna banda a jsou našimi nepřáteli! Nemáte právo nechat tyto podlidi, kteří sabotují naše akce, odejít. Vaší povinností je ihned je na místě zastřelit. Nedbáte na vůdcovy rozkazy!"

Ralf, nyní již rudý zlostí a tváří naběhlou rozčilením, křičel přímo nepříčetně. Takový šlendriánský přístup příslušníka ozbrojených sil jej dráždil.

Velitel na něj hleděl se stále více nechápajícím výrazem. Nechtěl věřit, že to Ralf myslí vážně. Jeho klid a snaha neřešit rázně problém se zajatci přiváděla Ralfa k šílenství.

"To nejsou partyzáni pane majore," zdůraznil ještě jednou, "to jsou většinou starci a ženy s dětmi," pronesl odbojně.

"Ano?..." podivil se Ralf, "a kdo se o partyzány stará, kdo je živí a kdo je zásobuje vším možným aby mohli přežít? Jsou to tito lidé! Tím se dostali na stejnou úroveň jako oni."

"Nemáme rozkaz střílet ženy a starce," odmítl takový výklad poručík.

"Ale máte rozkaz střílet partyzány a ostatní nepřátele Německa," vzkřikl prudce Ralf, "pokud vám ten rozkaz nikdo nedal, dávám vám ho nyní teď já," výhrůžně se před ním rozkrokčil. Křičel přitom na celé kolo.

"Mám rozkaz je dovést do tábora," odmítl jeho rozkaz přijmout poručík.

"Ihned proveďte rozkaz," zvolal varovně Ralf, "nebo nechám zastřelit i vás. Za neplnění rozkazů a napomáhání nepříteli!" vyhrožoval.

"Mě dává rozkaz můj velitel a ten zněl jasně," odmítl znovu poručík jeho rozkaz, "odvést do tábora. Nikdo je nemůže měnit. Musíme plnit rozkazy svých velitelů."

"Já jako tady nejvyšší velitel vám dávám rozkaz. Ti vaši velitelé se již předvedli, co umí. Moskva a Stalingrad, to jsou vaše výsledky! A my právě v této chvíli vidíme, proč! Neplníte rozkazy, nejste věrni své přísaze vůdci! Takové jste špatná armáda. Všechny nepřátele ihned zastřelit!" křičel mu zblízka do obličeje.

Velitel nehnul mlčel, nehnul ani brvou.

"Odzbrojte ho a zatkněte také," zařval náhle Ralf na své pobočníky, kteří stáli kousek za ním a jejich rozepři pozorně sledovali. Ti rázně přikročili k veliteli skupiny vojáků wehrmachtu. Jeden mu prudce vytrhl pistoli z pouzdra, další sejmul granáty s rukojetí, které měl zasunuté za opaskem a další dva ho uchopili z každé strany za paži. Odváděli ho směrem k jejich vlaku, aby jej tam mohli držet po dohledem.

Ralf se obrátil k ostatním vojákům doprovodu, kteří stáli bez hnutí a nevěřícně sledovali vzniklou situaci.

"Vy, odveďte zajatce tam za ten dřevěný domek," nařizoval jim rázně. "Vy, vezměte deset nejsilnějších a támhle ať vykopou patřičnou jámu."

Ralf se rázně rozkročil a dal si ruce v bok. Tak to viděl u svých školitelů a nadřízených. Chtěl vypadat rázný a rozhodný. Vojáci, když viděli, jak dopadl jejich velitel a protože věděli, že proti rozkazům velitelů SS není odvolání, uposlechli rozkazů.

Osm z nich začalo odvádět zajatce za dům, aby nemohli vidět, co se zde dál bude dít. Další čtyři, jak je Ralf určil, odvádělo deset náhodně vybraných k vykopání jámy.

"Rychleji, rychleji, pohyb! Popožeňte je, nemáme čas tu být věčně!" rázně je vyzval k rychlejšímu pohybu. Vojáci proto s křikem a kopanci popoháněli zajatce. Ti se ztěžka zvedali a odcházeli přikázaným směrem.

Ralf si v tuto chvíli připadal jako muž činu, energický a rozhodný, takový, jakého ho chtělo jeho Německo mít. Nyní měl poprvé možnost sám přímo rozhodnout o osudech podlidí, kteří zavinili, že on i jeho druzi byli odvezeni tak daleko od svých domovů.

Měl pocit, že konečně plní sny svého vůdce. Ve své představě viděl jeho tvář, jak se na něj seshora s výše dívá a sleduje ho. Viděl, jak vypadá spokojeně a kývá na souhlas s jeho postupem. To mu dodávalo jistotu, že činí dobře.

LII.

Hlavní skupina zajatců zmizela, doprovázena hlídkou s namířenými samopaly, za domkem. Druhá skupina přišla od budovy nádraží a nesla krumpáče a lopaty. Dva z nich nenesli nic, jelikož nenašli dostatek nářadí pro všechny.

Došli k místu, které Ralf určil, a začali kopat jámu. Vojáci stáli kolem nich a s namířenými samopaly je sledovali.

"Správně majore," přistoupil k Ralfovi jeden ze zástupců, "ukázal jste mu naprosto přesně, jak se má postupovat. Nesmíme se s nima mazlit, dosud ještě nemají postoj ujasněný. Pak se můžeme divit, že to takhle podělali u Stalingradu, nespolehlivá armáda! Tyhle složky nestojí za nic," dodal opovržlivě.

"Jsou absolutně nespolehliví," přidal se jiný. "Nevím, čím to je, zda jsou tak neuvědomělí, ale možná jsou i líní," řekl znechuceně.

Také ostatní podřízení dávali najevo souhlas s Ralfovým postupem. Stáli ve střehu a v rukou drželi odjištěné zbraně. Byli připraveni zakročit pro případ, že by i další voják odmítl uposlechnutí rozkazu. Zatím se tak nestalo a všechno probíhalo v klidu.

"Nejsen si jistej," ozval se jeden z nich, "jestli s nima někteří dokonce nespolupracují," pronesl vážné obvinění.

"To bych neřekl, spíše je to jen banda neschopných hlupáků," vyjádřil svůj názor další.

Na Ralfův pokyn přišla z vlaku další četa, která se postavila ve větším kruhu kolem pomalu se prohlubující jámy vykopávané zajatci. Za chvíli bylo všude kolem plno mužů v černých uniformách plně ověšených zbraněmi.

Nyní už jen čekali, až bude jáma dostatečně hluboká. I když všichni určení zajatci kopali bez přestání a plném tempu, jáma se prohlubovala jen velice zvolna. Nepomáhalo ani neustálé pobídky strážných k rychlejší a výkonnější práci.

Zajatci nebyli pochopitelně hloupí, vytušili velice dobře, proč jámy kopou. Kdo se podíval pořádně, viděl, že sice krumpáči a lopatami usilovně pracují, ale moc materiálu nevyhází.

"Přidat, přidat! Rychleji!" křičeli na ně jednotliví členové SS, stojící kolem nich.

Předháněli se, kdo je pobízí více. Zcela ovládli situaci a řadoví vojáci wehrmachtu jen mlčky postávali kolem. Jáma byla stále hlubší a i když to šlo pomalu, přece jen začali kopající muži pomalu mizet za jejími okraji. Nakonec byla hluboká, že se v ní téměř ztratili, jen hlavy jim byly vidět při vyhazování hlíny na hromadu vedle jámy.

"Připravit trestné komando," obrátil se Ralf na jednoho ze svých zástupců. "Vezměte si to na starosti. Osm mužů, na každého dva."

Ten prudkým předpažením pravice a sražením podpatků potvrdil přijetí rozkazu. Vydal se k vlaku, aby vybral z jednotky kvalitní střelce. Ralf mezitím určil velitele opravčí čety a sám si stoupl na vyvýšeninu asi třicet metrů od jámy, kde měl celkový přehled o dění v jeho okolí. Jeho nejbližší podřízení si zcela automaticky stoupli za něj.

"Jste určen lidovým soudcem," ukázal na jednoho z podpraporčíků. "Oznámíte odsouzeným důvod a výši jejich trestu," nařídil mu když sledovali přicházející popravčí četu. Přicházelo osm vybraných vojáků vedeno poručíkem, který vybral z posádky ty nejlepší, které uznal za vhodné.

"Pánové," přivítal je Ralf slavnostně, "byli jste určeni k vykonání trestu na zde chycených partyzánech. Jste si doufám vědomi důležitosti svého úkolu a závažnosti situace. Vlast a vůdce očekává, že s těmito živly zatočíme. Jste připravení?" zeptal se rázně.

"Vše pro vůdce!" zvolali sborem

Ralf spokojeně pokýval hlavou a naznačil, že se mají odebrat na místo exekuce.

Zajatci zatím nepřetržitě pokračovali v kopání hrobu. Jáma byla asi osm metrů dlouhá a dva metry široká, vyházená zemina se vršila kolem a její čerstvá tmavá barva na trávě vypadala hrozivě. Muži byli vyhnáni z jámy a museli odevzdat nářadí. Když nářadí uložili na místo, byli společně odvedeni ke zbytku zajatců, dosud čekajícím za domkem.

Oddíl popravčích mezitím došel až k jámě a tam se rozmístili do střeleckých pozic. Vedoucí důstojník jim uděloval poslední rady, jak se bude při akci postupovat. V rukou měli tentokrát pušky, místo obvyklých samopalů. Ty se k této činnosti hodily daleko lépe.

"Ruští partyzáni..." oslovil zajatce vybraný "soudce".

Řada starších mužů, mezi kterými byli i ti, kteří před několika okamžiky dokopali svojí jámu, k němu s očekáváním vzhlédla. Nenávist jim čišela z očí. Důstojník pokračoval ve své řeči a bylo jemu, stejně jako všem ostatním příslušníkům SS, lhostejné, že nikdo z Rusů patrně nerozumí jedinému slovu. Většina z těchto ruských lidiček nechodila pořádně do základní

školy, natož se učila cizímu jazyku. Rozsudek, který jim měl vysvětlit jejich vinu a odůvodnit potrestání byl tedy ve své podstatě úplně zbytečné. Ralf chtěl mít alespoň pocit, že proces proběhl podle říšského řádu. Tedy se soudem a následným vykonáním rozsudku. Řád a pořádek se musí ctít.

"Dopustili jste se zbabělého činu proti Německé říši," pronášel soudce obvinění, "vaší činností došlo k poškození naší techniky a ohrožení našich vojáků. Poškozovali jste majetek, který Německo zabralo pro své potřeby. Jako méněcenná rasa jste tak dvojnásobně překročili naše zákony. Podle příkazu vůdce je třeba všechny, kdo neuposlechnou těchto rozkazů, potrestat. A to trestem nejvyšším. Proto jste jménem nejvyššího vůdce Adolfa Hitlera odsouzeni k trestu smrti zastřelením. Trest bude vykonán ihned a nelze se proti němu odvolat. Žádám trestní oddíl, aby odvedl první skupinu k místu vykonání trestu," obrátil se na trestní komando.

Po celou dobu se zajatci snažili aspoň z gest pochopit, co jim vlastně říká. "Soudce" se poté obrátil na dalšího důstojníka, kterému naznačil konec procesu. Ten došel k řadě zajatců, odpočítal první čtyři, co stáli na okraji řady a pevným gestem jim přikázal jít s nimi.

Aby to bylo jasné, co se po nich nyní chce, dva vojáci, dosud stojící vedle nich, dloubli do prvních dvou hlavněmi svých kulometů a tak zajatcům nezbylo než vykročit směrem k jámě.

Ralf spokojeně sledoval odváděnou čtveřici s pocitem naplnění. Právě trestá viníky, kteří způsobili poškození trati a tím zbrzdili jejich příjezd na fontu. Každá akce vedoucí proti německému lidu bude potrestána smrtí, tak řekl vůdce. On nyní jeho slova splní a vykoná pro Německo velký čin. Potrestáním viníků bude odčiněna skutečnost, že se nemohl se svou jednotkou dostat s pomocí včas ke svým kamarádům. Na duši ho hřál příjemný pocit z dobře vykonané práce pro Německo.

Škody na německém majetku, bránění v hladké činnosti německých vojsk. To byl ten hlavní důvod, proč musí bezpodmínečně tyto viníky potrestat. Všem musí být názorně předvedeno, že Německo se se svými nepřáteli mazlit nebude. I zde bude zaveden německý řád a disciplína a nejrychleji to uvést do praxe je možné pouze použitím tvrdých trestů pro všechny, kdo se chtějí vzpírat této moci.

Zajatci byli nešetrně dostrkáni až k jámě. Na jejím okraji se nerozhodně zastavili, do svého hrobu se jim příliš nechtělo. Ranami a kopanci byli nuceni do ní skočit. Nakonec po mnoha úderech strážných tak učinili a zůstali stát na jejím dně. Stáli v místech, kde měli v několika následujících okamžicích skončit navždy. Tiše, mlčky, jen hlavy měli vzdorovitě vztyčené. Jejich nepřátelské pohledy provrtávaly všechny kolem.

Ralf byl překvapen. Očekával, že bude slyšet jejich nářek a žádosti o milost. Nic takového se nestalo, ani jeden z odsouzených po celou dobu nepromluvil. Šli hrdě a bez bázně, dávali přitom najevo pohrdání nad svými katy. Takové chování by od podřadných lidí neočekával.

Stáli v řadě na dně jámy, otočení zády ke svým katům a čekali. Vojáci z popravčí čety se připravovali. Zaujali svá místa v linii těsně u zeminy navršené z jámy, necelé tři metry od svých obětí.

Když byli připravení, postavili se do pozoru s puškami u nohou. Velitel, podpraporčík Meinenst stál opodál a byl také připraven. Ohlédl se na Ralfa. Ten pokynul rukou a dal mu znamení, aby s exekucí začali.

"K palbě... připravit," zakřičel Meinenst a vojáci bleskově nacvičenými pohyby zvedli pušky a přiložili je k líci. Mušky zamířily do týlů zajatců. V napjatém očekávání nastalo náhle naprosté ticho. Ralf a s ním celá jednotka měli oči upřené na tyto dvě skupinky stojící několik metrů od sebe. Sám se usmíval a byl spokojený.

"Pal!" rázný výkřik projel okolím.

Osm výstřelů zadunělo jako jeden. Většina mužů v jámě byla výstřelem prudce mrštěna na stěnu jámy a po ní pomalu sklouzávali dolů. Jeden stál pevněji a tak se zvrátil dozadu, směrem ke katům. I ze svého stanoviště mohl Ralf zahlédnout, jak vystříkla krev z hlav zasažených zajatců a první červené skvrny pokropily čerstvou hlínu.

První série výkonů trestu byla za nimi.

Právě proběhnuvší událost zasáhla Ralfa naplno. Podstatně více, nežli chtěl a naprosto odlišným způsobem, jak se dalo čekat.

Dosud stál opodál zcela v pohodě. Klidně sledoval trestání nepřátel, v duši cítil spokojenost, jak správně plní rozkazy svého vůdce. Nic nenasvědčovalo že by se mohlo přihodit něco nečekaného.

Náhle zblízka zahlédl kácející se těla popravených, podťata kulkami katů. Bylo to vlastně poprvé, co mu přímo před očima zemřeli lidé. Nikdy předtím neviděl umírat bezbranné před popravčí četou. Dnes navíc popravení jeho rozkazem. Nepříjemný, drtivý pocit zachvátil jeho mysl.

Prostor kolem něj rázem ztmavnul, všechno se zahalilo tmavým příkrovem. Ralfem projelo prudké škubnutí, jakoby mu do těla udeřil blesk. Kolena se mu prudce podlomila. Pocítil v nich náhlou, nezadržitelnou slabost, rychle se šířící celými končetinami a po chvíli ji již cítil ve stehnech i lýtkách. Nohy jakoby nechtěly nést jeho tělo. Ztěžkly a znehybněly. Současně mu do prsou pronikl těžký, dusivý tlak, který jej drtivě tlačil k zemi. Měl pocit, že musí každým okamžikem klesnout, nemněl sílu, aby se mu vzepřel. Svíravý pocit v prsou způsobil, že mu dělalo veliké problémy nadechnout se. Jakoby sevřen železnou obručí nemohl zvednout svůj hrudník, aby do něj mohl nabrat další vlnu čerstvého vzduchu. Při každém pokusu o nadechnutí jej plíce prudce zabolely.

Neviditelné kopí se mu zabořilo do hrudi. Projelo jí hladce a rychle. Prudce proniklo skrz naskrz prostředkem hrudi a vyvolalo krutou bolest. Jakoby mu v prsou zapálilo pochodeň, která začala sžíravou palčivostí ničit jeho tělo. Bolest okamžitě vystřelila do stran k ramenům.

Pronikavá, ostře řezavá křeč svírala celý hrudní koš. Byla tak prudká, že jej mírně předklonila a stáhla ramena k sobě. Celým tělem mu pronikal záhadný, temný přízrak bolesti, z kterého mu ochabovaly i ostatní svaly.

Nemohl se téměř pohnout. Jazyk mu zdřevěněl, cítil, jak jej má tuhý, neohebný. Tísnivá, neznámá zátěž zalila každý kousíček jeho těla. Nenadálá vlna děsu zasáhla také jeho hlavu.

Ta se mu divoce roztočila, celý svět kolem se rozhoupal. Všechno se rozplizlo a slilo do velikých rozmazaných skvrn bez jasných kontur.

Ač se snažil zaostřit zrak, náhle to nešlo, čím víc se snažil, tím víc mu okolní barvy splývaly. Přestal mít nad sebou kontrolu, neměl ponětí, co se s ním děje. Netušil kde je, zda stojí či leží, je zde sám, či má někoho u sebe. Svět se mu propadl do neznáma. Jediným vysvětlením, které se mu mihlo mozkem bylo, že nastává jeho konec, umírá. Mimoděk zvedl obě ruce, jak se marně snažil odehnat hrůzu pryč a najít kolem sebe nějakou oporu.

Ale konec nepřišel. Dál vnímal své okolí, ale velmi vzdáleně a nejasně, jakoby zde ani nebyl přítomen a veškerý děj se odehrávalo kdesi daleko od něj. Připomínalo to sen. Nepěkný, nepříjemný, o kterém si každý přeje, aby co nejrychleji skončil. Naneštěstí pro něj se odehrávala krutá skutečnost, probudit se nemohl.

Náhle pocítil zcela zřetelně divoký, bolestivý tepot svého srdce. Silnými údery bušilo vysokou frekvencí, běželo jak splašený kůň. Nezadržitelně a neřízeně. Rány zněly pronikavě jak údery zvonu. Každý mu škubl tělem a bolestivě práskl do hlavy. Nikdy by nevěřil, že pohyby vlastního srdce dokáží tolik bolet. A ta bolest byla značně nepříjemná a nesnesitelná.

Jak z velké dálky uslyšel rozkazy k předvedení další skupiny k popravě. Bylo to jediné, co ze svého okolí vnímal naprosto jasně a nerušeně. Zvuky a hlasy kolem sebe. Všechno ostatní byly jen matné, rozmazané skvrny obklopené temnotou.

Ralf se otočil a snažil se zoufale dostat k pomoci. Nemohl ze sebe dostat ani hlásku a v hlavě se mu rozzářila utkvělá představa najít spásu v kupé ve vlaku. Jenže nohy dál odmítaly poslušnost, hlava nechtěla říct, kterým směrem vlak stojí. Skupinu podřízených velitelů vedle sebe vnímal jako velkou černou skvrnu. Prudká bolest nepřestávala svírat jeho hruď, děsivá síla jej nepřestávala tlačit k zemi. Nevýslovný strach a temnota bylo to jediné, co cítil, ostatní vjely přestaly existovat. Jako kdyby se blížilo peklo. Všechno na něj působilo zničujícím dojmem.

Náhle přece jen zahlédl nejasný obrys vlaku. Pomalu se, mírně nahrben, pokusil udělat krok. Těžký, bolestivý. Neměl tolik síly, aby mohl dostatečně pohnout svaly na nohou, které jej odmítaly nést zamýšleným směrem. Zcela jasně své tělo cítil, ale bylo těžké a nepohyblivé, jakoby ani nebylo jeho.

První krok udělal velice pomalu, ztěžka a neohrabaně. Když se na nohu postavil, koleno se mu slabostí podlamovalo. Viklalo se jak papírové stéblo.

Po chvíli se mu podařilo udělat i druhý. Podivný instinkt ho nutil utíkat k záchraně, kterým bylo jeho kupé, ale zkamenělé údy nebyly schopné jeho přání splnit. Každý pohyb byl mimořádně namáhavý, jakoby současně s nohou zvedal těžký, obrovský balvan.

Přesto udělal několik dalších kroků. Šel ztěžka, hodně zeširoka, náhodný pozorovatel by řekl, že je něčím silně omámený, či opilý alkoholem. Pohyby rukou a nohou byly absolutně nekoordinované.

Kolem stojící poddůstojníci jej nevnímali. Byli plně zaujati sledováním další skupiny zajatců, přiváděnou k popravě. Akce pokračovala nerušeně dál, všechno se připravovalo na novou podívanou. Nečekaných problémů svého velitele si dosud nevšimli.

Ralf s tělem zatíženým temným stínem mířil pomalu, klopýtavě k vlaku. Naštěstí to nebylo daleko, ne více jak třicet metrů.

Jemu však cíl přesto připadal nekonečně vzdálený. Byl daleko, jakoby za obzorem. Šel dále, na každý krok vynakládal obrovskou námahu, každý metr jej stál spoustu sil a hodně dřiny. Myslí mu neustále vířily děsivé obavy, že k vlaku nikdy nedojde. Vnímal každý metr, soustředil se na každý kousek cesty, který právě zdolával. Dělat běžné kroky mu v tuto chvíli připadalo nad jeho síly. Chůze, obvyklá činnost, kterou si nikdo zvlášť neuvědomuje, mu způsobovala obrovskou bolest a stála každý jeho sval strašnou námahu. Nad každým krokem přemýšlel, pokaždé si připomínal základní pohyby, které musí udělat. Jako když se malé děcko učí poprvé prvním krůčkům.

Metry, dělící ho od vlaku, jakoby neubíhaly. Duši mu dál ovládal strašlivý, dusivý, nepopsatelný strach a úzkost. Užuž klesal v bezvědomí k zemi, ale kupodivu stále stál a snažil se jít. Toužebně si přál ujít ještě jeden metr, ještě alespoň jeden metr, než ho ta strašlivá tíže přitiskne a rozmáčkne na zemi. Jak mu kolena každým krokem hlouběji poklesávala, stál ho každý krok víc a víc námahy a trápení, nežli ten předchozí.

Závratí mu vlak kmital před očima zprava doleva. Nebyl ani schopen si oddechnout, když se k němu konečně dostal a horečně hledal cestu k záchraně. Nedokázal přesně určit, kdeže vlastně schůdky, po kterých měl vylézt na plošinu vagónu, jsou, okolí měl absolutně zamžené. Vnímal jen svůj děsivý vnitřní pocit. Jak se do blízkosti vlaku dostal, neměl nejmenšího tušení. Z celé cesty si pamatoval jen smrtelnou hrůzu, která jej během ní doprovázela.

Jeho podivný stav mu zabránil zaslechnout další výstřely popravčí čety, znějící vzdáleně a nejasně. Další bezvládná těla se zhroutila na dno společného hrobu.

Když se konečně u vagónu zastavil, vztáhl ruce a tápavě nahmatal madla schůdků. Pomalu a velice ztěžka se soukal nahoru. Strážný u kulometu na něj cosi volal, Ralf však nebyl schopen jeho slova vnímat. S bláznivě se točící hlavou zamířil do míst, kde měl své kupé. Aby neupadl, opíral se oběma rukama jako opilý o stěny vagónu a potácivě procházel chodbičkou. Pomalu se dostal na místo. S posledními zbytky sil otevřel dveře a vsoukal se dovnitř.

Totálně vyčerpaný padl na postel a zůstal bezmocně ležet.

Zaslechl další výstřel popravčí čety. Díval se vytřeštěným zrakem do stropu a nedokázal se pohnout. Před svýma očima neustále viděl onu čtveřici, jak se po první salvě skládá k zemi. Stále znovu a znovu, jako v neustále opakované scénce z filmu. Viděl těla prudce vržená na stěnu jámy a jejich pomalé sesouvání na dno.

Tělo mu drtila bolest a dalo mu neuvěřitelně velkou námahu se pořádně nadechnout aby nabral vzduch do plic. Jeho dech byl prudký a těžký. Hekavě a sípavě se rozléhal malým kupé. Bílá kopule světla na stropě jeho kupé tančila vířivě jednou doprava, podruhé doleva. Mimo ni nic jiného kolem sebe nevnímal.

Ozvala se další salva. Slyšel ji z hrozné dálky, mnohem větší, než by ji slyšel normálně. V tuto chvíli na ní vůbec nereagoval, byl k okolnímu dění apatický. Cítil jen onen temný tlak na prsou a ochablé, malátností se třesoucí svaly na nohou. Vůbec nepřipadalo v úvahu, že by se pokusil postavit a pokračoval v nějaké činnosti.

Třeskly další výstřely.

Zavřel oči, ale závrať se tím jen zmnohonásobila. Raději je tedy zase rychle otevřel a díval se na houpající se strop. Ruce měl roztažené daleko od těla, jak jen to na malém kavalci šlo. Snažil se tak podvědomě získat polohu, ve které člověk nejlépe drží rovnováhu a stabilitu. Ať se ale snažil jakkoliv, v tuto chvíli nebyla žádná taková poloha nic platná. Všechno se točilo nezadržitelně dál. Usilovně se soustředil, aby se pokusil zastavit kymácející se světlo nad sebou. Moc se mu to nedařilo.

Bolest v prsou střídavě sílila a ochabovala. Drtivě jej svírala, aby po chvíli lehce zvolnila, načež v nejbližším okamžiku znova naplno stiskla jeho hruď. Když se s úpornou snahou nadechoval, aby nadmul prsa, způsobovala mu strašnou bolest. Nejhorší byl ale pocit úzkosti a ztracenosti, který ztížené dýchání doprovázel. Něco nad ním viselo a hrozilo čímsi strašlivým. A srdce dál s neuvěřitelnou razancí tepalo pekelnou rychlostí jako o závod.

Práskly další výstřely.

Ani sám nevěděl, jak dlouho ležel. Nenašel sílu podívat se na hodinky, jelikož nedokázal donutit ochablé svaly, aby zvedl ruku. Jen ležel a čekal. Každá minuta byla věčností.

Náhle se prudce otevřely dveře kupé.

"Majore, co je s vámi?" ozvala se vystrašená otázka. Pronesl ji strážný poddůstojník, který se po něm začal shánět, když si konečně ostatní všimli, že není mezi nimi.

Ralf k němu otočil hlavu a chtěl odpovědět. Ale i otevřít ústa bylo ukrutně namáhavé. A vydat nějaký zvuk ještě těžší. Jazyk byl jak z olova.

"Je... mi..." mluvil těžce se svým zdřevěnělým jazykem, "nějak zle..." dostal ze sebe s největšími obtížemi a raději se zase zadíval na strop, protože se mu voják i s dveřmi prudce rozhoupali před očima.

Poddůstojník chvíli překvapeně zíral, jakoby nevěřil tomu, co vidí, pak na nic nečekal, otočil se a utíkal pro doktora. Byli spolu zpátky za několik okamžiků, ovšem pro Ralfa to i tak byla celá věčnost. Doktor se k němu okamžitě sklonil a začal s vyšetřováním.

Ralf se mu ztěžka snažil vysvětlit, jak mu je a co se stalo. Když popsal své pocity, lékař mu začal měřit tlak a srdeční rytmus.

"Srdce vám tepe jako byste běžel maratón," konstatoval po vyšetření doktor. "Vypadá to, že jste jinak v pořádku, je to tak trochu záhada," dodal, když si balil kufřík.

Vstal a když dokončil všechny kontroly, zamyslel se. Bylo mu to záhadné. Podle popisu obtíží to vypadalo na jasný infarkt. Ale v tomto věku to není pravděpodobné a navíc, srdce podle odposlechu vypadalo, že je zcela v pořádku. Jelikož si Ralf neustále stěžoval na bolest v prsou a závratě, nějaké léky mu dal. Další přidal na uklidnění. Byly spíše alibi, protože nedokázal určit, oč se vlastně jedná.

"Tak, vezměte si prášky," pokládal na stůl několik balení léků, "to by vám mělo pomoci. Já se za chvíli přijdu zase podívat," povzbudivě se na něj usmál.

Odešel k vyšetření dalšího pacienta. Zatímco Ralf prožíval zatím nejhorší okamžiky svého života, kousek od něj končila exekuce, kterou sám nařídil.

Rozlehla se ještě jedna salva a poslední mrtví zajatci dopadli na dno jámy. Leželi tam na jedné hromadě. Starci, ženy i děti. Jeden přes druhého, bez dechu, bez pohybu. Pro ně už skončily veškeré radosti života, strádání či bolest, jaká právě nyní trápila Ralfa. Jejich těla a údy byly vzájemně propletené a pokryté společně prolitou krví.

Vojáci z popravčí čety se rázně otočili, nasadili pušky na záda a v zástupu odcházeli k vlaku. Ani oni neprožili poslední chvíle bez následků. Psychické vypjetí z exekuce na nich bylo zcela patrné.

Když došli zpět k vlaku, dostal každý přídělem láhev alkoholu. Mlčky po nich chňapali a pořádně si z ní ihned přihýbali. Nakonec většinou skončili na svých kavalcích, kde se každý snažil s dnešním zážitkem co nejlépe vyrovnat. Láhve s alkoholem přitom vydatně využili k tomu, aby co nejrychleji zapomněli na to, co z rozkazu svých velitelů museli vykonat.

Pod vedením dalšího z poddůstojníků jednotky SS začali vojáci wehrmachtu, kteří původně zajatce strážili, jámu zahazovat. Pravidelně se střídali se, aby tuto nepříjemnou práci měli co nejrychleji za sebou. Pracovali podstatně efektivněji, než Rusové, kteří si před tím kopali svůj hrob. Zaházeli jámu rychle, lopatami upravili mírný kopeček a rozcházeli se.

Ostatní členové Ralfovy jednotky se odebrali do vlaku, kde se dozvěděli, že má jejich velitel jakési podivné zdravotní problémy.

LIII.

Ralfovi po nekonečné hodině, kdy prožíval nesmírná muka, začaly prášky zabírat. Jejich množství a kombinace nakonec způsobily, že tvrdě usnul. Náhle a rychle.

Jelikož nebyl schopen jednotce velet, jeho úkoly převzal přímý podřízený. Ten osobně dohlédl, aby byla jáma pečlivě zasypána a okolí urovnáno. Vojáky ostrahy, kteří zajatce přivedli, poslal zpět k jejich jednotce strážící stanici. Velitele nechal zavřeného ve speciálním oddělení a připravoval podklady pro soud, který měl jeho provinění posoudit.

Došla další zpráva - čekání se opět prodlužuje. Všechny zarazilo, že se v ní už ani neuvádí, o jakou dobu se prodleva nastavuje, jak tomu bylo u těch předešlých. Jakoby už samotné velení nebylo jisté, kdy skončí.

Den končil a blížila se noc. Jednotka se jen zvolna vzpamatovávala ze zážitku dne. S pomocí zkonzumovaného alkoholu se v nich probudil hrdý pocit statečného splnění úkolu a silného uspokojení. Ne všichni však považovali dnešní popravu civilistů za hrdinství. Raději by bojovali se skutečnými partyzány, na setkáni s nimiž se velmi těšili a chtěli jim ukázat své bojové umění. Všichni jednotně se však shodovali v názoru, že pokud je to dobré pro vůdce a vlast, musí konat i takovou práci.

Ralf stále spal a lékař, který jej kontroloval, rozhodl, že pokud má být v pořádku, potřebuje absolutní klid.

Druhý den se probudil poměrně pozdě, spal celkem dvanáct hodin. Když se probral, bolest v prsou tu byla stále, ale již nebyla tak ostrá a mohl proto lépe dýchat. Pocit těžkosti a malátnosti také mírně ustoupil, hlava se mu však točit nepřestávala. K problémům se přidaly i křeče a bolesti v oblasti žaludku. Kupodivu tato fyzická bolest pro něj nebyla tak strašná jako tíživá síla svírající jeho hrudník. Rozhodně se dala snáze překonat.

Pokusil se postavit se. Musel se zachytit okraje postele, aby neupadl. Nohy měl slabé jak po nemoci a celé okolí mu halila mlha. Stále všechno vnímal mátožně, neostře. Připadalo mu, že věci kolem sebe sleduje odněkud z velké dálky, jakoby je sledoval silným dalekohledem, nebo jako kdyby byl opilý.

Před očima se mu vybavily nepříjemné okamžiky, které včera prožil. Neustále viděl onu k zemi se kácící čtveřici. Tato scéna se mu v mysli vybavovala pořád dokola.

Ve dveřích se objevil lékař, který se na něj přišel podívat. Opakoval svůj výsledek ze včerejška - po zdravotní stránce se mu zdá být v naprostém pořádku, ale zneklidňovalo jej zjištění, že potíže s dýcháním přetrvávají. Také udávané závratě se mu nelíbily, ale mimo dalších prášků s tím nemohl v této chvíli nic dělat. Pro jistotu proto nařídil další klid na lůžku.

Po něm se u postele objevil zástupce, aby mu podal hlášení o současné situaci. Ralf byl poměrně rád, když se dozvěděl, že se další jízda dál odkládá. Bude mít alespoň nějaký čas na doléčení. Kdyby byl v pořádku, určitě by jej čekání značně rozčílilo, nyní mu přišlo vhod.

Dostal několik stejných léků jako včera, i když ne v takovém množství. Lékař přesnou diagnózu neustavil, byly jen preventivní, ale v tuto chvíli to nemohl tušit. Když ležel, cítil se lépe, jen závratě a pocity neskutečnosti okolního světa neustupovaly.

V tomto stavu proležel celý den. Ani jíst nemohl, neměl chuť. Když mu jídlo donesli, nedostal do žaludku ani sousto i když se o to pokoušel.

Večer se cítil o trochu lépe. Opakující se zpráva o dalším čekání pro něj byla příjemná. Ačkoliv den proležel na kavalci, cítil se večer strašlivě rozmlácený a utahaný. Měl pocit, že celý den těžce pracoval. Těšil se, že se v noci alespoň pořádně vyspí.

Když se setmělo, zhasl světlo a chystal se ke spánku. Výsledek byl však zcela opačný, nežli očekával. Po několika prvních okamžicích, kdy se cítil nesmírně unavený a ospalý, se všechno najednou začalo měnit. Postupně procital. Byl stále víc a víc fit a po necelé hodině již nemohl ležet. Po spánku nebylo ani památky. Cítil se absolutně vyspalý a čilý, ale současně velmi těžce a unaveně. Toužebně si přál, aby usnul a dopřál tělu odpočinku a uvolnění. Velice to potřeboval.

Jenže to nešlo. Čím déle ležel, tím méně se mu spát chtělo. Po nějakém čase pocítil další nepříjemnou okolnost. Po zavření očí, kdy se chtěl pokusit usnout, jej začala víčka nepříjemně pálit. Tak prudce a nepříjemně, že musel oči opět otevřít. Zrak se mu zabodl do stropu, kam bez pohybu mířil dlouhé minuty. Únavou zničené tělo bolelo, chtělo za každou cenu spát a odpočinout si, hlava se však cítila svěže. Jakýkoliv pokus o spánek dopadal špatně a vyvolával jen nepříjemné stavy. Také srdce se mu i přes požité uklidňující prášky znovu velmi silně rozbušilo. Když zavřel oči, cítil jeho tepot obzvlášť citlivě.

Ležel tak hodinu, dvě, tři. Převaloval se ze strany na stranu a spánek stále nepřicházel. A tělo tolik chtělo a potřebovalo, bylo únavou celé zemdlené. Po nekonečně dlouhé době se podíval na své hodinky, které ležely na stolku. Byly čtyři hodiny ráno. Znamenalo to tedy že se již převaluje sedm hodin. Sedm dlouhých hodin. Mimo stráží spala celá jednotka po celodenním vypětí a nevěděli o světě. On jen ležel a pokud se nepřevaloval sem a tam, tak jen tupě hleděl do ztemnělého stropu.

Zcela jej překvapil budíček. Vojáci skákali z posteli a vybíhali na obvyklou ranní rozcvičku, prováděla se výměna stráží. Měli v poslední době štěstí, nepřátelské letectvo se o ně příliš nezajímalo a také partyzáni je nechávali dosud v klidu.

Ve dveřích se objevil lékař na pravidelnou prohlídku. Se stavem byl spokojen jen do té doby, nežli se dozvěděl, že celou noc nespal. Dostal další příděl léků a přinesli mu snídani. Nechal si jí postavit na stolek a chystal se, že ji za chvíli sní. Ještě se na krátký okamžik natáhl, aby uvolnil znavené tělo, jemuž se nedostalo očekávaného odpočinku.

Pak náhle, aniž by o to v tuto chvíli usiloval, v mžiku usnul. Tvrdě. Spal celé dopoledne. Když se probudil, byly dvě odpoledne. Když se podíval na stolek, místo snídaně mu tam už voněl oběd, nyní již studený.

Opatrně vstal, hlava se mu stále ještě točila, ale již to ušlo. Také bolest v prsou nebyla tak ostrá. Hladově snědl celý oběd, i když ani pořádně nevěděl, jak chutná. Jazyk měl stále ztuhlý a neměl v něm cit. Nikterak mu nevadilo, že je jídlo studené, hlad již o sobě dával vědět.

Následovala další kontrola lékaře, další léky. Jeho stav se zlepšoval, i když pomalu. Cítil se již o poznání lépe. Seznámili jej s poslední došlou zprávou. Byla stále stejná. Čekat, čekat, trať se stále opravuje. Rozkazy oznamovaly stejné příkazy stále dokola. Již to začínalo být monotónní. Jiné zprávy ani rozkazy nechodily. Už i vojáci v jednotce začali chybovat, zda informace, které dostávají, odpovídají skutečnosti. Zprávám o lehkém poškození tratě už nikdo nevěřil.

Uplynuly další dva dny. Mimo členů stráží se neměnilo nic. Už přestaly docházet informace, že mají dál čekat. Jednotka přešla do stavu letargie. Velitelům se jen s největším úsilím dařilo udržet bojeschopnost. Pomáhaly jim v tom časté přelety letadel, které je nutili být stále ve střehu a tak je aspoň trochu zaměstnávaly.

Ralfovy obtíže pomalu ustupovaly. Závratě byly každým dnem menší a tlak v prsou zvolna mizel. Už se o sebe dokázal sám postarat, i když byl stále rád, že se při svých krátkých pochůzkách může opírat o stěny vagónu.

Čekání, které bylo původně ohlášeno na několik hodin, se nakonec protáhlo na celý týden. Pro Ralfa to byl týden strávený na kavalci. Naprosto nečekaně a za vrcholně nepříjemných okolností.

Jak se jeho stav zlepšoval, začal se opět pomalu zapojovat do dění jednotky. Nechával si předkládat denní zápisy a pečlivě procházel vše, co se přihodilo během jeho nepřítomnosti. Podepisoval rozkazy a procházel se po chodbě vagónu. Z okna pak sledoval dění kolem vlaku.

Jednotka trénovala, udržovala se v kondici. Na poli za stanicí probíhal nácvik boje a bojových situací. Jednotka se instinktivně držela vždy dostatečně daleko od "trestné jámy". Už nevoněla čerstvou hlínou, původní vyvýšenina se pomalu sesedala.

Vojáci wehrmachtu na ně pobaveně hleděli ze svých strážných pozic. Měli již své osobní zkušenosti z boje a srdečně jim přáli, aby si skutečné válce, po které tak toužili, také užili.

Počasí bylo střídavé, jak jarní počasí bývá. Několikrát se přehnal menší déšť, ale pokaždé naštěstí trval jen krátce. Ralfovi v jeho nemoci bylo milejší, když bylo zamračeno a pršelo, kupodivu mu to nyní více vyhovovalo. Jakoby ostatním záviděl, že mohou být venku a připravovat se na blížící se střet s nepřítelem.

Tak uplynul sedmý den od popravy zajatců a onemocnění Ralfa. Ten se nyní cítil docela v pořádku a mnohem lépe. V tento den poprvé od té události předstoupil před svou jednotku a převzal zpět velení. Bylo vidět, že i oni jsou rádi, že se dal zase do pořádku. Z velení žádné další rozkazy nepřicházely, pokračovali tedy s jednotkou ve výcviku.

LIV.

K večeru se u Ralfa ohlásil radista s důležitou zprávou. Ralf očekával, že bude konečně vydán rozkaz k další cestě. Když si zprávu přečetl, ztuhl.

Trať byla opakovaně poškozena dalším útokem partyzánů. A jak mu oznamovali, poškození bylo tentokrát rozsáhlé. Neuměl si představit, co to znamená. První útok byl označen jako lehký a dosud nebyly opravy dokončeny. Jak rozsáhlý musel být nový, tentokrát označen jako velký? Nicméně v rozkazu byla zdůrazněna zásadní změna, která měnila všechny dosavadní plány. Jednotka bude v další cestě pokračovat po ose, tj. vlastní silou po silnici.

Ralfa rozkaz zcela zaskočil. Jednak mu naznačoval, že partyzáni zřejmě zasahují do dění u fronty daleko více, než byl dosud informován, ale hlavně před něj stavěl závažný problém. Jak složit tak velké množství těžké techniky z vagónů na omezeném prostoru tohoto malého nádraží?

Urychleně svolal všechny podřízené důstojníky a společně se zamysleli nad způsobem organizace vykládky, aby mohla jednotka dále pokračovat podle rozkazů. Nebylo to jednoduché, v místních podmínkách a s minimálním technickým vybavením manipulovat s nejtěžšími typy tanků. Porada trvala celé dopoledne. Po velkém dohadování byl konečně dohodnut odpovídající postup.

Byla vytvořena skupina z vojáků, kteří měli nějaké zkušenosti s tesařinou a ti dostali za úkol smontovat dostatečně pevnou sjezdovou rampu. Ta měla být umístěna na konci slepé koleje, kde bylo dost místa a tam se měly postupně přistavovat vagóny a nechávat stroje sjíždět na zem.

Problém se objevil v tom, že široko daleko nebylo žádné vhodné dřevo, z kterého by se mohla rampa zhotovit. Nakonec musel Ralf přikázat vojákům wehrmachtu, kteří se svými transportéry stáli nečinně na silnici, aby objížděli okolí a sváželi všechno přijatelné dřevo, na které narazí. Naštěstí našli nedaleko tři vypálené domy, z kterých se nechaly některé trámy použít. Další parta rozebrala jednu část staniční budovy a z ní získala docela kvalitní trámy. Celý den pak strávili všichni vojáci tím, že sváželi transportéry wehrmachtu všechno dostupné

dřevo k slepé koleji, kde truhláři budovali potřebnou rampu. Musela být velice důkladná, aby unesla i takové kolosy, jakými byly Ferdinandy.

Teprve druhý den byla hotova a mohlo se přistoupit k sjezdu prvnímu tanku. Měli štěstí, ač bylo nádraží malé, mělo průjezdné dvě koleje a třetí slepou, za níž rampu postavili. Nyní mašinou přivezli první vagón, který na vyzkoušení pevnosti rampy vezl lehčí transportér. Opatrně a pomalu najeli s vagónem těsně k jejímu okraji. Stroj za pozorného dohlížení celé jednotky sjížděl opatrně z vagónu.

Byl to zkušební sjezd. Pomalu jako šnek, centimetr po centimetru, aby vyzkoušeli, zda rampa váhu stroje vydrží. Prožívali napínavé chvíle, vojáci téměř nedýchali. Transportér s lehce bublajícím motorem zdolával těch několik metrů, které ho dělily od země. Když se kola dotkla země a stroj vyrazil rychle kupředu, všichni vykřikli radostí. Po jeho pásech zůstávaly v měkké hlíně první stopy.

Řidič dokázal vysoký stupeň umění v ovládání svého stroje. Také truhláři se mohli hrdě hlásit ke své práci. Rampa se ani nehnula, přestože některé jeho díly vyrobené z ohořelých trámů nepůsobily dost pevným dojmem.

Následovala výměna vagónů. Odstavit prázdný vagón na poslední kolej, najet k vlaku, připojit další vagón s tankem a přejet k rampě. Bylo to velmi zdlouhavé. Ralf byl nervózní, zda takovým způsobem stihnou včas sjet se všemi tanky. V rozkazu pochopitelně nechyběl termín, do kdy měli ujet zbývajících necelých padesát kilometrů, které je od cíle dělil. Původně je měli zdolat v klidu vlakem, ale nyní se budou muset vyrovnávat s útrapami přepravy po silnicích či terénem.

Přitom tanky musely sjíždět z vagónů velice pomalu a opatrně, nesmělo se spěchat, nemuselo by se to vyplatit. Ale dařilo se to. Jeden za druhým zvolna sjížděly jednotlivé stroje ze svých stanovišť na plošinách vagónů a pomalu přejížděly na louku před nádražím, kde se seřazovaly do přesných řad.

Jak vykládka pokračovala, přibývalo na poli seřazených strojů. Tigery se řadily do jedné řady, Elefanty do druhé, transportéry do další a za nimi postupně ostatní.

Jako zázrak na ně zapůsobilo následujícího dne, když se podle plánu objevila očekávaná, dlouhá kolona cisteren vezoucích dostatečné množství paliva. V poslední době se hroutily všechny plány a tak plánovaný příjezd cisteren trochu napravil reputaci tradiční německé pečlivosti. V nádržích jednotlivých strojů bylo jen minimum paliva, které by jim v žádném případě na cestu po vlastní ose nestačilo.

Vojáci se rozdělili na dvě skupiny. Jedna pomalu sjížděla s technikou z vlaku, druhá dotankovávala naftu z cisteren do nádrží vozů. Pracovali na směny bez přerušení i v noci a práce rychle ubývala.

Vojáci wehrmachtu na ně shlíželi ze svých stanovišť, či míst v transportérech a pokud nedostali příslušný rozkaz, do jejich práce nezasahovali. Při příkazech se vždy oháněli tím, že jejím vykonáváním ohrožují bezpečnost stanoviště, že se nemůžou plně věnovat svému hlavnímu úkolu - pečlivě hlídat svěřenou stanici. Takže jim Ralf s ostatními veliteli raději nedával příliš mnoho úkolů, pokud to nebylo nezbytně nutné.

I když neustálé přesunování vagónů lokomotivou velmi zdržovalo, pomalu se řady připravené techniky před nádražím natahovaly a prázdných vagónů přibývalo.

Třetího dne byli konečně hotovi. Všechna technika stála srovnaná v řadách před nádražím. Nádrže byly po okraje naplněné. Prázdné cisterny vyrazily nazpátek do Charkova a Ralf se sešel naposledy v prostoru nádraží se svými podřízenými, aby projednali definitivní pokyny před vlastním přesunem.

Když podrobně dohodli kompletní organizaci přesunu, byl vydán rozkaz k výjezdu.

První vyrazily transportéry s nákladními auty s flaky, protiletadlovými kulomety. Mezi nimi projížděly motocykly se sajdkárami, na kterých byly k palbě připravené těžké kulomety. Protože hrozilo možné nebezpečí nepřátelského útoku, všichni byli ve střehu, aby jim nic neuniklo.

S pomalým blafáním se rozezvučely těžké motory Tigerů a Ferdinandů a vypouštějíc ohromné chuchvalce modrého dýmu z výfuků pomalu přecházely na vyšší otáčky. Celá louka se zahalila do závoje smogu a hluku motorů.

Na pokyn se první stroje daly do pohybu a postupně se přidávaly další. S pronikavým skřípěním a vrzáním svých pásů se těžké ocelové obludy pohnuly a sjížděly na prašnou cestu. Zde se řadily do dlouhé kolony, aby vyrazily na zbytek cesty. Ralf se překvapeně díval do mapy. Podle ní měli jet po hlavní silnici, ale ve skutečnosti to byla jen jakási polní cesta, z které se vysoko zvedala mračna prachu, místy se auta zase bořila do bahnitých kaluží.

Ralf sledoval přesun z velitelského postu svého Tigera zhruba uprostřed kolony, odkud mohl řešit případné problémy na všech stranách. I když byl postup pomalý, probíhal zatím v poklidu.

Během přesunu se dosud nikde nesetkali s nějakou činností nepřítele. Byli obezřetní, zvyšovali pozornost u každého lesíku, před každým kopečkem, kde by mohli být schovaní partyzáni. Hodiny plynuly, kilometry ubývaly a cesta k jejich spokojenosti probíhala bez mimořádné události.

Postupovali mírně zvlněnou krajinou. Vypadala idylicky. Byla poměrně přehledná a pro partyzánský útok nebyla v okolí vhodná místa, což je uklidňovalo.

"Nepřátelská letadla!" ozvalo se Ralfovi ostré zvolání ve sluchátkách, jak kdosi prudce vykřikl do vysílačky.

Všichni okamžitě zpozorněli. Stejně jako ostatní, tak i Ralf začal očima bloudit po obloze. Ucítil jemné šimrání na zátylku, když náhle těsně nad obzorem uviděl na severovýchodu několik teček, které se zvolna přibližovaly. Přiložil k očím dalekohled a v něm poznal detaily zvětšujících se letadel.

"Jsou to Šturmoviky!" zvolal vypjatě jakýsi hlas, který jako první rozpoznal letadla.

V hlasu bylo cítit napětí a obavy. Nebylo se co divit. Celá jednotka se právě nacházela na cestě mezi poli. Téměř na rovině, nikde žádný kopec, nikde žádné stromy. Nebylo kam se

schovat, člověk si připadal jak nahý v trní. A blížící se letadla byla absolutně ta nejhorší, jaká se mohla objevit.

Iljušin Il-2, známý jako Šturmovik, bylo velice nebezpečné, výkonné letadlo. Svým vzhledem nebyl ničím výjimečný, ale jeho výkony vyvolávaly obdiv i obavy. Byl to jeden z nejvydařilejších ruských vojenských letadel.

Ve dvoumístném stroji seděl za pilotem zády k němu další letec, střelec a současně navigátor, který měl hlavně za úkol chránit letadlo před útoky zezadu. Iljušiny byly známé svým mohutným pancéřováním, takže úspěšně odolávaly ostřelování z většiny pěchotních zbraní, což jim dovolovalo podnikat lety v nízké výši a přesně zaměřit svůj cíl. Této schopnosti dokázali maximálně využívat.

Pro destruktivní účinek na německé tanky se jim začalo říkat "Černá smrt". Přezdívka byla oprávněná. Letadla měla dva výkonné kanóny a těžké kulomety, někdy i neřízené protitankové střely. Kanóny i rakety byly neobyčejně účinné proti většině používaných německých tanků. Mezi Němci proto vyvolávala velkou paniku, kdekoliv se objevila. Někdy se o nich vyprávěly neuvěřitelné historky, které vypadaly jako příběhy o mýtických historických příšerách.

Všichni se chvatně připravovali na blížící se nebezpečí a dělali poslední kroky k zajištění co největší ochrany techniky a lidí. Ralf neustále sledoval letadla dalekohledem a vyhodnocoval situaci. Štěstí se od nich dnes odvrátilo a po delší době, kdy se jim nepřátelská letadla vyhýbala, si je vybrala za svůj hlavní cíl.

"Jestřábe," zvolal do své stanice nastavenou pro spojení s velitelstvím, "tady mrož. Máme tady nepřátelská letadla, jsme v přímém ohrožení, potřebujeme bleskově leteckou ochranu."

"Mroži slyšíme tě," uslyšel slabě odpověď, "kdy očekáváte začátek náletu?"

"Tak do deseti minut," chrlil horečně Ralf, "jsou již blízko. Naši hoši sebou budou muset rychle hodit."

"Máme ve vzduchu čtyři letky," uklidňoval jej studený hlas, "posíláme vám je, máte je tam do několika minut."

Odpověď velitelství jej uklidnila. Než se nepřátelská letadla zformují, než se jim povede zaměřit jejich konvoj, mohli by tu vlastní stíhači být. Obratem informoval všechny velitele tanků o blížící se pomoci.

Svým lidem nemusel vydávat další rozkazy. Každý věděl, co přesně dělat, byli perfektně vycvičení. Když sledoval jejich přípravu k obraně, oprávněně cítil uspokojení.

Na obzoru se objevovala další a další letadla, již to nebylo jen pár ojedinělých letadel, bylo to několik letek. Ty se nyní společně blížily přímo k nim a manévrovaly tak, aby nalétávaly co nejlépe do osy kolony. Bylo jasné, že jsou o konvoji dobře informováni a že útok bude směřovat na něj.

Pomalým letem se letadla zvolna přibližovala a když se dostala dostatečně blízko, flaky umístěné na korbách nákladních aut a transportérů zahájily palbu. Vrhaly proti nepříteli

desítky kilogramů železných projektilů, které jim v dlouhých svítivých pruzích mířily v ústrety. Ralf svým triedrem sledoval, jak trasy střel křižují dráhy letadel.

Pln euforie vykřikl, když zahlédl, jak ohnivé stopy střel končí v trupu vedoucího stroje. Za normálních okolností by takový zásah znamenal konec každého letadla, ne však Šturmovika. Letadlo pokračovalo v nezměněném letu dál a nevypadalo, že by bylo vážněji poškozeno přesnými zásahy flaků.

Ralf mohl ke svému zděšení sledovat, jak se střely v roji jisker odrážejí od trupu letadla, aniž jej jakkoliv poškodily. Situace pro něj nepochopitelná. Dokonalé německé zbraně najednou nebyly schopné sestřelit nepřátelské letadlo! Vynikající pancéřování ochránilo letadlo před jasnou zkázou. Připadalo mu v té chvíli nezranitelně.

Stopy střel projely po celé délce trupu a dostaly se k zadní polovině. Z něj začaly konečně vytrhávat kusy potahu, které prudce odlétaly všemi směry. Tam už pancéřování nebylo tak dokonalé a okamžitě se projevila síla flaku. Menší i větší části potahu vířivě poletovaly ve vzduchu za letadlem.

Jenže tam nebylo žádné z citlivých míst letadla, takže to pro něj neznamenalo žádné vážné ohrožení a mohlo nezadržitelně pokračovat stále dál, v přímém letu ke koloně. Byl to vedoucí letoun skupiny a byl z ostatních letadel nejblíže. Když přilétl k odpovídající vzdálenosti, objevily se pod jeho křídly ohnivé záblesky a za chvíli uslyšeli dunivý zvuk kanónů.

Ralf s napětím sledoval, kde naleznou střely ruského letadla cíl a ulehčeně si oddechl, když spatřil, jak začaly vytrhávat velké kusy drnů a hlíny poměrně daleko od prvních strojů kolony. Velká oblaka prachu se v rychlém sledu objevila po levé straně a pokračovala podél vozů dál.

Pilot naštěstí mířil velice nepřesně. Divoké gejzíry od jeho střel vyskakovaly přes deset metrů nalevo od kolony. Několik řad prudce se vzedmuvších chuchvalců prachu a drnů stoupalo vzhůru. Smrtelně nebezpečné střely míjely řadu strojů neškodně v poli a žádnou škodu nenadělaly.

Když letadlo dolétlo téměř do poloviny kolony, jeho střelba utichla a letoun se lehkým obloukem začal od vlaku vzdalovat. Během celé doby kolem něj křižovaly oblohu desítky svítivých párů střel. Ralf sledoval jeho odlet s uspokojením, první nálet přestáli dobře.

Za vedoucím letounem přicházely ke slova další stroje, letící za ním ve větším odstupu. Také ony začínaly nálet. Jedno za druhým spouštěly své nosy dolů a zvýšenou rychlostí zamířily ke koloně.

Ralf v triedru opět zahlédl střely flaků umístěné na nákladních autech, jak ostře vylétly novým letadlům v ústrety. Tentokrát letadla nezačala střílet tak daleko od kolony jako první stroj, ale přiblížila se na bližší vzdálenost. Bylo zřejmé, že se nezaměřují na těžkou techniku v koloně, nýbrž na místa, odkud po nich flaky střílely.

V tom okamžiku Ralf pochopil jejich taktiku. První stroj vyprovokoval jejich obranu k palbě a přitáhl pozornost na sebe. Všechny flaky začaly divoce střílet, ale svou střelbou odhalily dalším letadlům svou polohu. Ta se nyní na ně mohla plně soustředit. Žádný z nich nezůstal v záloze, aby je náhle z neočekávaného směru napadl. Jednotka se připravila o okamžik, který v bitvách hraje velkou roli. O moment překvapení. Důležitý faktor, který rozhoduje mnoho

bitev. Mimoděk si vzpomněl na své dětské hry, ve kterých se je tak často snažil použít. Zlostně se chytl za hlavu.

Další letadla již mířila najisto a mohla mnohem přesněji flaky zaměřit.

Střelci obrany i tentokrát mířili poměrně přesně. I na dálku bylo zřetelně vidět množství zásahů nízko letících letadel. Také nyní zahlédl jiskřičky u jejich trupů a kusy odletujících potahů ze zadních částí trupu či křídel. Ani tentokrát na to nebrali útočníci zřetel a pokračovali nezadržitelně za svým cílem.

Ostré oslnivé záblesky se po chvíli objevily pod jejich křídly a Ralf soustředěně sledoval, jak střely začaly rozrývat půdu jen několik metrů před prvním transportérem s flakem. Zprudka vyletující kusy drnů a hlíny se rychle blížily směrem ke stroji.

Za malou chvíli dorazily až k němu a první střely zasáhly samotný transportér. Za dunivého výbuchu se celý stroj zahalil do černého dýmu, v němž se za okamžik objevil ostrý záblesk. Za zasaženého stroje začaly létat vzduchem velké části plechů.

Všichni čtyři vojáci obsluhy byli vymrštěni vysoko do různých stran a jejich těla letěla vzduchem. S nimi i rozmetané části techniky. Zásah byl velmi přesný a směřoval do některé z citlivých částí. Šedivý mrak se prudce rozpínal na všechny.

Když letadlo přelétávalo nad zbytkem toho, co z transportéru ještě zbylo, přerušilo palbu. V dalším náletu již pilot nepokračoval. Velkým obloukem následoval první letoun a vzdaloval se doprava točenou zatáčkou. Zuřivá střelba ostatních flaků za ním dál vysílala stovky svých smrtících projektilů, dosud bez nejmenšího efektu.

Ke svému útoku se chystalo další z útočících letadel. Vybralo si další flak v koloně, jedoucí o pět tanků dál za právě zasaženým dělem. Nebylo nejmenších pochyb, že jako své první cíle si útočníci vybrali obranu konvoje.

I tentokrát byl útok neobyčejně přesný a účinný. Ralf mohl jen zlostně zatít své pěsti, když uviděl další ohnivou kouli v místech, kde předtím jelo auto s flakem dštícím proti útočníkům kvanta střel. Nový mrak temného kouře se zábleskem se objevil v koloně. Rozervaná těla nešťastných vojáků prolétla vzduchem, aby dopadla desítky metrů od zbytků auta. Mohutná detonace obraz zkázy doplnila.

Zbytky auta ihned pohltil velký požár, který nekonečným apetitem polykal vše ve svém dosahu. Kruh ohně plál mohutným plamenem všude tam, kam se rozstříkla nafta ze zasažených nádrží. Bylo jasné, že nikdo z obou posádek nemohl běsnění živlu přežít.

Letadlo se, jakoby opojeno z úspěšného náletu, naklonilo po vzoru svých předchůdců na pravou stranu a obloukem mizelo v dáli. Nebyl čas se dál zabývat smutným pohledem na hořící trosky, jelikož na konvoj nalétávala další dvě letadla. Dalo se dopředu tušit, jaký bude jejich cíl. Opět si vybrala transportér s flakem a bez otálení na něj zaútočila.

Tentokrát se obrana konečně prosadila. Jakmile se další dvojice útočníků přiblížila na účinný dostřel, ozval se mohutný výbuch ze zadního letadla a to se ihned zahalilo do tmavého kouře.

Když se z něj za okamžik opět vynořilo, šlehaly mu z motoru protáhlé plameny a za letadlem zůstávala dlouhá černá kouřová stopa. Stroj se ihned propadl o několik metrů níže. Po chvilce se prudce postavil na levé křídlo a zamířil nosem k zemi. O několik vteřin později do ní narazil a k nebi se vznesl vysoký, temně černý sloup dýmu s probleskujícími svítivými plameny ohně. Celou událost uzavřela ohlušující detonace. Hustý kouř a prach, který se rychle rozpínal na všechny strany, schoval pod svůj příkrov všechny věci ve svém okolí. Ohnivé jazyky měnily trup letadla v pokroucenou změť trubek a drátů, když polykaly vše, co mohlo hořet. Několik práskavých výstřelů zaznělo v rychlém sledu za sebou, jak v žáru vybuchovaly jednotlivé náboje.

Gejzír výkřiků radosti se ihned ozval ve sluchátkách vysílaček a vojáci začali nadšeně jásat. Všichni, kteří měli možnost zničení letadla sledovat, dávali najevo svou radost.

Ale ani druhý útočící stroj neměl svůj šťastný den. Jen několik vteřin po zasažení zadního letounu, se objevila těžká černá kouřová stopa také za jeho ocasem. Bylo vidět, jak pilot těžce zápasí s řízením. Špička stroje již nemířila hrozivě na kolonu, ale letadlo sebou neovladatelně házelo ze strany na stranu a křídla se rozkývala nahoru dolů.

Po chvíli se naklonilo na stranu a okolím se rozeznělo chrchlání poškozeného motoru. Jeho nepravidelný, přerušovaný chod dával tušit, že některá ze střel bránících se flaků si našla cestu pancířem. Obloukem se vyhnulo koloně a snaha pilota nyní byla alespoň se šťastně vrátit na letiště.

Usiloval o to však marně. Letadlo se ještě chvíli drželo ve vzduchu, ale po chvíli si to s nosem ostře skloněným k zemi zamířilo do polí daleko od konvoje. Když se po chvíli zabořilo do země, vysoký sloup černého ohně ukazoval místo jeho konce. Hřibovitý oblak jako výstražný vykřičník stoupal vysoko k nebi.

Nadšení vojáků jednotky neznalo mezí. Dvojnásobný úspěch krátce za sebou jim byl pravým balzámem na napjaté nervy. Jásot a nadšené mávání zbraněmi ve vzduchu bylo slyšet přes řev motorů. Vojáci se zbavovali v euforii svých obav a strachu.

Radost však neměla dlouhého trvání. Nová dvojice nepřátel si nalétala do výhodné pozice a zaměřena na flak v koloně, zahájila palbu. Za chvíli se ukázalo, že plně nahradila své nešťastné předchůdce.

Začala střílet z větší vzdálenosti nežli předcházející letadla. Avšak na rozdíl od nich je pilotovali opravdoví mistři. Ozvalo se několik krátkých, ale vysoce účinných dávek. Když přelétávali nad kolonou a točili své stroje do pravé zatáčky, další dva flaky zmizely v oblaku kouře a ohně. Následovali své kamarády před sebou a obloukem se vzdalovali od kolony.

V rychlém sledu následoval nálet jednoho letadla za druhým. Vypadalo to jak nekončící hra, kterou s nimi Rusové rozehráli. Nestačili se vzpamatovat z náletu jednoho letounu a už tu byl další. Neměli čas se řádně rozhodnout, před kterým strojem se dřív chránit a na který zaměřit palbu. Byl to na jejich hlavami rej šedivých štik s červenými hvězdami a zdálo se, že peklo snad nikdy neskončí.

Nakonec zjistili, že i poslední letadlo skončilo svůj nálet. Oddechl si nejenom Ralf, ale s ním i celá jednotka. Pohled na kolonu neposkytoval nijak pěkný obrázek.

V místech, kde před několika okamžiky jela auta a transportéry s naleštěnými flaky, plály nyní hořící zbytky aut a všeho, co s sebou vezla. Místa byla zahalena těžkým kouřem a šlehaly z nich ohnivé plameny. Jak dopadly posádky aut a obsluhy flaků nemohl zatím nikdo zjistit, ale žádné velké naděje si nedělali. V ohnivém pekle nebyla naděje na přežití. Pokud kusy jejich těl nebyly rozházeny po okolí, pak se stále ještě nacházely mezi ohnivými plameny a nebyla šance jim pomoci.

Útočníci se dosud zaměřili pouze na protiletadlovou obranu a tak ostatní stroje zůstaly stranou jejich zájmu. Po rychlé kontrole stavu techniky Ralf zjistil, že ze všech strojů s flaky jim zůstaly jen dva. Jen ty jediné nebyly během náletu zasaženy a zůstaly nepoškozeny. Všechny ostatní byly zničené, většinou totálně. Společně s nimi byly většinou ztraceny i posádky.

S hrůzou si uvědomil, že byli právě připraveni o svou protileteckou obranu a jednotka je proti letadlům téměř bezbranná. Jsou nyní na širém poli vystavení napospas nepřátelům. Zoufale pohlédl směrem na západ, kde se měly objevit vlastní stíhačky. Až teď mu vlastně došlo, že dle slibu velení tu již dávno měly být. Avšak kamkoli se podíval, tam viděl jen jasnou jarní oblohu. Po slibovaných letounech stíhací ochrany nikde ani památky. Rusům nic nebránilo si je takticky rozebrat a co nejefektněji dokončit útok.

Kolona se zastavila, z tanků a nezasažených transportérů začali hromadně vyskakovat vojáci, aby se pokusili o zázrak a pomohli svým kamarádům, pokud by to bylo ještě možné. Přibíhali k hořícím vrakům a sledovali pokroucené zbytky halené běsnícím ohněm. Jen obcházeli kolem velkých ohnivých kruhů v uctivé vzdálenosti a sledovali bouřící živel. Nikoho, komu by mohli poskytnout pomoc nezahlédli.

"Dělají ´Čertovo kolečko´!" ozvalo se ostré zvolání.

Všichni se v obavách rozhlédli po nebi. Rukama si kryjíc oči před palčivým sluncem, prohledávali oblohu. Skupina drobných teček od východu se opět blížila. Byli udiveni. Mysleli si, že nálet již skončil a letadla odlétají. Nyní jim mráz přejel po zádech, když poznali svůj omyl.

Čertovo kolečko byl termín pro druh náletu, který ruští piloti těchto typů letadel rádi používali. Spočíval v taktice, kdy letadla nalétala na cíl jedno po druhém v pravidelných intervalech a útočila jen na kratičký okamžik, aby ihned co nejrychleji velkým obloukem odlétala. Létala v uzavřeném kruhu a oběť byla téměř neustále vystavena přívalu střel a pum. Neměla čas na oddych a uspořádání obrany. Byl to zdrcující kolotoč, který většinou končil dokonalým zničením nepřítele. Útok byl možný za podmínky, že letadla měla dostatek času a cíl nebyl chráněn leteckou obranou. Ralfova jednotka takový ideální cíl nyní představovala.

"Jestřábe! Jestřábe!" volal pronikavým hlasem Ralf na velitelství, "Máme tady další letecký útok. Kde jsou, sakra, ta letadla, co jste mi slíbili?. Jsme pořád pod palbou a stíhačky nikde. Při prvním útoku jsme se ubránili, ale přišli jsme skoro o všechny flaky. Ta letadla nutně potřebujeme!"

"Už jsme je tam poslali," oznamoval mu nepříjemný hlas, "měli by tam každým okamžikem být. Čekejte jejich příletu."

I tentokrát zazněla uklidňující odpověď. Ale nyní již zapochyboval, zda jí má věřit, či ne. I když se rozhlížel jak chtěl, mimo rychle se přibližujících Šturmoviků nebylo po dalších letadlech ani vidu.

Celá jednotka bezmocně sledovala, jak se Iljušiny stáčejí a v poklidu se srovnávají do útočné formace. Letěly zcela bez obav. Flaky, které je ohrožovaly při prvním náletu, byly nyní v plamenech a jen jeden jediný ze zadní části kolony o sobě dával věděl. Sám však již ohnivou stěnu, která by vytvořila účelnou překážku útočníkům, nevytvořil. Jeho osamělý štěkot působil nepřesvědčivě. Před prvním náletem vzlétalo iljušinům v ústrety stovky projektilů a stejně je nezastavily. Nyní to byly dva malé proužky střel z konce kolony. Těch si Rusové absolutně nevšímali, nebyly pro ně příliš nebezpečné. Střely prolétaly neškodně daleko od letadel. Druhý nepoškozený flak se ironií osudu zasekl, takže nebyl schopen střílet.

Vedoucí letoun se dostal na dostřel a pod jeho křídly se objevily ohnivé záblesky. První střely začaly rozrývat půdu před čelním tankem a kvapem se blížily. Dunivé, pomalé výstřely protitankových kanónů, vylétávající z kapkovitých van pod křídly, přehlušily ostatní lomoz. Prudká, a praskavá exploze prozradila, že pilot mířil přesně. Tank byl zasažen.

Celý tank byl rázem zakryt neprůhlednou clonou kouře. Několik řad prudce vyskakujících gejzírů po dopadnuvších střelách se rychle blížilo po prašné cestě k dalšímu tanku. Přejely po něm a také jej kouř mžikem zahalil. Celkem tři tanky zasáhl letoun přesným náletem, než se naklonil na bok a pravotočivou zatáčkou vzdaloval.

V Ralfovi zavládlo zděšení. Po prvním náletu, kdy byla přesným útokem zcela zlikvidována obrana, měl nyní možnost zahlédnout další přesnou střelbu ruského pilota.

Odvrátil svůj zrak raději někam jinam, na obzor, kde jasně svítilo slunce. Nechtěl vidět zasažené tanky, o které přišel během letu jediného letadla. Tři najednou! Hleděl do hlubin modrého nebe a pocítil křeče v oblasti žaludku. Raději by svůj pohled nechal navždy zabořený do té nádherné, nevinné modři vysoko nad nimi.

Ale vydržel to jen malý okamžik. Zrak se opět vrátil k zasaženým tankům na předku konvoje a pátral po vzniklých škodách. Oblaka prachu se pomalu rozptylovala a tanky se mu před očima začaly opět rýsovat.

Nechtěl věřit svým očím. Jak prach mizel, tanky se nořily na světlo a kontury byly stále zřetelnější. Nebylo na nich vidět jediné poškození! Bylo zřejmé, že zásahy žádnou škodu nenadělaly, i když je střely z kanónů ruského letadla nepochybně zasáhly. Všichni Tygři stáli a jak zvolna kouřová clona ustupovala, skutečně nejevily žádné příznaky poranění. Až nyní mu došlo, že opěvovaná Kruppova ocel prokázala své kvality a byla tentokrát pevnější nežli účinek ruských střel. Bezpečně odolala jejich ničivé síle.

Ale to se již přibližovala další ruská letadla. Dvojice označena rudými hvězdami začala vysílat své ohnivě pozdravy tankům vstříc a s rachotem se nad nimi prohnala. Tentokrát se jim podařilo perfektní střelbou zasáhnout pět tanků, které se zahalily do rozvířeného prachu.

Ralf opět netrpělivě čekal, jak bude situace vypadat, až se kouřem zahalené tanky objeví. Připadalo mu strašlivě dlouho, než se obrysy v mračnech počaly rýsovat. Radostně se rozesmál, když uviděl, že ani tento nálet nepoškodil jediný stroj. Všechny stály netknuté, jako před začátkem náletu.

Ale nebyla to poslední ruská letadla. Nad jejich hlavami již prolétala další dvojice. I tentokrát dopadla smršť žhavé ocele na železné obry a další tři tanky zmizely v kouři a prachu.

Letadla odlétala a jeden z nich zůstal zahalen černým, olejovým dýmem. Ten se valil otevřenými poklopy, které členové posádky zanechaly zvednuté, když se horečně snažili stroj co nejrychleji opustit.

Zbylé dva i tentokrát přežily bez újmy. Ralf byl velice spokojen. Kvalitní ocel se konečně projevila v plné síle a odolala. Jeho spokojenost ale rychle vyprchala při pohledu na nebe, kde zahlédl další dvojici, nalétávající na konvoj. Tentokrát nesměřovala na tanky v jejím čele, ale jejich nosy mířily na střední část. A v těch místech se nacházel i jeho velitelský tank.

Stál na svém místě velitele tanku a vrchní polovinou vyčníval z věže ven, odkud řídil svou jednotku. Jakmile spatřil nalétávající letadla, bleskově se stáhl do nitra tanku a intuitivně nad sebou zaklopil poklop věže, který byl dosud po celou dobu před ním zvednutý.

"Letí na nás!" křikl do nitra tanku.

Stačil ještě varovně upozornit ostatní členy posádky a urychleně poklop zavíral. Stejně jako oni, i on se vrhl k podlaze tanku, kde očekával nejhorší. Z venku jen vzdáleně doléhal hluk letadel, který se mísil s temným bubláním motoru tanku, který stále běžel.

Uslyšeli ostré rachocení výstřelů kanónů letadla a po chvíli dunivé dopady střel na zem před tankem. Dopady se k nim rychle blížily. Než se stačili pořádně uvědomit blízkost, dopadl první granát na tank.

Ostré, zvonivé zadunění projelo celým strojem. Byl to kovový, smrtelný zvuk, jenž oznamoval přímý zásah. Ozvěna uvnitř stroje náraz několikrát vrátila. Celá posádka se ještě více přitiskla k podlaze. Řinčivé výbuchy granátů na plášti jejich tanku pokračovaly v rychlém sledu. Bleskově přeběhly od předku přes věž na záď. Ralf si usilovně přál, aby i ocel jejich tanku vydržela jak u ostatních strojů. Explozi zasaženého tanku měl znovu před očima. Hrdlo stažené hrůzou, zsinalý v obličeji a rázem propocený po celém těle čekal na konec útoku.

Připadalo jim, že to nikdy neskončí. Další a další údery bušily do tanku a trhaly každému z nich nervy na kusy. Při každém dunivém zaskřípění pancíře při zásahu sebou všichni podvědomě trhli. Rukama si chránili hlavy, což byl spíše reflex, než účinná obrana.

Pak všechno utichlo a oni uslyšeli řev přelétávajícího letadla nad svým strojem, který se za okamžik ztrácel v dáli. V tanku se rozhostilo nečekané ticho. Štiplavý pach síry a spáleniny jim pronikl do nosů. Chvíli dál leželi, jakoby nevěřili, že nálet na tank skončil a oni ještě žijí.

"Žijem?" ozvalo se z předku tanku, kde bylo místo řidiče. Jürgena sice nebylo vidět, ale jeho hluboký hlas nebylo možné z nikým zaměnit.

"Jste všichni v pořádku?" zeptal se rádiem Ralf, který se chopil své povinnosti starat se o posádku.

"Střelec v pořádku," řekl chladně Lutz, jakoby se nic nestalo.

"Radista v pořádku," potvrdil Harald.

"Nabíječ v pořádku," hlásil Ludwig.

"Je to divný, ale i řidič v pořádku," zubil se spokojeně Jürgen

Ralf už dál nečekal, otevřel poklop a opatrně vykoukl ven. Jeho zrak nejdříve přelétl oblohu a hledal ruská letadla. Když v nejbližším okolí žádná nezahlédl, opatrně se zase vysoukal po ramena nad věž tanku, co nejvíce se kryjíc za zvednutý poklop.

Zahlédl vzdalující se letadla, která právě provedla útok na jejich tank. Další se sice přibližovala, aby svůj nálet uskutečnila, ale ta byla zatím ještě daleko. Rozhlédl se po okolních tancích. Na nejbližších dvou za sebou uviděl stejné stopy po zásazích a pruhy drobných gejzírů vedoucí od vlastního stroje k nim. Byly to stopy, jak letoun "kropil" tuto část konvoje. Spokojeně zakýval hlavou, když zjistil, že ani ony neutrpěly žádné vážnější poškození.

Teprve poté jeho zrak sjel na povrch vlastního tanku. Khaki barva stroje byla ve dvou přímých řadách poškozena. Přesně v místech zásahů střel byl pancíř poškozen. Plech byl mírně zprohýbán, někde i nalomen. V každém místě zásahu se pod odštípnutou barvou leskl kov a lemovaly jej různě velké začouzené kruhy. Na všechno pomalu usedal jemný prach, vířící kolem nich. Uspokojen pohledem na nepoškozené tanky znovu pohlédl vzhůru po letadlech.

Ta nově přilétající už byla docela blízko a chystala se k co nejlepšímu zacílení tanků. Bylo zřejmé, že se chystají opět zaútočit na střední část kolony, zopakovat útok na stejný prostor, jako předchozí útočníci. Raději se stáhl do útrob tanku a poklop pečlivě zavřel. Okolní dění sledoval jen periskopy. Jimi však nemohl vidět nahoru, takže neviděl přilétající, ani odlétající letadla.

Když jim přelétala nad tankem, hřmot jejich motorů přehlušil všechno ostatní. Trochu si oddechli, když letadla pokračovala v letu dál a tentokrát kanóny s kulomety nemířily na jejich stroj, ale na mušce měly tanky za nimi. Ozvalo se několik dunivých výbuchů, jež značily zásahy do některých strojů a dle temných praskavých zvuků zřejmě i zničení některého z nich.

Napětí v tanku narostlo. Byli zvědaví, zda nebyl zasažen stroj s některými z jejich kamarádů. Než však měli možnost se o tom přesvědčit, ozvaly se nad nimi motory dalších letadel a za chvíli následovala i další střelba. Také tentokrát uslyšeli temné zadunění, charakteristické pro zásah do tanku, které jim nahnalo husí kůži.

Museli přečkat ještě několik náletů ruských letadel, než rachot jejich motorů zcela umlkl a nastal tolik toužebně očekávaný klid.

Ralf se opět zvolna vysoukal z tanku a pečlivě se rozhlédl po nebi. Nikde v nejbližším okolí žádné letadlo neviděl a tak se povytáhl co nejvíc. Chtěl se důkladně rozhlédnout po zadní části konvoje, která byla cílem posledního náletu. Drobné cáry temného kouře jim občas prolétly kolem tanku a zastřely mu výhled. Některé tanky byly tedy zasaženy.

Už první pohled značil tragedii. Tanky jedoucí za nimi nebyly vážněji poškozeny, ač i na dálku měly jasně viditelné, černým kouřem olemované přímé zásahy. Tím ale uspokojivý pohled skončil.

Mezi tanky jela promíchána nákladní auta a transportéry s pěchotou. A právě na tyto stroje se poslední letadla zaměřila. Po útocích prvních letadel poznali piloti, že tankům jejich kanóny neuškodily a tak se zaměřili právě na tyto méně odolné stroje. Výsledek byl, bohužel, velmi tragický.

Každé druhé nákladní auto bylo zasaženo a v plamenech. Některá částečně, jiná byla pod ohnivým příkrovem celá. Na některých byla munice, takže výbuch rozmetal vše do velké vzdálenosti. Jen černé, dohořívající trosky a velký spálený kruh naznačovaly, kde auta před několika minutami stála. Hustý černý dým stoupal z jejich zbytků prudce vzhůru. Kolem bylo možno zahlédnout několik na zemi nehybně ležících vojáků, zřejmě mrtvých.

Těžce poškozeny byly i transportéry. Jejich lehké pancéřování, které vojáky běžně proti lehkým zbraním chránilo, nyní pohromě nezabránilo. I z nich byla více jak polovina v plamenech, či těžce poškozena. Ze všech trčely planoucí, zohýbané pláty a železné tyče. Pancéře transportérů byly proděravěny mnoha zásahy, někde byly vytrhány celé kusy ocelových plátů. Jelikož většina vezla vojáky, pro mnoho z nich znamenaly přesné zásahy Iljušinů zranění, či smrt..

Ralf s bolestí v srdci obhlížel dílo zkázy a v duchu odhadoval, kolik z jeho vojáků asi zahynulo. Několik odvážlivců vyběhlo z okolních tanků a transportérů, aby pomohli hasit požáry, nebo vyprošťovali zraněné kamarády. Bylo jich ale jen pár. Bylo zřejmé, že se většina ještě z náletu pořádně nevzpamatovala. Letecký úder byl tentokrát nemilosrdný a umění a zkušenost ruských pilotů neobyčejně vysoké. Již nyní bylo zřejmé, že jednotka utrpěla značné ztráty.

Většina zadní části kolony byla nyní zahalena těžkým, černým kouřem, který se převaloval mezi stroji. Zakrýval okolí zasažených a hořících strojů. A protože zasažených bylo hodně, táhl se do dáli po celé délce kolony.

Ralfův zrak klouzal dalekohledem pomalu od jednoho stroje k druhému a na každém podrobně zkoumal stav jeho poškození. Současně se k nim snažil dovolat rádiovou stanicí a přímým dotazem zjistit stav posádky a stroje. Byl rád, když stroj za strojem hlásil dobrý stav. Překvapilo jej, kolik z nich hlásilo zásah či zásahů několik, ale přitom ke zranění posádky či poškození stroje nedošlo. Situace u nich vypadala stejně jako u jejich tanku. Tento uspokojivý stav byl ale jen u těžkých tanků které měly vydatné pancéřování. Lehčí stroje byly většinou po zásazích vážně poškozené, některé zcela zničené.

Před ním byl velmi těžký úkol. Musel zjistit, kolik je raněných či mrtvých. U strojů, které se mu rádiem ozvaly, to bylo vcelku dobré. Pancíře posádku vždy dobře ochránily, ztráty byly minimální. Ale některé zasažené stroje se neozývaly, tam bude muset osobně zajít a zjistit, jak jsou na tom.

Vyskočil z věže a vydal se na obhlídku. Když byl Ralf s kontrolou asi ve třetině kolony, ze zvyku přelétl zrakem oblohu a ztuhnul.

Na východním obzoru se znovu objevila letadla a směřovala k nim. Už sám zkušeným okem rozpoznal, že jsou to opět Šturmoviky. Zahajovaly další etapu "Čertova kolečka". Tentokrát změnily taktiku a nenalétaly proti nim v ose jízdy, nýbrž se stáčely, aby se přiblížily ke kolonì z boku. V první chvíli to Ralfa uklidnilo, protože nálet z boku byl značně obtížnější a pravděpodobnost zásahu podstatně menší. Měl za to, že letci svůj útok vedou špatně.

Také ostatní vojáci už přibližující se letadla zahlédli. Další se navzájem rychle upozorňovali. Poplašné výkřiky a troubení se ozvalo po celé délce klony. Všichni ti, kteří byli mimo bezpečí pancířů svých tanků, se rozběhli zpět. Jako mravenci se hemžili mezi vozy a mizeli v útrobách železných obrů.

Letadla se přiblížila na dostřel. Netrvalo dlouho a vedoucí stroj spustil své rychlopalné kanóny a kulomety. Ze zbraní pod jeho křídly vylétly první ohnivé šípy a směřovaly k tankům na čele kolony. Ralf byl zatím na relativně klidním místě, kam útok nesměřoval a ze svého velitelského stanoviště sledoval proběh náletu. Dokud to jen trochu bude možné, chtěl vidět pohyb každého stroje.

Uviděl prolétat střely mezi tanky a vybuchovat neškodně v poli za nimi. Zasáhnout cíl z boku při rychlém letu bylo velmi obtížné a on ani nečekal, že by se to pilotovi podařilo.

Letoun už byl těsně u kolony, když se mu tank podařilo zasáhnout. Bylo možno zahlédnout několik blýskavých výbuchů na pancíři prvního Tigera, jehož věž pojednou jakoby nadskočila. Po celém obvodě prudce vyrazil temný dým. Tentokrát měly střely zdrcující účinek. Pronikly pancířem a vykonaly pod ním své ničivé dílo.

Množství dýmu unikajícího po obvodu věže se prudce zvyšovalo. Celý vršek tanku zmizel v neprůhledném závoji. Šedý dým se pomalu měnil v černý, olejnatý kouř.

Letadlo přeletělo a pokračovalo dál. Bylo zřetelně vidět, jak pilot, rozradostněn zásahem, rozkýval letoun ze strany na stranu. Zřetelně tím dával vzkaz svým kamarádům, že byl úspěšný.

Na dalšího útočníka nemuseli čekat dlouho, za chvíli tu byli další dva. Vybrali si další tank, hned za zasaženým Tigerem. Ralf stále sledoval, vysunut z věže, jejich nálet, protože se odehrával dostatečně daleko.

Ozval se znovu ohlušující rachot kanónů nalétávajících Iljušinů. Trasy střel směřovaly na dalšího Tigera v koloně. Ralfovo tělo bylo našponováno maximálním soustředěním, s jakým sledoval výsledek náletu.

Stejně jako při prvním náletu, tak i nyní nejprve střely divoce rozhazovaly velké množství hlíny z pole daleko za kolonou. To byly střely, které k Ralfově radosti svůj cíl nezasáhly. Stejně jako poprvé, tak i nyní se ruští piloti po několika vteřinách zastříleli a pak už jen zděšeně sledoval, jak se střely přiblížily k tanku, aby se po chvilce první z nich rozprskly o jeho pancíř. Ten prvním zásahům odolal. Ale další a další střely bušily do jeho pancíře až kouř výbuchů začal halit věž. Nebylo možno rozeznat jak jsou úspěšné.

Zato u druhého tanku, kterým byl PzKW IV, na který útočil další letoun dvojice, se náhle zprudka objevil těžký černý kouř a ozval se ohlušující výbuch. Letadla právě přelétala nad kolonou, když se věž tanku, vyrvána obrovským výbuchem, vymrštila do vzduchu a zvolna

obloukem dopadla v poli několik desítek metrů od podvozku. Ten byl zahalen rozsáhlým požárem a tmavým dýmem. Divoké plameny šlehaly vysoko, vydatně zásobovány rozlitou naftou a vybuchující municí.

Bylo vidět, jak troska podvozku zůstala stát všelijak pokroucena a zdeformována. Věž tanku ležela na zádech daleko v poli, částečně zabořená do hlíny. Její hlaveň čněla směrem vzhůru jak varovně zvednutý prst. Nehořela, jen zůstala zahalena v oblaku prachu. Z prvního zasaženého Tigera mezitím unikal již jen lehký závoj dýmu a vypadalo to, že bude v pořádku. Náhle se prudce otevřel vrchní poklop věže a z něj se bleskově vynořilo tělo velitele tanku. Bylo vidět, jak se všemožně snaží dostat urychleně ven. Jakmile vytáhl horní polovinu těla, vyrazil z nitra železné obludy prudký sloup ohně. Plameny šlehaly do výše téměř tří metrů a byly velice prudké. Ralf napjatě sledoval, zda se ještě někomu dalšímu z posádky nepodaří vylézt ven, ale nikdo se již neobjevil. Také spodní poklop nad místem řidiče zůstat zavřený.

Tělo velitele tanku se svou horní polovinou převalilo přes okraj věže a zůstalo bezvládně viset. Vysoko šlehající plameny z otevřeného poklopu naznačovaly ohnivé peklo, které se muselo v tanku odehrávat. Za několik vteřin přeskočily na tělo visící dolů a po celé délce je pohltily. Úděsný pohled se odehrával před očima ostatních vojáků kolony, kteří nebyli schováni či měli odvahu nálet sledovat zpoza svých krytů.

Útočící letadla se pomalu vzdalovala a v jejich koloně se objevily další dva vraky, místo těch krásných a dokonalých strojů, které nedávno slavnostně přebírali. Když nalétávala další dvojice, mířila tentokrát pro změnu na konec kolony a tak se ani tentokrát Ralf neschoval do svého stroje.

Zahájily palbu ze značné vzdálenosti a jejich cílem se nyní staly dva Ferdinandy. Masivně pancéřované stíhače tanků by neměly střely poškodit. Poměrně dlouho se piloti zastřelovali než zahlédl, jak střely vybuchují na pláštích tanků. Mráčky od výbuchů se objevovaly v rychlém sledu na bocích věží. Náhle zahlédl, jak se střelba přenesla u prvního napadeného stroje k jeho spodní části a u druhého k zadní.

Než si stačil uvědomit, proč letci míří právě na tato místa, uviděl, jak střely z kanónů u Ferdinanda trhají pásy a jednotlivá nosná kola mezi nimi. U druhého došlo k probití lehčího pancíře v místě žebrování krytu chladiče. Jednotlivá žebra zeslabovala pevnost pancíře a tak skrze ně mohly střely snáze pronikat dovnitř a poškodit motor. V ostatních místech proti těžkému pancéřování neměl kanón letadla nejmenší šanci.

Konečně Ralf pochopil, proč letci změnili taktiku náletu. Uvědomili si, že útočit čelně na místa tanků, kde jsou opatřena nejmasivnějším pancířem je pro ně beznadějné. Měli možnost se mnohokrát přesvědčit, jak účinně odolával přímým zásahům. Zahájili proto útok na ta nejzranitelnější místa. Tento opakovaný druhý nálet byl zaměřený na těžší techniku, když lehká vozidla byla dostatečně poškozena předchozím útokem.

Jak se další dvojice letounů rychle přibližovala ke koloně, jejich kanóny s profesorskou přesností poškozovaly všechny slabá místa strojů. Po ukončení náletu se bleskově přehouply nad kolonou a mizely rychle v dáli. Měly stále dostatek času. Kolona se neměla prakticky čím bránit. Jediný flak a jeho posádka se svými pěchotními zbraněmi se snažili, ale tyto zbraně neměly šanci je zastavit.

Další letouny se dostaly na dostřel a tak se ozvaly nové výstřely z kanónů. I tentokrát byly jejich cílem Ferdinandy. Konečně nálet dopadl tak, jak si Ralf představoval. První pilot netrefil vůbec, druhý sice tank několikrát zasáhl, ale střely jen neškodně explodovaly na jeho pancíři.

Celá ruská letka útočila vlnu za vlnou, než i poslední dvojice přeletěla konvoj a zmizela za obzorem. Některým letadlům se nálet vydařil a jejich střely svůj cíl našly, jiné rozrývaly půdu v poli daleko za kolonou tanků. Rozsah škod se ale v první chvíli nedal odhadnout. Ralf si při pohledu na spoušť, kterou za sebou zanechala letadla, pevně tiskl pěsti zlostně k hlavě a zuřivě všechny Rusy proklínal. Z jeho úst vylétaly ty nějšťavnatější nadávky, jaká bylo možno vyslovit. Řada tanků byla v plamenech, z mnoha transportérů zbyly pokroucené plechy. I na dálku mohl vidět, že nejméně dva z Ferdinandů byly poškozeny.

Ani v nejhorším snu nepředpokládal, že další letecký útok na jejich kolonu bude mít takový zdrcující výsledek. A co bylo nejhorší, v triedru uviděl, jak se první stroje opět stáčí k dalšímu "čertovu kolečku" a chystají se na ně znova zaútočit. A opět byl nálet veden z boku do jejich pravé strany. Zakroutil nevěřícně hlavou. To ani nebylo možné, že mají s sebou tolik střeliva a paliva.

Osvícen náhlým prozřením si uvědomil, jaký je důvod bočních útoků ruských pilotů. Na první pohled nelogický styl byl přímo geniální. Piloti sice měli z boku daleko menší šanci zasáhnout cíl, ale stříleli na podstatně slaběji chráněná místa strojů, což zase v případě zásahu zvyšovalo pravděpodobnost poškození techniky. Studený pot mu vyrazil na čele. Zde je příčina velké úspěšnosti proběhlých náletů! Počet zničené techniky potvrzoval, že piloti jsou zkušení mazáci, žádní nováčci. Když mu vše prolétlo hlavou, uchopil rychle mikrofon, aby si jej přitiskl ke rtům.

"Všechny stroje ihned stočit o devadesát stupňů doprava," zvolal rozčíleně. "Opakuji, všechny tanky ihned otočit ostře doprava, rychle!" křičel co mohl nejvíc.

Opakoval několikrát svoji výzvu a pak už jen sledoval, jak jeden stroj za druhým uposlechli jeho rozkaz a otáčejí se udaným směrem na místě, jak přikazoval. Tanky tak mohly přivítat letadla svými čely, tedy svým nejsilnějším pancířem. Trochu si oddechl.

Přiložil opět triedr k očím, aby sledoval další ruský nálet. Jedno letadlo za druhým se spouštělo, aby vychrlilo svůj zkázonosný pozdrav koloně. Dopadlo to přesně podle jeho předpokladů.

Pilotům se podařilo daleko méně zásahů, než když provedli první útok v ose kolony. Mnoho granátů vybuchlo neškodně v poli, které už jimi bylo důkladně přeoráno. Několik zásahů se jim přesto povedlo, jenže tentokrát již střely mířily do pevného pancíře. Při tomto náletu se jim podařilo zničit pouze dvě nákladní auta, tanky žádné.

Byl víc než spokojen. Podařilo se mu konečně odhalit ruskou taktiku a reagovat na ni.

Nebyl to však ještě konec. Rusové se nemínili jen tak vzdát své kořisti a tak se jejich letouny opět otáčely k dalšímu náletu. Ralf je sledoval triedrem, aby mohl dát včas správný rozkaz při změně taktiky.

Náhle v dalekohledu zahlédl, jak se ruské letadla prudce stáčejí z původního směru ke koloně a rozlétají se divoce na všechny strany jak hejno vyplašených holubů. Očekával opět další taktickou fintu a přemýšlel o lsti. Než mohl vypátrat důvod jejich nečekaného chování, zahlédl, jak shora mezi ně jako blesk vlétlo několik dalších letadel.

Zkušeně je ihned identifikoval: byly to německé Focke -Wulfy 190. Typické tvary křídel s charakteristickou kabinou již dobře znal. Radostně pěstí bouchl do věže tanku a z jeho úst vyšel výkřik radosti. Věděl, že jsou zachráněni. Mnohonásobný radostný pokřik ve sluchátkách svědčil o tom, že i ostatní posádky poznaly přílet zachránců.

Letadla s hákovými kříži ihned začala atakovat ta s rudými hvězdami. Za řevu motorů hnaných do nejvyšších otáček se letadla divoce honila po obloze. Převaha německých strojů byla patrná a tak bylo zcela samozřejmé, že se ruské stroje snažily uniknout.

Divoce kličkovala a předváděla všemožné výkruty a přemety, aby unikla hbitým stodevadesátkám. Zadní střelci iljušinů divoce stříleli po každém letadle s křížem a snažili se své stroje ochránit. Obklíčeni ze všech stran německými letouny však nevěděli, kam své zbraně otočit dřív. Ta se mezi nimi proplétala a z jejich silných křídel, kde byly zabudovány těžké kulomety, bez přestání vylétaly dlouhé šňůry žhavých střel.

Ruská letadla urychleně opouštěla přípravný prostor k útoku na kolonu a hledala spásu únikem směrem na východ. Než zmizela za obzorem, spatřili tři šturmoviky, jak v plamenech míří kolmo k zemi. Byl to výsledek bleskového útoku německých stíhačů, kteří přesnou střelbou zaznamenali hned tři úspěchy.

Na nebi se objevily tmavé černé pruhy, které za sebou hořící letadla zanechávala, když se ve vývrtkách řítila k zemi. Postupně následovaly tři vzdálené dunivé výbuchy a v místech dopadů jednotlivých strojů vyrostl k nebi vysoký tmavý oblak, v kterém probleskovaly divoké plameny. Ty sžíraly vše, co mohlo hořet a jemné tvary letadel se měnily v hromady pokroucených drátů.

Nyní mohli zase němečtí piloti ukázat Rusům své umění a jak mohli všichni v koloně vidět, předvedli se dobře. Byla to alespoň malá náplast na právě prožité kruté chvíle a těžce poničenou kolonu. Všichni vojáci v koloně nadšeně aplaudovali každému zásahu a divokými pokřiky si ulevovali z napjetí, kterému byli tak dlouho vystaveni.

Nebe nad nimi se postupně vyklidilo, rachot leteckých motorů ustával. Jejich řev a štěkot kulometů se přesouval dál na východ, jak piloti Luftwaffe pokračovali v pronásledování ruských letadel, jež se snažila zachránit rychlým odletem.

LV.

Praskání a hukot ohňů ze zasažených strojů se rozléhal kolem. Z některých tanků začali opatrně vylézat jejich posádky a spěšně mířily k nejbližším hořícím strojům. Chtěly se pokusit o záchranu těch, kteří nálet v zasažených strojích přežili.

Také Ralf se vysoukal ven a spolu s dalšími pospíchal k nejbližšímu hořícímu tanku. Byl to Tiger. Stál a vypadal na první pohled nepoškozeně. Jako jediný v okolí neměl spuštěný motor a výfuky nechrlily obvyklou dýmovou clonu.

Jemný černý kouř vycházel z mnoha otvorů, které měl Tiger ve svém boku. Bylo vidět, kudy střely vnikly do jeho útrob a tam vykonaly svou destrukční činnost. Poklop u řidiče byl mírně nadzvednutý a také tudy dým unikal. Ralf vyskočil na pancíř a šplhal k věži. Pocítil sálavé teplo, rozpalované ohněm v nitru tanku.

Vylezl až k vrcholku věže a začal otevírat horní poklop. Po několika vteřinách se mu jej nacvičeným pohybem podařilo uvolnit a tak jej nadzvedl. Uvnitř to temně zahučelo a proti němu se vyvalil hustý černý mrak. Byl to horký, nepříjemně štiplavý kouř z mnoha věcí hořících uvnitř tanku. Ralf si zakryl tvář a zároveň ji prudce odvrátil. Začal kašlat, neboť se nadechl štiplavého kouře. Černý mrak hnán horkým vzduchem vyrazil ven do vysokého sloupu. Zkusil se přiblížit opět k otvoru a snažil se nahlédnout dovnitř, zda tam někoho neuvidí. Přes černý kouř neměl šanci.

"Jste tam?..." vykřikl do černého otvoru. "Jak jste na tom?... jste živí?..." křičel nahlas, aby přehlušil hukot ohně.

Ještě několikrát zavolal do tmavého otvoru, odkud se valilo stále víc černého dýmu. Odpovědí mu bylo hrobové ticho, i když po pravdě řečeno v žádnou odpověď ani nedoufal. Dalo se předpokládat s téměř stoprocentní jistotou, že peklo uvnitř nemohl nikdo přežít.

I když přímo oheň nebyl vidět, zřejmě v nitru bezuzdně řádil. Vytvářel z vnitřku tanku pec, ve které nebyla šance na přežití. Těžký, štiplavý kouř byl nedýchatelný a jen lehké nadechnutí Ralfovi ukázalo, jaké prostředí se nachází uvnitř stroje.

Natáhl dovnitř ruku a chtěl zkusit, zda by nenahmatal někoho z posádky a nepomohl mu ven. Ihned ucukl, protože zevnitř sálal nesnesitelný žár. I když mu to bylo nepříjemné, pochopil, že to musí vzdát. Nemohl v útrobách tanku již nikomu pomoci.

Rozhlédl se kolem. Za dalšími dvěma nedotčenými stroji stála troska dalšího zasaženého tanku, který na tom byl zjevně daleko hůř.

Na zemi zůstal jen vrak podvozku. Vana s potrhanými pásy po stranách. Celý vršek, věž a kryty podvozku byly pryč. V prostorách kde bývá motor, dohoříval nyní vše požírající oheň a celá vana byla zahalena dýmem. Změť drátů a kusů železa trčely na všechny strany. Věž ležela odhozena asi dvacet metrů stranou v pozici "na zádech". Byla celá ohořelá a také ji olizovaly plameny. Vedle vraku ležela dvě černá, zuhelnatělá těla a nedaleko od nich se nacházel trup s jednou rukou a jednou nohou. Ruka, hlava a noha chyběly. Nemělo ani cenu snažit se někoho zachraňovat. Těla dvou dalších členů posádky neviděl. Zřejmě shořela v pekelném ohni, který zachvátil tank po zásahu.

Za tímto vrakem se nacházel další Tiger, který náletu unikl a netknutý stál na svém místě. Před ním uviděl trosky nákladního auta, na kterém byl původně připevněn flak. Posádka Tigeru již pobíhala mezi troskami s několika šťastlivci, kteří přežili zásah auta a snažili se poskytovat svým méně šťastným kamarádům první pomoc. Zoufalé volání doktora se rozléhalo z několika stran. Auto se vším, co se na něm nacházelo, letadla nelítostně rozstřílela. Zůstalo jen ohořelé torzo a rozházené, zčernalé kusy železných dílů kolem.

Záchranné práce zde probíhaly, proto se do nich nevměšoval. Rychlým krokem prošel kolem a mířil dál, protože tam se nacházel další zasažený stroj. Tentokrát to byl PzKW III.

Rovněž ten vypadal jako lehce poškozený, když ale přišel blíž, zahlédl, jak je poklop nadzvednutý a úzkou štěrbinou uniká zlověstný černý kouř. Vystupoval pod velkým tlakem, takže fičel jako z papiňáku. Vydával přitom ostrý svištivý zvuk. Kolem štěrbin se usazovaly černé mastné saze. Bylo jasné, že také vnitřek tohoto tanku je v plamenech. Opakovala se stejná situace jako u předešlého tanku. Snaha někomu pomoci byla už dopředu zbytečná. Po zkušenosti s Tigerem se o záchranu posádky ani nepokoušel. Byla zde vážná hrozba, že oheň způsobí výbuch munice, která ještě ve věži zbyla.

Ralfa ovládla beznaděj. Stejně jako on, chodili kolem poškozených strojů i ostatní vojáci jeho jednotky. Většina byla zmatena a v těžkém šoku. Přesto se rychle přidávali k těm, kteří již svým kamarádům pomáhali. Důsledná a pečlivá příprava nesla ovoce. I v této těžké situaci si naprostá většina vojáků věděla rady a ihned podnikala potřebné kroky. Jedni pomáhali doktorům s první pomocí, další vytahovali raněné, uvězněné v poškozených strojích.

Veškerá snaha často byla stejně zbytečná. Vojáci v tancích byli většinou mrtví, jen mezi posádkami transportérů se našlo několik zraněných, které mohli odnést stranou a poskytnout jim nezbytné ošetření. Několik lékařů pobíhalo od jednoho raněného k druhému.

Děsivý okamžik se naskytl, když stranou uviděl několik torz lidských těl. Vedle sebe tam leželo několik trupů bez hlav, rukou či nohou. Vedle nich byly naopak položeny samostatné ruce či nohy, nemilosrdně urvané silnými explozemi. Vše zalité krví, místy celé černé, jak je oheň sežehl.

Došel k jednomu vojákovi, který seděl na zemi pod jedním z tanků. Měl pokrčené nohy, ruce za hlavou a tu položenou na kolenou.

"Jsi v pořádku?" zvolal na něj.

On ale vůbec nereagoval, ani se nepohnul. Došel tedy k němu, chytl ho rameno a škubl s ním.

"Jsi v po..." hrůzou nedopověděl.

Jakmile zacloumal jeho tělem, voják se pomalu překulil na bok a on uviděl, že má celé břicho od krve. Od krku až ke kolenům měl celý předek zakrvácený. Jeho kombinéza byla roztržená od krku k pasu a velkou dírou v břiše mu vyhřezly vnitřnosti. Stočená střeva, tlustá i tenká, nějaké další orgány. Vše v chuchvalcích krve. Ralf se chvíli nechápavě díval na jeho rozervaný žaludek, jakoby nevěděl, co se stalo. Pak pocítil silnou nevolnost a začalo se mu dělat zle. Zalapal po dechu a odvrátil hlavu. Zadíval se dlouze vzhůru na nebe a zhluboka dýchal.

Bylo krásné slunné počasí, na obloze plulo několik bílých mráčků. Malé, s ostrými okraji, pravé nebeské beránky. Jaká to byla nádhera, když si tak bezstarostně pluly klidným modrým nebem, jakoby je dění dole pod nimi vůbec nezajímalo. Byly vysoko nad věcí, mimo dosah lidských tragédií a velkých neštěstí.

Po chvíli náhle vysoko na nebi zahlédl pohyb. Zaostřil tím směrem oči a v nekonečné modři uviděl ve výšinách kroužit jestřába.

Vznášel se absolutně klidně, plachtil téměř přesně nad kolonou ve velikých kruzích. Za celou dobu, po kterou ho Ralf sledoval, nepohnul ani jednou svými křídly, ani jednou jimi

nezamával. Přesto klidně a majestátně plul oblohou a nevšímal si masakru, který proběhl na zemi hluboko pod ním. Všechno to vypadalo neskutečně krásné, jak z jiného světa, jiné doby.

Jasné, nevinné, svítivě modré nebe, několik bílých obláčků a mezi nimi proplouval nádherný pták s ladnými křivkami těla. Byl to obrázek vůbec se nehodící k surovému dramatu, jež se před chvílí odehrál na zemi a jehož výsledek je nyní obklopuje. Pohled byl v takovém kontrastu k okolní tragédii, že se Ralf díval a díval a bál se vrátit se pohledem k zemi.

Podivně stažený žaludek z předešlého zážitku se při pohledu vzhůru na tu nádheru zvolna uvolňoval. Bylo to velmi uklidňující a zcela odtržené od dění na zemi. Pohledem se stále vzpíral zamířit zpět. Tušil, že až se vrátí dolů, do reality, nebude to vůbec příjemné. Vytrvale proto stál se zakloněnou hlavou a sledoval nebe. Chtěl onen opojný pocit co nejdéle prodloužit.

V té chvíli poprvé pocítil strašlivou touhu tohle všechno opustit a vrátit se domů, k rodině a známým. Do klidných dnů života plynoucího v pohodě zahrady a ve stínu vzrostlých stromů. Pod nádherným blankytným nebem, zalitý hřejivým sluníčkem zapomenout na to, že existuje dnešek.

Na malý okamžik se zahlédl, jak pod podobně krásnou letní oblohou běží ve vysoké trávě k jejich domku. Malý hošík v krátkých kožených kalhotách, které mu jsou trochu velké a vadí mu při běhu. Vbíhá do domu a utíká do svého pokojíku. Tam vytahuje z pod postele krabici s cínovými vojáčky a staví je do bojové řady....

V tu chvíli mu zatrnulo. Uvědomil si, že tenkrát toužil po něčem, čemu byl dnes přítomen. Naivně, dětsky, si myslíval, že hraní na vojáky je něco krásného, zajímavého. Dnes se to vše kolem něj odehrávalo v děsivé skutečnosti a on si plně uvědomoval hrůzu této lidské činnosti. Pryč byly všechny ideály, pryč byla radost ze správného řešení strategických pozic.

Ten nádherný pocit, moci vést armádu do boje, jej opustil. Dnes už věděl, že tohle všechno kolem ze srdce nenávidí. Zároveň mu bylo jasné, že ještě nejsou přímo na frontě, že dny, které většinu z nich ještě čekají, přinesou nesporně ještě horší momenty do jejich života.

Najednou sám sebe uviděl udělat něco, co nečekal. Jeho dětská ruka se ohnala nad rozestavěnými vojáčky a prudce smetla všechny ze stolu na zem. Vojáčci se rozlétli po velkém pokoji na všechny strany, do všech koutů. Zakryl si rukama tváře, nechtěl už žádné vojáky ani vidět.

Jenže to by udělal dnes, tehdy ho vůbec nenapadlo, jak může idylická představa boje vypadat ve skutečnosti.

Jeho pohled pomalu, pomaličku sjížděl z modré oblohy k zemi přes obzor, kde v dáli rostl březový les. Proti své vůli jej stočil k vojákovi ležícímu před ním. Ležel tam, v nepřirozené pozici, už mrtvý, jako cínový vojáček odmrštěný do kouta, a jeho ošklivě otevřené břicho už mu v této chvíli bylo zcela lhostejné.

Ralf se otočil a pomalu odcházel. Uviděl další dva vojáky sedící na nedalekém tanku. Stroj byl zcela nepoškozen a oni na něm seděli s nohama svěšenýma k pásům, jakoby o nic nešlo. Při pohledu do jejich tváří však zjistil, že jsou šediví hrůzou a z očí jim vyzařuje zděšení a strach. Nejdříve kolem nich chtěl jen projít, nechat je, aby se ze svého šoku vzpamatovali, pak

si ale rychle uvědomil, že je povinen řídit jednotku za každých okolností. A při takto kritickém stavu obzvlášť. Zastavil se před nimi a dal si ruce v bok.

"Co tady jen tak sedíte?" spustil na ně. "Nevidíte, že je zapotřebí pomoci raněným a postarat se o ně! Taky je nutné opravovat poškozené stroje. Okamžitě s sebou pohněte a dělejte něco. Takhle vás tu už nechci vidět! Pohyb! Pohyb! Rychle!" křičel nahlas.

Z jeho úst vycházely ostré povely a rozkazy tak příkrým způsobem, že byl sám překvapen, jak dokázal být razantní. Vojáci ztuhli ještě víc a chvíli nečinně seděli dál. Teprve po chvíli se vzpamatovali a seskočili z tanku na kterém seděli. Jejich paže vylétly k pozdravu a z úst jim vyjelo naučené.

"Provedu!" vykřikli současně.

Poté se rozběhli k nejbližšímu zasaženému tanku, který hořel nedaleko nich. Ralf se otočil a rychlým krokem směřoval na druhou stranu.

"Hoemann, ke mně!" zvolal Alf, když zahlédl jednoho ze svých podřízených. Ten ihned podle rozkazu přiběhl a chtěl salutovat.

"Dobrý, dobrý," mávl rukou. "Jakmile zajistíte nejnutnější ošetření raněných, dejte dohromady všechny velitele skupin a sejdeme se u mého tanku. Tam probereme další postup," dodal vážným hlasem.

Podle zvyku krátce zvedli paže a Hoemann odběhl splnit rozkaz. Ralf přešel k dalšímu zasaženému tanku, aby sledoval záchranné práce. Tank byl zcela zničen, ale tentokrát se z jeho vnitřku podařilo vytáhnout tři členy posádky. Byli sice těžce raněni, ale vypadalo to nadějně. Všichni byli celí zakrvácení. Jeden měl ošklivě roztrženou ruku, z které mu visely cáry kůže s kusy masa. Vše měl pokryté velkými, tmavými fleky od krve, která se mu i nyní řinula z mnoha ran. Vedle tanku ležel čtvrtý člen posádky, který takové štěstí neměl. V jeho obličeji, šikmo přes pravé oko k nosu, trčela z jeho hlavy velká střepina. Hlavu rozsekla, oko přepůlila a zničila. Byl zřejmě na místě mrtvý, kolem rány mu dosud zvolna vytékaly potůčky tmavé krve. Zbytky roztrženého oka měl rozstříknuté kolem oční jamky.

"Tak ti to asi přežijí," hlásil už na dálku ošetřovatel, který klečel u raněných a snažil se je ošetřit.

Vedle něj stáli čtyři další vojáci, kteří je předtím z hořícího tanku vytáhli a nyní se vyděšeně dívali na poranění svých kamarádů. Snažili se je uklidňovat a opatrně z nich odtrhávali ohořelé uniformy. Za jejich bolestného křiku a sténání jim pak těžké popáleniny obvazovali.

Když k nim Ralf došel, znovu se nad nimi ozval zvuk leteckých motorů. Otočil se ihned východním směrem, odkud hluk přicházel, a uviděl patnáct přilétajících stíhaček. Poznal vlastní Focke-Wulfy a tak je sledoval bez vzrušení.

Byla to ta, jež je osvobodila od útočících ruských bombardérů. Když nad nimi přelétala, šest z nich udělalo výkrut.

"Takže šest z nich některého z Rusů sundalo," okomentoval jeden z vojáků neobvyklé chování v letu stíhačů.

Ti viděli během svého návratu zasažené hořící tanky kolony a tak jim chtěli dát najevo, že je pomstili. Všechna letadla nakonec odlétala společně směrem na západ.

Neměli čas se letadlům věnovat, museli urychleně pomoci svým kamarádům. Ralf pokračoval dál ve své cestě podél kolony.

Za jedním z nezasažených tanků zahlédl zbytky motorky. Zůstaly z ní jen pokroucené trubky a zcela zkroucená kola. Nebýt sedla a řídítek, nebylo by zcela jasné, čím byla původně ta hromada železa. Sajdkára ležela utržena a odvržena kus stranou, těžký kulomet byl odhozen více jak patnáct metrů a trčel zabořený v poli.

Marně ale hledal oba členy posádky. Ani stopy krve nikde neviděl. Rozhlédl se kolem a nevěřil svým očím. Zahlédl je, jak oba pomáhají u jednoto transportéru. Bylo vidět, že nejsou vůbec poraněni. Vydal se tedy k nim, aby se podíval, co se stalo.

Transportér byl částečně zasažen a v jeho útrobách se dosud nacházelo několik zraněných členů posádky. Kolem pobíhalo asi deset dalších vojáků a snažili se je dostat opatrně ven. Někteří ze zraněných zůstali zaklíněni do rozervaných krytů stroje a museli je opatrně vytahovat. Velkým kladivem bušili do rozeklaných plechů, aby udělali dostatek místa na jejich uvolnění. Rány způsobovaly otřesy a při každém z nich ranění hlasitě zasténali. Nebylo však vyhnutí, jinak je vyndat nemohli.

Ralf pokračoval dál. Přiblížil se k prvnímu z jejich "vojenských zázraků", jak byly nazýváni Ferdinandé v Německu. Byl také zasažen. Předpokládal, že tato hora železa náletu bez problémů odolala.

Došel až k němu a pozorně si ho prohlížel. Na jeho trupu se zřetelné rýsovalo osm zásahů leteckého kanónu, všechny téměř do jednoho místa. V místě dopadu na pancíř zde byl světlý kroužek a od něj paprskovitě vybíhaly černé čmouhy. Těsně kolem jednoho kroužku byly naskládány další. Důležité bylo, že ocel vydržela. Na rozdíl od ostatních strojů, tyto střely Ferdinandovi vůbec neuškodily. Imponující pevnost ocele bezpečně útoku odolala.

Pancíř boku věže vydržel všechny zásahy, ale ruští piloti přesto našli slabé místo, kde mohli kolos ochromit. Jak zahlédl už při samotném náletu, mířili pod těžký pancíř věže, do kol a do pásů. Zde už byli úspěšní.

Několik nosných kol masivních pásů bylo vyrváno z uložení a odhozeno opodál. Některá kola byla ohnutá a pás pohonu byl přetržen. Ačkoliv jinak byl Ferdinand zcela nepoškozen, přesto nebyl schopen dalšího samostatného pohybu. Utržená kola bude potřeba přivařit a vyměnit poškozený pás. Také ostatní pokřivená kola, kterých byla na zasažené straně přes polovinu, bude nutné vyměnit.

Tank bude zapotřebí odstavit a počkat na pojízdnou dílnu, nebo jej odtáhnout zpět do Charkova a tam opravit. To rozhodne až specialista po shlédnutí rozsahu poškození. Pro Ralfa byl tank v tuto chvíli ztracen a to byl zřejmě i úmysl útočníků. Když jej nemohli zcela vyřadit, tak jej alespoň vážně poškodili, aby nemohl dále zasáhnout do bojů.

Ještě si došel prohlédnout dalšího zasaženého Ferdinanda, který stál kousek za ním. Ten byl poškozen méně. Jen jedno kolo bylo vyrváno, dvě byla ohnutá a měl spadlý pás. Posádka už pobíhala kolem stroje a snažila se začít s opravami.

"Desátníku," vyzval jednoho z vojáků, "jak to vypadá?"

Sklonil se k jednomu z nich, který zjišťoval poškození dalších kol. Ten se po oslovení pružně postavil do pozoru.

"Právě to zjišťuji," hlásil v pozoru. "Dvě kola zcela zničená, jedno má ohnutou hřídel , pás je přetržený."

"Jak dlouho vám bude oprava trvat?" zeptal se.

"Asi tak půl dne," zamyslel se, "záleží na tom, kdy se k nám dostane opravárenský vůz."

Ralf pokýval hlavou a pokynul vojákovi, aby pokračoval. Ten se sklonil k pásu a zabýval se jeho poškozením. Jeho odhad půl dne jej trochu potěšil. Stejně to ale znamenalo zdržení. Navíc se nedalo předpokládat, že při opravách se začne právě tímto strojem, protože poškozených vozidel bylo mnoho. I ten byl pro další transport momentálně vyřazen.

Stál u tanku dál a pozorně sledoval jeho posádku, jak téměř holýma rukama, jen s pomocí základního vybavení, rozebírají poškozené díly a odkládají je na hromadu. Dva si připravovali pás, aby se jej pokusili co nejdříve spojit. Všechny díly tanku byly vyrobeny z mohutných kusů oceli a byly velice těžké. Byla to obrovská námaha a muži se velmi nadřeli, kdykoliv potřebovali přemístit nějaký díl. Ale nikdo z nich si nestěžoval, nikdo nedal najevo únavu. Snažili se co nejrychleji dát dohromady svůj tank. V poklusu, v plném nasazení dávali všechny síly do opravy stroje. Ralf sledoval, jak se během práce neustále automaticky ohlížejí a jejich zrak pátravě přejíždí po obloze. Poslední útok jim dal pořádnou lekci a upozornil je, že ruské piloty nesmí podceňovat.

Přešel k dalšímu stroji, který stál hned za nimi. Byl to další Ferdinand. Kolem mohutného železného kolosu postávala jeho posádka a rozpačitě nad něčím přemýšlela. Došel k nim.

"Co se tady stalo?" zeptal se.

"Dostali jsme to majore," zvolal vztekle velitel stroje. "Jsme nepojízdní."

"Přece mi nechcete namluvit," řekl pomalu Ralf, "že ty jejich lehké kanónky pronikly nejlepší ocelí, kterou říše dokázala vyrobit. Jestli ano, tak to tady můžeme rovnou zabalit."

"To ne," zavrtěl hlavou, "dovnitř nepronikly. Rusům se ale povedlo trefit žebrování chlazení motoru," rozhodil bezmocně rukama.

"A tím jej poškodili?" zeptal se Ralf udiveně.

"Nepoškodili. Ale jak se granáty rozprskly o jednotlivá žebra, pronikly střepiny dovnitř a zasáhly chlazení. Máme vydatně potrhaný olejový chladící systém. Jak zapneme motor, začne se ta potvora přehřívat. Budeme muset rozebrat všechny kryty motoru a systém chlazení vyměnit. Bude to pěkná fuška a máme na pár dní co dělat. Do té doby se odtud nehneme," řekl mu velitel nešťastně.

Rozpačitě znovu rozhodil rukama a sklesle pokýval hlavou. Ralf popošel těsně ke stroji a podíval se na nasávací otvor chlazení motoru. Byl celý začouzený, jak do něj zabušil ruský

kanón. Silný pancíř ale nepovolil. Jen otvory pro přívod vzduchu k chlazení motoru pronikly kousky střel a ty zcela rozsekaly hadice a chladič uvnitř.

Trochu poodstoupil a zavrtěl hlavou. Taková masa nejkvalitnější německé oceli a přitom stačilo tak málo a byl znehybněn nejmocnější německý kolos, který byl dosud vyroben. Při zkušebních střelbách nedokázala probít jeho pancíř ani ta největší používaná děla. Dnes viděl, že stačí šikovně vypálená malá střela a mohutné pancéřování stroj neochrání. Nyní z té strašlivé zbraně zbyla jen neškodná hromada železa. Chytl ho vztek až pěstí prudce praštil do pancíře tanku. Tupý dunivý zvuk z jeho útrob mu byl odpovědí.

V hlavě se mu vybavil rozhovor s jedním účastníkem bitvy, který jim ve výcviku vyprávěl, jak projížděl s Ferdinandem v bojové akci mezi desítkami ruských téček a odstřeloval jeden tank za druhým. Jak jejich střely jen neškodně sklouzávaly po jeho pancíři a vybuchovaly, aniž mu nějak uškodily. Prý tenkrát zničili v tom boji dvanáct téček a sami projeli bez poškození. Lhal nebo to byla propaganda? A není toho nakonec víc jinak, než jim říkali?

"Veliteli," ostré zvolání jej probralo z myšlenek, "jsme připraveni!"

Ohlédl se, odkud se volání ozvalo. Bylo od jeho tanku. Uviděl, že tam stojí čtveřice velitelů čet, shromážděná na jeho rozkaz. Ihned se otočil a ostrým krokem vyrazil směrem k nim. Cestou s uspokojením konstatoval, že všichni jeho velitelé jsou díky bohu v pořádku.

Chtěli pozdravit naučeným způsobem, ale tentokrát je mávnutím zarazil. Na oficiality neměl čas ani náladu. Položil desky s papíry na pancíř tanku.

"Tak, jak jsme na tom," vyzval je, "hlášení podejte po četách."

Jeden po druhém mu stručně oznámili stav svých jednotek. Byla to smutná čísla. Přišli o osm tanků a tři Tigery. Nebylo by to tak hrozné, kdyby k tomu nemuseli přičíst další tři tanky, čtyři Tigery a tři Ferdinandy, kteří byly více či méně poškozeni. Znamenalo to nechat je zde a zajistit jejich zprovoznění opravárenskou četou.

Ralfa při těchto údajích poléval studený pot. Jednotka ještě nevystřelila a celá pětina strojů je mimo. A přicházely další těžké rány. Zcela zničeno bylo devět transportérů, osm dalších poškozeno. K tomu šest motorek, patnáct nákladních aut.

A nejstrašnější čísla se dozvěděl na konec. Týkala se mrtvých a raněných. Třicet dva mrtvých a přes šedesát raněných. Ta čísla byla o to strašlivější, že to vlastně ani nebyly ztráty v přímém boji. Musel urychleně zajistit odvoz mrtvých a zajistit ošetření raněných a jejich transport do nemocnice.

"Závěrem ti musím veliteli oznámit," předstoupil před něj Fritz, "že jsme zůstali zcela bez protiletecké obrany. Všechny flaky to koupily. Zůstal jen jeden a i ten je částečně poškozen. Nemáme jedinou zbraň na naši obranu, jestli se Rusové zase objeví," dodal varovně.

Připomněl tím Ralfovi další nepříjemnost. Vyhlídka na to, že by je potkal další nálet, jim naháněla husí kůži.

"Pokusím se zajistit dostatečnou leteckou ochranu z velení divize," řekl nejistě Ralf.

"No, jestli ji zajistí jako před tím, tak jsme v pěkným průšvihu," doplnil nedůvěřivě Markus.

Ralf se na něj zle podíval a chtěl mu vyčinit za jeho nedůvěru, ale rozmyslel si to. Vlastně jej tato myšlenka strašila také.

Ležel před nimi závažný úkol. Přeskupení jednotky podle stavu a počtu jízdy schopných strojů. Krátce a rychle navrhl další rozdělení jednotky a určil jednotlivé stupně velení. K tomu neměl nikdo připomínky, všichni věděli, co se od nich žádá. Jejich kvalitní výcvik umožňoval zařazení kohokoliv z nich na jakýkoliv stupeň řízení. Systém výuky, který je připravil na všechny možnosti, přinesl své ovoce. Ralf měl jistotu, že i po změnách funkcí se může na všechny plně spolehnout. Krátkou poradu potom ukončil.

"Ve jménu vůdce pokračujte v další činnosti," vyzval je razantně, "nic nás nesmí zastavit," dodal povzbudivě.

"Vše pro vůdce!" zvolali jako jeden muž a rozešli se plnit každý své povinnosti.

Ralfa čekal další nelehký úkol. Musel sestavit ze zbytku bojové skupiny novou jednotku a určit velitele. Dostala za úkol zůstat u poškozených strojů a zraněných vojáků. Musela je ochránit před útoky partyzánů, než dorazí pomoc. Rota se tak zmenšila o další třetinu. Protože rozkaz zněl postupovat dál, nesměli se zdržovat.

Stroje schopné jízdy vyjely před ty poškozené a řadily se v novou kolonu. Zbytek zničené či poškozené techniky zůstával na místě. S poškozenými tanky zůstaly na místě i jejich posádky.

Bylo po poledni, když konečně dostal zprávu, že pojízdné stroje jsou připraveny a seřazeny k další cestě. Měli před sebou ještě čtyřicet kilometrů. Velitelství projevovalo se zdržením velkou nelibost, jakoby bylo jejich zaviněním. Ze zpráv vyznívala zřejmá snaha dostat jednotku urychleně k cílové stanici. Dalo se vycítit, že datum nové ofenzívy se rychle blíží a velení potřebuje mít k dispozici co nejvíce tanků.

LVI.

Ralf se rozhlížel z věže svého tanku a nebylo mu lehko. Kolona se nyní značně zkrátila o zničené stroje a zbyly v ní téměř samé tanky. Minimální počet transportérů pro jejich ochranu, jen několik motorek s těžkými kulomety a jeden jediný flak, který ještě nebyl plně funkční. Jestli je napadne lehká pěchota, dostanou se těžké tanky určitě do problémů. V takovém případě jsou řadoví vojáci nepostradatelní.

Tvář se mu silně chmuřila. Jediná věc, která nejen jeho, ale i ostatní uklidňovala, bylo čisté nebe, kamkoli pohlédli. Několik malých obláčků vysoko na obloze nedávalo nepřátelům žádnou šanci se v nich skrýt a nečekaně transport překvapit. Ovšem současně to znamenalo, že také stíhačky, slíbené jim k ochraně, v blízkosti rovněž nejsou a není jisté, že zasáhnou včas, jestliže je bude zapotřebí.

Z velení přišlo jako obvykle ubezpečení, že letadla stíhací ochrany v nejbližších okamžicích dorazí, aby je kryla před případným útokem ruských bombardérů. Stejně jako dosud, stále po nich nebylo ani památky.

Ve sluchátkách se ozvalo hlášení velitelů jednotlivých čet o dokončených přípravách k odjezdu. Vydal tedy pokyn k vyjetí. Silné motory těžkých strojů zaburácely, aby za mohutných kouřových clon z výfuků rozhýbaly masy železa. Jeden tank za druhým se zvolna rozjížděl, doprovázen pískavým hvízdotem masivních ocelových pásů. Za chvíli se již celá kolona vzdalovala z místa leteckého náletu. Za nimi zůstávaly černé hromady železa ze zničených či poškozených strojů.

Osamělé posádky provozu neschopných strojů postávaly kolem nich a kynuly jim na pozdrav. Nikdo netušil, zda některého ze svých kamarádů ještě někdy spatří. Ta myšlenka napadla stejně ty, co odjížděli, jak ty, co zůstávali u poškozených strojů. Každý si uvědomoval, že se možná vidí naposledy. Jestli je napadnou letadla či partyzáni, bude mít skupina s pochroumanými stroji velké problémy.

Nálada byla pochmurná. Ralf se tyčil ve věži svého tanku a sledoval ostatní velitele, kteří zaujali stejnou pozici jako on. I oni byli zamračení a zasmušilí. Mnoho z nich přišlo v proběhlé bitce o nejbližší kamarády, další přátelé zůstali strážit techniku. Děsili se dalšího setkání s nepřítelem. Avšak pohled na zabité, či těžce raněné spolubojovníky v nich současně vyvolával přirozený hněv. Nabuzeni touhou po odplatě vyrazili dál s velkou potřebou se s nepřítelem utkat a moci své kamarády pomstít.

Cesta ubíhala pomalu. Krajina se začala vlnit a pomalu přibývalo kopečků. Tanky měly velmi silné motory nejmodernější konstrukce a přesto těžce supěly při každém výjezdu vzhůru. Náhle stáli před nečekaným problémem. Motory se v kopcích rychle přehřívaly. Posádky tanků byly zaskočeny neočekávanou situací, s kterou nikdo nepočítal.

Byli neustále přesvědčováni, že mají nejlepší stroje ze všech armád, a nyní museli najednou zápasit s takovou banalitou, jako je nedostatečné chlazení. Nejvíce tímto neduhem trpěly Ferdinandy. Jejich velká váha dávala v kopečcích motorům zabrat a proto co chvíli musely zastavovat a nechat přehřátý motor vychladnout.

Nečekané závady nadělaly další vrásky na čelech velitelů. Převodovky těchto obrů nevydržely nápor motoru ženoucí masu oceli přes jejich ozubení a několik se jich zcela rozsypalo. Z kolony tak odpadaly další stroje.

Ralf mohl jen se skřípěním zubů nadávat na nečekané nedostatky v konstrukci strojů, které ho připravovali o jeden tak za druhým, aniž měly dosud šanci ukázat své umění v boji.

Neustálé zastávky při už tak pomalé jízdě ještě více deptaly napjaté nervy vojáků. Kdykoliv došlo k další z mnoha zastávek, nikdo ze svých strojů nevylézal, jen zvědavě vykukovali, kdo další zdržení zavinil.

Ve sluchátkách Ralf ze všech stran slyšel šťavnaté nadávky nespokojenců. Jenže nedalo se nic dělat, zastavit se muselo a nezbylo než čekat. Oči všech okamžitě pátraly po obloze v obavách před nepřátelským náletem. Jakmile zahlédli ve vzduchu nějaký stroj, hned byli všichni v pohotovosti. Všechna spatřená letadla byla naštěstí německá, stejně však byli raději, když viděli čistou oblohu. Odpadly jim tím chvíle napětí, než bezpečně určili, o jaký letoun se jedná.

Ani určením typu stroje si nemohli být stoprocentně jistí svým klidem. Nikdo neměl jistotu, jací piloti sedí za řídícími pákami. Stačilo otočit hlavu k zadním strojům v koloně. Tam stále

jely zajaté ruské tanky, nyní označené německými znaky a řízené jejich kamarády. Dosud s výjimkou jediného vozidla s nimi všechny pokračovaly. Cílem bylo překvapit Rusy jejich vlastní technikou, oklamat je typem stroje. Než Rusové zjistí, že v tancích sedí nepřítel, měli by mít velkou šanci využít momentu překvapení. Nikdy nelze vyloučit možnost, že stejný nápad nepoužijí Rusové, jestliže získají německé stroje.

Mezi posledními zprávami z velitelství se objevila jedna velice důležitá: chystaná velká ofenzíva má začít za tři týdny. Už se všichni těšili, jak se pár nocí v klidu vyspí v normálních postelích. Měli konečně naději, že si aspoň trochu odpočinou. Také předpoklad, že by je mezitím měli dohnat kamarádi z jejich pluku, kteří zůstali v polích daleko za nimi, je potěšil. Až pojízdná opravna opraví drobné závady, budou mít šanci se k nim připojit.

LVII.

Zvolna projížděli polní cestou po otevřeném poli. V dáli se zvedal mírný kopeček zarostlý lesním porostem. Ralf se rozhlížel po obloze, jak v poslední době činil neustále, kdykoliv se ocitli v otevřeném terénu. Byl klidnější, kdyby se nyní objevila nepřátelská letadla, k lesíku jim zbývalo necelých deset kilometrů, tam by byla šance se před nimi skrýt.

Nebe bylo modré, jarní sluníčko svítilo, zatím však příliš nehřálo. Bylo příjemně, nic nepřipomínalo hrůzy války, relativní klid. Mimo hluku motorů tanků nic dalšího nebylo slyšet. Ani hukot letadel, ani výbuchy či vzdálené výstřely, které dosud cestou tak často slýchávali.

"To je pohodička co?" ozval se v radiu radostný pokřik jednoho z velitelů tanku. "Takhle modrý nebe jsem viděl naposledy v Itálii, když jsme tam byli na ozdravném pobytu. Myslíte, že tu jsou nějací Rusové? Ještě jsme žádný ani pořádně neviděli. Všichni mí kamarádi vyprávěli, jak si tady po nich skvěle zastříleli. Prý jich jsou všude děsný spousty. Já pořád nikde nikoho nevidím a taky si chci vystřelit."

"Ještě je přivolávej," přerušil jej bručivý hlas, "ty pitomče. Určitě si jich užiješ, až tě to bude mrzet," ujišťoval ho.

Ralf poznal Oswalda z třetího družstva. Trochu se usmál: jak jsou vojáci pověrčiví! Znovu se rozhlédl a spokojeně pohladil chladný kov věže svého tanku. Kontakt s neprůstřelnými pláty jeho dočasného domova v něm vyvolával pocit bezpečí a síly. Spokojeně obhlédl idylicky čistou modrou oblohu a kochal se její nádherou. Sledoval horizont v dálce před sebou a přemýšlel, jak bude vypadat ofenzíva, která je čeká.

Měli jen kusé informace, většina údajů se dosud tajila. Vědělo se jen, že se do těchto míst stahují veškeré tankové jednotky, které byly k dispozici. Na relativně malém úseku se potkají velké skupiny nejslavnějších divizí zbraní SS, které společně vrhnou své tanky proti nepříteli, aby vybojovaly nazpátek ztracenou převahu. Již se těšil, až se potká se svými kamarády ze slavné jednotky Osobního pluku Adolfa Hitlera. Ta již je na místě a na bitvu se usilovně připravuje.

Vůdce chtěl Rusy zahnat v tomto roce za každou cenu dál na východ. Nevěřil už generálům armády, svěřil proto úkol speciálním jednotkám SS, které dosud svými výsledky neustále dokazovaly, že jsou mnohem výkonnější, než běžné svazky wehrmachtu. Na ty nebylo vždy stoprocentní spolehnutí, jejich velitelé měli zastaralé myšlení a jen ztěžka se přizpůsobovali

novým technikám boje. Divize SS byly výrazně lepší a v současnosti i lépe vybavené. Rozhodně lépe, nežli standardní armáda. Marně si její velitelé stěžovali, přednost ve vybavování divizí novými zbraněmi dostaly divize SS. Po mnoha zklamáních, hlavně po prohraných bojích u Moskvy, a u Stalingradu, upřednostňoval vůdce své věrné divize.

Nyní je měl skoro všechny zde, byly shromážděny na tomto celkem malém úseku fronty, aby Rusy bez váhání rozdrtily. Společně se chystaly na mohutný útok, který jim měl zasadit hlubokou ránu a zničit jim hlavní síly. Podle posledních zpráv rozvědky jim mnoho techniky nezůstalo, stačilo jen získat rozhodující převahu. A tu měli vybojovat oni, nejlepší synové Německa, v nejlepších jednotkách, s nejlepšími bojovými prostředky. Rusové sice v průběhu zimy dosáhli vítězství u Stalingradu a Moskvy, ale ty je zřejmě stály strašně sil. Tvrdila to německá rozvědka a velení v čele s vůdcem, takže řadoví vojáci byli přesvědčeni o pravdivosti těchto slov. Rusové sice shromáždili na obranu proti jejich ofenzívě nějaké zálohy, ale ty mají být údajně složené z narychlo povolaných nováčků, starců, možná i dětí. Nebude to jednoduché, ale německá armáda vítězství dosáhne. Byli si tím jistí naprosto všichni. A po rozbití těchto záloh už nic nebude bránit, aby obsadili zbytek Ruska a splnili plány svého vůdce.

Dum... dum... dum...

Temné, těžké, mnohonásobné zadunění, doprovázené ohnivou stěnou, se ozvalo od lesa. Vytrhlo Ralfa z jeho úvah o dalších vojenských akcích a z jeho snů o válečných vítězstvích. Trhl sebou a překvapeně se k lesíku zadíval.

Celý horizont lesa tvořila ohnivá stěna, která se v následujícím okamžiku zahalila do temného dýmu. Nemohl se zorientovat, neměl ponětí co se děje. Za nepříjemného hukotu přilétaly první těžké granáty. Ani nestačil instinktivně skrčit hlavu mezi ramena a kolem strojů vyrůstaly mohutné gejzíry hlíny a prachu. Jeden za druhým, těsně za sebou v rychlém sledu. Některé blízko některého ze strojů, jiné dál v polích.

Přilétaly další a další. Hrozivý svištivý zvuk nepřestával a jakoby neměl konce. Všude kolem se tvořila vysoká stěna zvednuté zeminy vymrštěná mohutnou silou výbuchu. Do pancíře tanku zabubnovalo velké množství střepin a Ralf jak stažen silnou pružinou sebou mrskl na svou sedačku na velitelském stanovišti. Ani nestačil zavřít pokrop a dovnitř vlétla sprška hlíny z výbuchů kolem.

"Proboha co se děje?" křičel na něj Jürgen od řídících pák, který ze svého průzoru sledoval strašnou spoušť kolem nich. Byl zděšen nečekaným pohledem.

"Nevím," přiznal se, "někdo nás ostřeluje. Vůbec nevím přesně odkud."

Vypadlo z Ralfa, který bleskově zavíral poklop věže, kterou co chvíli vlétla dovnitř další sprška hlíny.

"Veliteli," zazněl z reproduktoru hlas velitel třetího družstva, "v kursu padesáti pěti stupňů ruské baterie pětaosmdesátek. Ostřelují nás."

"Rozpustit kolonu," zvolal ihned Ralf , "přejděte do rojnice, využijte terénních vln pro krytí. Palte všemi děly," volal do řevu svého tanku. Jürgen již vyhnal jeho otáčky na maximum a točil z cesty na pole.

"Nejsou tam miny?" ozval se ve sluchátkách oprávněný dotaz.

"Vypadá to že ne," odpověděl Ralf nejistě, "ale kdo to má vědět. Musíme to risknout. Když pojedeme v koloně, postřílí nás jak slepice."

Chopil se konečně velitelských povinností, když se vzpamatoval z prvního otřesu. Rukou uchopil madlo periskopu a pohlédl do něj. Teprve nyní měl možnost přehlédnout celou situaci. Vypadala poměrně děsivě.

Na okraji lesa se objevovaly stále nové a nové ohnivé záblesky, které v pravidelných rytmech posílaly své smrtící pozdravy proti jejich koloně. Bylo to nečekané přivítání. Ralf si stihl uvědomit, že je to již druhý nepřátelských útok na jejich jednotku ještě před tím, než se dostala na frontu.

S temným duněním vybuchoval jeden granát za druhým. Jürgen s vytočeným motorem do nejvyšších otáček prudce vjížděl na pole. Vyjel z řady a rozjel se po poli směrem k lesu. Nabíječ Ludwig divoce ládoval jeden náboj za druhým do nábojové komory, aby Lutz mohl odpovídat na útok Rusů. Jedna střela za druhou vylétala z jejich kanónu.

Při každém výstřelu se ozvala dunivá rána a tank se prudce zakymácel. Jak s sebou házel a poskakoval při divoké jízdě po poli, nemohl Ralf říci, jak přesná jejich střelba je. Jürgen s tankem prudce kličkoval a tím se snažil Rusům znesnadnit míření. Během jízdy vysokou rychlostí po poli to s nimi házelo ze strany na stranu, až se co chvíli některý z nich bolestivě udeřil o některou součástku vybavení tanku v okolí svého stanoviště.

Náhle sebou Ralf trhl. V periskopu zahlédl nedaleko jedoucí tank svého dobrého přítele Kullmanna. Uviděl, jak se pod věží tanku prudce zablesklo a ta v následujícím okamžiku prudce vylétla vzhůru, vytržena z uchycení mohutnou silou výbuchu. Letěla stále vzhůru a rychle rotovala. Hlaveň kanónu se otáčela kolem osy jako drobná tyčka. Přitom od ní odlétaly všelijaké kusy částí vybavení.

Zatajil se mu dech, když zahlédl, jak odlétá z věže vrchní část lidského trupu s hlavou a rukama. Také se točila dokola a letěla daleko od tanku. Spodní část těla se už neobjevila Ralf jen doufal, že to není Kulli, i když bylo pravděpodobné, že spíše ano. Jeho stanoviště bylo právě ve věži. Podvozek tanku zcela zakryl dým z mohutného výbuchu. Věž tvrdě dopadla na zem asi dvacet metrů od podvozku. Zvedl se prach, který místo dopadu zakryl, takže Ralf nemohl nic dalšího spatřit.

Jejich tank zatím pokračoval v jízdě v jedné řadě spolu s několika dalšími po obou stranách.

"Kullmann to dostal," oznámil Ralf smutně ostatním do mikrofonu.

"U mě to koupil Fridrich," volal jiný hlas.

"Vidím že hoří Gernaduss," uslyšeli další smutnou zprávu.

Ozývali se velitelé tanků jeden za druhým, kteří viděli smutný osud kamarádů ve svém okolí. Při každém jménu Ralfovi zatrnulo. Všichni byli jeho dlouhodobými kamarády již z doby výcviku a se všemi se důvěrně znal. S mnohými z nich prožil mnoho společného, zúčastnili se

mnoha akcí. Bylo mu jasné, že jestli ostatní tanky byly zasaženy tak, jako Kulliho, neměly jejich posádky pravděpodobně šanci přežít.

Náhle uslyšel ve sluchátkách stanice nepříčetný řev. Byl to hlas při kterém naskakovala husí kůže a rozklepala se kolena. Neartikulovaný jekot plný nesnesitelné bolesti a strachu. Některý z velitelů tanku řval a vydával nelidské zvuky, které se automaticky přenášely do sluchátek ostatních velitelů osádek. Zapnutý, dosud funkční mikrofon zaznamenával a zprostředkovával ostatním poslední okamžiky života některého z nešťastných kamarádů.

Byl to ukrutný řev člověka, který se ocitl v zasaženém stroji, měnícím se běsnícími plameny v pec, sžírající zaživa ty členy posádky, kteří přímý zásah přežili. Ralfa náhle zalil studený pot a cítil, že nevydrží tyto projevy zoufalství.

Ruka prudce otočila knoflíkem vypínače stanice. Sklonil hlavu a pevně stiskl rty. Netušil, čí hlas právě slyšel a stal se tak svědkem jeho nedobrovolné a bolestivé smrti. Hlas zmizel, stanice zmlkla. Teprve po chvíli se vzpamatoval a uvědomil si svoje velitelské povinnosti. Musel zjistit, kdo byl onen nešťastník a zda je jeho situace beznadějná. Dobře věděl, že mu v danou chvíli pomoci nemůže. Ruka opět zapnula stanici. Před chvílí byl éter plny různých zpráv a proslovů, po srdceryvném ryku jednoho z kamarádů ale nastalo podivné, šokující ticho. Všem bylo jasné, co to znamenalo. Ralf horečně přemýšlel, jak se zachovat.

"Kamarádi," ozval se náhle hlas jednoho z velitelů tanku, "ukažte jim, co umíme. Musíme jim to nandat. Přece se nenecháme od těch ruských sviní zabíjet jako dobytek. Do nich!" ozval ve sluchátkách ostrý výkřik.

Předchozí událost hluboko zapůsobila na všechny kamarády. Náhlý pocit nutnosti pomstít smrt svých spolubojovníků zaplavil duši nejen Ralfovu, stejnou touhu měli všichni vojáci v tancích.

Ralf zahlédl v kouři, který se začal převalovat všude kolem nich, jak i ostatní tanky vyjíždějí z řady a po poli vyráží vstříc nepříteli. Zahlédl, že jeden či dva tanky zůstaly nehybně stát a k ostatním se nepřipojily. Zřejmě byly zasaženy či měly nějakou poruchu. Tanky už vyjely z největší palby a tak se podíval doprava a doleva. Na každé straně uviděl řadu strojů. Bílé hákové kříže ji na bocích jasně svítily a jemu připadalo, že to jsou bojové korouhve, pod kterými vyrážejí jak bájní rytíři zničit nepřátele. Tanky jely zvolna a z jejich kanónů v pravidelných intervalech vylétaly za ohlušujících ran ohnivé střely směrem k lesu.

Další pohled plně věnoval okraji lesa, odkud ve stále stejných intervalech vystřelovala ruská děla své smrtonosné projektily. Byla dokonale zamaskovaná. I když jasně viděli místa, odkud stříleli, jelikož každou salvu vždy provázel prudký záblesk následovaný oblakem kouře, neviděl dosud přímo jediné dělo či vojáka. Rusové museli být informovaní, že tudy kolona bude projíždět, a měli čas se na ni dokonale připravit.

Spokojeně se pousmál když spatřil, že Rusové nestačí jejich tempu a výbuchy střel explodují čím dále více za nimi. Zato výbuchy u lesa byly stále blíž a blíž k ruským cílům. Několikrát zahlédl větší záblesk než obyčejně a kusy všelijakých trosek létaly vzduchem. Znamenalo to zásah, ale nebylo možné zjistit, zda jde o nějaký stroj, dělo či třeba kusy opevnění.

Na svém místě vysoko ve věži pozorně otáčel periskopem ze strany na stranu a kontroloval situaci kolem sebe. O posádku tanku se starat nemusel, věděl dobře, že ta ví sama, co má

dělat. S uspokojením sledoval postup útoku, který vypadal velice nadějně. Tanky téměř v řadě ujížděly polem a divoce pálily, co to jen šlo. Za nimi se valily další dvě řady tanků. Jejich jízda znesnadňovala Rusům míření a nepřátelské střely nyní dopadaly daleko od nich, většinou již za jejich záda. Nyní všechno probíhalo jako podle učebnice. Pohled na řady silných strojů chrlících tuny ohnivého železa směrem k nepříteli jej uklidňoval. Hromadný útok tanků valících se jako lavina proti nepříteli působil impozantním dojmem.

Pocit nadšení a uspokojení prudce vyprchal. Ralf spatřil něco, co mu téměř vyrazilo dech. Během divoké jízdy a neustálé střelby stále pozorně sledoval okraj lesa, a tu došlo k situaci, která by jej ani v nejhorším snu nenapadla.

Jeho oko klouzalo periskopem mezi prvními řady stromů lesíka a sledovalo výbuchy střel vlastních tanků. Hledalo mezi silnými kmeny jakýkoliv náznak o nepříteli.

Náhle se mezi stromy pohnulo něco velkého, šedivého a než si stihl ujasnit, oč vlastně jde, vynořila se po celé délce lesa řada ruských tanků. Prudce se vyřítily ze svých temných úkrytů a vyrazily přes pole přímo proti nim. Další a další se objevovaly mezi stromy a z hlavní jim šlehal jeden záblesk za druhým. Za první řadou vyjela řada nová, za ní třetí. Ruských tanků bylo nepočítaně. Valily se na ně jako nekonečná lavina.

"Proboha vidíte to taky?" ječivý výkřik zazněl ve sluchátkách.

"Kde se tam sakra vzali?" doplnil někdo další podiv a náhle byl éter zaplaven množstvím všemožných zmatených výkřiků.

Nakonec všichni spatřili útok nepřátelských tanků a dávali zřetelně najevo, jak jsou zaskočeni. Mluvili do éteru jeden přes druhého a nebylo možno se v té změti hlasů vyznat. Někteří si udržovali chladnou hlavu, většina však vyplašeně, zmateně a v děsu vykřikovala nesrozumitelné a nesourodé výrazy.

Ralf pocítil prudký stisk strachu, jenž mu sevřel oblast kolem žaludku. Uvědomil si, že tentokrát je zle. Byli opět zaskočeni a nepřipraveni. Nikdo je nevaroval, nikdo nezjistil, že tady nějaká ruská dělostřelecká a tanková jednotka vůbec je. Že je zde ukrytá, a číhá. Čeká na ně, na jeho jednotku! Rusové měli být mnohem dál, tento prostor byl označen jako německé vyčištěné území.

Ruských tanků bylo mnoho. Valily se na ně a šedivá masa neměla konce. Z lesa stále vyjížděly nové a nové a mířily k nim.

Kolem německých tanků výrazně přibylo výbuchů a mohutných gejzírů prudce tryskajících ze země. Jeden výbuch za druhým kolem nich po prudkém záblesku a ohlušující ráně vysoko vyhazovaly fontány hlíny. V místě dopadu střel zůstávaly po rozplynutí dýmu hluboké, černé krátery.

Sám nevěděl proč, ale pojednou mu v uších zazněla věta, pronesená před několika okamžiky kýmsi vysílačkou. Stěžoval si, že dosud neměli štěstí potkat Rusy a litoval toho, jelikož si chtěl po nich taky zastřílet. Takže nyní tu možnost má a samozřejmě nejen on. Všichni si teď mohou po Rusech zastřílet a to v míře vysoko převyšujících jejich touhu.

"Haló!... volám Doupě!..." přiložil si mikrofon k ústům, "tady Liška, tady Liška. Jsme přepadeni tankovou divizí patnáct kilometrů od cíle. Jsme napadeni velikým počtem tanků z lesa ve čtverci H-šest. Potřebujeme urychleně letku protitankových štuk. Opakuji, potřebujeme urychleně letku štuk. Sami si s tou tankovou lavinou Rusů neporadíme," křičel zuřivě, když přeladil na frekvenci pro spojení s velitelstvím.

"Liško slyšíme," ozval se nevzrušený hlas, "Liško slyšíme, bereme na vědomí. Letky máme ve vzduchu, ale jsou na přistání. Hned po doplnění paliva je posíláme k vám. Vydržte, než doplní palivo," pronesl neradostnou zprávu.

Odpověď jej zamrazila do morku kostí.

A je to tady! Došlo k tomu, čeho se nejvíce obával. Předtím mu byla slíbena letadla ihned a přilétla prakticky po akci. Nyní mu je slibují, až si doplní zásoby. To znamená bůh ví kdy. Do té doby zde už také mohou najít z jeho jednotky jen hromady ohořelých plechů. Vybavil si okamžiky, kdy viděl explodovat tanky kamarádů a kolik jich už za ten krátký čas bylo. Tak a nyní jsou pravděpodobně na řadě oni.

Vzpomněl si, jak při jednom z rozhovorů se svým podřízeným obhajoval vlastní velení. Věřil, že je v nouzi určitě nenechá na holičkách a letectvo je ochrání. Vždyť se maršál tak naparoval, jak se na vzdušné síly mohou kdykoliv spolehnout! Když tenkrát pochyboval, rázně jej před přemírou důvěry varoval.

Nyní na ta slova došlo a Markusova pochybovačná slova mu zazněla varovně v uších. Jak ten to přesně předpověděl! Velení zase není schopno zajistit jim leteckou ochranu včas. Hořce vzpomínal, jak jim účastníci bitev s Angličany či Američany říkali, že ti nikdy nebojují bez patřičné letecké podpory. Naopak, bylo pravidlem, že je jejich letadla bombardovala či ostřelovala tak dlouho, až se neměli téměř čím bránit.

Oni zde byli pravidelně necháváni na pospas nepřátelským útokům. Po celou dobu přepravy byli neustále v ohrožení a to mají dovézt do snad rozhodující bitvy posily s nejmodernější technikou. Prakticky tak byla zničena velká část jejich pluku dříve než dostali šanci ukázat svou sílu.

Nyní by jim letecká pomoc velmi pomohla, převaha ruských tanků byla obrovská. Přitom je celé velení přesvědčeno, jak stahuje k následující ofenzívě své nejmohutnější svazy a určitě tím získá drtivou převahu..

LVIII.

Dunivý výbuch otřásl tankem a přerušil jeho rozjímání. Dovnitř pronikl pronikavý zápach síry a dusivého kouře. Všichni se rozkašlali a začali lapat po dechu. Několikrát to se strojem zacukalo a s trhnutím se nakonec zastavili. Tank dostal zásah!

V dýmem zaplněné věži se Ralf vzpamatovával z šoku. Rychle se prohmatal a ke své radosti zjistit, že je nezraněn a zcela v pořádku. Omámeně si přitiskl mikrofon k ústům.

"Jak jste na tom?" zvolal do tanku, "hlaste se!"

Stačil zvolat posádce do mikrofonu.

"Já jsem v pořádku veliteli," volal zpět nabíječ Ludwig a jeho světlá hlava k němu vykoukla.

"Střelec taky dobrý," hlásil se další.

"Radista je v pořádku," připojil se Marck.

"Nebudete tomu věřit," ozval se Jürgen od řídících pák, "ale i já jsem dobrej."

Ralf si lehce oddechl. Alespoň že posádka je v pořádku. Ale štiplavého kouře bylo ve stroji dost. Znamenalo to, že se střela někudy dostala dovnitř.

"Jaké je poškození?" zvolal znovu do rádia. "Hlaste všechno!"

Vyštěkl rychle další rozkaz a netrpělivě čekal na odpověď.

"U mě nic."

"U mě taky dobrý," ozvali se Ludwig a Lutz, oba v hlavní části tanku.

To byla dobrá zpráva. Když tank nebyl poškozen tam, znamenalo to, že střela nepronikla pancířem chránícím nejdůležitější místa stroje.

"U mě špatný," zkalil mu radost Jürgen. "Zásah z boku, máme přetržený pás, jsou tu pokroucený plechy a potrhaný rozvody. Všude je tu strašně kouře, nic pořádně nevidím. Motor pracuje normálně, ale s řízením něco je."

To už byla horší zpráva, velice nepříjemná. Znamenalo to, že jsou sice v pořádku, ale nepojízdní. A to za útoku nepřítele, který začne kolem nich kroužit jak smečku vlků. Nyní mohou jen stát a čekat, jestli se do nich nepřítel trefí či ne. Ralf otevřel poklop, aby kouř, který zaplnil stroj, mohl ven. Nadzvedl jej ale jen trochu, jak to bylo nejnutnější. Štiplavý kouř začal unikat ven a pomalu se dalo lépe dýchat. Po chvíli přestali kašlat, jen červené oči jim zůstaly.

"Jestli nejsme poškození," křikl na posádku Ralf, "tak budeme alespoň střílet. Ludwigu máš nabito?" obrátil se na nabíječe.

"Jsem vždy připraven," křikl Ludwig.

"A co ty Lutzi?" zvolal další dotaz střelci.

"Mám je na mušce," řekl střelec v plném soustředění.

"Tedy palte," zvolal Ralf. "Jednu za druhou. Miř pořádně Lutzi! Nás jen tak lehce nedostanou," zařval bojovně.

Tankem zazněla tvrdá, ohlušující rána a všemi to prudce cuklo. Prázdná nábojnice vylétla z nábojové komory a s cinkotem dopadla na podlahu. Ralf sledoval dráhu střely. Zamířila si to přímo k nejbližšímu nepřátelskému tanku, který jel v čele jedné z řad. Prudký záblesk a mrak dýmu ohlásil přímý zásah.

"A má to!" vykřikl nadšeně. "Dostali jsme ho! Lutzi, to byla trefa!" řval v návalu radosti.

Ralf nadšeně oznamoval ostatním dobrou zprávu do rádia a sledoval, jak se z tanku valí hustý, neproniknutelný černý kouř. Na věži se prudce otevřel horní pokop a z něj začaly bleskově vylézat dvě malé hořící postavy v černých kombinézách. Seskákaly s tanku a začaly se válet v trávě, aby uhasily hořící uniformy. Protože se další postavy neobjevovaly, museli další dva členové posádky zahynout. Tank stál a pomalu mizel v mraku černého kouře.

Jejich Tigerem zazněl další výstřel, opět to se všemi cuklo a stroj se rozhoupal. Další střela vylétla z hlavně. Ralf netrpělivě čekal na výsledek a pozorně sledoval kolonu blížících se ruských tanků. Křečovitě svíral rukojeť periskopu a očima se vpíjel do jeho skel.

Tank jedoucí nedaleko prvně zasaženého oblétl ohnivý kruh a sloup plamene vylétl vzhůru. Také on byl v okamžiku zahalen oblakem kouře s probleskujícími plameny.

"Lutzi seš fantastickej!" zařval podruhé. "Dostal jsi dalšího!" řval v nepříčetnosti Ralf do mikrofonu a poskakoval radostí na svém stanovišti.

K němu se okamžitě přidali další členové posádky. Sledoval další ruské tanky, které byly zasaženy střelbou kamarádů a měnily se v planoucí pochodně. Ohnivých koulí na svahu nezadržitelně přibývalo.

Avšak další šedé obludy s rudými hvězdami se dál valily proti nim. I když jejich řady výrazně prořídly, bylo jich stále ještě mnoho. Za nimi v poli zůstávaly stát mohutné planoucí pochodně, které se v žáru měnily v hromady pokroucených pancéřových plátů. Ostatní stroje však uháněly stále stejnou rychlostí vpřed. Rychlost jejich jízdy byla dost vysoká, přesnost jejich střelby naštěstí minimální.

Když Ralf spatřil, jak ostatní tanky jednotky projíždějí dál kolem nich, Rusům v ústrety, uvědomil si nevýhodu střelby za jízdy. Na Lutzovo příkladu bylo zřejmé, že zaměření v klidu je velmi přesné a zásah jistější.

"Zastavit," zvolal do kanálu pro všechny, "všichni stát. Zaujměte všichni stabilní pozici, využijte terénních vln či již zasaženého stroje. Nechte je, ať přijedou blíž. Pečlivě miřte, nesmí se dostat příliš blízko! Když jsou dál, jsou jejich střely pro naše tanky neškodné. Z blízka by to bylo horší. Než k nám dojedou, máme šanci s tím něco udělat. Všichni se soustřeďte na střelbu. Palte na ty nejbližší, nenechte je dojet příliš blízko," vydával jeden rozkaz za druhým.

Ostatní tanky, dosud projíždějící kolem nich, pomalu zastavovaly a z hlavní jim v pravidelných intervalech vylétaly ohnivé zášlehy proti postupující šedivé lavině.

Ralfovým tankem zatřásl další výstřel. Dým a pekelné plameny zastínily další téčko. Jeho věž vylétla vysoko a odlétala někam dozadu. Byla to divoce rotující svítící koule a z ní odletovaly ohnivé jiskřičky. Za jiných okolností nádherná podívaná. Ralf už ani nestačil radostně vykřiknout jako v předešlých případech. Lutzovo oko a ruka byly obdivuhodně přesné.

Další a další zásahy směřující do ruských řad od německých tanků měnily dosud činné stroje v rozpálené hromady mrtvého železa. Střelci SS byli velmi dobře vyškoleni a tak zasažených ruských tanků na poli přibývalo. Netrvalo dlouho a pole bylo plné planoucích pochodní.

Ale také Rusové měli dobré střelce. Ralf stačil zahlédnou ostrý oslnivý záblesk u jednoho PzKW III napravo od něj. Když na něj otočil svůj periskop, viděl jeho hořící zadní část, kde byl motor a barely s pohonnou směsí. Dvě třetiny tanku byly v plamenech, a tak si ulehčeně oddechl, když uviděl celou posádku, jak čiperně vyskákala ze stroje. Ihned se utíkali skrýt za jiný nezasažený tank, aby unikli peklu střepin, které létaly všude kolem.

Posádky v tancích byly schovány za mohutným pancířem a mohly jen naslouchat neustálému bubnování do kovového pláště. Bylo to jen neškodné lechtání masivní oceli. Venku to však bylo horší. Výbuchy vyrůstaly jak obrovské koule na všech stranách a střepiny létaly ze všech úhlů.

Okem periskopu Ralf zahlédl kousek nalevo od nich stojícího Ferdinanda. Z jeho obrovské hlavně v pravidelných intervalech vylétal za ohlušujícího zahřmění jeden granát za druhým. Tank se vždy na okamžik zahalil do oblaku kouře a zvířeného prachu. Výstřel granátu velkého kalibru pokaždé rozkýval těžký stroj a rychlopalný kanón chrlil své projektily obrovským tempem vstříc nepřátelům.

Ralf sledoval výsledky jeho střelby. Jak pravidelně vylétaly střely z Ferdinandovy hlavně, tak se objevovaly v mase valících se ruských tanků další zasažené stroje. Jedno šedivé monstrum za druhým se ocitalo v plamenech následkem přesných výstřelů. Ralf v úžasu hleděl na fascinující úspěchy posádky tohoto stroje. Co výstřel, to další nová ohnivá koule na poli pod lesem. Uvědomil si, že zařazení Ferdinandů jako stíhačů tanků je naprosto přesné. Tento tank byl pro nepřátelské stroje opravdovou pohromou.

Ralfovým Tigerem otřásl nečekaně další výbuch a tank se celý otřásl. Kovové zazvonění se rozlehlo vnitřkem stroje. Další zásah se rychle postaral o změnu Ralfových myšlenek, které byly potěšeny hřejivým pohledem na ničení ruských tanků. Nyní se dostali do stejné situace jako oni a ostatní věci šly stranou. Tank byl opět okamžitě zaplněn štiplavým sirnatým dýmem. Tentokrát jim ukázal své zuby nepřítel, když se další ruský střelec trefil do jejich nepohyblivého stroje a granát jim dokázal prorazit pancíř.

"Ááááu... koupil jsem to!" ječivý výkřik se rozezněl prostory tanku.

Ostrý divoký křik se ozval ve spodní části stroje. Poznali hlas Jürgena. Řidič byl při zásahu zraněn. Obava o jeho život projela Ralfovou hlavou.

"Jak to vypadá," zvolal ihned Ralf, "co je s tebou?"

Odpovědí mu však bylo jen tiché sténání a chrchlání.

"Jdu se tam podívat," vykřikl zespoda Ludwig.

"Neopouštěj své místo," zarazil jej prudce Ralf. "Teď musíme bojovat. Ošetření musí zatím počkat. Nedá se nic dělat. Lutz potřebuje mít stále nabito. Teď mu to jde mimořádně dobře. Jürgena ošetříme, až ty Rusy zničíme. Jestli se dostanou blízko, bude zle s námi se všemi," vydal nelítostný rozkaz.

Vrátil ho nemilosrdně zpátky, aby Lutz mohl po Ludwigově dobití znova vystřelit. Tentokrát se však netrefil. Zřejmě se projevila nervozita z Jürgenova zranění a ta způsobila, že měl tentokrát špatnou mušku. Ludwig otevřel uzávěr a další prázdná nábojnice s cinkotem

přeběhla po hromadě svých předchůdkyň. Bleskově, se sveřepým výrazem a pevně stisknutými rty, zasunul nový náboj a uzávěr zavřel. Lutz mohl svůj pokus zopakovat. Rusové se už objevovali v nebezpečné blízkosti. Na velkou vzdálenost stála výhoda boje na německé straně. Vydatné pancéřování a přesné zaměřovače Tigera téčka jasně převyšovaly. Jestliže se však dostalo blíž, jeho méně výkonný kanón dokázal tyto handicapy vyrovnat. A to byl velmi nebezpečné.

Tankem zaduněl další výstřel a stroj se znova zakymácel. Než však mohl Ralf zkontrolovat výsledek, byl náhle oslněn mohutným zábleskem. Tank PzKW IV, stojící asi padesát metrů před nimi, se prudce změnil v ohnivé peklo. Divoké jazyky, tentokrát provázené jen trochou kouře, zahalily celý tank od jednoho konce po druhý v jednu velikou vatru. Protože nikdo z posádky nevylézal, dalo se usoudit, že všichni zahynuli.

Nezjistil, jestli jejich střela zasáhla cíl. To už zvonil v hlavni další náboj a po chvíli zazněl výstřel. Ani tentokrát neměl Ralf čas sledovat jeho dopad. Zahlédl větší množství ruských tanků, které se objevily už nebezpečně blízko po pravé straně. Tam uviděl tři vlastní tanky z nichž dva byly v plamenech a ten třetí jen stál a nestřílel. Další stroje, které by Rusy mohly zastavit, byly příliš daleko od nich. Měli teď celou pravou stranu odkrytou a odtud se blížil nepřítel.

"Celá čtvrtá četa otočit na pravobok," zvolal rázně do rádia. "Všichni ze čtyřky okamžitě doprava. Jsme tam odkrytý, Rusové to tam pročistili a nemáme tam nikoho. Musíme pokrýt pravý bok."

Volal svým dunivým hlasem do mikrofonu a poté spokojeně sledoval, jak tanky čety otáčejí věže doprava a někteří si i najíždějí do lepších pozic, vstříc postupujícím Rusům.

Situace se nevyvíjela nijak růžově i když ruských tanků, které zůstaly po zásahu vyřazené z boje, bylo mnoho. Celé pole mezi Ralfovo jednotkou a lesem jimi bylo poseto a plály na něm desítky ohňů z hořících ruských strojů. Počet, postupující proti nim, se neustále pomalu zmenšoval. Tempo jejich likvidace se přece jen projevilo. Ostatní však pokračovaly nezadržitelně dál a ocitly se v nebezpečné blízkosti.

Bylo normálním jevem, že posádky ruských tanků vylézaly ven ze zasažených strojů a se samopaly u pasu se zapojovaly do útoku za svými tanky. Naproti tomu německé posádky, kterým se podařilo se zachránit ze zasažených tanků, měly často jen pistole či zhola nic. Pokud měly štěstí a nacházely se poblíž nezasaženého německého tanku, mohl je krýt palbou svých kulometů, pokud však byl i tento tank zasažen, neměly se často čím bránit.

Výhoda ruské pěchoty byla jasná a ta toho také využívala. V dálce zahlédl čtveřici v německých uniformách utíkající od hořícího tanku. Za nimi se znenadání vynořila skupinka ve světle šedivých uniformách a svými samopaly je do jednoho postřílela. Zlostně praštil pěstí do chladných plátů tanku, ale nemohl jim nijak pomoci. Chytil do ruky mikrofon a zoufalým hlasem se snažil dovolat velitelství.

"Tady Liška. Tady Liška," přepnul znovu stanici na spojení s velitelstvím. "Volám Doupě. Jak to vypadá s leteckou ochranou, máme plno zasažených strojů."

I když nemohl vidět, co se jim na hlavami děje, nečekal, že by tam nějaká letadla byla. Odpověď mu tuto neblahou předtuchu jen potvrdila.

"Liško... Liško..." ozvalo se velení, "stroje končí doplňování paliva a střeliva. Za chvíli vzlétnou k vaší ochraně."

Odpověděl mu hlas, který byl docela lhostejný a neúčastný a vzal mu chuť do dalšího rozhovoru. Věděl že je velitelství opět ponechalo napospas vlastnímu osudu a že si pomoci musí jen sami.

Výbuchy v okolí tanku neustávaly. Některé střely dopadaly těsně vedle, jiné dál, stále jich však bylo příliš mnoho. I když se na první pohled zdálo, že ruských tanků neubývá, měl najednou pocit, že to konečně začíná vypadat lépe a ruské sledy řídnou. Nebyl to jen jeho zdání, ruských tanků skutečně valem ubývalo.

První ruské tanky vjely mezi přední německé stroje. Začaly velice rychle projíždět mezi nimi, jelikož rychlost téček byla mnohem větší, než rychlost německých tanků. Jejich střelba byla nyní mnohem nebezpečnější a přesnější. Vlivem toho se mnohem častěji následkem zásahu německé stroje zahalovaly plameny a dýmem.

Posádky ze zasažených strojů pobíhaly mezi hořícími, nebo projíždějícími stroji. Jejich počet rychle stoupal. Muži v německých či ruských uniformách se objevovali stále častěji v Ralfově periskopu. Vzájemných soubojů pěchotními zbraněmi přibývalo. Také Marck musel co chvíli použít svůj 8,8 mm kulomet, aby zastavil skupinku postupujících Rusů.

Ralf náhle uviděl, jak se proti nim z bílého kouře hořícího PzKW IV vynořilo ruské téčko a mířilo přímo na ně.

"Lutzi, proboha," volal v obavách, "sejmi ho! Dělej! Ježíší střílej nebo nás dostane!"

Křičel do mikrofonu nepříčetně hlasem plným strachu. Nemusel ho popohánět. Lutz, sám zbrocen potem, pečlivě zaměřoval tank jedoucí proti nim. Věděl, že čas je jejich nepřítel.

Náhle se u hlavně téčka objevil záblesk následovaný bílým oblakem dýmu. Než se vzpamatovali, zaduněl přímý zásah tankem. Prudce to těžkým strojem zacloumalo. Uvnitř tanku se dunění zmnohonásobilo, až jim zalehly uši.

Ralf úlekem znehybněl. Udiveně si ohmatával ruce a břicho, aby se ubezpečil, že ještě žije. Zásah z takové blízkosti a on byl stále nezraněn! Ani se nestačil zeptat, jak jsou na tom ostatní, když tankem zazněla další rána. Uvědomil si, že to byl Lutz, který vystřelil z kanónu. Tank se znovu lehce zahoupal a prázdná nábojnice zacinkala na hromadě ostatních. Překvapený Ralf se vrhl k periskopu a sledoval, jakého dosáhl výsledku. Před nimi plála mohutná vatra. Lutz se trefil, ruský tank dostal plný zásah!

Bylo to neuvěřitelné štěstí. Ruská střela nedokázala ani z této blízkosti proniknout pancířem jejich tanku a tak, ačkoli dostali plný zásah, nikomu se nic nestalo. Naopak, pro ruský tank byl zásah mohutného kanónu z této blízkosti zdrcující. V jeho čele, kousek nad otvorem pro řidiče, se objevil černý obláček dýmu. Jakmile se částečně rozplynul, uviděl Ralf rozšklebenou díru v místě zásahu a z několika míst po obvodu uložení věže a ze zádě prudce šlehalo množství plamenů.

Oba horní poklopy se prudce odklopily a z nich překotně vylézala ruská posádka. Na jejich kombinézách plápolaly červené ohníčky, jak všechno uvnitř tanku začaly po zásahu sžírat

nenasytné plameny. Vylezli tři muži, ale sotva seskákali na zem a začali na sobě hasit plameny, ozvalo se několik těžkých kulometných dávek.

Ralf ani nepostřehl, odkud se ozvaly výstřely. Náhle od stěny tanku za posádkou začaly odskakovat kulky, které při dopadu na pancíř zazvonily a ohnivé jiskérky označovaly místa dopadu. Po chvíli i zemi kolem posádky rozrývaly kulky, které vytrhávaly velké kusy drnů. Nakonec se střelci správně zaměřili a z těl členů posádky střely trhaly kusy masa a látky z kombinéz. Členové posádky se pod zásahy zkroutili do křečovitých poloh a těžce se složili k zemi. Během okamžiku zůstala na zemi jen tři nehybná těla, z kterých se lehce kouřilo.

Železná obluda za nimi plála naplno. Několik výbuchů nadzvedlo věž a ta těžce dopadla zpátky, tentokrát mírně nakřivo. Její hlaveň čněla vzhůru v nepřirozené poloze. Celá věž byla zahalena rudými plameny, které vycházely z rozbitého podvozku.

Mohl si na chvíli oddechnout. Kvalitní ocel prokázala svou jedinečnost a v tuto chvíli jim zachránila život, když dokázala zabránit nepřátelské střele v jejím smrtícím letu.

Zahlédl několik ruských tanků, zvolna couvajících nazpátek.

Jelikož se celým okolím převalovala mračna dýmu, mohl si obrázek o celkové situaci udělat v okamžicích, kdy jej vítr odehnal stranou. Teprve poté se mohl přesvědčit, že viděl dobře. Nejenže mu výhled skutečně odhalil ustupující ruské jednotky, ale pomalu kolem jejich stroje projely dva jiné tanky PzKW IV, které za nestálé střelby pronásledovaly ustupující Rusy.

"Vypadá to, že jsme je konečně zastavili," opřel se unaveně o rukojeť periskopu. "Jak to s tebou, Jürgene, vypadá?"

Pronesl trochu klidněji do mikrofonu. Očekávaná odpověď nepřišla. Ve sluchátkách se ozývalo jen nepříjemné šumění. Jürgen se neozýval.

"Mrkni se na něj Ludwigu," vyzval nabíječe, "teď už máme čas."

Po dlouhých minutách odtrhl oči od periskopu a ztěžka dopadl do sedačky. Ucítil velké uvolnění po prožitém napětí. Přestal na chvíli s pozornou kontrolou dění kolem svého tanku a to se projevilo jako osudná chyba.

LIX.

Necelých padesát metrů od nich stál jeden z mnoha zničených ruských strojů. Měl několik zásahů v podvozku a věž byla poničena těžkými údery německých střel. Z pravé strany nezbylo zcela nic. Pás byl roztrhán na mnoho kusů a ty se válely rozházeny po okolí. Nosná kola pásu byla vytrhána a pokroucena. Celá strana podvozku byla natolik zničena zásahy, že z ní zubaté kusy plátů trčely na všechny strany. V místě motoru zela velká černá díra, která dávala tušit, že po zásahu do tohoto citlivého místa tanku všechno shořelo. Věž byla stočena do strany a hlaveň mířila neškodně vzhůru.

Právě pro svůj zdevastovaný vzhled nepůsobil tank na první pohled nikterak nebezpečně. Také uvnitř byla většina vybavení zničená a ohořelá. V naprostém zmatku a nepořádku se zde mezi spouští způsobenou drtivými výbuchy střel povalovala zdeformovaná těla nešťastné posádky. Pokrytá krví a olejem.

Náhle se jedno z těl začalo zvolna pohybovat.

Velitel stroje, který, ač těžce raněn a krvácející z mnoha zranění, se nyní vzpamatoval z bezvědomí a těžce se plazil na své velitelské místo. Pomalu a s bolestivým výrazem ve tváři. Co chvíli se zničeně zkroutil do klubíčka a snažil se překonat nelidská muka, sužující pochroumané a popálené tělo. Musel překonat jen malou vzdálenost, ale vydal se ze všech sil a s největším sebezapřením. Když se na své stanoviště konečně dostal, uchopil oběma rukama držadlo svého periskopu a obhlížel okolí.

Kolem sebe viděl několik hořících ruských strojů a opodál jednoho zničeného Tigera. Poměr osm zničených ruských strojů k jednomu německému mu nepřipadal dobrý, ale každý zničený německý tank stál za jakoukoliv oběť. V dáli zahlédl mezi převalujícími se mračny kouře zvolna postupující německé tanky, které mířily do míst, odkud předtím jeho jednotka vyrazila do útoku. U hlavní se jim co chvíli zablesklo a další granáty vylétaly směrem k bránícím se ruským strojům. Ve svém okolí nezahlédl jediné nepoškozená těčko, ani vlastní útočící pěchotu. Jediné pojízdné tanky ve svém okolí viděl německé.

Po chvíli mu kouř odkryl mezi hořícími těčky dalšího Tigera. Pozorně si jej prohlížel a nezahlédl na něm nic poškozeného, vypadal v naprostém pořádku. Několik černých velkých skvrn sice svědčilo o obdržených zásazích, dobře však věděl, že zničit Tigera není jednoduché. Byl svědkem mnoha přímých zásahů, které Tigerům příliš neuškodily. Přetržený pás tanku byl na druhé straně a ten ze svého pohledu nemohl spatřit. Viděl, jak se tank pokaždé divoce rozkymácel, jakmile se při výstřelu zablesklo u jeho hlavně a stroj se skryl pod zvířeným prachem.

Nekonečný vztek zcela potlačil obrovskou bolest zraněného těla a pevně se rozhodl zničit tuto obludu, která vysílala své smrtící projektily na jeho soudruhy. Neměl ani v nejmenším tušení, kdo sedí uvnitř a nemohl proto vědět, že se jedná o Ralfův stroj.

Po kratičké chvilce odpočinku se ruský velitel spustil dolů, k místu obsluhy děla. Během přesunu se mnohokrát zkroutil bolestí a zůstávala za ním krvavá stopa, on se však nezastavil. Když se dostal k místu nabíječe, musel nejdříve odtáhnout rozstřílené a roztrhané tělo mířiče.

Nebyl na něj hezký pohled, několik střepin rozervalo jeho hruď a krvavé kusy masa lemovaly ránu, ze které visely vnitřnosti. Kolem dokola bylo všechno pokryto vrstvou tmavé krve. Pravou ruku měl zcela utrženou. Pahýl potrhaného červeného masa visel z míst, kde měl nešťastník rameno. Uprostřed zahlédl přervanou kost, jejíž ostrý hrot vyčníval ven. Velké, červené skvrny krve se leskly na zařízení tanku, na něž krev z rány stříkala.

Stálo jej nadlidskou námahu odvalit mrtvé tělo stranou, protože ruce i nohy mu klouzaly v kalužích zasychající krve. Jelikož byl sám zbrocen krví, nikterak mu to v tuto chvíli nevadilo. Nad svým jednáním vůbec nepřemýšlel, hnala jej kupředu jedna jediná myšlenka. Zničit Němce!

Když tělo odstrčil, otočil se a s nadlidským úsilím vytáhl ze zásobníku těžký náboj. Pokusil se jej přiložit k loži děla. Jenže neměl dostatek sil a z vlhkých prstů mu náboj vyklouzl a dopadl na změť pod jeho nohama. Zhluboka oddychoval, sípavý dech se nesl malým prostorem. S ohnutým hřbetem zůstal nehnutě stát nad dlouhým válcem a nabíral nových sil. Teprve po malém odpočinku jej znovu uchopil a pokus opakoval. Zvednout jej nemohl, tak jej táhl po zkrvavených věcech směrem k ústí děla. Chladná roura se jen zvolna sunula po tělech

kamarádů ke svému cíli. Napnul svaly a s posledními silami jej zasunout do nábojové komory. Opět chvíli těžce lapal po dechu a teprve potom zaklapl uzávěr.

Těžce dopadl na místo mířiče. Naučenými pohyby prováděl úkony, potřebné k odpálení střely.

Elektrika tanku byla zničená, uchopil proto rukou kolo ručního otáčení věže a začal s ním zvolna manipulovat. Vyčerpaně přitom oddychoval. Mnohokrát zpřevodovaný pohyb věže způsobil, že se těžká ocel otáčela jen velice, velice pomalu. Byly to pohyby sotva postřehnutelné.

On se však nevzdával. Točil a točil. Pokaždé, když s kolem učinil několik obrátek, zastavil se, hlava mu poklesla a on ztěžka oddychoval. Z úst po vytékal malý proužek krve, jeho pohled byl skelný a nepřítomný. Milimetr po milimetru se hlaveň natáčela směrem k Ralfovu tanku. Pohybovala se zvolna a dlouho trvalo, než konečně zahlédl v okuláru stín Tigera.

Uchopil druhé kolo a jeho otáčením začal spouštět hlaveň zvednutou nahoru. Opět s ní dlouze zápasil, nežli ji dostal do téměř vodorovné polohy a její ústí mířilo správným směrem na německý tank. V jemném mřížkoví zaměřovače se objevil nepřátelský kolos v plné kráse.

Ostatní tanky již zmizely v dáli v mračnech prachu a kouře, ale jeho tank, jeho cíl, tam bez pohybu stále ještě stál. Byl natolik zabrán do své práce a bezmezně hnán touhou po jeho zničení, že si ani nevšiml, že Tiger přestal střílet.

Když se po delší době vydýchal, přiložil oko k zaměřovači a pečlivě, pomalinku najížděl na nejvhodnější místo. Předpokládal, že nemá moc času a tak se horečně snažil. Spěchal, protože měl strach, že se tank rozjede a zmizí mu z výhledu. Dobře věděl, že další síly, aby za ním otáčel hlaveň, již mít nebude. Má nyní obrovskou a jedinečnou příležitost účinně na zrůdnou obludu zaútočit, taková se vícekrát opakovat nebude. Neměl nejmenšího tušení o závažnosti jeho poškození, jelikož největší poškození bylo skryto na druhé straně.

Německý tank měl jako na dlani. Byl tak blízko, že ho nemohl minout. Přejížděl zaměřovačem po celém povrchu a hledal co nejcitlivější místo pro zásah. Místo, kam zasadí svou ránu, úder odplaty. Pečlivě vybral oblast, jež je pro tanky nejvíce zranitelná: usazení věže k podvozku. V okuláru měl tank natolik přiblížen, že na stroji jasně viděl sváry a drobné zásahy na jeho trupu po předešlých bojích.

Po krátkém hledání vhodné místo našel a spokojeně si oddechl. Jemnými pohyby doladil zaměření hlavně na požadované místo a dokola kontroloval všechny parametry. Nakonec se pohodlně usadil v poškozené sedačce a ruku položil na odpalovací zařízení. Ještě stále těžce oddechoval, zkrvavená hruď se divoce zvedala nahoru dolů. Věděl, že udělal všechno, co mohl a přes obličej mu přelétl mírný, ale spokojený úsměv. Značil, že duše je srovnána.

Zavřel oči a stiskl spoušť.

Mohutnou ránu doprovodilo prudké cuknutí zbytkem tanku. V mžiku byl celý prostor plný štiplavého kouře a věž odletěla doprava. Pohyb tanku odmrštil Rusa na protější stranu věže.

Věž vyskočila z poškozeného uložení a nachýlila se na stranu. Hlaveň již nemířila směrem k německého tanku, ale vysoko k obloze.

Ruský velitel lapal po dechu v oblacích kouře a zmítal se v bolestivých křečích. Prudký náraz na stěnu věže mu způsobil další nelidské bolesti. Každým okamžik prudce narůstaly a stávaly se nepřekonatelné. Koordinované pohyby ustaly, hlava spadla k rameni. Upadl do bezvědomí. Ruce mu poklesly k zemi a z již uzavřených ran začala znovu prudce prýštit krev. Stékala v potůčcích po těle a skapávala na podlahu pod ním. S každou kapkou opouštěl život jeho tělesnou schránku, ošklivě znetvořenou.

Z bezvědomí se již neprobral a tak se nikdy nedozvěděl, jaký měl jeho výstřel výsledek.

LX.

Ralf nesledoval v periskopu, co se kolem nich děje, takže nemohl zahlédnout hlaveň, jež se k nim zvolna stáčela. Ale i kdyby se díval, její pohyb byl natolik pomalý a neznatelný, že by si jej stejně těžko všiml.

"Tak dobrá," odpověděl Ludwig, "jdu se na něj podívat."

Začal se spouštět do prostoru pro řidiče, protože k němu měl ze svého stanoviště nejblíže.

"No sakra!" zvolal vystrašeně, "ten vypadá," ozvalo se po chvíli napjatého ticha.

"Co je s ním?" zeptal se Ralf roztřeseným hlasem, tušil, že zpráva nebude příjemná.

Podle vyděšeného Ludvigovo hlasu si vlastně ani nepřál odpověď slyšet, tušil, co bude následovat.

"Má několik střepin v břiše a rozseknutou hlavu," řekl vzrušeně Ludwig.

Nastalo tíživé ticho.

"Nevím co je s ním," pokračoval po chvíli, "ale zdá se mi, že už nedýchá, vypadá to, že je... mrtvý. Všude je tu plno krve," dodal zoufale.

Jeho hlas zněl přerývavě a roztřeseně. Ani Ralf, ani Lutz s Marckem neodpověděli. Mlčky naslouchali smutným faktům.

"Jo... je... to jasný, je mrtvej," zakončil nakonec svou obhlídku Ludwig, "...jdu zpátky," pomalu ze sebe dostal stísněným hlasem a šplhal rychle zpět na své místo.

"Nebylo mu stejně pomoci, ta zranění byla smrtelná," dodal na vysvětlenou, když ztěžka dosedl do sedačky.

Nastalo tíživé ticho, všichni mlčky seděli na svých místech se skloněnými hlavami a vzpomínali na Jürgena. Hlavami jim prolétly všechny okamžiky, které se svým kamarádem a druhem v boji v posledních měsících zažili. Na veselé i smutné okamžiky, které byly v tuto chvíli nenávratně pryč. Jejich společné zážitky jsou minulostí. Další již společně nezažijí.

Ač za posledních několik dní ztratili mnoho dobrých kamarádů, Jürgen patřil k těm nejbližším. Byl členem posádky, byl jim blízký téměř jako člen rodiny, byl jedním z nich. Jeho ztráta je pochopitelně bolela nejvíce.

Žádný z nich nevěděl, co v tuto chvíli říct. Hlavně Ralf cítil, že by se slušelo pronést něco moudrého, na jeho počest, jeho památce. Jak ale mluvit o kamarádovi, kterého všichni tak důvěrně znali, věděli o něm každou drobnost? Nic rozumného jej v tuto chvíli stejně nenapadlo. Hlavu měl těžkou, otřesen zprávou, kterou rozum stále odmítal přijmout za skutečnost.

Nastalo hluboké, tíživé ticho, jen ozvěny lítého boje sem přilétaly z velké dálky. Možná bylo lepší, že nic neřekl. Některé pocity se slovy těžko vyslovují a mohou daný okamžik jedině pokazit. Každý se v duchu loučil s kamarádem po svém. Viděli ho, jak jej znali a jeho tvář si ukládali do svých vzpomínek. Jak obtížně se bude smutná zpráva oznamovat rodině!

Děsivá detonace zaduněla tankem.

Ostrý pronikavý záblesk prolétl vnitřkem stroje doprovázen ohlušující ránou a všechny oslepil. Okamžitě se celý tank zaplnil kouřem, který proměnil vzduch v nedýchatelný plyn. Plameny požáru zachvátily celý vnitřek stroje. Veliký žár provázel kouř v celém prostoru.

Ralf ucítil prudkou bolest v levém boku a noze. Na levé ruce ucítil teplou krev vytékající z mnoha ran. Téměř současně se ozval hrůzostrašný, nelidský řev Lutze i Ludwiga. Byl to ryk plný bolesti a hrůzy. Ralf se ale sám cítil tak strašně slabý a nepřítomný, že jej ani nevnímal.

Teprve po chvíli se vzpamatoval, když jej štiplavý dým, který zaplnil věž, donutil ke kašli. Ze všech stran sálal horký vzduch, vycházející z hořící spodní části tanku. To jej konečně přinutilo k činnosti.

Věděl, že se musí dostat za každou cenu co nejrychleji ven. Ačkoliv mu ostrá bolest prudce projížděla levým bokem a levou rukou, s vypjetím všech sil se nadzvedl a s křečovitými grimasami otevřel poklop věže. Útoky prudké bolesti vystřelující po celé levé části trupu a nohy ho několikrát nepřirozeně zkroutily. Doposud normálně hořící vnitřek tanku se otevřením poklopu změnil. Komínový efekt způsobil, že se okamžitě začal dusivý dým valit ven. K ohni se dostal dostatek kyslíku, takže nabral s hukotem na síle. Žár začal být nesnesitelný.

Zraněný Ralf se pokoušel dostat co nejrychleji ven z věže. Bylo pro něj strašlivě namáhavé vysunout alespoň horní část těla ven a tam se zhluboka nadechnout. Nohy mu spalovalo nesmírné horko ze vše stravujících plamenů. Když se mu nakonec podařilo vytáhnout se těžce ven, zůstal stát na podvozku. S maximálním úsilím se opřel o věž a naklonil se k otevřenému poklopu, z kterého se valil štiplavý dým a obrovský žár proměňující vnitřek v žhavou pec.

Náhle se ozval menší, temný výbuch a Ralf poznal zvuk explodujícího granátu. V rychlém sledu zazněly kovové údery, jak střepiny narážely na stěny stroje. Matně si vzpomněl, že jeden granát neustále nosil připevněný k levé horní kapse Lutz. Měl ho tam pro případ nouze, jak sám vždycky rád říkal.

Byl to skutečně tento granát, který v horku hořícího tanku explodoval. Roztrhal na několik kusů trup již bezvládného a hořícího těla mistra v přesném míření. Duše tohoto vojáka už byla nějaký čas mimo rozervané tělo.

"Lutzi, Ludwigu," zvolal Ralf do černého otvoru zahaleného dýmem, "jste v pořádku?... žijete?..."

Ticho mu bylo odpovědí. Množství smradlavého a čpavého dýmu rychle přibývalo. Pochopil, že jim není pomoci. Trpěl velkými bolestmi a tak se rozhodl najít někoho, kdo by ho dokázal ošetřit. Bolestivě se svezl dolů a zvolna se plazil po plášti tanku přes motor k zadní části. Cítil, jak se jindy chladné pláty začínají zahřívat a viděl prudký sloup lepkavého tmavého dýmu valící se z otevřeného poklopu. Plazil se dál a po chvíli těžce sklouzl po pancíři vedle tankového pásu.

Zřetelně si uvědomoval, že ve stroji je plno munice a ta celkem určitě co nevidět vybuchne. Pobývat v nejbližším okolí stroje není v tuto chvíli ani trochu bezpečné. Celý pokřivený se pajdavě snažil dostat co nejrychleji pryč. Na své dva bývalé kamarády uvnitř vraku již v tuto chvíli nepomyslel. Měl plno starostí sám se sebou.

Nebyl od tanku dostatečně daleko, když se ozvala mohutná detonace. Celá věž se výbuchem roztrhla na mnoho kusů, které se velkými oblouky rozlétly na všechny strany. Byly celé v plamenech, takže vzduchem létaly planoucí kusy kovu. Tlaková vlna Ralfa surově udeřila do zad a smýkla s ním tvrdě po zemi. Udělal neovladatelně několik kotrmelců, ruce a nohy mu přitom létaly na všechny strany.

Když se dokutálel a zůstal bezmocně ve velkých bolestech zkroucený na zemi, dopadl těsně před ním větší kus utrženého pancíře. Nestačil se leknout, když vzápětí dopadl další, naštěstí poněkud menší, přímo na jeho záda. Prudká bolest mu projela ztýraným tělem. Byla natolik silná, že její razancí pozbyl vědomí.

Kolem něj dál dopadaly další kusy kovu, ale naštěstí jej tentokrát nezasáhly. Všude kolem tanku hořela rozstříknutá nafta a v trávě plápolalo mnoho ohníčků zapálených odletujícími troskami tanku. Za Ralfem zůstal jen pokroucený podvozek celý zahalený v děsivé smršti plamenů, které jej sžíraly svou bezmeznou nenasytností. Hustý černý dým převalující se sem a tam pak místo zkázy jen doplňoval a podtrhoval hrůzu uplynulých minut.

Po několika minutách se Ralf probral a chvíli musel usilovně přemýšlet, než si ujasnil, kde je a co se stalo. Plameny plály všude kolem něj i v jeho těsné blízkosti. Uvědomil si, že se musí odsud co nejrychleji dostat. S velkou bolestí se vzepřel rukama o zem a namáhavě se pomalu po čtyřech plížil od divokého požáru za jeho zády.

Plazil se mezi rozhozenými kusy zbytků tanku. Některé hořely, z jiných se už jen kouřilo. Musel se jim opatrně vyhýbat, ale každý pohyb byl pro něj bolestivý a výraz obličeje to jasně vyjadřoval. Jen pomalu se dostával z nebezpečného prostoru, kde žár divokých plamenů spaloval všechno ve svém dosahu.

Když se dostal dostatečně daleko, unaveně se posadil. Začal si prohlížet poranění které utržil. Byl celý od krve, takže nemohl přesně určit, jak jsou vážná. Celá levá část těla jej nesnesitelně bolela a pálila, nemohl se jí dotknout.

Zahlédl různá poranění na kůži rukou a nohou, způsobená drobnými střepinami. Tekla z nich krev, některá bolela, ale bolest v levém boku vše ostatní přehlušovala. Obě nohy jej nesnesitelně pálily, jak je měl ožehnuty žárem hořícího tanku. Bolest zad, kde mu přistál díl pancíře, vůbec nevnímal. Kupodivu mu nejvíce byla na obtíž krev, stékající z čela přes oko na tvář. Musel si oko občas vytřít, aby vůbec něco viděl. Dostávala se mu i do úst, kde cítil její typicky nasládlou chuť.

Pomalu se s námahou postavil, aby se podíval, co z tanku zbylo. Pohled na zcela plameny zahlcený vrak byl pro něj silně deprimující. Kusy věže, rozmetané všude kolem, působily hrůzostrašně. Bylo mu jasné, že je jediným, kdo z celé posádky přežil. Nikdo ostatní neměl nejmenší šanci z tohoto pekla vyváznout.

Chvíli to trvalo, než dokázal odtrhnout zrak od tohoto smutného obrazu a rozhlédnout se po okolí. Opodál se nacházely čtyři zničené německé tanky, z kterých šlehaly plameny a valil se tmavý kouř. Mezi nimi stálo velké množství ruských těček, které na tom byly stejně. Bylo jich mnohokrát víc. Většinou byly zásahy zcela rozmetány a obvykle z nich zůstala jen pokroucená změť železa. Mnoho z nich postrádalo své dělové věže, které se povalovaly desítky metrů od podvozku. Mezi zbytky tanků se povalovala zkrvavená, ohněm zčernalá těla nešťastných členů posádek.

V dáli mezi oblaky kouře zahlédl postupující německé tanky, které za nepřerušované střelby zatlačovaly zbytky ruských jednotek zpět k lesu. Co chvíli se některý z nich díky přesnému zásahu německého tanku změnil v obrovskou pochodeň či se rozlétl v oslnivé explozi, aby prostor kolem sebe osvítil množstvím jiskřivých hvězdiček. Za chvíli se z něj začal valit hustý, černý olejový kouř, který zvolna a těžce stoupal k obloze, jakoby s sebou odnášel duše mrtvých vojáků.

Pohlédl na svou levou ruku, která byla na několika místech roztržena hlubokými ranami a silně krvácela. Bylo v ní mnoho drobných střepin, z nichž některé vyčnívaly ven. Pokusil se je vytrhnout, ale prudká bolest jej od dalších pokusů odradila.

Celý levý bok měl potrhaný a zely v něm hluboké stopy po střepinách. Při každém pohybu vyvolávaly nesnesitelnou bolest, ale neměl čas se těmto zraněním více věnovat.

Několik mihnuvších se stínu mezi vraky tanků v jeho okolí jej upozornily, že kolem pobíhají postavy posádek, které přežily zničení svých strojů. Zahlédl ruské i německé uniformy. Střelba ze samopalů a pistolí doplňovala vzdálené dunění. Uvědomil si hrozící nebezpečí. Vytáhl z pouzdra u svého opasku svoji osobní pistoli a klopýtavě se vydal směrem, kde zahlédl několik postav.

Půda byla všude kolem po nedávné bitvě rozryta hlubokými i menšími krátery. Dalo mu mnoho námahy, aby se všem těmto jámám vyhnul. Každé šlápnutí na nerovnost, každý pohyb navíc byl pro něj velice bolestivý.

Po chvilce zahlédl mezi několika tanky kráter po granátu a v něm několik ruských uniforem. Vydal se k nim přímým směrem, protože otupělá mysl nebrala v úvahu nebezpečí, kterému se vystavuje. Když se k nim přiblížil, ozvala se střelba. Nejdříve jen opatrná, ale postupně se k ní přidávalo stále více zbraní. Po chvíli se strhla ostrá přestřelka. Ruští vojáci v kráteru stříleli kolem sebe, a naopak odkudsi na ně zase stříleli němečtí. Ti ale zatím nebyli vidět, zřejmě se schovávali za vraky tanků.

Kolem kráteru občas vybuchly granáty, vypálené některým z tanků. Ralf se přiblížil na dvacet metrů. Několikrát kolem něj se zasvištěním prolétly střely, které se mu naštěstí vyhnuly. Už jasně viděl postavy tří ruských vojáků střílejících ze svých pušek. Zvedl pistoli a namířil. Během svého klopýtání, které mělo být během, po nich začal střílet. Co krok to výstřel.

Šel zcela nekryt v otevřeném terénu, což by za normálního stavu nikdy neudělal. Jeho psychický i fyzický stav byl ale natolik vykolejený, že si své jednání vůbec neuvědomoval. Několik dalších kulek prolétlo těsně kolem něj, ale on to vůbec nebral na vědomí.

Náhle vedle kráteru zazněly dva veliké výbuchy a obrovské masy hlíny vylétly do povětří nadzvednuty ďábelskou silou. Tlaková vlna Ralfem zacloumala a měl co dělat, aby neupadl. Následná sprška hlíny jej téměř povalila, ale udržel se vstoje. K velkému štěstí jej všechny střepiny vymrštěné výbuchem do okolí minuly. Šel stále dál, aniž věděl kam, klopýtal a potácel se ještě víc. Pistole v jeho ruce neustále střílela.

LXI.

Cvak... cvak... cvak...

Počalo se ozývat z pistole, když po chvíli vystřílel všechny náboje. Nicméně ve svém polovědomí to odmítal přijmout a neustále ve snaze střílet tiskl spoušť.

Pomalu a těžce doklopýtal k okraji kráteru, kde na jeho svazích, čerstvě rozrytých výbuchy, uviděl tři postavy v ruských uniformách. Ležely v měkké hlíně a nehýbaly se.

Kolem nich byly poházeny zbraně a malé batůžky, které, jak již věděl, byly součástí jejich polní výzbroje a vojáci v nich nosili své osobní věci. Až teprve nyní si uvědomil nebezpečí, které mu hrozí a částečně jej probralo z otupělosti. Mírně přihrben a již ve střehu zjišťoval, zda tito tři jsou skutečně mrtví. Popošel těsně k okraji kráteru.

Zaznamenal krátký, svištivý zvuk, následovaný mocným výbuchem kdesi za ním. Zřejmě na okraji lesa zůstalo v činnosti jakési osamělé dělo, či některý zraněný člen obsluhy se vzchopil k výstřelu. Ucítil teplo, které mu přejelo po zádech a vzápětí prudkou bolest. Jakási temná a mocná síla mu podlomila kolena a on zcela ztratil vládu nad svým tělem.

Vymrštěn kupředu mohutnou explozí, udělal ve vzduchu několik salt, aby dopadl bezvládně plnou vahou na protější stranu kráteru. Naštěstí okamžitě ztratil vědomí, čímž unikl kruté bolesti, která zaplavila celé jeho tělo při dopadu na beztak již těžce poraněná záda.

Nevěděl, jak dlouho v bezvědomí ležel. Když se pomalu probíral, hlava se mu točila a okolí vnímal jako rozmazanou čmáranici. Bylo to již podruhé během krátké doby od útěku z hořícího tanku, co jej mysl opustila. Nemohl se na nic soustředit a myšlenky se kamsi vytratily. V hlavě měl prázdno a pusto.

Ucítil velkou bolest přicházející ze všech stran. Zpočátku jen mírnou, ale rychle se rozlévající po celém těle. Za chvíli dosáhla takové síly, že mu tělo zcela ochromila a on nebyl schopen žádného pohybu. Jen bezmocně ležel a trpěl. Díval se vzhůru a snažil se upamatovat, kde je, jak se sem dostal a co zde dělá. Po chvíli ucítil chlad zvolna pronikající tělem a tělo se mu divoce roztřáslo.

Kolotoč v jeho hlavě pomalu zastavoval a on dokázal rozpoznávat věci kolem sebe. Viděl jasnou oblohu, pokrytou lehkými bílými šmouhami jemných obláčků, jakoby namalovaných rukou romantického malíře. Chvílemi přes ně vítr přehnal těžké chuchvalce hustého černého dýmu z hořících tanků, které však z kráteru neměl možnost vidět. Slyšel praskot ohně a cítil kouř a pronikavý zápach hořících trosek.

Obloha začínala tmavnout, pomalu nastával soumrak. Uvědomil si, že musel ležet v bezvědomí několik hodin, protože bitva, pokud se dokázal upamatovat, proběhla krátce po poledni.

Bitva.

Při této myšlence měl pocit, jako když ho poleje studenou vodou. Přestal vnímat okolní dění a soustředil pracně své myšlenky, aby se upamatoval, v jaké situaci bitvu opustil. Měl obrovskou touhu zjistit, jak boj pokračuje v jakém stavu se jednotka nachází. Plně si uvědomoval povinnosti velitele a svou zodpovědnost za celou skupinu. Jak si asi bez jeho velení počíná?

Hlavou ani tělem nemohl pohnout, jen očima sledoval okolí. Neviděl nic, jen hnědé stěny kráteru a nahoře světlé nebe. Válka se ozývala temným duněním výbuchů a táhlou střelbou pěchotních zbraní. Zvuky se nesly z veliké dálky, takže mu bylo jasné, že se boj přenesl mnohem dál. Sebral všechny síly a hnán touhou zjistit vývoj boje pokusil nadzvednout se a vstát.

Již první náznak pohybu v něm vyvolal tak prudkou bolest, že se opět bezvládně zhroutil a vědomí se mu vytratilo mimo kamsi do dálek. Jeho tělo zůstalo v bezvládné křečovité poloze, stejné, jak leželo po dopadu.

Když se opět probral, obloha nad ním byla zase o poznání tmavší. Kouř z hořících strojů se nad ním objevil už jen vzácně a vzdálené dunění výbuchů téměř umlklo. Naopak nastalo ticho, po právě proběhlé bitevní vřavě naprosto nepřirozené. Přímo bodalo do uší, navyklých na nepřetržitý zvuk ohlušujících výstřelů a mohutných detonací. Jen podtrhovalo nervozitu, která se mu vtírala do duše.

Stále jasněji si uvědomoval, že má zřejmě vážnější zranění, jež mu brání v pohybu a vyvolává ostrou bolest. Přestal se snažit dělat prudké pohyby, ale zvolna, pomalu začal kontrolovat jednotlivé části těla. Pokusil se pohnout jednou rukou, druhou, pravou nohou, levou. Krutá bolest jeho počínání pokaždé zastavila.

Opatrně pootočil hlavou a rozhlédl se po kráteru. Naproti němu ležela dvě bezvládná těla v ruských uniformách, celá zbrocena krví. Na mrtvých byly zřetelné zásahy střepin granátů, v některých místech měli rozervané velké plochy tkáně, uniformy značně potrhané. Jednomu z vojáků visela utržená ruka v nepřirozené poloze jen na kouscích kůže. Nebyl to příjemný pohled a tak se raději zadíval jinam. Mimo mazlavou hlínu nic dalšího nezahlédl. Otáčel velice pozvolna hlavou ze strany na stranu.

"Jak to že ještě žiješ, parchante?!" ozvalo se zcela nečekaně.

Uslyšel náhle kousek nad sebou tichý, ale zřetelný hlas. Vyplašeně sebou trhl a podíval se směrem, odkud přicházel. Až jej zabolelo, jak impulzivně pohnul hlavou.

Spatřil třetího vojáka v ruské uniformě. Ležel nepatrně výš, kousek od něj, ve strnulé poloze na zádech. Ustrojen v typické šedivé uniformě z obyčejné, hrubé látky, která byla stejně jako u jeho dvou kamarádů na mnoha místech potrhaná střepinami. Tělo měl poseto krvavými zraněními a strnulá poloha naznačovala, že mu vážné zraněná brání v pohybu. Ani hlavou neotočil a jen pohyb očí naznačoval, že žije.

Ralf byl jeho slovy zaskočen. Neočekával, že některý z ruských vojáků bude naživu a v takové blízkosti. Po prvním šoku se rychle vzpamatoval. Ležet těsně vedle svého nepřítele, o kterém mu bylo neustále vštěpováno, že je méněcenným člověkem a jeho chování je nelidské, bylo pro něj nepředstavitelné.

Tento tvor prý pojídá vlastní děti, chová se barbarsky a zajaté Němce nelidsky mučí a zabíjí - projelo mu pojednou myslí. Uvědomoval si, že je v tuto chvíli naprosto bezbranný a že je vydán nepříteli na milost či nemilost dle jeho libosti.

Jeho úlek trval jen okamžik. Velice rychle mu došlo, že voják vedle něj je na tom přinejmenším stejně špatně jako on. Nejen toporná poloha a viditelná vážná zranění, ale rovněž fakt, že se jej dosud nepokusil žádným způsobem napadnout, svědčily o tom, že má pravděpodobně potíže s pohybem. Ralfa v ruce zastudil chladný kov pistole, kterou dosud křečovitě svíral. Během krkolomných přemetů, ale ani při svých mdlobách, zbraň nepustil. Okamžitě se rozhodl ji použít.

"Já žiju," vysoukal ze sebe zaplněn velkou bolestí, "pochopitelně. Zato ty, prevíte, teď chcípneš," procedil mezi bolestivě se trhajícími rty.

Snažil se mluvit co nejtvrději a dát najevo hluboké opovržení, které k tomuto podčlověku ve své blízkosti cítil. S největší úsilím, velice pomalinku, jak mu to bolest dovolovala, sunul ruku vzhůru po zemi. V zádech ho píchalo, ruka nelidsky bolela. Překonával nesnesitelné utrpení, které mu pohyb způsoboval, ale pistole se pomalu zvedala výš a výš. Když zdolala celý úsek, který potřeboval k tomu, aby zbraň směřovala na Rusa, zamířil co možná nejpřesněji na jeho hlavu. Na vzdálenost několika decimetrů by to neměl být žádný problém, ale vzhledem k tomu, v jakém se nacházel stavu, to nebylo ani teď nikterak jednoduché.

Když muška přesně mířila na vychrtlou hlavu, oči mu lačně zazářily a procedil zuřivě mezi zuby.

"Máš to spočítaný," řekl s pocitem zadostiučinění, "hlas se v pekle lumpe, ať ti už staví slavobránu na uvítanou."

Pomstychtivě přivřel oči a stiskl spoušť. Vztek a odhodlání nabyly takového stupně, že byl rozhodnut jej ihned zabít.

Cvak... cvak... cvak...

Pistole, v které nebyl jediný náboj, opakovaně zacinkala. Až nyní si vzpomněl, že je všechny vystřílel při běhu ke kráteru a již neměl čas zasunout nový zásobník. Aby vytáhl rezervní a vyměnil jej za prázdný, na to v tuto chvíli neměl sílu a nebyla šance to uskutečnit. Dobře to věděl.

Vlastně to věděli oba dva. Jeho milovaná zbraň Parabellum, kterou nepustil z rukou ani v těch nejtěžších chvílích, mu k ničemu nebyla. Pomalu klesla do bláta pokrývající svah kráteru. Zničeně a zklamaně zavřel oči. Marně se snažil najít trochu té síly, aby si sáhl k pasu a vytáhl svoji osobní dýku patřící k tradiční výbavě každého člena SS.

"Tak to vidíš," ozval se pomalý, pohrdlivý hlas nad ním. "Nic neumíte udělat pořádně. Jestli se někdo bude brzo hlásit v pekle, tak seš to ty i s celým tvým zatraceným národem a

podělaným fýrerem. Nenaučili jste se dodnes ničemu pořádnýmu," pronesl ironicky Rus a dál strnule ležel a díval se na stmívající se oblohu.

"Stejně tě dostanu," ozval se pln zuřivost Ralf. "Jste jako kobylky, stejně přemnožený a stejně škodlivý. Je vás tolik, že pro vás nestíháme dost rychle vyrábět kulky. Ale my to zvládneme. Dokázali jsme těžší věci, dokážeme vyhladit i vás. My, jediná čistá rasa, splníme svůj historický úkol a dokážeme zbavit zemi vaší barbarské rasy. Svému osudu neujdete, ani ty, ani ostatní."

Vyrážel sípavě a přerývavě svá slova. Snažil se vypadat pevně a odhodlaně, ale příliš se mu to nedařilo. I při pouhé řeči jej do zad bodala ostrá bolest. Také Rus musel chvíli ležet a odpočívat, než se zmohl na odpověď. I on měl potíže vydržet déle mluvit. Řeč mu rychle ubírala síly.

"Nedokážete to..." řekl po chvíli. "Už jste to poznali u Moskvy... u Leningradu... a... naposledy u ... Stalingradu. A bude s vámi... ještě hůř."

Odpovídal pomalu, s delšími přestávkami. I když mluvil s velkými obtížemi, v jeho slovech bylo cítit nadšení a přesvědčení. Ralf navíc věděl, že má pravdu. Tato města byla skutečně místem krutých porážek německých jednotek ruskými armádami. Byl na ta jména citlivý, stejně jako ostatní Němci, a při jejich vyslovení jej vždy zalil nával vzteku. Německá hrdost a přesvědčení zde utržily hluboké rány. Nemohl to nechat bez odezvy, i když argumenty hledal jen velice těžko.

"Ale teď uvidíte," zakřičel bojovně. "Však počkej, v nejbližších dnech tady bude mít Německo ty nejlepší vojáky s nejlepší výzbrojí a pak se už nikdy nebudeš ohánět několika vašima úspěchama. Jen jste nás na chvíli pozdrželi, náhodou vám to vyšlo. Byli jsme už unavení dlouhou cestou a naše technika opotřebovaná. Teď sem přesouváme elitu. Všechny nejlepší jednotky zbraní SS. Sami si vyberete, kde chcete rozmačkat, rozemeleme vás jak krysy v kafemlejnku."

Čím déle měl možnost mluvit, tím více získával na jistotě a důvěře v to, co říká. Přesvědčoval sám sebe, že to, co říká, je pravda.

Viděl přece obrovská množství nejnovějších tanků a další těžké techniky směřující do těchto končin. Viděl na mapách současné rozmístění nejlepších německých jednotek, viděl velkolepé plány mohutných útoků připravených na nejbližší dny. Všechno přece probíhalo za intenzivní spolupráce všech bojových složek. Na první pohled muselo být každému jasné, že lavinu techniky a lidí, toho nejlepšího, co Německo mohlo poslat, nelze ničím zastavit.

Jak velké problémy a jak vážné ztráty je potkaly už během přepravy sem, to mu jakoby vypadlo z paměti. Úspěšné letecké nálety, problémy způsobené akcemi partyzánů. Stejně jako německé velení, tak i on měl tendence všechno stále přehlížet. Neuvědomoval si, že viděl pouze to, co vidět chtěl.

"Jen si to... plánujte!" ozval se pohrdlivě nad ním Rus. "Ještě pár dní... ještě pár týdnů. Budete překvapeni co tady na vás... čeká," pronášel ledově klidným hlasem, v kterém bylo možno vycítit přesvědčení, že ví o čem mluví. Z jeho slov na Ralfa čišela jakási vnitřní hrůza, na kterou reagoval přehnanou sebedůvěrou.

"Co tu můžete mít?" zvolal pln pohrdání. "Můžete dělat divadlo, na něco si hrát. Vždyť nemáte už nic, o všechno jste přišli. Bitvy u Moskvy a Stalingradu jste možná vyhráli, ale připravily vás o většinu lidí a techniky. Ta troška, co vám ještě zbývá, už nestojí za řeč. To už pro nás není žádná překážka. Máte smůlu, že už naše výzvědné služby vypátraly vaši bojovou sílu a ničím víc nás nepřekvapíte. Před chvílí jsi viděl, jak jsme ty vaše nemožné tanky smetli, aby nám nepřekážely. Ani množství toho vašeho železa nenahradí kvalitu a tu máme my. Teď už jedou mí kluci dál, nic je nemůže zastavit. Jak jsme vás rozsekali tady, tak vám to nandáme i příště," pronesl pyšně a hrdě.

Svá slova ze sebe Ralf soukal velice těžce a pomalu. Rus na tom byl ještě hůř.

"Ale nebuď naivní..." ozval se po chvíli, kdy nabral dalších sil, "to jsou vaše dětinské představy. Vydrž ještě chvíli... za chvíli, až budu moci... tak tě zabiju... jen si trochu odpočinu... takže budeš mít štěstí... Neuvidíš, co tu na vás... na všechny... německý parchanty, čeká. Musím ti to říct... dokud ještě žiješ. Jsme na vás dobře připraveni... tady zažijete něco, co jste ještě... nikde nepoznali. Máme perfektně připravenou obranu... dostatek lidí... svoje nejlepší letadla... a hlavně... jich tady máme nejvíc, co jsme kdy dali dohromady. A jestli jste něco zažili u Stalingradu... tak... říkám ti... to byla sranda proti tomu... co jsme vám připravili tady. Tisíce tanků, letadel... desítky divizí... to všechno už na vás čeká... to všechno vás bude vítat. A nebude to chlebem a solí... jak vítáme obvykle své hosty... Uvítáme vás pořádně tvrdou pěstí."

Jako bič zněla pomalá slova přerušovaná kratšími či delšími pauzami. Ralfa otupovala ostrá bolest po celém těle, takže význam těchto slov plně nevnímal. Rusovu řeč bral jako dlouhý sled slov, který mu chvílemi nedával smysl. Nebyl schopen na ni zareagovat chladným posouzením situace, v hlavě mu stále zněla jen odříkávaná naučená hesla, která mu byla léta důsledně vštěpována do hlavy.

"Nemáte už nic," hekl pln přesvědčení, "to jsou jen báchorky, kterými vás krmí, aby vám něco nakukali. Musíte tomu věřit, jinak byste to už vzdali. Nemáte proti nám nejmenší šanci. Já viděl naše divize! Samé elitní a perfektně vyzbrojené jednotky. Viděl jsem i vaše zajatce, tisíce zajatců a slyšel to, co vyprávěli o stavu vašich jednotek. Co proti nám chcete ještě postavit?" dodal posměšně.

Přes bolestivé zranění se Rus pohrdlivě usmál.

"Co jsi viděl?..." zeptal se posměšně, "to nejdůležitější teprve přijde... hlavní představení ještě nebylo odehráno. Dali jsme vám jen lehce nakouknout pod pokličku... ukázali jsme to, co jsme chtěli, abyste viděli. Teď přijde šavlový tanec... divočejší než od Chačaturjana... a ty budeš mít štěstí... budeš ležet tady někde zakopanej a ten děs neuvidíš. Tví kamarádi ale budou mít šanci se pokochat tím, co Rus umí. Ale můžu tě uklidnit... vůbec se jim to nebude líbit... půjdou za tebou rychle pod zem... celé tvé slavné jednotky. Je jedno, jestli jsou elitní či obyčejné... SS nebo obyčejněj wehrmacht. Takhle tu skončíte všichni, to ti mohu garantovat."

Nastalo ticho. Oba hledali argumenty, kterými by udolali nepřítele. Hledali slova, která by tomu druhému co nejvíce ublížili, ponížila ho a ukázala převahu jednoho z nich. Nemohli změřit síly fyzicky, jejich zranění jim to nedovolovala. Přitom by to oba tak rádi okamžitě udělali, jen kdyby to bylo jen trochu možné. Pro svá zraněním byli slabí a unavení a tak jediná možnost, jež jim zbývala, byl slovní souboj.

Vzdálené dunění děl všech kalibrů již umlklo docela a pokud nemluvili, panovalo naprosté ticho. Jen jemný praskot vzdáleného ohně rušil nečekanou idylku, která kolem nich nastala. Ticho bylo tak výrazné, že si ho oba plně uvědomili. Nevěřícně kroutili hlavami na všechny strany a snažili se vypátrat, zda bitva pokračuje, či jak skončila. Oba věřili že to bude právě on, kdo uslyší oslavné chorály vítězství.

Na svých pozicích hluboko v kráteru však na tom byli oba naprosto stejně. Ani jeden nemohl vidět nic, co by alespoň trochu ukojilo hlad po jakékoliv zprávě o výsledku. Přitom myšlenky stále usilovně myslely na jedno a totéž - jak to dopadlo? Zcela soustředěni na okolní zvuky zapomněli dokonce na vzájemnou nevraživost.

Jak se čas natahoval a ticho zůstávalo nerušeno, začali se vracet v myšlenkách do reality. Z přetrvávající nejistoty byli značně znervóznělí a atmosféra mezi nimi dál houstla. Nervy měli napjaté k prasknutí. Uvědomovali si, že za svou krutou bolest vděčí právě tomu druhému. Opět v nich narůstala chuť skočit mu na krk a nepustit jej, dokud by se hýbal. Jejich zchromlá těla jim však dovolovala pouze natočit k sobě hlavy a vrhat na sebe vražedné pohledy. Myšlenky měli shodné. Byli oba pevně přesvědčeni, že to bude právě on, který nakonec dorazí svého nepřítele.

"Slyšíš to?" zeptal se nadšeně Ralf, "už jste hotovi, dostali jste na prdel. Teď už vás naše jednotky ženou do tý vaší Tramtárie daleko na Sibiř. Tam, kde jsme určili váš další životní prostor," neudržel se a s blesky v očích pohrdlivě jako první vystřelil další jedovatou větu. Rus se po něm chvíli díval se stejným odporem.

"Vy že nás ženete?..." nemohl zadržet posměch, "lákáme vás... do pasti! Za chvíli vás naši rozdrtí a ta tvoje... víra ve fýrera bude v háji společně s nimi."

"Až se tu za chvíli objeví naše jednotky, nechám tě zastřelit tady na tom místě, na okraji tohohle kráteru. Tvý mizerný kosti skončí na dně týhle díry."

"Asi budeš zklamanej... až sem někdo přijde, tak naši... ale já tě nezastřelím. Víš co děláme s takovýma, jako jsi ty?... posíláme je na Sibiř... na tu Sibiř, co o ní mluvíš a nic... nevíš. Tam budeš skučet v podmínkách, o kterých se ti dosud... ani nesnilo. Tam..."

"Nikde nebudu skučet. Než se vzpamatujete, bude ta vaše Sibiř naší kolonií, součástí Velkoněmecké říše. Sami si tam pro sebe vybudujete tábory, protože jich tam máte určitě málo a vás bude moc. Tam bude všechen ten slovanskej ksindl dožívat. Ale jenom ti, kterým to dovolíme, kteří pochopí, že stáli na nesprávné straně. Těm vzpurným střelíme kulku do hlavy hned. Ten problém máme už dávno vyřešený. Stačí ho jen dotáhnout do konce. Zatočili jsme s Židy, zatočíme i s ostatními podnárody. Ještě budeš mít možnost vykoupat svou nevymáchanou hubu, která tady sprostě mluvila o našem vůdci, v těch nejhorších sračkách. A to přímo na tom vašem náměstí, s tou mrtvolou... jak se jen jmenuje...Rudým. Tam budeš mít šanci všechno uvidět na vlastní oči."

"Vždyť ani nevíš, kde to je. Sám nevíš, co chceš, jednou mě chceš střílet, pak koupat na náměstí. Seš nerozhodnej jak ten tvůj fýrer. To si jenom namlouváte, že jste pečliví a dokonalí. Když jde do tuhýho... nedotáhnete nic pořádně do konce. Tak to bylo za první války... tak se to děje i dnes. A dopadnete i podruhé stejně jako v té první! A zřejmě ještě hůř, protože ten váš fýrer vás raději všechny obětuje... než by přiznal, že je neschopnej lempl." "Mě je jedno kde to vaše podělaný náměstí je. Jestli se odsud dostaneš, tak jenom proto, aby

sis ho pod naším velením mohl naposledy prohlédnout. A budou mít vlastně štěstí. Ti ostatní na Sibiři to budou mít horší. I když, jak jsem slyšel, vy sami jste si tam už pracovní tábory připravili. Aspoň je stačí jen rozšířit a doplnit o zbytek dobytka, jakým jste. Zvyklí na sibiřskou zimu už jste, tak vám to nebude tolik vadit."

"Na Rudé náměstí se podíváš ty, my vás po něm provedeme, abyste si ho mohli pořádně prohlídnout, když už jste po něm tolik toužili. Bude to ale vaše poslední cesta. Můžeš se těšit, je to velice krásný náměstí. Na rozdíl od vás, my máme vkus a umíme vytvořit krásu. Půjdete pěkně pomalu, abyste se mohli dosyta vynadívat. My umíme vybudovat nádherný věci a tam je se na co dívat. To nejsou šedivý, masivní domy, co vypadaj jako nepovedené protiletecké kryty."

"Já jsem viděl, co umíte postavit. Baráky ze dřeva a došků. Jen se divím, že když tu trochu zafoukal vítr, že vám nespadly. V nich musela být zima. Jak si troufáš říct že umíte něco postavit, když nepostavíte ani obyčejný dům."

"Kolik jsi toho viděl, co tu povídáš? To co jsi viděl, byly jen... vesnice, tam jsou dřevěný domy... nejlepší. Jseš nafoukanej a přitom nic neznáš. Kdybys... měl možnost uvidět naše města, hned bys mluvil jinak."

"Všechny pěkný domy, co stojí za to vidět, jsem už viděl. Ty nejhezčí jsou samozřejmě u nás v Berlíně. Tam byste se měli jít něco přiučit. Ale teď už to nestihnete a my vás to učit nebudeme. Škoda, že neuvidíš, jaké nádherné stavby teprve vybudujeme. Speer už má hotové plány. Naše nové... světové... jedinečné hlavní město bude Germanie, to bude skvost mezi všemi městy. Vůdce a Speer to dokážou. I když je Berlín nejskvělejší už teď, pak bude teprve grandiózní."
"V Berlíně?... cha... asi jsi tam nikdy nebyl!... co tam máte pěknýho?... Braniborskou bránu! Ještě něco?... Možná parky, pěkný stromy a trávníky, tím jsi... skončil. Až půjdeš jako zajatec po našem Rudém náměstí, prohlídni si ho... pořádně, nebudeš se už chtít do tvýho Berlína... ani podívat. A to neříkám, jakou nádheru... bys uviděl v Leningradu. To jsou teprve stavby! Velké a nádherné domy vyzdobený jemnými... štukami, krásný klenutý mosty, nádherný... paláce. Architektonicky dokonalý."

"Nepotřebuju vidět každou barabiznu. To, co jsem viděl, mi bohatě stačilo. To ty ses měl podívat do Německa, co to je krásný dům! Teď už je pro tebe pozdě."

Ostré věty létaly vzduchem z jedné strany na druhou. Krátké sekané věty, kterými se snažili trumfnout navzájem, ačkoliv bylo oběma jasné, že pro své důkazy nemají dostatek střeliva. Bez nich nemohl ani jeden své tvrzení prokázat. Také proto prudkost jejich slovního souboje časem pomalu upadala a současně se vzrůstající únavou oběma docházely argumenty. Už jen jejich pýcha a nutnost bojovat za svou zemi je držely v tomto nicneřešícím souboji. Když nemohli bojovat zbraněmi, snažili se o to alespoň slovy. Jedno a totéž, stále dokola.

"Však já jsem ty vaše domy v Berlíně viděl. Já jsem si ty stavby... mohl, na rozdíl od tebe, porovnat. Mě nějakýma řečičkama... o berlínský nádheře... neoblafneš. Není o co stát. jsou všechny stejné. Těžké masivní... budovy se spoustou kamene, pche, německá... gotika. Kdybys viděl... třeba Puškinův palác, nebo...Velké divadlo, to je krása. Lehké stavby, vypadají... jako kdyby je nadnášel jarní vánek, nádherně tvarované... sloupy s ozdobnými paticemi, krásné barevné... fasády, vzácné materiály. Nikde žádná ošklivá opuka," pokračoval po chvíli ticha Rus opovržlivě.

Ralf se zamyslel. Ve své paměti pátral po stavbách, kterými by mohl argumentovat proti posledním Rusovo trumfům. Najednou si vzpomněl na domy, které spatřili v Kyjevě či Charkově. Ač byly většinou vážně poškozené, měl tenkrát pocit, že by to mohly být pěkné budovy, kdyby byly nepoškozené. Nemohl to však teď ani náznakem připustit, protože takové stavby přece tito podlidé nedokázali postavit. V duševní rovnováze se udržoval alespoň tím, že si namlouval, že staviteli byli nejspíš cizinci, samozřejmě určitě z Německa.

"Jak jsi mohl vidět německá města?" zeptal se opatrně, když si uvědomil Rusovy poslední věty. "Jak můžeš tvrdit, že jsi byl v Berlíně? Zase jedna z tvých dalších lží. Tebe bychom tam nikdy nepustili, ty ses tam nikdy nedostal! Odpráskli bychom tě hned na hranici."

Panovačný a pochybovačný tón v jeho hlase dával jasně najevo, že se svého přesvědčení jen tak nevzdá. Ta představa, že by se Rus mohl procházet v ulicích jeho města, byla pro něj nepřijatelná. Tomu odmítal uvěřit.

"A přesto jsem tam byl," uslyšel důraznou a přesvědčivou odpověď. "Je to sice už strašně... dávno, ale byl jsem tam. Německo... to byla vždycky divná země, ale tenkrát se ještě snažilo vypadat... normálně. A tehdy jsem poznal to vaše velkoměsto a moc valný... dojem na mě neudělalo, ničím excelentním na mě nezapůsobilo. Ještě tak... Postupim, ta by ušla, ale taky nic moc. Rozhodně s takovou Moskvou... se to srovnávat nedá a proti Leningradu to byla neduživá vesnička," poznamenával přerušovaně své postřehy.

"Nemohl jsi tam být!" vykřikl zlostně Ralf, "tam smí jenom lidi, zvířata ne."

"To vy jednáte jako zvířata," vpálil mu výpad zpět Rus. "Tehdy tam byli lidi... ještě normální a dalo se s nimi dobře vyjít. Velice dobře jsme si... tenkrát rozuměli. Prochodil jsem Berlín... křížem krážem, poznal jsem všechna známá místa v tom městě," pronesl poněkud zasněně.

"Stejně lžeš!" vykřikl znovu Ralf nevěřícně. "Jak by ses tam dostal, to není vůbec myslitelný, aby byl Rus v Berlíně! Vyhnali bychom tě, stejně jako ty prašivý židy!" volal hluboce dotčený a křičel, jak mu jen jeho stav dovoloval.

"Kdybych mohl," dodal Rus s tváří zkroucenou bolestí, "tak jsem tě už dávno za tyhle urážky na místě zastřelil."

"Můžeš křičet," dodal, když na chvíli nabíral dalších sil, "můžeš... vyhrožovat, nadávat, maskovat historii, ale fakta nezměníš. Nemám zapotřebí... ti cokoliv dokazovat, ale mohl bych ti podrobně popsat všechna slavná místa, kterými se v chlubíte. Určitě je znám lépe jak ty," řek pohrdlivě.

"Ha, ha..." dokázal ze sebe vyheknout Ralf posměšně. "Tak vysvětli, jak ses tam tedy dostal, když pořád tvrdíš, žes jsi tam byl?" zeptal se prudce.

Chvíle napjatého tich se vkradla do jejich hovoru. Oba těžce dýchali a lapali po dechu. Rus přemýšlel, zda má prozradit více ze své minulosti. Ani jeden z nich si nevšiml, že se prudkost jejich posměchu výrazně zmírnila. Jak se prodlužovaly přestávka na oddych mezi jednotlivými větami, tak se netupilo ostří vzájemné půtky.

LXII.

"Byl jsem tam..." začal zvolna své vyprávění, "jako styčný důstojník při projednávání... poválečných ujednání. Tlumočil jsem našemu... vyslanci, když jsme si ještě mysleli, že jste slušný... národ a že bude možné se s vámi domluvit," řekl a bolest jej několikrát v jeho řeči přerušila.

Náhle si Ralf uvědomil věc, která mu dosud plně nedošla. Rus s ním mluvil německy. Naprosto plynně a natolik čistě, že mu to jako zajímavé nepřipadlo. Teprve teď vzal na vědomí, že vlastně mluví se svým úhlavním nepřítelem, který dokonale ovládá jeho mateřštinu. Drobný cizí přízvuk bral jako důsledek dialektu, kterých se v Německu používá mnoho. Zaskočen na okamžik zaváhal.

"Jak to," zeptal se opatrně, "že mluvíš tak dobře německy?"

"Pocházím z oblasti Kaliningradu," dodal rychle Rus. "Byla tam velká oblast... osídlená Němci a jako děti jsme mezi sebou mluvili německy... zcela běžně. Když bylo po válce zapotřebí... tlumočníka, vytáhli si mě z kadetské školy v Leningradu a velvyslance jsem... doprovázel. Byl jsem v Německu... celý rok a půl."

Po těchto slovech nastalo ticho. Ralf zvažoval, jestli to může být pravda, zda ten Rus opravdu žil v jejich zemi a mohl se potulovat jejich hlavním městem. Připadalo mu to příliš neskutečné a nevypadalo to důvěryhodně.

"Kdy jsi tam byl?" zeptal se dál hlasem plným pochybností.

Dával jasně najevo svou nedůvěru a pochyby. Tvrdě útočný tón na obou stranách výrazně opadl.

"Hned po válce," řekl již naprosto klidně Rus. "Ve dvacátým roce. Byl přece mezi námi podepsán mír. My tam tehdy dojednávali... všechny podmínky a snažili se o navázání dalších... obchodů s vámi. Strana si tehdy myslela, že se s Německem dohodneme a bude se... nám dobře spolupracovat. Za ten mír s vámi jsme pak tvrdě... zaplatili ztrátou obrovských... území v Polsku. Už tehdy jsem byl přesvědčen, že to byla chyba. Taky se nám to teď vrátilo. Ještě že my máme... velkého Stalina a ten tomu vašemu... fýrerovi natrhne zadek," dodal optimisticky.

"Pche..." zavrčel opovržlivě Ralf, "říkej mi to, až mu budeme ten váš Kreml bourat nad hlavou."

"Všechno jsem si prohlédl," pokračoval Rus, "u Braniborské brány... jsem byl mnohokrát, Pergammon, Egyptské muzeum. Nejvíc se mi líbila jízda... nadzemní drahou, to jsem... zvláště miloval. Ta se vám povedla, alespoň jeden... vynález, který stojí zato, " pronesl nečekané uznání.

Svá slova pronášel pomalu a procítěně. Nebylo z nich cítit žádné urážky. Jakoby se z nich dalo vytušit ještě něco dalšího. Tím svého protivníka překvapil. V náhle zatřeném hlase se dalo vycítit ještě něco navíc, cosi pěkného ve svého života. Když na chvíli utichl, Ralf v předtuše dalších zajímavostí také mlčel, přestože měl další pichlavou větu připravenou. Po chvíli ticha se Rus opět rozpovídal.

"Znal jsem v Berlíně jednu dívku," řekl hlasem divně zastřeným, "seznámil jsem se s ní na jednom důležitém jednání. Byla to kupodivu příjemná dívka, na to že to byla Němka," dodal jízlivě.

"Tak to už je příliš!" zvolal těžce zasažen Ralf. "To není možné! Jak by se mohla německá dívka natolik snížit a stýkat se s Rusem? Žádné německé děvče by se toho neodvážilo, takové zrady a podlosti. Naše ženy jsou slušné a oddané! Jsou to dokonalé vlastenky!" křičel, aby dokázal, že má pravdu on.

"Byla z nejlepší rodiny..." nenechal se Rus přerušit. "Její otec byl... majitelem továrny na zaměřovače a uzávěry do všech... typů děl, do tanků, houfnic. Byla to rodilá... Berlíňanka a byla moc milá. Po... celou dobu, co jsem byl v tom městě... jsme se scházeli. Prochodili jsme spolu... celý Berlín, proto jsem ho mohl tak dobře poznat," vyprávěl s dojetím v hlase.

Mluvil těžce, sípavě. Oči se již nedívaly nenávistně na Ralfa, ale zasněně hleděly vzhůru na již výrazně potemnělou oblohu. Bylo jasné, že je v nejbližších okamžicích obklopí rychle se blížící tma.

Ralf byl zaražený. Připadalo mu podivné, jak mohl tento Rus zažít v jejich Berlíně něco tak krásného, že na to s dojetím i po letech dlouho vzpomíná. Vždyť to pro něj muselo být cizí, nepřátelské město!

"Byly to krásné... chvíle," ozval se Rus po chvíli mlčení. "Myslím, že jsem se... do ní zamiloval, i když to... byla Němka. Nikdy bych... nebyl věřil, že jsem toho schopen. Vůbec se nechovala... namyšleně, i když patřila... mezi nejmocnější rodiny starého Berlína," pokračoval ve svých vzpomínkách.

"No..." ozval se nejistě Ralf, "stejně ti ani trochu nevěřím. Že by se nějaká německá žena zahodila s Rusem? Ještě k tomu z vysoce postavené rodiny! Má matka taky pocházela z Berlína, taky tam prožila své mládí a má Berlín moc ráda. Ale nikdy by se s cizincem, zvláště s Rusem, nedala dohromady. To co říkáš, je absolutní nesmysl."

Pronesl nyní výrazně tišeji, přesto stále pochybovačně. Těžce polkl při vzpomínce na matku, která na něj doma čeká. Po dlouhé době jej právě teď napadla otázka, jak se jí asi vede a jak by byla nešťastná, kdyby ho v tomhle stavu zahlédla.

"Ta moje ho měla taky moc ráda," pokračoval opět po chvíli Rus. "Když jsme se scházeli, vždy opakovala, že jej miluje a že by se z něj nikdy nemohla neodešla. Moc se jí tam líbilo."

"Matka ho taky měla moc ráda," rozvzpomínal se náhle Ralf, "taky ho milovala a taky se jí z něj nechtělo. Přesto se nakonec odstěhovali, ale to jsem ještě nebyl na světě. Část mě o něm dokola vyprávěla, takže znám každý kout z okolí našeho starého domu. Občas jsme do něj na několik dní v roce zajeli. Byly to takové malé rodinné výlety. Pak jsme chodili na výlety po městě, neustále mi něco ukazovala, něco nutila si prohlížet a to mě moc nebavilo," pronesl část svých zážitků z tohoto města. Nastala delší odmlka.

"Před nedávnem jsem dostal od jednoho známého zprávu," pokračoval Ralf smutně, "že ta čtvrť, co jsme bydleli, byla zasažena bombardováním a většina domů tam je zcela zničených."

Oba se zasnili vzpomínkami na své nejbližší. Každý přemýšlel o rodině, příbuzných. Jak se jim daří, jak je asi doma. Když mluvili, soustředili se hlavně na svá slova. Věty toho druhého už vnímali méně. Vyčerpání a otupělost se na nich začala výrazně projevovat.

"Bydlela ve vilové... čtvrti za Charlotteburgem," pronesl po chvíli ticha Rus, kdy oba odpočívali a byli uprostřed svých myšlenek. "Když jsem ji... doprovázel po našich schůzkách k domovu, vždycky... jsme tou čtvrtí pomalu procházeli. Šli jsme přes Postupimské náměstí a pokračovali dál na západ. Měl jsem tam rád... bylo tam vždycky strašně rušno. Já... vůbec miluji rušná místa."

"Co?... cože?" vykřikl překvapeně Ralf, "za Charlottenburgem? My jsme tam nedaleko od něj bydleli taky. To je ale zajímavá náhoda," vykulil velkým překvapením doširoka své dosud povadlé oči.

"Co je na tom... zajímavého?" podivil se Rus. "Měli dům až na kraji města, těsně... před Postupimí. Říkali tam tomu Malá Paříž, ale čtvrť... se jmenovala Babelsberg. Tam bydlela, měli nád..." nestačil dokončit.

"...Babelsbegr?" vykřikl opět zděšeně Ralf, "...co? ...jak to? ...tam jsme bydleli i my! To není možné! Musel bych tu tvou známou znát taky," volal zděšeně a pln překvapení z nečekané zprávy.

"Nevím," zapochyboval Rus, "je to tak dlouho. Byla výrazně starší."

"Jak... vypadala?" zeptal se opatrně Ralf.

"Jak?" zasněně Rus zavřel oči, jakoby si ji chtěl před sebou opět vybavit. "Byla strašně... strašně krásná. Měla kaštanové vlasy, mírně... zvlněné, těsně k ramenům. Takový malý nosík a tak malá... rozkošná ouška, že je nebylo vůbec vidět. A strašně... ráda nosila kytičkované šaty," vzpomínal svůj nádherný sen mládí.

"Když jsi tam často chodil," skočil mu do řeči Ralf, "jak říkáš, tak, to bys musel znát i tabákovou trafiku na rohu Breitschaidovy a Babelovy ulice. Dobře si pamatuji, že tam prodával nějaký starý muž s páskou přes levé oko, invalida z války, on byl..." zavzpomínal Ralf.

"...jmenoval se... Schwarzknecht a bojoval u Sedanu," skočil mu do řeči nyní Rus. "Znal jsem ho. U něj jsme se... často loučili. Od něj to měla už jen kousek... domů a nechtěla, aby nás moc často... lidi viděli spolu."

Ralf zůstal beze slova jako opařený. Nyní už měl bezpečně potvrzeno, že Rus opravdu v Berlíně byl a dobře jej zná. Jeho slova potvrzovala, že znal věci, které si z města pamatoval také on sám. Jméno trafikáře mu úmyslně neřekl a přesto mu bylo známo. Bylo to jméno místního oblíbeného muže, ke kterému chodili nakupovat z celého okolí. Byla to významná figura širokého okolí. O své oko přišel v zákopech u Sedanu během francouzské protiofenzívy a každému ten příběh často vyprávěl, takže jej nakonec všichni znali nazpaměť.

Musel poprvé přiznat, že začíná Rusovým slovům věřit. Všechno nasvědčovalo, že v Berlíně skutečně byl!

Bylo pro něj strašně nepochopitelné. Jak mohli připustit, aby se úhlavní nepřítel mohl tak dobře seznámit s jejich městem a volně se tam pohybovat? Do mysli se mu vloudila myšlenka, zda nebyl špion.

"Jak to," řekl podezíravě, "že tenkrát nechali Rusa volně chodit po městě? To si tě nikdo nevšímal?"

"Bylo to po válce," začal Rus své další vyprávění, "a všechno ještě bylo... trochu divné. Po válce se vždycky... dějí nenormální věci. Po této to nebude jinak. Nepřátelství... skončilo a my jsme tehdy začínali... spolupracovat. Vypadalo to docela nadějně. Naše spolupráce... přece pokračovala už dlouho, začali jsme před válkou. Ta všechno jen dočasně přerušila. Jak jsme se... dobře shodovali, bylo například vidět, jak jsme vyřešili polský problém."

Mluvil ztěžka a přerývavě. Dlouhé věty mu činily velké potíže.

"A to vás nikdo nehlídal?" vyzvídal Ralf. "Ani naše tajná policie?"

"Na takové věci se těsně po... válce ještě nemyslelo. Německo válku... prohrálo a my vlastně taky, takže spolupráce byla nutná."

"To nechápu, kdo mohl takto uvažovat. Spolupracovat s Rusy!"

"Jak říkala moje přítelkyně - když jsi v nouzi, lépe se proti ní bojuje, když se máš o koho opřít."

"Hm..." zarazil se náhle Ralf, "to bylo také časté rčení mé matky."

"Třeba se spolu znaly," pronesl Rus.

"To se mohlo stát," připustil Ralf, "když bydlely, jak to tak vypadá, nedaleko od sebe."

Oba se zamysleli nad náhodou, která je vzájemně trochu sblížila. Setkali se zde nečekaně, dva úhlavní nepřátelé, kteří důvěrně znali ženy z jednoho města, které jim byly neobyčejně blízké. Bydlely nedaleko od sebe a jejich osudy byly podobné. Ač dosud pro sebe nenašli jediné slovo vzájemného porozumění, náhle se dokázali shodnout.

Tma mezitím nabyla na intenzitě a všechno kolem výrazně ztmavlo. Za okrajem kráteru svítily do noci planoucí ohně hořících strojů. Byly to jen zvolna dohasínající pochodně, už to nebyly ony mohutné vatry, které celé odpoledne plály vysokými plameny zažehnutými úspěšnými zásahy nepřátelských střel. Ani kouř už nečpěl tak pronikavě jako dříve a dalo se lépe dýchat. Na sebe téměř neviděli, jen každý slyšel těžký přerývaný dech toho druhého.

"Měla takové krásné..." pronesl náhle do dlouhého ticha Rus, "roztomilé mateřské znaménko na levém rameni. Bylo... oválné a vypadalo jako malinkatá hruštička. I se šťopičkou," dodal s blaženým výrazem ve tváři.

Po jeho slovech v Ralfovi hrklo.

"Znaménko ve tvaru hruštičky?" zařval divoce do ticha kolem nich. "Ale takové podobné má i moje matka! To je zajímavý. Jak mohly mít obě stejná znaménka? Říkal jsi, že měla kaštanové vlasy?" křičel téměř nepříčetně a snažil se natočit hlavu směrem k Rusovi.

"Jo, ve tvaru hruštičky," řekl znovu Rus a podivil se nad jeho vzrušením, "ta dívka měla... kaštanové vlasy, dlouhé až k ramenům. Ale to je... přece jedno, ne?" pronesl lhostejně.

"Jasně," oddechl si Ralf, "ale silně mi to matku připomnělo, ale ta má jinou barvu vlasů a krátký střih."

Těžce vydechoval a hruď se mu vzrušeně chvěla.

"Asi si byly hodně podobné," zamyslel se dál. "Protože matka taky ráda nosí květované šaty. Jenže ta by si určitě nic s nějakým Rusem nezačala. S Rusem ne, ona je poctivá Němka, ta by mohla být ostatním vzorem," dodal pyšně.

"Co ty víš co by udělala tvoje matka," zarazil ho prudce Rus. "Když jsme byly na... misi, neměli jsme nikdo problémy s... německými ženami. Dokonce bych řekl, že se... přímo předháněly, aby s námi mohly být a samy se nám nabízely. Bylo to po válce a lidé měli... jiné myšlenky, chtěli žít naplno. Bláznit se začalo až potom."

Mluvili už do naprosté tmy. Opět na delší dobu utichli a mezitím se jim myšlenky v hlavě přelévaly z jednoho tématu na druhé. Ralfa rozčilovalo, že se dosud neobjevili ranhojiči, kteří vždy po bitvě měli procházet v noci bojištěm a ošetřovat raněné. Tytéž myšlenky se honily hlavou Rusovi, také on naslouchal do ticha noci, zda neuslyší hlasy sovětských lapiduchů.

Bylo spíše přáním každého z nich, aby jim ošetřovatelé nejen poskytli zdravotnickou pomoc, ale také je zbavili přítomnosti nepřítele. Současně doufali, že jim oznámí očekávanou zprávu, že těmi, kdo v bitvě zvítězili, jsou právě oni.

Jenže ani z jedné strany nikdo nepřicházel, ticho bylo stále hlubší. Hukot planoucích ohňů zvolna utichal současně s tím, jak uhasínaly plameny zasažených strojů. Naslouchali tichu a nervozita z dlouhotrvající nejistoty v nich zůstávala. Stále nevěděli, jaká je situace na bojišti a kde jsou jejich kamarádi. Jak mlčeli, stále víc si uvědomovali neúprosnou bolest, která jim objímala těla. Při jiných myšlenkách se od nich přece jen dokázali na chvíli odpoutat.

Nesnesitelné ticho prolomil po delší odmlce Rus.

"Slyšel jsem..." pronesl těžce, "že prý byl v březnu Berlín těžce bombardován, je to pravda?"

"Jo," smutně pronesl Ralf, "to byl jeden z těch velkých náletů. Ti zatracení Angláni ho celý rozmlátí. Máma psala, že to nejvíce postihlo západní část města, právě tam, kde jsme dříve bydleli. Jestli byl zasažen i náš dům, o tom ale zprávy neměla."

Náhle pocítili shodnou lítost. Oba ve městě zanechali část svých vzpomínek, kousek šťastného života a vůbec jim nebylo příjemné, že je ničeno. Náhle pocítili ohromnou nenávist proti takovému barbarství. Ač oba velcí nepřátelé, kupodivu si přáli, aby město, které jim připomínalo prožité roky života, nebylo poškozeno.

Ralf si všiml, jak Rus pozorně naslouchá jeho slovům. Zřetelně cítil, že je svou duší stále u té ženy, kterou, jak tvrdil, tolik miloval. Bylo to obdivuhodné. On, úhlavní nepřítel Říše, si v tuto chvíli přál, aby bomby spojenců minuly své cíle v jejich hlavním městě. Někdy může i úhlavní nepřátele spojit společný osud.

"Byla to zatím poslední zpráva," řekl, aby zahnal myšlenky na krutou bolest, prohánějící se tělem, "která mi od matky přišla. Mezitím, co já vím, došlo ještě minimálně dvakrát k náletu na Berlín. Nevím, co se tam dál dělo a jak město teď vypadá."

"Snad přežila," pronesl Rus pomalým, smutným hlasem. Ralf se mu chtěl odvděčit za jeho starost a pokusil se ho potěšit.

"Třeba se té tvé známé nic nestalo," dodal povzbudivě. "Je to přece jen velké město a nemůžou je zničit celé."

"Ano," zasněně souhlasil Rus, "byla by to škoda, kdyby... svět přišel o ty její nádherné modré oči. Když si představím, že bych již nikdy nemohl... uvidět ta její malá ouška s... krásnými, spirálkovitými náušničkami s malými... modrými kamínky uprostřed," v jeho bolestí zkrouceném obličeji svítily nadšené oči, jak si ji stále vybavoval.

"Co!?" přerušil jej nečekaně Ralf, "jaké náušničky? To přece nemyslíš vážně?"

Matčiny jemné náušnice byly pevně spojené se vzpomínkou na ni. Nosila je nejčastěji, byly její součástí a výrazně doplňovaly siluetu její hlavy. Modrý kamínek zasazený uprostřed házel barevné odlesky, kdykoliv pohnula hlavou.

"Moje matka má takové náušnice!" dodal s očima široce otevřenýma.

"Jaké?" zeptal se překvapeně Rus. "Snad také nebyly zlaté s jemnou... spirálou? Měly uprostřed takový... drobný kamínek, jemně broušený do mnoha... malých plošek, který se krásně leskl?"

"Ano," přitakal hlavou Ralf, až jej prudce píchlo v hrudi. "Přesně takové. Říkala, že je nosí už hodně dlouho, od dětství ..."

Rus přerušil jeho vášnivé vyprávění.

"...dostala je snad od své kmotry?" zeptal se zostra.

"A... ano, jak to víš?" vyjel stejně ostře Ralf.

"Neříkej, že si je ta kmotra dovezla z cest se svým mužem po Orientu?" chrlil neodbytně další otázky Rus.

"A....aaano..." hekl překvapeně Ralf a dál nebyl schopen dalších slov.

Také Rus se odmlčel a ani jeden v tomto napjatém okamžiku a v důsledku šokujícího zjištění neměl odvahu říci něco dalšího. Oběma se v hlavách rozvířily myšlenky všemi směry.

"Několikrát... mi to při našich schůzkách... připomněla," zavzpomínal Rus. "Mě se právě... tyhle náušnice velmi líbily. Připadá mi ale... divné, že by mohly mít dvě ženy z jedné čtvrti stejné vzácné orientální náušnice."

Opařený Ralf jen těžce hledal slova. Až po delší chvíli se odhodlal také promluvit.

"Vyprávěla," pronesl již opět tiše, "že ta kmotra v mládí procestovala s manželem mnoho zemí. Při svých cestách projeli celý Orient. Jednou se dostali na audienci až k nějakému sultánovi..." rozpovídal se, když jej opět Rus přerušil.

"...a ten jí dal tyto náušnice jako... svůj osobní dar," doplnil jeho vyprávění. "Předtím patřily do soukromé výbavy nějaké princezny." pronesl slova, jakoby vznášel verdikt.

Zmatený byl nejen Ralf, ale nyní i sám Rus. Také jeho překvapovala shoda v tolika věcech, které už jen těžko mohly být náhodou.

"Kde jsi říkal že jste bydleli v Berlíně?" zeptal se Rus po chvíli.

Atmosféra rozhovoru houstla každým okamžikem. Nebylo to už vzájemným napadáním či útoky, ale neuvěřitelnými náhodami, které proti jejich vůli spojovaly jejich životy.

"V Babelsbergu, v Babelsbergu, bylo to v Babelsbergu" opakoval několikrát Ralf a nyní netrpělivě očekával, co se dozví.

"Babelsgerg..." opakoval zamyšleně Rus.

"Ten dům, kde bydlela..." pronesl po chvíli potichu, "ta moje známá... byl takový svítivě bílý, dvoupatrový... s velkými zelenými dřevěnými žaluziemi... dvě menší renesanční věžičky na rozích... a takovou... protáhlou nikou nad vchodem."

"Nikou?" vydechl bezděčně Ralf, "...dvě věžičky? A nebyla náhodou v té nice malá soška Panenky Marie?" zeptal se netrpělivě.

"Byla..." přitakal Rus, "jak to víš? V levé ruce drží... malé batolátko. Mělo... ulomenou jednu nožičku."

Když dopověděl, Ralf strnul. Náhle si uvědomil, že zcela ponořil do rozhovoru s Rusem a baví se s ním jako s jakýmkoliv člověkem při náhodném setkání. Sdělují si soukromé věci, odhalují rodinné detaily.

Varovné světýlko zablikalo. Jak to, že zná tolik věcí z jeho okolí? Jak může vědět tolik podrobností o jejich domě v Berlíně? Jak ví o věžičkách, nice a ulomené nožičce? Horečně vzpomínal, jestli stával v jeho okolí nějaký podobný dům, s který by se mu podobal. Na žádný si nevzpomněl, ten jejich byl charakteristický a široko daleko nezaměnitelný. Tak, jako každý dům v jejich okolí, i ten jejich byl jedinečný.

Ale co když je to jen lest, kterou se chce Rus pokusit dostat ze své svízelné situace? Třeba si to všechno jen vymýšlí, aby ho hrou na jeho city znejistěl a tím se zachránil? Taková náhoda, to je přece jen příliš! Prý byl v jejich hlavním městě, což se samo o sobě zdálo být nepravděpodobné, ale on zná i jejich starý dům! Co když má ten člověk jen bohatou fantazii a

nyní toho obratně využívá? Anebo, nepatří tenhle člověk mezi ty, co umí číst myšlenky, jak o tom již několikrát slyšel?

V záplavě zmatených myšlenek si náhle uvědomil, že během řeči pohybuje automaticky i pravou rukou, kterou ještě před chvílí nemohl vůbec pohnout. Tělo přivyklo bolesti a ruka se dokázala několikrát zakývat. Když si to uvědomil, opatrně ji, stále ještě křečovitě svírající pistoli, zvedl.

Šlo to. Sice to ukrutně bolelo, ale šlo to. Pak to opatrně zkusil i s levou rukou. Kupodivu i tou dokázal se sebezapřením pohnout. Zcela podvědomě si položil ruce na prsa a levou rukou nacvičeným pohybem vyhodil z pistole vystřílený zásobník. Konečně bude moci vykonat to, o čem celou dobu přemýšlí. Umlčet toho Rusa a snížit o jednoho počet nepřátel německé Říše. Levá ruka pak pomalu navyklým pohybem s jistotou zajela k opasku a vytáhla plný rezervní zásobník. Když se s ním přiblížila zpátky k pistoli a měla jí zasunout do komory, ztuhla.

Něco daleko silnějšího, než léta pěstovaný pocit odpovědnosti k vůdci, ho zastavilo a on si uvědomil poslední věty v vzájemného rozhovoru. Dlouze se nad nimi zamyslel a v bolestí zaplněném mozku přemílal své myšlenky.

Byl si jistý, že Rus nemůže v hluboké tmě jeho počínání vidět. Možná však vycítil jeho úmysly jakýmsi dalším smyslem. Vždyť právě mluvili o jejich domě! Proč ten Rus najednou zmlkl? Jakoby čekal, jak se rozhodne. Má přece jeho život ve své moci!

"Odkud víš," zeptal se chvějícím se hlasem zmatený Ralf, "že je tam nika s Panenkou Marií a batolátkem?"

"Před tím domem..." odpověděl po chvilce mlčení Rus, "jsem často stával. Když jsem ji... doprovázel za tmy domů, došli jsme až ke dveřím a tam jsme se... loučili. Ten dům... nevymažu nikdy ze své paměti. Vidím před sebou každý detail, každou jeho část. Ten výklenek se nedal přehlédnout. Jen ti... sloni na vratech mi vždy připadali... poněkud divní, na tom místě trochu nepatřiční."

Sloni! Na ty si zatím Ralf nevzpomněl. Ale byli tam! Byli opravdu trochu nevhodní k domovnímu celku. Velcí, plechoví, na každém křídle vrat jeden! Z hladkého, svítivého plechu s choboty vysoko zdviženými.

Ralfova zmatenost stále rostla. V nastalém tichu se ozývalo jen jejich těžké oddychování. Únava po celodenním napětí a následky zranění se stále zřetelněji projevovaly. Pauzy mezi větami se začínaly prodlužovat. Ticho bylo stále častější.

"Pod tou soškou..." pokračoval Rus, když se dostatečně vydýchal, "jsme stáli i tenkrát, když... jsem jí dával na památku... to nejvzácnější, co jsem měl. Malý, jantarový křížek ... pro štěstí. Dívali jsme se na tu... sošku a říkali si, že bychom takové pěkné... dítě spolu taky jednou chtěli mít. To bylo... naposledy, co jsem ji... viděl."

Ralfovi se sevřelo hrdlo. Z ruky mu vypadl již připravený plný zásobník a prázdné prsty zašmátraly na krku. Nahmataly a pevně stiskly malý křížek z jantaru.

Náhle mu bleskla hlavou matčina věta, kterou pronášela v momentě, kdy mu jej na krk věšela při rozloučení před odjezdem na frontu. Uviděl ji jako by to bylo včera, jak před ním stojí a křížek mu přetahuje přes hlavu.

"Dávej na něj pozor, on tě na Východě ochrání!" slyšel docela jasně a zřetelně její hlas.

Věta, které nevěnoval žádnou pozornost a dosud neměla žádný zvláštní význam, mu nyní začala být podezřelá. Proč jej měl ochránit právě na Východě?

"Co to bylo za křížek?" vykřikl prudce na Rusa. "Mluv! Jak vypadal! A proč jsi ho dával Němce, když pocházel z Ruska?" vychrlil zuřivě své otázky.

"Byl to křížek ještě po mé... babičce," vysvětloval těžce Rus. "Matka mi jej věnovala, když jsem zakončil... kadetskou akademii. Nechala mi do něj... vyrýt iniciály. Latinkou, babičce pro radost. Pocházela totiž z Lotyšska. I V M. Moje iniciály!" zakončil důrazně.

Ralf zajel chvějícím se prstem na zadní stěnu křížku a několikrát přejel po plošce. Ucítil vyryté drážky. Jakési znaky či písmena nahmatal. Neměl však natolik jemný hmat, aby s jeho pomocí dokázal přečíst, oč se jedná. Sípavý dech mu ztěžkl ještě více. Strašně si přál mít možnost se na ta písmena, či co tam je, podívat.

Nastala další chvíle mlčení, kdy měli oba o čem přemýšlet. Jejich hlavami se honily ty nejroztodivnější myšlenky. Naprosté ticho kolem nich a hluboká tma útočily na jejich mysl.

Oba začínali, aniž to postřehli, klimbat. Únava nad nimi zvítězila a přemohla jejich těla. Po chvíli Ralfovi klesla hlava a oči přestaly pozorovat svět kolem sebe. Bůh spánku jej objal svou milosrdnou náručí.

Rus na tom byl mnohem hůř. I o něj se spínek pokoušel, chvílemi jej i přemohl, ale krutá bolest, vystřelující neustále z poraněných tkání do celého těla, jej opět po chvíli probrala. Slyšel Ralfovo pravidelné oddechování a pochopil. Mlčel a trpěl. O chvíli později na pár okamžiků opět usnul, než jej bolest nemilosrdně probrala. V kolotoči polospánku a polobdění přečkal noc až do rána.

LXIII.

Když Ralf ráno otevřel oči, slunce pomalu vycházelo. Okolí bylo už jasně osvětlené a tak se zmateně rozhlížel kolem sebe.

Rus stále ležel na stejném místě, mrtví naproti také. Jen nad okrajem kráteru už nestoupal žádný dým, zřejmě všechny planoucí stroje dohořely. Vzduch už také nebyl cítit spáleninou, ale voněl kyprou, čerstvě odkrytou zeminou, kterou včera rozryly výbuchy granátů a na níž leželi.

Byla to nezvyklá vůně. Po dlouhé době, kdy vdechoval jen těžký pach oleje či naftových výparů, ji vnímal se zcela novými pocity. Dychtivě vůni země nasával, lačně se jí poddával a nořil se do jejího majestátního klidu.

"Tak takhle krásně voní... ta naše rodná ruská zem." ozval se náhle hlas nad ním.

Rychle jej vrátil zpět do reality. Užuž mu na jazyk lezla další pichlavá poznámka, když si uvědomil, že rukou stále ještě svírá svůj křížek na prsou. Vzpomněl si na konec včerejšího rozhovoru a rychlým, nedočkavým pohybem zvedl řetízek tak, aby na něj viděl.

Teprve nyní si poprvé všiml duhové nádhery jemné jantarové struktury. Držel jej před očima a pečlivě si prohlížel každý kousíček vybroušeného povrchu. Blyštivá, duhová struktura od hnědé po žlutou. Díval se na něj a do jeho duše vstupoval divný, omamný pocit. Nikdy dříve si takto kousek obyčejného jantaru neprohlížel, nikdy dříve jej na něm nic nezaujalo. Dnes ho překvapila jeho nádhera. Stále se nemohl nabažit toho pohledu.

Obyčejný křížek, asi čtyři centimetry vysoký, jemně vybroušený z jantarového kamene. Hrany kdysi jakýsi šikovný brusič kvalitně vyhladil a celý povrch se sklovitě zlatohnědě leskl. Dnes již hodně ze svého třpytu ztratil, byl lety již notně ohmataný. Uvědomil si, že ho vlastně nejvíce zajímá, co je na zadní straně.

Chtěl jej bleskově otočit a podívat se, jenže ruka to nedokázala. Pevně stiskl zuby a soustředil se na podivný předmět ve své ruce. Jakoby jej chtěl hypnotizovat. Záhada, co je vzadu jej znehybňovala, ačkoliv hořel touhou tajemství odhalit. Jakási podivná síla jej držela, že ten pohyb nedokázal udělat. Těžce oddechoval, když sbíral všechny síly, aby se konečně přesvědčil.

Třesoucí se rukou jej prudce otočil. Na zadní straně skutečně zahlédl tři písmena. Pohled se mu zamlžil, jak se je snažil okamžitě přečíst. Několikrát zamžikal, nežli se mu srovnala do správné ostrosti kontur.

Na levé části ramene jedno písmeno, přesně uprostřed kříže druhé a na pravém třetí. Písmena byla již notně omšelá, odřená od dlouholetého dotyku s pokožkou majitele, nicméně dosud dobře čitelná.

I V M .

Ralfovi vypadl křížek z ruky a dopadl na jeho hruď. Zavřel oči a ze rtů mu téměř neslyšně vyklouzla dvě slova. Pociťoval na hrudi nesmírný tlak, jak jej křížek tížil. Uvědomil si, že tam leží také pistole a plný zásobník.

"Jsou tam," zopakoval více nahlas.

"Co... co tam je?" zeptal se zvědavě Rus. Tušil, co tím míní, ale nemohl dobře otáčet hlavou, takže neviděl, co Ralf udělal. Jen tušil.

"I... V... M...!" odpověděl Ralf potichu, že jej bylo sotva slyšet.

Zdůraznil každé písmeno. Rus překvapením vykřikl.

"To není možné!" zvolal zmateně. "To... nemůže být pravda! Jak... se k tobě dostal? Přece by ho nikomu... nedala!"

Jeho hlas byl plný beznaděje a zoufalství.

"Věděla dobře," pokračoval po chvíli "...jakou má pro mě cenu. Ty jsi jí ho... ukradl?" zeptal se hrozivým hlasem.

Z jeho křiku bylo znát silné rozčilení. Ralf se nenechal vyvést z rovnováhy.

"V naší rodině se nikdy nekradlo," odvětil opovržlivě, "nejsme Rusové. Dala mi ho matka při odjezdu na frontu. Tvrdila, že je zázračný, že mě v Rusku určitě ochrání od všeho zlého."

"Matka... Berlín... Babelsberg... nika..." šeptal Rus udiveně. Přebíral svá slova napůl pro sebe, napůl pro Ralfa. Bledý ztrátou krve a bolestí ztuhl a pobledl ještě víc. Velice ztěžka polkl.

"Je jediná možnost," hluboce se zamyslel, "...že by jej... někomu dala!... kdy jsi se... narodil?" zeptal se náhle.

"1921" odpověděl zmateně Ralf.

"Myslím měsíc!" vyštěkl Rus.

"4. května," odpověděl po chvíli váhání Ralf.

Nechápavě se k němu otočil a uviděl jeho široce roztažené, vyděšené oči, které hleděly vzhůru k nebi.

"Víš," zeptal se po delší době ticha, "kdy měli... tví rodiče svatbu?"

"Přesně. To bylo 11.prosince."

"A kdy se poznali... víš? Kdy se matka přestěhovala do toho Essenu?"

"Někdy začátkem listopadu," zalovil ve své paměti Ralf.

Rus zavřel oči.

"Takže svým rodičům ses byl narodil jako šestiměsíční..." řekl pomalinku Rus. Nastalo dlouhé, těžké ticho, kdy se ani jeden neodvážil cokoliv říci.

"Řekni mi jméno tvý matky," vyzval jej náhle Rus. "Není náhodou Rosemarie?"

Šokovaný Ralf neodpověděl. To, co se nad nimi již delší dobu vznášelo jako hrozba, nyní vyplavalo na povrch zcela otevřeně. Ta rána byla příliš velká, přestože již chvíli tušil, jaké překvapení ho čeká. Pro Rusa bylo jeho mlčení odpovědí.

Byl rád, že Ralf nic neříká, on sám nevěděl, co v tuto chvíli říct. Oba leželi zcela mlčky a dívali se na modré nebe lehce se pokrývající bělavými obláčky v zářícím ranním slunci. Určitě bude zase hezký den.

"Co to znamená," řekl po velmi dlouhé době ticha opatrně Ralf, "to I V M, co to je za iniciály?"

"Ivan Vasilijevič Makars," stručně odpověděl Rus.

Hlasy obou zněly už zcela klidně, nezaujatě, bez vzájemných útoků. Oba se s náhle zjištěnými skutečnostmi vnitřně srovnávali. Každý po svém, každý s trochu jinými pocity, přesto oba stejně.

"Jak dlouho jste se s ní... znal?" zakoktal zmatený Ralf.

"Přes dva měsíce," zazněla stručná odpověď. "První měsíc jsme se stýkali jen zřídka. Ten druhý... pravidelně, dá se říci téměř obden," pronesl dojatě Rus.

"Jak jsi jí poznal?" zeptal se náhle zvědavý Ralf.

"Byli jsme na jedné... recepci," hledal Rus vhodná slova. "Bylo to nedlouho po válce. Byla tam tak sama... mladá a nádherná, mezi těmi ostatními ženskými. Strašně se nudila a tak jsem... se jí začal věnovat. Pak už jsem... po celou tu dobu, co jsem byl v Berlíně, myslel jenom na ni. Bylo nám spolu tak dobře, měli jsme tolik společného, byl to pro nás oba nádherný čas," rozpovídal se zasněně.

Pro Ralfa už nebyl v této chvíli neznámým člověkem, někým z mnoha miliónů ostatních lidí. Jeden z mnoha nepřátel, toužící jej zabít. Přestože jej stále ještě nedokázal nazvat ani v duchu pravým slovem, které vyplývalo z jejich vzájemného vztahu, přece jen už pro něj byl někým, koho může pojmenovat. Byl to Makars a ještě ke všemu Ivan Vasilijevič. Taková běžná jména!

"Proč... proč jste se rozešli?" zajímal se dál.

"Rozešli?... Nevím... to opravdu nevím... dodnes jsem to nepochopil. Přišlo to strašně rychle a nečekaně. Vlastně jsme se nikdy nerozešli. Měli jsme schůzku... jako obvykle a Rosi tam tenkrát nepřišla. Myslel... jsem, že se jí do toho něco přimotalo a ona nemohla... přijít. Nejdřív jsem si z toho nic nedělal, čekal jsem, že zavolá a vysvětlí, proč... nepřišla. Jenže uplynuly čtyři... dny a neozvala se. Nikdy předtím se nestalo, že by o sobě tak... dlouho nedala vědět a tak jsem se vydal do... jejich domu. Hned jsem věděl, že došlo k něčemu zásadnímu, protože všechno bylo takové jiné... neobvyklé. Už ta soška madony v nice mi... připadala, jako kdyby se dívala nějak... smutně. Dívala se dolů... na mě a litovala mě. Cítil jsem to. Ten pohled... té sochy nikdy... nezapomenu. Vnímal jsem ho celým tělem a dodnes... si pamatuji nepříjemný pocit, který mě tehdy při něm... obklopil. Když jsem se po Rosi ptal, tak mi... řekli, že odjela s celou svou... rodinou již před týdnem. Nikdo mi ale nechtěl prozradit, kam jeli a na... jak dlouho. Prý nevěděli. Neměl jsem ponětí, proč odjela tak narychlo a nedala mi o tom nic žádnou zprávu. Zcela bez rozloučení. Když se... neozvala ještě několik dní, tak jsem se... přestěhoval zpátky ke svým společníkům... k letišti, abych nemusel zbytečně platit... ten drahý byt, který jsem si tenkrát kvůli ní pronajal."

Ralf mlčky naslouchal a ve své hlavě si dával dohromady Rusova slova. Nebylo to složité, vždyť dobře znal všechna místa i některé obrázky právě skládané mozaiky dávného příběhu.

"Několik dní nato jsem musel... odjet i já," pokračoval Makars ve svém příběhu. "Přeložili nás do Bernu. Tam pokračovala... další část našich jednání. Nebylo to tam špatné... také se mi město velice líbilo, ale nikdy nemohlo být stejně krásné jako Berlín. Já sem ale... stále dlel v myšlenkách u své Rosi a přemýšlel pořád dokola, co se s ní stalo, proč byl náš vztah tak náhle přerušen. Když... jsme po měsíci odjížděli zpět do Ruska, tak jsem... věděl naprosto jistě, že ji už nikdy neuvidím," zakončil s dojetím.

Dlouhé ticho, které nastalo dávalo tušit těžké myšlenky, které se oběma honily divoce hlavou.

"Nemohl jsem tušit," ozval se Makars po chvíli, "že čeká dítě, které se narodí necelého půl roku po mém odjezdu! Nikdy mi o tom bohužel nic neřekla. A dodneška vůbec nechápu proč, vždyť jsme si jej oba tolik přáli."

Pronesl vzrušeným hlasem konečně nahlas to, o čem oba usilovně přemýšleli.

Až teprve nyní, když ta slova poprvé vyšla ven a definitivně potvrdila onu obrovskou a šokující skutečnost si Ralf naplno uvědomil neuvěřitelnost situace, v které se ocitl. Nemohl se stále smířit s tím, že skutečnost, kterou si celou dobu odmítal připustit, by byla pravdivá. Nevěřil, že by jeho matka mohla mít dítě s úhlavním nepřítelem, právě s Rusem a že tím dítětem by měl být on. Byl vždy skálopevně přesvědčen, že je čistokrevným a nefalšovaným Němcem. Vždyť i ve škole několikrát prošel kontrolními testy, které určovaly, kdo má árijské rysy. A on vždy prošel jako vzorový!

Připadalo mu to příliš neskutečné. Celá jeho výchova, kterou doposud prošel, mu bránila v něco takového věřit. Polilo ho nesnesitelné horko, tělo se roztřáslo podivným strachem. Chtěl křičet, chtěl utéci, chtěl se krutého nařčení zbavit. Chtěl uvěřit, že celý tento příběh, který se během posledních dnů odehrál, je sen. Krutý, nepříjemný, ale imaginární, odehrávající se v jeho spící hlavě. Jenže nebyl a pomalu si tuto skutečnost uvědomoval.

Pochopil že fakta, vyplývající z jejich rozhovoru, nemůže ani umlčet, ani ukřičet.

V ruce již zase pevně svíral pistoli z chladivého kovu a na prsou jej tížil těžký zásobník plný nových patron. Silně se třesoucí rukou popadl zásobník a prudce jej zarazil do pistole. Rázně cvakla a dalším naučeným pohybem zbraň natáhl a zasunul patronu do komory. Sám byl překvapen, jak jednoduše a lehce to zvládl, když včerejší problémy s pohybem rukou pominuly. Pistole byla zase plná a připravená k použití.

Rus, který jej dlouhé hodiny drasticky rozčiloval, ležel dál bezmocně několik metrů od něj. Napadlo ho, že nyní má jedinečnou šanci ukončit tohle všechno, ten zlý sen, který by nejraději smazal ze svého života. Jedním jediným výstřelem může své trápení ukončit a nikdo se nedozví tajemství, které se během posledních hodin dozvěděl. Nikdo by mu už nemohl nikdy vytknout, že není dobrým Němcem. Nikdo na světě by už nikdy na skutečnost, kdo je jeho otcem, nepřišel. Navždy už by zůstal pravým, nefalšovaným Árijcem. Za zabití nepřítele a těžké zranění, by jej navíc čekalo jistě ocenění, zřejmě medaile za hrdinství.

Ale utekl by něčemu? Zbavil by se svých myšlenek? Smazal by tím i pravdu a historii? Nebudou ho pronásledovat po zbytek života jako černá můra?

Jeho ruka opřená o loket zůstala v nehybné poloze s pistolí mířící kolmo vzhůru. Naprosto jasně si představil následující okamžiky. Ruka se začne zvolna sklánět, klesne k zemi. Ústí pistole zamíří směrem na hlavu Rusa a pečlivě zacílí. Muška se dostane do zákrytu se zářezem hledí, prst stiskne spoušť. Rusova hlava se rozlétne kolem. Bude klid nejen v okolí, ale zmizí i podivný příběh. Ukončí tak rozporuplné pocity ve své duši, dosáhne konečně uspokojení.

Dosáhne? Ralfovo tělo se rozechvělo náhlým třesem. Není si vůbec jist, že by před něčím utekl. Lze pravdu zastřelit?

Ačkoliv se o to velice snažil, neměl dostatek vnitřní síly k tomu, aby zbraň natočil směrem k Rusovi a naučeným způsobem stisknul kohoutek. Něco jej drželo a nedovolilo mu ruku nechat klesnout a zamířit. Po několika chvílích věděl, že už na to nesebere odvahu, propásl onen pravý okamžik, kdy by to ještě dokázal udělat.

"Prosím," ozval se náhle prosebný hlas, "ukaž mi ten křížek."

Zazněl nečekaný Rusův požadavek pronesený s neskrývanou touhou. Ruka s pistolí definitivně klesla k zemi vedle jeho těla a on přemýšlel. Divoký tlukot rozrušeného srdce mu bolestivě bušil do ušních bubínků a hruď se prudce zvedala. Ralf byl dosud vlivem zranění velmi pobledlý, nyní však obrovským vnitřním vzrušením silně zčervenal. Dlouze se rozmýšlel.

Ruka se opět začala pomalu zvedat, aby se na rozhodující okamžik krátce zastavila. Pak náhle, prudkým švihem mrštila pistolí do protějšího svahu kráteru. Dopadla do měkké kypré hlíny a částečně se do ní zabořila. Lehký gejzír se rozlétl kolem.

Ležel a přemýšlel. Hlavou se mu honily všelijaké myšlenky.

Uslyšel vzdáleně slova, jež vůdce pronáší ze svých výšin. "Je třeba všechny podlidi na východě zničit. Nelítostně. Do posledního. Vykořenit ten nelidský národ a vyčistit území pro nové přistěhovalce."

On je neničí, jen tady odevzdaně leží a nedokáže se odhodlat k činu. Hlava chce poslechnout vůdcovy rozkazy, ale něco, co přichází z jeho srdce, mu to nedovolí. Byl vycvičen k pevné vůli, k automatickému vykonávání všeho, co si vůdce přál, ale neznámé vnitřní pocity jej najednou ovládají mnohem silněji. Reaguje tak, jak vlastně ani sám nechtěl. Přirozeně, bez přemýšlení. Mozek nebyl v tuto chvíli schopen kontrolovat a ovlivňovat jeho jednání.

Pokusil se pomalinku pohnout. Když nadzvedl trup asi dvacet centimetrů nad zem, prudká bolest v zádech jej podsekla a on padl zpět. Náhlá křeč mu projela každým svalem. Avšak nevzdal se. I když mu tělem pronikaly další výstřely bolesti, pokusil se znovu pohnout. Nelidsky jej to bolelo, sžíravý oheň pálil ze všech utržených ran. Jen s obrovským úsilím se mu podařilo se nadzvednout a opřít se o lokty. Pak pohlédl směrem k Rusovi.

Stále ležel ve stejné strnulé poloze a nehýbal se. Ralf viděl, že nemůže ani pořádně hýbat hlavou a že se snaží k němu natočit alespoň oči.

Když se mu podařilo do nich pohlédnout, zarazil se. Ty oči, jasně modré, byly zvlhlé od slz a toužebně po něm vzhlížely. Ucítil, že z nich zcela zmizela nenávistná zloba a naopak, poznal jakousi jemnost a hřejivost tohoto pohledu. Tělo nechtělo poslouchat, raději by se opět natáhlo na zem, aby utlumilo krutou bolest, ale jakási podivná, nekonečná síla jej nutila, aby se pokusil překonat ten nepatrný kousek země, který ho od Rusa dělil. Nemohl pochopit, co jej to žene blíž k tomuto člověku.

Bylo to jen něco přes metr, jindy vzdálenost překonatelná během vteřiny. Křeče ho chytaly do obou rukou a nohou, tělo se bolestivě svíjelo při jakékoliv snaze se posunout dál. Byl vyčerpaný jako po výstupu na vysokou horu, přitom se mu povedlo překonat jen několik decimetrů.

Unaveně položil hlavu do kypré voňavé hlíny a těžce oddechoval. Dlouho odpočíval, než byl schopen dalšího pokusu přiblížit se k Rusovi. Po dalších několika decimetrech jej křeče opět přinutily ustat v činnosti a dlouho odpočívat. Cítil se totálně vyčerpaný a zcela bez sil. Dosud nepoznaný pud jej však hnal dál.

Ani jeden z nich po celou tu dobu nepromluvil, jen Ralfův prudký a sípavý dech se rozléhal kráterem.

Když na Rusa znovu pohlédl, spatřil, jak dojatě sleduje jeho snahu o překonání těch několika decimetrů, které je ještě dělily. Jeho pohled byl teplý a plný soucitu a dodával Ralfovi neuvěřitelnou sílu. Viděl pohled člověka, který už ví, koho má před sebou a který se s ním cítí pevně spojený.

Bolest v celém těle byla velká, ale on se po chvíli rozhodl pro překonání další vzdálenosti. Dostal se k němu na dosah ruky. Uchopil křížek a zvedl ho tak daleko k Rusovým očím, nakolik mu to bolestivá křeč dovolovala.

"Je to on?...." vydechl ztěžka, "je to křížek mé..." netroufal si to slovo vyslovit.

Rus ležel ztuhle dál. Bylo vidět, s jakým úsilím se snaží natočit hlavu jeho směrem, ale bolestí zkřivená tvář naznačovala, že ani to nemůže. Snažil se proto vytočit směrem k Ralfovi alespoň oči, ale ani to ještě nedostačovalo. Oba ještě chvíli usilovali o to, se k sobě ještě trošičku přiblížit. Pak se Rusovi přeci jen podařilo trochu hlavou pohnout a zadíval se na křížek, jenž měl pár decimetrů od svého obličeje.

Ralf sledoval jeho výraz a stále ještě doufal, že nakonec dostane zápornou odpověď. Rus mlčel. Náhle uviděl, jak jeho oči zmatněly, rychle zamžikaly a prudce se zaplnily slzami. Proud slz mu rychle stékal po oteklé tváři a skapával do hlíny, na které ležel. Na lících, pokrytých jemným prachem, mu po nich zůstávaly drobné cestičky. Ralf postřehl, že pohled na křížek pozbyl pátravosti a nyní k němu vzhlíží zcela jinak. Oči měl zaplněny něhou a neskrývanou radostí, že konečně vidí předmět, na který roky vzpomínal a již nevěřil, že jej ještě někdy spatří. Byl to předmět spojen s někým mu velice nejvíce milým.

Ralf pochopil, že nyní je už všechno jasné. Obličej mu poklesl do hlíny a oči mu zvlhly stejně jako Rusovi, což se stalo poprvé v jeho životě. Ruka svíraná křečí dál držela křížek natolik zdvižený, aby si jej mohl dostatečně prohlédnout. Ani nevěděl, jak dlouho v této poloze byl, když zase zvedl hlavu.

K jeho překvapení se Rus na křížek nedíval. Hlavu měl sice stále mírně natočenou k němu, ale oči byly zavřené. Dvě tenké stružky na po jeho tvářích byly dál vymývány čerstvými slzami. Ve výrazu obličeje byla patrná nesmírná, nekonečná úleva. Už nebyl stažen strachem a bolestivou křečí. Nyní se tvářil svobodně a spokojeně. Na rtech se mu rozlil úsměv klidem naplněného, vyrovnaného člověka.

Ralf pochopil, že právě v tuto chvíli se patrně splnil velký sen tohoto muže

.

"Proč..." vzlykl těžce, "proč jsi se za ní už nevrátil?"

Se sklopenou hlavou k zemi se náhle Ralf zeptal na to, co jej zajímalo nejvíce. Bylo dlouho ticho. Už to vypadalo, že odpověď nedostane.

"V Bernu jsme byli... jen krátce," ozval se konečně Makars. "Asi týden a pak jsme... museli odjet domů. Moc se nám nevedlo. Nepodařilo se nám... navázat tajnou spolupráci o dodávkách zbraní. Byli jsme... na tom dost zle. Menševické bandy... neustále dělaly problémy. My měli jen... staré a špatné zbraně. Nutně jsme potřebovali nové. Nabízeli jsme... za ně Německu dodávky ropy. Jenže byla krize a tak nemělo zájem. My... jsme nic jiného nabídnout nemohli. Vraceli jsme se... s nepořízenou a to bylo špatné."

"V čem to bylo špatné?" nechápal Ralf. "Co já vím, tak jste zbraně měli a menševiky porazili."

"Ano, to byl... ten problém. Zbraně se podařilo dovézt... ale jiné skupině, která jednala ve Švédsku. Ti o ropu... zájem měli a tak jsme přes ně získali zbraně."

"Odkud byly, ty zbraně?"

"Anglie, Francie, něco málo... z Německa."

"Takže jste dosáhli svého."

"Rusko ano. My ne. To byl náš konec."

"Jaký konec? Konec čeho?"

"Nás jako... vyslanců. Nesplnili jsme... úkol, který od nás strana očekávala. Na příkaz Stalina byli... všichni diplomaté, co jsem s nimi byl, zastřeleni."

"Zastřeleni? Za co?"

"Za nesplnění úkolu daný stranou neexistuje v Sovětském svazu jiný trest. Za to je u nás jediný rozsudek. Já jsem měl... nakonec štěstí. Moje sestřenice Naděžda... měla za muže člena NKVD. U něho se jí podařilo... získat pro mě odklad popravy."

"Jak to, odklad popravy, vždyť žiješ!"

"Byl jsem nakonec po nějakém čase znova... souzen a potrestán na dvacet let... trestnice na Sibiři. Dvacet let, to ještě nikdo nepřežil. Já alespoň... nikoho takového neznám. Nejdříve jsem byl šest let v těžkém... žaláři a pak na Sibiři."

"A jak ses dostal sem?"

"Zase kvůli Němcům. Na začátku války... v prvních dvou letech padlo strašně moc našich vojáků. Mezi nimi i většina těch, kteří mluvili... německy. Najednou nebylo nikoho, kdo by... mohl dělat tlumočníka. Na přímý rozkaz Stavky byli všichni z lágrů... co uměli německy odvedeni na frontu, k... předním liniím."

"Co to je, ta Stavka?"

"Naše nejvyšší vedení. Sbor... generálů, vede je přímo... sám generalissimus Stalin."

"Takže němčina ti zachránila život? Jak jsi dlouho byl v tom táboru?"

"Dvanáct let.."

Ralf si vybavoval, jak vypadají německé lágry a přemýšlel, zda ty ruské jsou stejné, či jiné.

"Je to tam těžký, v těch táborech?"

"Strašně. Každý den umíralo přes... padesát lidí. Na Sibiři je země... skoro celý rok zmrzlá, takže jsme je nemohli ani pohřbívat. Vozili jsme je... na velkou hromadu za lágr. Když pak v létě... země trochu rozmrzla, zakopávali jsme je. Ale mezitím jich... plno roztrhali vlci a medvědi."

"Viděl jsem několikrát ruské zajatce v našich táborech. Často byli hromadně bez soudu střílení. Tak to máme nařízeno. Že prý nejste lidi, ale zvířata, nepovedená lidská rasa."

"A v čem se lišíme? Máme... méně hlav, jiné ruce, kopyta? Přemýšlel jsi o tom sám, nebo... jen opakuješ... co ti nakukali. Co to je... lidská rasa? A jaký člověk je z jiné rasy?"

Za normálních okolností by Ralf ze sebe vystřelil spousty naučených frází, jak je slýchal po mnoho let. Prošel důkladně nejedním školením a sám mnoho svých soukmenovců poučoval. Náhle mu to připadlo podivné a ne tak snadno rozlišitelné. Hlavou mu proběhla závažná myšlenka, kterou si dosud nechtěl připustit.

"Do které rasy vlastně patřím já?!" zeptal se zoufale.

Ostrá, jasná otázka. Náhle byl v koncích. Vždyť vlastně sám představoval směs ras a navíc těch, o kterých vždy v souladu s nařízením tvrdil, že je není možné míchat dohromady. Ale síla návyku nakonec převážila.

"Sám si vyber, ke které patříš," pronesl zkušeně Makars. "Máš dokonce několik možností... to má málokterý člověk. Můžeš si představit, že ses narodil jako Žid... jaký bys měl pocit, když víš, co se s nimi dělo?" nenechal Ralfa v klidu.

"Jsou přece rozdíly v rasách, to je vidět hned na první pohled."

Něco jej přinutilo zvednout hlavu. Jejich oči se opět setkaly. Rus se na něj díval tázavě, jakoby se chtěl zeptat, zda to tak opravdu myslí. Nakonec Ralf jeho pohled nevydržel a uhnul.

"Jsou," řekl po chvíli Makars, "pochopitelně. Někdo žije... na rovníku, někdo na pólu. Ale je to jiný... člověk? A jaká rasa jsi potom ty? Germán, Rus? Už sis vybral?" zeptal se naprosto pevným a ostrým hlasem.

V Ralfově duši zavládl totální zmatek, jemuž se sám podivil. Sklopil rozpačitě zrak a zadíval se upřeně na čerstvě rozrytou zem, jakoby v ní chtěl najít odpovědi na své otázky.

"Ano... na tu zem se důkladně... podívej!" ozvala se laskavá Makarsova slova. "Pořádně si k ní... přičichni, pořádně jí prozkoumej. To je tvá pravá zem! Všechno... to předtím, byla jen

předehra, která tě připravovala na to, abys mohl... tuto zem poznat. Takhle zblízka si ji prohlédnout, přivonět k ní. Můžeš být...na ni hrdý, je to dobrá zem. Z ní povstali... velcí světoví hrdinové. A vůbec to... nebyli Germáni."

Ralf zcela zaskočen těmito slovy si vůbec nevšiml, že se Makarsův dech, dosud celkem pravidelný, prudce mění v trhavý a přerývaný.

"Až přijedeš... domů... vyřiď své matce...že jsem na ni... stále... čekal u Treťjakovské galerie... vždycky o ní... snila a chtěla ji... vidět... je nádherná... určitě by se... jí líbila... Chtěl jsem ji... tam vzít, všechno... jí ukázat," mluvil těžce a přerušovaně.

Ralf hleděl stále do země a neodvážil se říci jediné slovo. Jen mlčky kýval hlavou. Uvědomil si změnu v jeho dechu až ve chvíli, kdy se náhle změnil v divoký, dávivý kašel.

"Hej... co je ti... co se děje?" zvolal vystrašeně.

Pohlédl na něj zaplněn obavami. Ale Makars se mezitím zkroutil křečovitou bolestí a stočil se na bok. Bolestivý kašel jej začal dusit. Trhavě sebou házel a snažil se popadnout dech. Ještě několikrát sebou prudce cukl a než se Ralf stačil vzpamatovat, neovladatelný kašel nečekaně ustal. Rus ztichl. Tělo znehybnělo a Rus již nevydal ani hlásku. Ralf se k němu znovu opatrně pokusil připlazit co nejblíže.

Dalo mu to velkou práci a mnoho bolesti musel vytrpět, než se k němu dostal tak blízko, že na něj dosáhnul. Uchopil jej za rameno a s vynaložením zbytku všech sil jej převrátil zpět na záda. Strnulé oči se opět dívaly nahoru, na jasnou modrou oblohu. Tentokrát již ale zcela bez pohybu, odevzdaně a smířeně. Hruď se už nepohnula, ani jednou nenabrala vzduch do mohutných plic.

Ralf pochopil, že jeho společník právě zemřel.

Ležel nad tělem Rusa, Ivana Vasiljeviče Makarse, a rukou dosud pevně svíral jeho rameno. Nyní měl možnost podívat se velice zblízka do jeho tváře. Byla ztrhaná prožitou hrůzou a bolestí, unavena životními osudy. Nyní však její výraz vyjadřoval pocit spokojenosti a klidu.

Ralfovou hlavou vířilo neuvěřitelné množství myšlenek, ve kterých se mu promítal jeho dosavadní život a hlavně zážitky posledních dnů. Stále dokola mu v duchu opakovně zněl jejich rozhovor z poslední noci, který v něm vyvolával obrovský zmatek a vyváděl jej z rovnováhy. Zřetelně slyšel každé slovo, které pronesli. Tato noc zcela narušila jeho dosud jednoznačné přesvědčení a zažité zvyklosti a nahlodala naučený pohled na svět.

Pozorně si začal prohlížet vojáka před sebou, oblečeného do typicky světle hnědé uniformu. Jak se jí dotýkal, cítil, že je z velice hrubé, nepříjemné tkaniny. Jak v ní muselo být nepohodlně! Jak velký rozdíl byl mezi kvalitou jejich uniforem. Byl velice rád, že nemusí takou nosit.

Rusovu typickou lodičku uviděl odhozenou daleko stranou, přes bok měl přehozenou charakteristickou plátěnou taštičku. Už věděl, že tam jsou věci běžné potřeby, primitivní prostředky osobní hygieny a pár suchých chlebů. Puška zřejmě zůstala někde za okrajem kráteru.

LXIV.

Duší mu cloumaly zmatené pocity. Jak se dotýkal těla zabitého Rusa, cosi se v něm začalo nečekaně lámat. Náhle si uvědomil, že tohle není jen obyčejný cizí člověk, nepřítel, vždyť tento člověk zde byl jeho nejbližší příbuzný, blíž mu byla už jen matka.

Již v průběhu noci si v nejzazších koutech mozku začínal nenápadně uvědomovat, vedle koho se ocitl. Celou dobu ale s tímto faktem bojoval a bál se si jej připustit. Najednou bylo vše jinak. Jeho mysl se otevřela a konečně dokázala plně přijmout skutečnost.

Začínal se sžívat s bezduchým tělem pod jeho rukama a cosi podivného a silného mu zaplavovalo duši. Nedovedl to pochopit, ale čím déle jej držel v náručí, tím více v něm narůstal obrovský vztah k tomuto člověku. Poznal, že náhle objevil, ale příliš rychle ztratil něco, co mu doposud zcela chybělo. Pocítil, co dosud ještě nepoznal.

"Otče!" zvolal náhle zcela zoufalým hlasem.

Cosi v něm vyvolalo vlnu beznaděje a vůbec nevnímal velikost bolesti, kterou mu způsoboval jakýkoliv pohyb. Přitiskl si bezvládné tělo na prsa. Ještě včera by udělal vše pro to, aby tohoto člověk zabil, dnes by dal cokoliv, kdyby jej mohl znovu oživit. Nevýslovný žal a bolest zaplnily jeho nitro. Byl to cit, který dosud neznal a který se projevil náhle, nečekaně. Včerejší touha zabít všechny vojáky v cizí uniformě byla rázem pryč.

"Otče..." volal znovu a znovu.

Jeho vzlyky se srdceryvně rozléhaly kráterem a prořezávaly hluboké ticho kolem. Nevěděl si sám se sebou rady. Jeho city hořely náklonností k tomuto člověku, který byl členem národa označeného za největšího nepřítele jeho vlasti a nejhorší podlidi. Cítil se rozpolcen.

Byl to nepřítel, nebo to byl jeho otec? Jaký vztah k tomuto člověku je vlastně správný? Byl zcela mimo a vůbec nevnímal krutou bolest, která mu jako ostrý nůž projížděla poraněným tělem. Po chvilce, kdy si na svou hruď stále tiskl tělo mrtvého muže, jej bolest přemohla a on se na něj tiše v mdlobách svezl.

Nevěděl, jak dlouho jeho smysly nevnímaly okolní svět. Když se probral, stále ještě ležel na nehybném těle a rukama jej pevně objímal. Netušil, kdy se v jeho očích objevily slzy, které nepřetržitě zvolna stékaly po tvářích na vojenskou blůzu.

Náhle pocítil strašné nutkání někam se rozeběhnout a ten strašlivý kolotoč válečného běsnění zastavit. Nebylo mu jasné, kam by měl běžet, ale chtěl prchat a utíkat, někam daleko, pryč od vší té hrůzy, bolesti a neštěstí, někam kde by tohle nebylo, kde by byl klid a mír.

Kdyby někdo v této chvíli nahlédl přes okraj kráteru, naskytl by se mu zcela nepochopitelný obrázek. Voják v německé uniformě vášnivě objímající jiného v uniformě ruské.

Opatrně, nesmírně šetrně a s láskou, položil tělo zpět na kyprou půdu. Když se dotkl jejího studeného povrchu, zazněla mu v uších jedna z posledních vět: "Je to tvá zem.."

Pocit beznaděje a opuštěnosti mu zcela zaplnil duši. S bolestným výrazem se zblízka díval na Rusovou tuhnoucí tvář a s úpornou snahou zavřel jeho víčka.

Dlouho, velice dlouho si ho prohlížel a snažil se zapsat si tento obličej nesmazatelně do svých vzpomínek. Ležel ve strnulé poloze a hleděl na klidnou tvář mrtvého. Neviděl a neslyšel věci kolem sebe. Okolí pro něj bylo zahaleno do mlhy a neskutečně vzdálené. Vnímal jen sebe a chladné tělo přitisknuté ke své hrudi. Trvalo dlouho, než se konečně odhodlal k další činnosti..

Naposledy jemně přejel rukou po zarostlé tváři, několikrát po hrubé uniformě. Podložil mu hlavu kusem drnu, aby se mu pohodlněji leželo a chladnoucí ruce překřížil přes prsa. S očima zamženýma slzným závojem se pomalu začal odtahovat.

S veškerým zbytkem sil, dál překonávaje prudkou bolest, snažil se vydrápat nahoru k okraji kráteru. Několikrát musel bolestí či vyčerpáním zastavit a s těžkým oddechováním odpočívat. Po delším odpočinku pokračoval vytrvale dál, až se konečně na vrchol dostal. Přehoupl se vrchní polovinou těla přes okraj a rozhlédl se kolem.

Několik desítek metrů od kráteru zahlédl tři zasažené tanky PzKW a před nimi mnoho T 34, různě poskládaných po poli. Bylo jich tolik, že si jejich počet netroufl odhadnout. Všechny tanky byly zcela zčernalé a ohořelé, stály na poli jak středověcí draci s usekanýma hlavama. Některé měly vytrhané kusy plátů či součástí, a ty byly poházené různě daleko. Vedle nich zahlédl několik nehybných těl v ohořelých, či krví potřísněných uniformách.

Mezi zasaženými stroji zahlédl i dva znehybněné Tigery. Jeden z nich byl jeho bývalý velitelský stroj. Začouzený a ohořelý stál asi padesát metrů daleko. Silné pancéřové pláty byly silně zdeformované a kouřem zcela zčernalé. Na místě věže čněla jen změť pokroucených plechů, rozervaných mohutným výbuchem. Mohutný výbuch ji rozmetal po okolí. Zbyl jen podvozek.

Zcela zkamenělý hleděl na tank, který tak často pomáhal čistit a opravovat, který mu byl téměř domovem a s kterým, jak věřil, měl dosáhnout bojové slávy. Znal na něm každý šroub, každý nýt či svár a nyní už všechno patřilo jen do šrotu. Přímý zásah z bezprostřední blízkosti vykonal své a změnil krásný stroj v nepřehlednou hromadu začouzeného železa.

Hlavou mu bleskla vzpomínka, že v jeho útrobách zřejmě dosud leží i těla jeho kamarádů. Bylo mu jich líto, ale v tuto chvíli to nebyla jediná věc, jenž ho tížila. Hlavou se mu honily i jiné myšlenky.

Po chvíli odpočinku se plazil usilovně dál, překonávajíc krutou bolest, projíždějící jako kopí jeho tělem. Náhle spatřil za jedním z tanků zničené, ale stále ještě lehce kouřící ruské těčko. Podle postavení a směru hlavně usuzoval, že to byl právě onen stroj, který zasadil jeho nádhernému a milovanému tanku nemilosrdnou ránu.

Těčko bylo rovněž po bocích začouzené. Nebýt silně zakouřených míst nad otvory z nitra tanku, mohlo by se zdát, že je jen lehce poškozeno. Bylo však zjevné, že celý vnitřek vyhořel a mazlavý olejový kouř vystupoval otvory ven, kde kolem nich zanechal černou stopu. Věž byla posazena lehce šikmo, což znamenalo uvolnění z uchycení k vaně tanku. Díval se na něj a měl divný pocit. Asi jej měl nenávidět, ale náhle toho nebyl schopen.

Už začínal chápat, proč muži v útrobách těchto strojů tak zuřivě bránili svou vlast a bojovali proti nepříteli. Najednou mu vůbec nebylo jasné, proč tím nepřítelem byl dosud i on sám. Léta

výchovy a výcviku byla rázem pryč. Stačila jedna životní zkušenost, aby jej přesvědčila, jak nesprávná byla ideologie léta jim vštěpovaná.

Plazil se dál po zemi rozryté pásy těžkých strojů, které se tudy přehnaly. Rozbrázděná zemina mu působila velké obtíže, když se s velkými bolestmi plazil přes všechny nerovnosti. Po chvilce před sebou zahlédl čtyři nehybně ležící postavy.

Byly oblečeny do ruských uniforem. Tytéž bídné a nuzné uniformy, jaké měli i ostatní řadoví vojáci. Doplazil se k nim a jednoho po druhém si pomalu prohlížel. Bylo to poprvé, co při pohledu na těla v těchto uniformách nebyla jeho duše zaplavena nenávistí. Díval se do jejich obličejů, stažených v grimase předsmrtné bolesti. Jejich zraněná těla byla potrhána a všude zely hluboké krvavé stopy po střepinách. Náhle s nimi soucítil. Neznámý pocit mu stáhl žaludek a on se lítostivě díval na zohavená torza. Nemohl pochopit, proč se to všechno stalo, jaký smysl měla přítomnost všech lidí, kteří se zde na tomto opuštěném, kousku země potkali.

Trvalo dlouho, než se rozhodl plazit se dál, zatímco bol vháněl další a další slzy do jeho očí. Za několik okamžiků se doplazil k dalším dvěma tělům.

Jedno bylo oděno do ruské uniformy, druhé do německé. Obě uniformy byly potrhané mnoha střepinami. Ležela kousek od sebe podivně zkroucená a tváře ztuhlé smrtelnou bolestí. Rozhozené ruce zůstaly kousek od sebe. Ralf se doplazil až k nim a zarazil se.

Před ním ležel muž v uniformě, na kterou přísahal svým životem. Druhý měl uniformu, která patřila nepříteli. Ale skutečně se dají lidé rozlišovat podle toho, jakou na sobě mají uniformu? Co když zrovna ten druhý by mohl být za normálních okolností jeho nejlepším přítelem? Náhle si nebyl jistý, kterého má více litovat. Zda svého kamaráda, či toho druhého. Nejistota ovládala jeho duši víc a víc.

"Není to náhodou také tvůj příbuzný?" zaznělo mu v uších, "...třeba bratr... bratranec... či strýc?"

Těžké otázky náhle vířily jeho nitrem. Mezitím, jak tak nad nimi klečel a hloubal ve svých zmatených myšlenkách, natáhl se k jejich rukám. Aniž nad tím přemýšlel, sevřel do každé ruky jednu ztuhlou a studenou dlaň mrtvého vojáka. Začal je zvolna přisouvat k sobě.

Nakonec se jejich ruce vzájemně setkaly a on je k sobě pevně stiskl. Držel je u sebe a nedovolil, aby se oddělily. Do nitra zaplněného bolem nad smrtí dvou lidí se mu náhle vedral další silný pocit. Byla to nesmírná touha, aby si ty ruce mohli stisknout doopravdy, živí a zdraví.

Klečel, pevně svíral jejich paže a zrak upíral nepřítomně do dáli. Hleděl před sebe, ale nic neviděl.

Náhle se mu před očima začínal zvolna objevovat jakýsi obraz. Všechno bylo nejdříve vzdálené, rozmazané, jakoby v mlze. Nemohl rozpoznat, na co se vlastně dívá. Postupně se obraz zvětšoval a nabýval ostrých rysů.

Spatřil zcela jasně oba mrtvé vojáky, jak stojí uprostřed fotbalového stadiónu. Jsou u středového kruhu, na sobě mají sportovní dresy. Stojí proti sobě, usmívají se na sebe a přátelsky si potřásají rukama. Za každým z nich stojí na trávníku mužstvo, fotbalová

jedenáctka, které se před zápasem rozklusává. Obrovský stadion je plný jásajících diváků a po chvíli fotbalový zápas začíná.

Netušil, jak dlouho se mu před očima odehrával tento neskutečný zápas. Náhle se jeho zrak zaostřil na mohutnou, velikou bílou tabuli nad hlavní tribunou, kterou dosud vnímal jako rozmazanou světlou skvrnu. Byla obrovská a celá svítivě bílá. Když se obraz zcela zaostřil, mohl na ní zřetelně rozeznat černé nápisy: Německo - Sovětský svaz. Pod nimi byl dosavadní výsledek zápasu. 1: 1.

Sledoval v šoku tento výjev a po chvíli zjistil, že se mu obraz opět pomalu rozplývá. Písmena přestala mít svůj tvar, mizely i číslice. Nakonec se změnily v matné skvrny, jež dál bledly. Pomalu mizely, jen bílá plocha zůstávala.

Náhle zjistil, že se plocha podivně pohybuje, kývá se zvolna z jedné strany na druhou. Nechápal to. Velká výsledková tabule a nestojí pevně? Kývání se zrychlovalo, plocha stoupala a klesala.

Zděsil se. Proč mají na fotbalovém stadiónu pohyblivou tabuli na skóre? Zápas pod ní pokračuje, ale on jej však již nevidí, spíše pouze tuší. I postavy hráčů se začínají rozmazávat, všechno to pomalu odplouvá někam do dáli. Bílá plocha je stále více nejasná, až je z ní jen velký flek.

K tomu se připojuje i mohutné hučení vodopádu, z povzdálí se blíží černá, neproniknutelná tma. Je stále blíž a blíž a za chvíli jej obklopuje a halí jeho zrak i mysl. Jen ta bílá rozmazaná skvrna zůstává a stále se houpe ze strany na stranu.

Vůbec si neuvědomil, že pozbyl vědomí, takže neviděl, že se k němu blíží skupinka lapiduchů oděná v bílých pláštích, kteří pomalu prohledávali bojiště a zjišťovali, zda se zde ještě nenachází někdo živý. Na rukávech bílých plášťů měli pásky s červenými proužky a černým hákovým křížem uprostřed.

Procházeli postupně od jednoho těla s německou uniformou k druhému a kontrolovali, v jakém se nachází stavu. Vojáků v hnědých uniformách si nevšímali. Pokud došli ke zraněnému německému vojákovi, urychleně jej začali ošetřovat. Nakonec každého odnášeli do transportéru, který je odvážel do polního lazaretu k dalšímu rychlému ošetření.

Procházeli mlčky a pomalu bojištěm, mrtvých si nevšímali, ti nebyli pro ně. Náhle se jeden z nich zastavil a ukázal rukou před sebe. Když se tím směrem ostatní podívali, spatřili klečící postavu německého důstojníka, jehož hlava byla zakloněná dozadu. Jeho oči byly sice doširoka otevřeny, bylo ale zřejmé, že je patrně v šoku a že své okolí nevnímá. Uniformu měl zbrocenou krví, ale byla naděje, že je ještě naživu.

Když k němu došli, ke svému překvapení spatřili, že těsně před klečícím vojákem leží dva další vojáci. Na první pohled zkušeně poznali, že ti jsou mrtví. Každý byl z jiné bojující strany. Klečící důstojník držel ruku každého vojáka a držel je překřížené přes sebe. Křečovitě je svíral a tiskl k sobě.

Rychle se přesvědčili, že skutečně žije, i když poranění zad bylo vážné a ztráta krve velká. Položili vedle něj nosítka a snažili se mu odtrhnout ruce od rukou mrtvých. Křečovitě je svíral a dalo jim velkou práci ho od mrtvých odtrhnout. Náhle otevřel oči.

"Ne!" vykřikl zuřivě, "...nechte je... jsou to kamarádi... jsou to naši bratři... příbuzní... hráli zrovna fotbal... bylo to nerozhodně a všichni... tam byli... šťastní... nepřerušujte ten zápas," zašeptal prosebně.

Bránil se co mohl, odmítal ruce pustit. Museli mu je velkou silou vytrhnout. Slova o kamarádech, přátelích a fotbale se mu neustále řinula z úst. Opakoval je pořád dokola a usilovně se bránil.

Netrvalo dlouho a následkem vyčerpání upadl opět do bezvědomí. Již lehce a bez obtíží jej položili na nosítka a zamířili k nejbližšímu nemocničnímu autu. Naložili jej k několika ostatním zraněným a když po chvíli položili vedle něj dalšího nešťastníka, auto se rozjelo. Lapiduch je za jízdy obcházel a vyměňoval nejvíce promáčené obvazy na krvácejících ranách.

Po nějaké době dojeli do polní nemocnice, kde je opatrně vykládali k důkladnějšímu ošetření. Ve velkých celtových stanech jim sestry začaly omývat a čistit rány. Pokud to šlo, odstraňovaly potrhané, či ohořelé kusy uniforem ze zasažených částí těla.

Doktor obcházel jednoho po druhém a stanovil další léčbu. Po chvíli se dostal i k prohlídce zakrváceného Ralfova těla. Opatrně jej prohlédl a překontroloval základní funkce. Uctivě sledoval výložky s označením hodnosti. Již ošetřil mnoho vojáků, ale majora zde ještě neměl. Lapiduch mu dával základní informace, v jakém stavu a kde jej našli. Neopomněl se zmínit ani o jeho pomatených slovech o fotbale a spojení rukou obou nepřátelských vojáků. Když jej otáčeli, aby se dostali k nejvíce zasaženým zádům, bolest ho krátce probrala k vědomí.

Ze svého okolí nevnímal nic, neviděl žádné tváře, žádné postavy. Jeho bolestí otupělý mozek žil jen ve svých vlastních představách, které vyplývaly z hrůz bojů a zlomového objevu v kráteru.

"Zastavte to!" vykřikl tlumeně. "Chtějí... hrát ten fotbal. Jsou... to bratři a mají... nás rádi," přerývavě mluvil v agónii.

Doktor se na něj soucitně podíval. Pokýval hlavou a po chvíli se zvedl a zamířil k dalšímu raněnému.

"Chudák," pronesl lítostivě, "dostal to pořádně. Ale zřejmě se z toho nakonec vylíže. Vypadá to, že tělo mu dohromady dáme, ale s duší to nebude tak jednoduché. Té bude trvat dlouho, než se z toho dostane."